

Tiểu Cữu Vĩ Hồ

Contents

Tiểu Cữu Vĩ Hồ	2
1. Định Mệnh - Bắt Đầu	2
2. Lại Một Đêm Trắng!	7
3. (*) Vô Đề	11
4. Hứa Hôn	13
5. Mất Cấp - Nguy Hiểm Rình Rập	16
6. Có Tôi Ở Đây!!	20
7. • Nữ Đầu Bếp •	24
8. ~trả “nợ”~	29
9. *điều Đặc Biệt*	33
10. Lần Đầu Em Yêu	37
11. Thật Chu Đáo ~	49
12. • lạc Lồng •	55
13. Chỉ Tôi Hiểu Em Nhất	57
14. The King Girl (1)	68
15. The King Girl (2)	71
16. The King Girl (3)	81
17. Có Một Sự Ghen Nhé! :)	85
18. Ghen!! Là Ghen!!	95
19. Những Điều Em Không Nói - Đau Lòng!?	100
20. Học Cách Yêu ^^~	113
21. Fire Fox	121
22. *lửa Giận*	125
23. Món Quà ~	129
24. Say Say	134
25. Gọi~	138
26. Nghếch~	142
27. Rời Xa Anh... - Quyết Định Cuối Cùng !!!	147
28. Trò Chơi Trốn Và Tìm !	151
29. Lười Thở ! :)	153
30. _kì Lạ_	156
31. Ngày Mai Chúng Ta Cưới Nhau Đi...!	159
32. Anh Nói Với Em Chưa? Rằng Anh Yêu Em...!	160
33. Chào Con...!	163
34. _giải Thoát_	164
35. Ồ, Định Mệnh!	167
36. Tính Kế - Con Trai Thật Đáng Yêu	171
37. Ác Mộng Của Những Giấc Mơ	175
38. Hồn Phách Thứ 81*	176
39. ~ End ~ Hạnh Phúc	178
40. Ngoại Truyện 1 - Canh Mạnh Bà	179

41. Ngoại Truyện 2	181
42. Ngoại Truyện 3 - Nhật Ký Cửa Vợ	182

Tiểu Cữu Vĩ Hồ

Giới thiệu

Câu chuyện viết về tình yêu đầu của cô nàng hồ ly. Cô luôn cố gắng hết mình để theo đuổi anh - mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-cuu-vi-ho>

1. Định Mệnh - Bắt Đầu

Tên truyện : Tiểu Cữu Vĩ Hồ

thể loại :HE, tênh cảm teen, 18+ (1 ít thôi)

Tác giả : Nhi Nhi

* chớ sao chép mà chưa xin ý kiến của Nhi Nhi !

~Trong một ngôi rừng âm u, có 2 cái bóng đen cứ ẩn hiện, nhảy từ cành này sang cành khác...Và nếu chú ý kỹ thì sẽ thấy cái bóng chạy trước là 1 con hồ ly có 8 chiếc đuôi dài màu hồng phấn với bộ lông trắng muốt, đôi mắt đỏ, 4 chi nhanh nhẹn và khéo léo lướt qua các cành cây, còn theo sau là 1 con sói, bộ lông màu trắng bạc, đôi mắt sáng mà sắc như kim cương. Lâu lâu con sói lại biến thành người, đó là 1 gã thợ săn, giương cung bạc và có những mũi tên vàng, chĩa về hướng con hồ li. Một mũi tên rồi 2 mũi tên được bắn ra từ tên thợ săn, nhưng chưa trúng mũi nào vì con hồ ly quá nhanh nhẹn, nhưng rồi mũi tên thứ 4 ộc bắn ra, nhanh như cắt, găm ngay vào vai của con tiểu hồ li. Con hồ li ngã, rơi xuống đất, máu bắt đầu rỉ ra, nó cảm thấy đau rất. Con sói dừng lại, nhảy xuống và đập ngay bên cạnh con hồ li rồi nhanh chóng biến thành người. Dưới vầng sáng của đêm trăng rằm, hắn bước ra. Nó - con hồ li: lần đầu tiên thấy 1 người con trai đẹp đến thế, nó sử dụng khả năng của loài cáo trắng, khả năng nhìn thấu mọi vật, làm nó có thể thấy trái tim anh, 1 trái tim màu đỏ, thủy rỉ máu vì đau thương nhưng đầy nghị lực và mạnh mẽ chứ không như những con sói khác. Cô hóa người. Với bộ đồ màu da đen, làn da trắng, miệng rỉ máu, đôi mắt đỏ rực, khuôn mặt tròn trĩnh, thân hình gợi cảm. Anh hơi nhủu mày khi thấy hình dạng này của cô..

- Khụ Khụ....Vì saoAnh lại....Khụ Khụ...tấn công tôi?

-.....- Anh không trả lời chỉ giương cao gương bạc của mình lên như muốn giết cô. Thanh gương ộc anh đưa cao lên quá đầu và rồi nhanh chóng hạ xuống, mục tiêu là tim cô. Cô ngạc nhiên và nghĩ ” Không ngờ mình lại chết sớm thế này, mà lại đúng vào đêm trăng đẹp như thế, định xô rừng ngắm nào ngờ xô rừng chết”. Cô nhắm chặt 2 mắt, cam chịu cái chết đến gần . Thanh gương của anh lạnh lùng như đôi mắt anh,đâm vào tim cô.....nhưng bỗng từ đâu có cái bóng trắng khác ôm lấy cô, nhảy ra khỏi chỗ cô nằm, nhanh chóng nhảy lên cây. Thanh gương của anh thì bị đâm trật vị trí, găm sâu vào đất. Tức giận anh gầm rú lên. Còn cô, vì

chờ lâu vậy mà..... vẫn chưa chết nên cũng từ từ mở mắt. Trước mắt cô, người đang bế cô trên tay không ai khác lại là dì cô, cô thốt lên

- Dì Jenny?- sau đó thì ngất lịm đi

- Xem nào, con của ta bị thương rồi kìa - hành động của dì Jen thật nhẹ nhàng và gọi cảm, miệng thì luôn mỉm cười. Rồi dì Jen gọi lớn

- Ông Han, hãy giúp tôi giải quyết. Tôi nghĩ cô bé của tôi bị thương rồi

- Đc, cô về trước đi, tôi sẽ lo việc này.

Rồi dì Jen phóng đi

Anh cố đuổi theo dì Jen nhưng vì dì Jen nhanh quá. Anh nhanh chóng quay lại chỗ ông Han rồi quỳ xuống và đưa tay lên ngực:

- Thầy!

- Vào việc chính, ta muốn nói với con, đừng làm chuyện gì dại dột cả, nếu ko muốn sau này phải hối hận

- Ý của thầy là.....?

- Lại đây con trai, ta cho con thấy tương lai

Anh đứng dậy rồi từ từ đi lại chỗ ông Han, nắm lấy tay ông. Ông Han cho anh thấy tương lai:

Cảnh 1 :Lúc đây anh đang cử hành hôn lễ với 1 cô gái nào đó rất xinh đẹp, có mái tóc dài màu đỏ, khuôn mặt trắng, đôi môi cười nhẹ, với bộ váy cưới màu trắng trên người, nhìn cô không khác gì 1 tiên nữ giáng trần.

Cảnh 2: anh nhìn thấy anh đang bế cô trên tay, khuôn mặt anh lúc đây cười không ngớt, anh chưa bao giờ thấy mình hạnh phúc đến thế, còn cô, khoát nhẹ tay lên cổ anh rồi nói gì đấy.....

-----hết-----

- con thấy rồi chứ? Cô bé này sẽ làm con vui, và cũng sẽ là tình yêu của con sau này, với lại cô bé rất tốt, nó chưa bao giờ làm hại ai cả, con đừng truy sát nó nữa, tội nó lắm.

-- anh mãi suy nghĩ nên cũng không nói gì

Ông Han vỗ vào vai anh rồi cũng chạy đi mất, tốc độ của ông rất nhanh. Anh lặng lẽ đứng chôn chân ở đó một hồi lâu rồi cũng bay đi, về nhà.

1 Tháng sau.....

Cô giật mình tỉnh dậy sau khi thoát khỏi cơn ác mộng. Mồ hôi chảy đầm đìa, bàng hoàng cô nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của dì Jen:

- Con gái, con tỉnh rồi - Dì cười nhẹ nhàng

* Dì Jen : cũng là hồ li, hồ li đỏ, 9 đuôi, bắt tử, xinh đẹp và quyến rũ

- Dì Jen? Con đang ở đâu?

- Đây là phòng con mà, thôi con ăn cháo đi, 1 tháng không ăn gì rồi đấy - Dì Jen cười nhẹ, dì thương cô như con ruột, vì mẹ cô là chị gái của dì, nhưng mẹ cô đã mất vì 1 căn bệnh hiểm nghèo của loài hồ li, để lại cô và bố cô nên Dì thay mẹ chăm sóc cô.

Cô lè lưỡi rồi cầm lấy bát cháo của mình, và ăn ngon lành, ăn xong bát cháo thì bố cô đi vào

- Thùy Nhi, con tỉnh rồi ak?

- Hi hi, vâng ạ -

- Tỉnh lại là tốt rồi, con ăn gì đi kéo dới.

- Con vừa ăn cháo rồi bố ạ (:P)

Dì Jen : ngày mai là con khỏe rồi, uống viên thuốc này vào- dì đưa cô 1 viên thuốc màu trắng

Cô nhận lấy và uống nó vào.

* Giới thiệu nhân vật :

+ Cô tên : Hoàng Ngọc Thùy Nhi

- 22 tuổi, đại học năm 3 ngành công nghệ thông tin, bố cô là bác sĩ, gia thế bình thường, cô thường đi làm thêm ở quán cafe hay ở bệnh viện thú y

- Chiều cao : 1m 72

- Tính tình : hoạt bát, yêu động vật, mến trẻ em và người già, gốc gác quê nhà, dễ thương, thông minh, hơi vụng về.

- Ngoại hình :

+ Anh tên : Hoàng Gia Huy

- 26 tuổi, giám đốc công ty * S *, công ty của mẹ anh

- Chiều cao: 1m 80

- Tính tình : lạnh lùng, ghét con gái (trừ cô), thông minh, hiếu thảo với bố mẹ.

- Ngoại hình.....

(còn ai sau này nói sau)

Cả tháng nay anh ko ngủ được, làm việc thì vẫn bình thường, nhưng ăn uống thì không điều độ như trước nữa. Rồi 1 hôm, mẹ nói chuyện với anh

- Huy, cả tháng nay con bị sao thế? Nói ẹ nghe đc không con?

- Dạ không có gì đâu ạ, mẹ đừng lo

- Nếu không khỏe thì cứ ở nhà, không cần đến công ty nữa, việc ở công ty cứ để anh con lo cho cũng được

- Vâng ạ, mà hình như mẹ có chuyện muốn nói với con phải không?

-ak, thật ra thì mẹ thấy, con đã 26 tuổi rồi, đã đến tuổi có vợ con, nên mẹ muốn biết con để ý ai chưa?

- Dạ.....- anh mở tròn mắt và ko nói được gì, trong đầu thì nghĩ ngay đến cô

- Hình như là có rồi phải không?

- O kê kê- anh chối bay chối biến

- Bạn thân của mẹ, có 1 cô con gái, tuy nhà đó không giàu như chúng ta nhưng mẹ rất thích cô bé đó, nó rất ngoan và nghe lời, lại rất xinh đẹp, mẹ đã tìm hiểu và điều tra về nó 4 tháng nay rồi,, có lẽ con sẽ thích- rồi bà đưa anh 1 xấp ảnh của cô và nói tiếp - đây là ảnh mà mẹ chụp được, con xem kĩ rồi sẽ đi gặp cô bé thử nhé, nó mới 20 tuổi thôi, nếu con không thích thì mẹ không cấm, cứ về phòng suy nghĩ rồi báo ẹ kết quả sớm nhất nhá, yêu con- bà thơm chụt 1 cái vào má anh rồi đi về phòng của mình

Anh nhìn theo bóng mẹ đi khuất rồi cầm xấp ảnh về phòng, ngồi xuống giường, anh lấy những tấm ảnh ra xem, anh bàng hoàng khi nhận ra đây chính là cô, cô gái tóc đỏ (@@!)

anh xem tấm thứ nhất : Cô đang ôm con cún nhỏ, và đang băng vết thương cho nó

Tấm thứ 2: cô đang đỡ một cụ già qua đường, miệng thì cười tươi khi đang nói chuyện với cụ già

tấm thứ 3 : cô đang cầm tay mấy đứa trẻ, chơi trò chơi bịt mắt

rồi đến tấm thứ 4, thứ 5....

Bất giác anh nở miệng cười, sau đó quyết định sẽ ra ngoài đi dạo. Nhanh tay vớ lấy chiếc áo, cầm theo chiếc chìa khóa rồi ra xe phóng đi, chiếc mô tô hôm nay không phóng nhanh xé gió như thường ngày mà thay vào đó là đi chậm lại.

Dạo một vòng, anh quyết định vào quán nước mà anh rất thích để uống, và thư giãn,

Bước vào trong quán với nhiều ánh mắt hâm mộ và chào đón của tất cả mọi người, anh không cười không nói như mọi khi, đi thẳng tới quầy làm nước, gọi 1 café sữa, và một ly nước lọc, sau đó thì lấy một cuốn sách trên kệ ra đọc.

5 phút sau thì cafe của anh gọi được đưa ra. Anh cầm rồi cũng tiếp tục đọc sách. Tính anh vẫn thế, lạnh lùng và ít nói, nhưng bỗng nhiên anh giật mình, rồi ngược mặt lên,.....là cô, thật tình cờ. Cô vẫn nhìn anh, đôi mắt sắc lạnh, miệng cười nhếch mép, người cô bồng bồng lửa hận. Anh giờ đây như cứng họng, không nói được gì khi biết người vừa đưa nước cho anh lúc này là cô - người mà anh truy sát tháng trước. Anh nuốt nước bọt cái " ực" sau khi nhìn cô cầm ly nước cam ngồi xuống.....cô là người đưa nước ra cho anh.....

Anh không biết nói gì, miệng câm như hến, tim đập Thình Thịch.

- Anh.....nhớ tôi chứ?

-.....- Tuy không nói được gì nhưng vẻ mặt lạnh băng của anh vẫn được giữ nguyên

- Đẹp trai mà bị cầm sao trời? - Vì từ đầu đến cuối vẫn không hề hé răng nên có ngay suy nghĩ ấy.....cô ngây thơ mà

-.....- anh thì không biết nói gì hơn, sốc nặng

Cô cũng chỉ nhìn anh, ánh mắt không mấy thiện cảm

- Tôi xin lỗi, vì chuyện 1 tháng trước....

- À, hóa ra không phải bị cầm mà là giả cầm, anh nghĩ giết người xong thì xin lỗi là người ta có thể sống lại được à?

- Nhưng lúc đó, cô là hồ li, chuyện thợ săn giết hồ li là bình thường

- O, nhưng tôi đâu có làm hại ai

- Lúc đó tôi đâu biết, dù sao cô cũng chưa có chết mà, tôi cũng đã xin lỗi rồi - vẫn khuôn mặt lạnh lùng đấy, anh cãi

- O, anh.....- "Hừm, thật là tức chết" cô nghĩ

Bực bội vì không cãi lại được, cô cầm ly nước lên uống ừng ực, nhìn hàng động trẻ con của cô khiến anh bật cười, chỉ nhẹ thôi, không thành tiếng, và đủ nhanh cho không ai thấy. Uống hết ly nước cô đứng dậy rồi đi vào quầy, anh nhìn theo bóng cô, người con gái trẻ và đẹp, thân hình mảnh mai gợi cảm.

anh bỏ lại 1 tờ 500k rồi đi ra quán, ra khỏi quán mới nhớ anh để quên chiếc chìa khóa xe nên định đi vào lấy, thì thấy cô đang bị 1 gã cao to cửa cầm:

- Đây cô em, em tên gì?

- Nhi

- Bao nhiêu tuổi thế?

- 34

- O, nhìn trẻ thế mà 34 cơ á? anh không tin

- Phẫu thuật là được mà "anh"

- Em ngồi đây nói chuyện tâm sự với anh được không?

- "Em" đang bận tiếp khách, mời anh uống nước và tránh ra cho

Sau đó bàn tay không yên vị của tên kia quàng vào eo của cô, bực mình lắm nhưng không thể làm gì, vì cô biết cô không thể đánh lại hắn, cô lấy tay nhẹ nhàng đưa tay hắn ra rồi.....có 1 bàn tay nào đó nắm lấy tay cô, kéo cô đi đến quầy rượu và nói với chủ quán.

- Đuổi tên kia ra khỏi quán...

- Vâng, nhưng có chuyện gì thế?

- Hắn sàm sỡ người phụ nữ của tôi, nhanh đi

Cô bàng hoàng, 5 từ " người phụ nữ của tôi" cứ được nhắc đi nhắc lại trong đầu, tim cô đập mạnh. Tên khách đáng ghét tức giận đi lại chỗ anh rồi nắm lấy cổ áo, gầm lên

- Mày là thằng nào mà có tư cách để đuổi tao? hả?

- Hôm nay quán nghỉ bán sớm, mời mọi người ra khỏi quán cho - anh nói lớn rồi mọi người hoảng sợ ra khỏi quán để tránh cuộc ẩu đả

Sau đấy thì anh nhìn tên khách, tính anh vốn không nhiều lời nên cầm lấy tay mà hắn đang nắm lấy cổ áo anh, bẻ ra phía sau làm hắn đau điếng, rồi đập hắn một cái ngửa nào

- Cút.....

Hắn không phục vùng dậy, cầm ngay chiếc ghế lao vào phía anh, chiếc ghế đưa lên cao rồi giáng xuống thật mạnh, khoảng khắc đó ai cũng nghĩ anh sẽ chết, nhẹ thì vô nhà thương, còn riêng cô thì bàng hoàng, vì sợ anh có mệnh hệ gì, nói đúng hơn là cuộc ẩu đả này cũng vì cô mà ra, nếu không vì muốn bảo vệ cô thì anh đã không như thế. Chiếc ghế đưa xuống đầu anh 1 cách mạnh bạo, nhưng anh nhanh hơn, tay đỡ chiếc ghế 1 cách dễ dàng, cầm lấy chân ghế, anh quật vào chân tên kia, khiến hắn ngã ra, đau đớn, vì sợ nên cũng chồm mắt.

Sau đó, anh quay sang nhìn cô, hỏi với đôi mắt âu yếm

- Có sao không?

- hìx hìx.....huhu.....- tự dưng cô ôm anh rồi khóc...

-.....- không còn gì để nói, anh quay lại chủ quán, và nói hắn, hôm nay được nghỉ, đây là tấm séc 50tr, coi như là tôi bồi thường cho quán. okay?

- Giám đốc, không cần phải thế đâu.....

- Cầm lấy - vẻ mặt anh cũng giãn ra, sau đó lại quay lại phía cô - Đi với tôi không?

Cô vẫn hu hu khóc, miệng đáp luôn : ừ

Sau thì tùy anh kéo đi, anh cầm lấy chiếc chìa khóa trên bàn và không quên nói với quản lý : Thu dọn chiến trường, tuần này các anh đi nhí, lương vẫn được phát bình thường

Ra đến xe, anh đưa cô chiếc mũ bảo hiểm, đỡ cô ngồi lên xe, tự nhiên anh thấy đau khi cô khóc, có lẽ cô sợ lắm. Phóng xe lao nhanh trên đường, anh biết bây giờ cô cần cảm giác thoải mái nên đi rất nhanh...1 tiếng sau, anh dừng lại tại 1 con sông ở khu rừng phía tây ngoại ô.

- Xuống xe đi

- Đâu đây?

-Đi theo tôi là được, đừng hỏi gì hết

Anh bắt đầu rải bước, đoạn đường thật dài, đến 1 gốc cây thì anh dừng lại. Cô thì ngạc nhiên khi biết mình đang ở trên núi....Cô nhảy lên ngọn cây (ngọn cây cao 29m) ở đây có thể nhìn được cả thành phố.

Thấy cô leo lên ngọn cây, anh cũng muốn lên luôn, vì anh là sói, leo trèo không giỏi như cô, nhưng có thể nhảy cao và bay xa. Đứng ngay bên cạnh cô, khuôn mặt anh vẫn lạnh băng, không nói gì, bầu không khí tĩnh lặng, như chỉ nghe được tiếng gió, tiếng côn trùng xung quanh, và.....nhịp đập của hai trái tim. Hai

người đứng yên ở đấy, nếu là người khác nhìn vào thì cảm giác rất nhàm chán, nhưng giờ đây, đối với cô và cả anh nữa, cảm giác rất vui, không có lý do, và thật muốn đứng như thế này mãi. Cho đến khi anh lên tiếng:

- Đến giờ rồi.

- Giờ gì cơ?

- Hoàng hôn- anh chậm rãi nói, giọng nói vẫn không biểu hiện bất kỳ một cảm xúc nào.

Cô hơi ngạc nhiên, cô có nghe người ta nói ngắm mặt trời lặn trên biển chứ chưa nghe ngắm mặt trời lặn ở trong thành phố cả. Như đọc được suy nghĩ của cô, anh mới nói:

- Đây là vùng núi phía đông của thành phố và ở đây có kết giới

Nghe thấy thế cô như hiểu ra rồi nở nụ cười...

Còn anh, hơi ngạc nhiên vì không phải 1 tháng trước cô suýt chút nữa bị anh Giết hay sao? Mà giờ đã đi theo anh, còn cười với anh? Cô không sợ anh à?

- Oa đẹp quá - Cô reo lên, phá tan suy nghĩ của anh, " Cô bé này dễ thương thật" anh nghĩ...

- Vì sao, lúc này anh gọi tôi là người phụ nữ của anh?

Câu hỏi của cô làm anh ngạc nhiên, nhưng rồi cũng lấy lại phong độ anh nói...

- Sau này rồi cô sẽ rõ

Cô chu chu miệng, tỏ vẻ giận dỗi

- Đi sẵn không? Tôi đói - Anh nói câu không đầu không đuôi và tất nhiên cũng không liên quan => lạc đề thế mà...

- ừ ừ, sẵn đi sẵn đi, Sẵn nai nhá - Thế mà lại đi cô ủng hộ mới chết, đúng là 1 cô gái dễ thương, nhanh giận cũng rất nhanh quên. Cô tung tăng đi trước, hết như một đứa con nít, còn anh đi theo sau, chỉ biết lắc đầu ngao ngán, anh phải công nhận rằng.....cô rất đẹp lại rất dễ thương nữa chứ.

Như định hình ra đi mình đang nghĩ điều gì, anh vội lắc đầu để xua tan ý nghĩ đó, nụ cười trên môi vụt tắt " mình điên rồi chắc, con bé đó có gì mà đẹp chứ, phải nhớ nó là hồ ly, là hồ ly" anh tự nhủ nhủ với bản thân mình như thế, nhưng đôi khi lại không bắt giác mà quay mặt quan sát về phía cô, nhìn cô đang chạy tung tăng, rồi lại thở dài.

- Từ từ thôi! - anh nói với theo bóng người của cô đằng trước, rồi cất chân bắt đầu bay theo hướng cô đang đi.

Xác định đi mục tiêu là con nai rừng ngon lành, anh và cô tập kích, sau đó anh ra lệnh thì anh chạy nhanh về hướng con nai, cô thì chặn lối con nai không để nó trốn thoát. Con nai nhanh chóng bị hạ gục.

- Đc rồi, cô đi lấy một ít củi khô lại đây đc chứ? - anh nói với cô.

- Ừ, okay - Cô vui vẻ bay đi tìm củi khô

2. Lại Một Đêm Trăng!

Sau một hồi vất vả, cô cũng lấy được củi đưa về cho anh như anh đã dặn, cô thực không hiểu vì sao cô lại phải nghe lời anh, nhưng thật lòng thì....cô sợ anh, thực sự sợ, cứ nhớ lại đêm trăng tháng trước, lần đầu gặp anh đã bị anh đuổi giết, còn suýt muốn moi tim cô ra... nghĩ lại càng rùng mình.

- Củi đây rồi - cô đưa củi bỏ xuống

Anh sắp đóng cũi lại để đốt lửa, cô thì ngồi xuống kế bên, trời đã bắt đầu tối hẳn, đêm tối đen như mực....đêm không trăng

- Đêm không trăng - cô bắt giắc cất tiếng trong khi anh vẫn thông thả xếp cũi lại, đột nhiên đôi mắt cô đỏ lên, nó nổi bật giữa đêm đen và nhìn về phía anh. Anh vẫn không phản ứng gì cả, hoàn toàn không một chút lo sợ

* CHÚ THÍCH: ĐÊM KHÔNG TRĂNG: là ngày không có trăng, hoặc có thể vầng trăng đã bị che lấp đi, nó làm cho sức mạnh của loài sói không tồn tại, bởi vậy, vào các đêm không trăng, loài hồ ly bình thường bị loài sói đuổi giết giờ sẽ lợi dụng đêm nay để đi bắt giết loài sói để moi tìm luyện khí. Tim loài sói(thợ săn) rất quý, nó có dạng một viên pha lê đen luôn phát sáng có thể gia tăng khí lực cho loài hồ ly, còn có thể gia tăng cấp độ (vd: tăng đuôi...)

Anh vẫn cứ kệ cô mà sắp cũi lại, dường như không biết đến sự nguy hiểm ở nơi cô, như không biết đến đôi mắt đỏ rực đầy hận thù đấy!

Còn cô, cô nhìn anh như hổ đói, khao khát trả thù rất lớn, cả đời cô chưa bao giờ bị đối xử như một ác nhân như thế, mặc dù là hồ yêu, nhưng cô thấy uất ức.

- Đưa tôi hai con dao bạc của cô- câu nói của anh nhẹ nhàng mà làm cô bình tĩnh, nhưng đôi mắt vẫn đỏ gay

- Để...để làm....gì? - Cô hơi lùi lại và thấy sợ hãi, rồi đột nhiên nhớ lại đêm rằm tháng trước, sợ cái cảnh bị anh truy đuổi

- Sao chứ - Anh cười nhếch mép, rồi tiến lại phía cô một cách đều giả - Cô sợ tôi ăn thịt cô đấy à?

- Hừ, đêm không trăng, không biết tôi thịt anh hay anh thịt tôi đâu nhé! - Cô khinh bỉ

- Sao? Ôh, hèn gì mắt cô đỏ thế kia, đúng là xấu xí, đưa dao đây - Anh quay lại với vẻ mặt lạnh lùng thường ngày và chìa tay ra

Cô cúi xuống nhặt hai con dao bạc găm ở chân mình ra và đưa cho anh, nhưng cũng không quên hỏi lại

- Sao anh biết tôi có hai con dao bạc đó?

- Chẳng biết, nói mò thôi, trúng thì trúng - anh nhún vai thờ ơ

XOẸT XOẸT

tiếng kim loại va chạm vào nhau tạo thành một tạp âm khó nghe. cô thoáng nhúu mày không hiểu anh đang có ý định làm cái gì. Nhưng sau khi thấy đốm lửa bắt đầu sáng và cháy lên mới hiểu ra

- Cũng giỏi phết

Sau đó thì hai người nướng nai lên rồi cùng nhau nhấm nháp

- Oa, ngon quá! - Cô xoa xoa bụng thỏa mãn

Bỗng anh cất tiếng lạnh lùng

- Ai?

Cô giật nảy mình, biến thành cáo rồi ôm lấy anh bay lên cây(anh mất hết sức mạnh vì là đêm không trăng). Anh hấp thụ ánh sáng triệu tập cung bạc, giương cung lên sẵn sàng tư thế chiến đấu.

Đó là một cô gái, có vẻ đẹp sắc sảo nhưng đang bị thương. Anh thở dài như đã hiểu

- Lại một con hồ tinh.

Cô nhúu mày nhìn về phía ả hồ ly bị thương

- Tim đen sao - và rồi hoảng hốt, cô hét lớn - CẨN THẬN, CÓ BẦY

Nhưng đã không kịp, ả nhanh hơn lao về phía anh, giăng lưới quồn lấy anh và cô. Cả hai đều không thể thoát ra được. Anh giật dử bụng câu chữi thề:

- SHIT!!!

Cô ả đi lại hướng hai người, nhếch mép, cất giọng mỉa mai

- Sói săn với Hồ Yêu ở chung với nhau ak? - ả ta nói xong thì phun một bãi nước bọt ra, khinh thường. Trong lúc đó, cô nhớ đến hai con dao bạc của mình ở dưới chân và cố gắng lấy nó

Ả hồ ly kia bắt đầu giương vuốt đen của mình nhanh như cắt bay về hướng anh, nhắm thẳng vào tim lao đến

* Phập *

Bàn tay đầy lông lá đang cố móc tim anh ra. Mặc dù rất đau nhưng anh vẫn không hề bộc lộ cảm xúc trên khuôn mặt, tay dù bị trói nhưng vẫn gắng dùng nguyên khí yếu ớt của mình chống đỡ. Vì là đêm không trăng, nguyên khí của loài người trong anh vẫn quá yếu, không thể nào chống đỡ được lâu.

Sau một hồi, tạp âm dồn vang xuất hiện

- Roẹt, roẹt, bốp...

Hàng loạt chiêu thức ánh sáng của phép thuật phát ra. Cô nhanh chóng thoát khỏi chiếc lưới của cô ta, đâm một nhát vào bụng ả khiến ả ngã nhào. Giương đôi mắt đỏ của mình đe dọa

- Hẳn là của ta, ngoài ta ra không một ai được quyền hại hân

Câu nói trẻ con đó đầu tiên khiến anh ngỡ ngàng, nhưng rồi sau đó thì cười lớn vì ngạc nhiên. " Quả là đáng yêu, ngay cả khi giận cũng rất đáng yêu...Ồi mình điên mất".

Ả hồ ly như không thể nào chống đỡ thêm được nhưng đòn đánh tới tấp của cô nữa, liền bị ngã nhào xuống đất nằm la liệt, hoảng sợ miệng cầu xin:

- Làm ơn tha cho tôi, tôi sai rồi, làm ơn đi

Cô thấy vậy cũng mỉm lòng, dù sao ả cũng nhận sai và xin tha thứ, cô nói : Đc rồi, cô đi đi, đừng để tôi thấy cô nữa

Sau đó cô quay lại đi về phía anh lo lắng:

- Anh sao rồi, ouch, máu chảy nhiều thế này, đau lắm không

Anh lơ đi câu hỏi của cô

- Cô tha cho cô ta, cô ta sẽ lại hại người thôi

- Kệ đi, cô ta cũng biết sai...

Cô chưa nói xong thì anh trợn mắt, hét lớn

- Cẩn thận.....Hự...

Cô bàng hoàng, anh đang ôm lấy cô, lưng anh bị ả kia dùng vuốt móc vào rất sâu, máu tuôn ra xối xả.

Thế mà anh còn cười và nói :

- Cái này coi như tôi đền cho cô chuyện đêm trăng trước.

Cô rít lên đầy giận dữ, đôi mắt đỏ của cô bây giờ đã đỏ hơn bao giờ hết, quay lại nhìn ả

- Fuck, người chết chắc rồi

Sau đó bật dậy, tay cầm hai thanh " THẦN KIẾM LY HẢI" tiến tới chỗ ả hồ kia ttong khi ả ta đang hoảng sợ và biết rằng hôm nay mình đã chọn nhầm đối tượng để tấn công.

SOẠT, RẦM

Cô lao nhanh chém đứt ngang người ả hồ kia, ngồi xuống bên cạnh cái xác xấu xí, đưa thanh kiếm lên cao rồi khoét một cái lỗ nơi ngực ả, moi tim ả ra rồi đi về phía anh. Thay bằng đôi mắt đỏ rực của sự tức giận lúc nãy thì bây giờ là đôi mắt cũng màu đỏ nhưng tràn đầy sự lo lắng và ảm áp. Ngồi xuống bên cạnh

anh, nhúu mày lại, cầm hai thanh *THẦN KIẾM LY HẢI* đâm chéo xuyên qua quả tim màu thẫm đang cầm trên tay

- Anh gắng chịu một chút, để tôi giúp anh

- Đừng, tôi không sao, đừng dùng cách đó, cô sẽ mệt và mất nguyên khí, sẽ không tự vệ khỏi bọn thợ săn được đâu

Cô mỉm cười vui sướng, ánh mắt tinh nghịch trên gheo

- Sao hả, anh lo cho tôi đấy à, hay anh thích tôi rồi, cũng phải, tôi xinh đẹp thế mà, haha

-.....- anh không biết nói gì trước sự tự tin của cô

- Ngồi yên nhé, sẽ nhanh thôi!

Cô lồm chồm bò dậy, đứng trước mặt anh và bắt đầu lẩm nhẩm câu thần chú gì đó mà anh nghe không rõ. Rồi bất chợt, từ cửa tim cô cầm trên tay có một luồng sáng màu hồng bay về phía anh, bao trọn lấy cơ thể anh. Anh chưa kịp phản kháng thì cô đã làm, anh thấy lo lắng khi cô bắt đầu có những biểu hiện khó chịu trên khuôn mặt.

(* sự lo lắng của anh với cô chỉ như một người bạn, hoặc một ân nhân*)

Anh bắt đầu thấy khó chịu khi cô cứ tiếp tục truyền nguyên khí của mình vào anh như thế, cô sẽ kiệt sức mà gục mất, rồi làm sao mà cô có thể tự vệ

- Dừng rồi, dừng lại đi, tôi đỡ nhiều rồi

Đáp lại anh chỉ là một cái mỉm cười, cho đến khi anh lành vết thương hẳn cô mới dừng lại, cười một lần nữa và bắt đầu thả lỏng thân thể, ngã xuống. Anh nhanh chân chạy lại đỡ lấy cô, bọc mình

- Cái này gọi là tốt bụng hay là ngu nữa không biết

Cô thều thào

- Gì..đây, tôi....cứu anh...đấy nhé! Dám nói tôi... ngu ak

- Ngủ đi cô nương, tôi đưa cô về!

Cô hoàn toàn thả lỏng cơ thể, mặc kệ anh bế, miệng vẫn không quên thì thào

- số 14 đường Lê Quý Đôn quận 2

Anh phóng như bay ra chỗ đỗ xe lúc này, cho cô ngồi ngang phía trước, cởi áo khoác trùm ngang người cô, một tay giữ lái một tay ôm chặt cô không cho bị ngã. Lao về thành phố.

Giữa cơn gió lạnh của mùa Xuân, cô hơi rúc người sâu hơn về phía ngực anh tìm hơi ấm

Anh tự dưng thấy bức bối và nghĩ ” Đối với ai cô ta cũng dễ dàng sà vào như vậy ư, ngay cả với người định giết mình?”

Anh vít ga phóng thẳng đến địa chỉ cô đọc lúc này.

Trước mặt anh là một căn nhà nhỏ chừng 100 mét vuông hai tầng màu xanh biển nhạt xinh xắn, đèn vẫn chưa tắt, chắc hẳn bố mẹ cô đang mong.

Bố cô lên rồi bước đến cổng nhà và nhấn chuông, lát sau thì có một người trung niên đi ra và mở cửa. Bố cô ngạc nhiên khi thấy con gái rượu của mình đang nằm ngủ ngon lành trên tay của một người con trai.....không mấy lạ lẫm.=)))

- Con của tôi, nó làm sao thế?

- Cô ấy không sao, chỉ là mệt nên đã ngủ ạ, bác cho cháu vào nhà đưa cô lên phòng được chứ ạ?

- Ủ, cậu vào đi

Bố cô đưa anh lên tận phòng nhi, căn phòng rất dễ thương, màu vàng và hồng là hai màu chủ đạo kết hợp hài hòa. Đặt nhẹ cô lên giường rồi đắp chăn lại cho cô, anh xin phép ông Ngọc Kim rồi đi ra về.

3. (*) Vô Đề

Ông Kim đi nhanh lên phòng con gái của mình, nhẹ nhàng gọi khẽ, sắc giọng đầy lo lắng:

-Nhi Nhi, con sao rồi

-Con mệt lắm ạ! - Cô mếu máo, nũng nịu với bố

- Vì sao thành ra thế này, áo quần sao lại có máu thế kia? Chờ bố týt, bố đi gọi chị Minh(chị giúp việc) thay đồ cho con!

-...- Có lẽ vì cô quá mệt nên không thể nào nói nổi nữa, bắt đầu thiếp đi, mặc kệ chị Minh thay đồ ỉnh, trước khi ngủ còn không quên kéo chị ấy xuống giường cùng tiện thể “sàm sỡ”, bố cô đành kệ và về phòng của mình

(*) Thùy Nhi có sở thích rất đặc biệt “.=” là thích “quan hệ” với con gái, đặc biệt là những cô gái xinh và gợi cảm, khi nhìn thấy họ cứ vờn qua mắt mà không ăn được thấy ngứa trong mình, đôi khi điều đó khiến cô tự hỏi “mình là con trai hay con gái”. Cô rất hòa đồng và vui vẻ với con gái, đặc biệt là với gái xinh, còn với con trai thì luôn “[on] chế độ chânh” nhưng mặc dù thế, vẫn không ai ghét cô được, nhìn cô là thích, tiếp xúc là yêu.

Chị Minh mặc cô sờ nắn khắp người, (không quên khóa cửa) cho cô tùy tiện thoát y cho chị, chị ngoan ngoãn để cô “yêu thương” mình.

(* hồi ức bắt đầu)

Chị là một cô gái trẻ đẹp, được cô đưa từ quê về, chị làm giúp việc trong nhà, làm ở nhà cô rất thoải mái, đặc biệt mẹ ở quê cũng không lo ăn uống sinh hoạt, cô rất thương chị và cũng “mê” sắc chị, lúc mới về, cô thường tút tát bên chị, cũng hay ôm chị(mà chị ấy không biết mình đang bị sàm sỡ). Vì cô dễ thương lại tốt bụng nên chị cũng yêu cô như em gái. Cho đến một hôm, cô bảo sẽ ra ngoài một chút, rồi nhờ chị mang áo quần đến cho cô ở Khách sạn gì gì đấy, lúc mở cửa đi vào thì chị đang thấy cô và một cô gái nào đó đang XXOO (*cô chỉ thích thể chứ nó không liên quan đến giới tính, nó được coi là bệnh vậy á) Cô gái lạ thì đang nude mặc cô sờ mó hun hít, còn cô thì vẫn mặc đồ bình thường(*cô không bao giờ cởi đồ khi XXOO với họ). Nghe tiếng động cô quay lại, mắt tròn xoe

- Chị đến rồi ạ, chị bỏ đồ đấy đi, hì hì, về nhớ đóng cửa lại nhé! - cô cất giọng nhẹ nhàng như không có chuyện gì xảy ra

Cô gái kia ở trong vòng tay Nhi nũng nịu : Ai vậy Nhi Nhi, bồ của em à? Xinh ghê ha!

- He He, Nhi Nhi sẽ cố để chị ấy thành bồ của mình sớm thôi - Sau đó cô cúi xuống hôn cô gái kia

Cô gái kia khẽ rên sau mỗi cái động chạm của Cô, còn chị Minh thì chỉ biết tròn xoe mắt mà không biết làm gì, hoảng hồn khi thấy tay của Cô đang dần đi vào bên trong của cô gái kia, giật mình để đồ lên ghế rồi chạy nhanh ra khỏi phòng đó, không quên chốt cửa theo lời cô dặn.

Lúc về, chị cứ bàng hoàng, vì chị là người ở dưới quê nên đối với mấy chuyện này rất thành kiến, có ý định muốn nói với ông Kim nhưng ông chỉ cười và bảo

- Kệ con bé đi cháu, nó thích gì làm nấy, ta không thể quản, mà cháu cũng chú ý đừng để nó quyến rũ là được, haha

Lát sau cô về, vẫn đá chân sáo, miệng tút tát gọi

- Chị Minh, em có cái này cho chị nè, chị ở đâu?

- Chị đang ở trong phòng, em lên đây!

Cô chạy nhanh lên phòng chị Minh và thấy chị ấy đang học bài, liền chạy tới ôm lấy chị (* tay ngực ngang ngực nhưng chị không biết)

- Chị đang học ạ?

- Ừ, bài này khó quá, chị làm không ra - Chị mếu máo, chị tuy lớn tuổi hơn cô nhưng vẫn chỉ mới học lớp 10, vì trước khi cô đưa chị về, chị đã bỏ học mấy năm vì không đủ tiền học cấp hai, gia đình cũng thiếu thốn, về đây cô bao ăn ở, còn cho chị đi học lại, còn nhờ Hồ Điệp(* bướm đêm do cô nuôi hóa người, giúp việc) chăm sóc mẹ chị. Chị rất mang ơn cô!

- Chỗ này vận dụng ở bài này, ghép giả thiết này và định lý này vào, sử dụng tính chất đảo này rồi làm phương trình, là ok - Cô giảng giải từng chút một

- Em giỏi ghê!

- Quá khen, hô hô!

Chị lại tiếp tục làm bài mà không biết bầu ngực mình đang bị một đôi tay nhỏ nghịch ngợm nào đẩy sờ nắn, ở cổ ướt, đến khi phát hiện ra thì chiếc áo sơ mi mình đang mặc đã bị kéo xuống hết một nửa lộ ra bầu ngực tròn.

- Nhi Nhi, em làm gì thế

- Hả? - Cô đang liếm láp vùng cổ chị Minh thì bị gọi, tắt ngang!

- Ôi! - Chị Minh đỏ mặt, cài lại cúc áo của mình

- Híc, một tý thôi mà, ai bảo chị xinh quá! - Cô le lưỡi nghịch ngợm

- À, em có cái này cho chị! - Cô lấy từ trong chiếc túi của mình một chiếc đầm màu đỏ rất vừa với chị Minh

- Sắp đến tốt nghiệp rồi, em tặng chị, còn nữa - cô lại lấy ra một bộ bikini màu đỏ nâng ngực - Hô hô ngực chị đẹp vậy, mặc cái này thì khỏi chê =))))))

- Cái này, híc, cứ hai ngày em mua một bộ, tiền đâu lắm thế, em tiêu tiền như thế bố sẽ mắng, quá phung phí! Sao em mua ỉnh những chiếc váy dài tận gót, áo full kín còn bắt chị mặc mấy cái này? Chị không thích!

- Ô, tiền em đi làm thêm chứ có phải tiền tiêu vặt bố đưa đâu mà chị lo? Tiền làm thêm của em nhiều lắm, mỗi ngày 500k cơ mà, lo gì

- Sao nhiều thế?

- Em xinh mà, nhiều người muốn thuê cũng không được đấy chứ - Cô le lưỡi

- Nhưng em quá lãng phí, xem cái tủ của chị chỗ trống không kia

- Để mai em mua chị tủ mới!

- Con bé này, thôi đi, chị nhận lần cuối, lần sau còn mua nữa chị mặc cho em luôn

Cô le lưỡi rồi ôm khư khư lấy chị Minh, nhìn chị học bài rồi ngủ

Tối đó, khi chị đang tắm, cô đi vào phòng chị, rồi bước vào nhà tắm rất tự nhiên

- Em... Sao lại vào đây? - Chị hoảng

Đôi mắt đỏ của cô tinh nghịch liếc nhìn toàn bộ thân thể của chị

- Đẹp thật, hehe - rồi cũng cởi quần áo để lại mỗi bộ bikini màu đen trên người bước vào bồn rồi ôm lấy chị Minh, điều đó khiến chị sợ hãi

- Yên tâm đi, em muốn chị thôi, không hại Trinh tiết của chị mà - Mắt cô long lanh

Lúc đầu Minh còn cố gỡ cô ra rồi kể nhưng cứ thấy cô lúi thúi một mình rất tội nên cũng ngả lòng chiều ý cô, một lần rồi hai lần và dần dần nhiều hơn, bây giờ cũng dần quen với chuyện đó, như đã hứa, Nhi chỉ sờ sờ, không làm mất đi Trinh tiết của chị, vẫn lễ cũ, chị khỏa thân, cô mang áo! =.=

(* hết hồi ức)

Sau một hồi cử động mệt mỏi, cô cũng ôm lấy chị Minh thỏa mãn và thiếp đi trong ngực chị, Minh bị cô xoay nhưng chong chóng, cũng mệt và ngủ luôn.

Trong khi đó, cô không biết rằng bên ngoài cửa sổ có một đôi mắt màu hổ phách vẫn nhìn theo từng cử động của cô, lạnh lùng nhưng giận dữ, anh nhảy ra khỏi cành cây, bay về nhà!

Nằm trên giường mãi không ngủ được, anh không thể hiểu nổi vì sao cô lại có thể cùng một người con gái khác mà XXOO kia chứ? Cơn giận cứ thế phát tiết mà anh không hề biết, bực bội nhưng không biết làm sao

- Hừ, uống công tôi lo cho cô, hóa ra vô ích, còn giám sex với đứa khác

- Chết tiệt, mình đang bị gì thế này, Shit thật

Đoạn độc thoại cứ thế diễn ra, đến khi không chịu được nữa anh đi đến bàn làm việc vùi đầu vào đóng tài liệu và hợp đồng của công ty để thôi nghĩ về cô.

SÁNG

Ngồi dậy đi ra khỏi giường của mình sau tiếng gọi của người giúp việc, anh vệ sinh cá nhân rồi ăn sáng và đi làm, trên đường vẫn không quên ghé qua trước cổng nhà cô xem sao rồi thì thấy cô đang tay trong tay với “người tình” (* chị Mjnh) của mình, cô thì mặc chiếc đầm màu xám trắng dài tới gót, áo full gọn gàng, tóc buộc cao, nhìn rất thực nữ cũng rất năng động, chị Minh thì mặc bộ đồ học sinh cấp 3 nhìn rất đáng yêu (* tuy chị nhiều hơn Nhi 2 tuổi, 22 tuổi nhưng cũng không hề già, nhìn cứ như 16-17 tuổi, tất nhiên cô cũng thế, ra đường chẳng ai tin cô là sinh viên đại học cả)

Hai cô nàng của chúng ta đi trên đường với những ánh mắt nhòm ngó của mọi người, cùng vui vẻ chào hỏi!

Anh bực bội, cảm thấy ghen tuông với một đứa con gái còn bực hơn là ghen với một đứa con trai, rồi tự rửa mình

- Điên chết mất!

Mắt lạnh lùng chạy nhanh về công ty.

4. Hứa Hôn

Đang trong giờ học, cô đang chăm chú nghe giảng bài, chiếc điện thoại xinh xắn bỗng rung lên, cầm lên thì thấy tin nhắn

” Lát về papa đón con, chờ papa, papa có chuyện muốn nói” - from PaPa đẹp trai :-*

(p.s con lạy mẹ, papa đẹp trai =.=”)

” Tuân lệnh! ” - To PaPa đẹp trai :-*

Cô vui vẻ cất điện thoại, tiếp tục chăm chú vào bài học, lòng cứ ngóng cho đến khi tan học.

Cuối cùng thì ~~Ring Ring

~~Cô vui vẻ cất sách vở vào cặp

Một cô bạn đi tới

- Thùy Nhi, về chung kô?

- Mình có bố đón rồi

Cậu bạn khác

- Tiểu Thùy, chiều rảnh chứ? Đi chơi đi

- Tổ phải đi làm thêm - Cô không còn cười như với cô bạn vừa nãy nữa, nhưng chất giọng vẫn rất dịu dàng

- Ôh! - Cậu bạn thất vọng rồi cũng bỏ đi mất

Cô nhanh chóng chạy ra cổng thì thấy chiếc xe ô tô màu đen của bố mình đậu ngay gần cổng, vui mừng chạy đến mở cửa rồi vào xe

- Chúng ta đi đâu ạ?

- Đi ăn đã, lát papa nói - Ông cười dịu dàng

Suốt đường đi, cô cứ ngân nga các câu hát thiếu nhi, tâm trạng rất vui (* cô thích nhạc thiếu nhi)

Hát hết bài “Một con vịt” lại đến ” Con cò bé bé”. Bố cô ngồi bên mà cũng bó tay với cái tính tình của cô, nhưng cũng gật gù theo các câu hát của cô như nhịp.

~* Kim Ngân (Bố Nhi), người ta thường gọi là ông Kim,

- Nghề nghiệp : Bác sĩ
- Tuổi : 51 nhưng trông chừng khoảng 35
- Ngoại hình : rất đẹp trai =.=”, dù tuổi cao nhưng vẫn rất thu hút các cô y tá nữ.
- Nhưng không hề có ý lập gia đình, yêu mẹ cô say đắm

* Hoàng Ngọc Linh Nhi (Mẹ Nhi) : đã mất vì bệnh “Hàn Lương”, căn bệnh nan y chưa có thuốc chữa của loài hồ ly, vì yêu ông Kim nên đã cưới ông và sinh ra Nhi, không lâu sau đấy thì qua đời. Nhi giống mẹ mình hồi trẻ nên ông rất yêu cô, không bao giờ cấm đoán cô điều gì, luôn ủng hộ dù cô có làm gì chăng nữa

* Hoàng Minh (bố Huy) thường gọi là Ông Hoàng

- Tuổi: 56 , trông cũng rất trẻ khoảng 40, rất đẹp trai =.=”
- Nghề nghiệp : chủ tịch tập đoàn S, một trong những tập đoàn có tiếng ở .
- Tính : Huy lạnh thế nào ông Hàn Băng thế ấy =.=”, cái này gọi là hổ phụ sinh hổ tử

* Nguyễn Na Na (Mẹ Huy)

- Tuổi : 40
- Nghề: Nội trợ (thực ra bà rất giỏi trong ngành kinh doanh, một thời tiếng tăm, nhưng từ khi cưới ông Hoàng, ông không muốn bà vất vả nên bảo bà cứ ở nhà)
- Tính tình: Hiền lành, yêu thương gia đình, đôi khi cũng rất trẻ con, thích con dâu và cháu =))))

Sau khi cô gọi món ăn ra và ăn ngon lành thì ông Kim lên tiếng

- Con gái, papa có chuyện muốn hỏi con, mà nếu con không thích ta cũng không ép

- Vâng ạ! Papa nói đi - Cô đưa một miếng súp lên miệng ăn ngon lành

- Papa muốn con gặp mặt, đây thực ra là ước nguyện của mẹ con

Cô nghe thế cũng hơi sửng sốt, nhưng rồi cũng bình tĩnh, chờ bố mình nói hết

- Papa à, thực ra thì con cũng sắp ra trường rồi, nhưng mà chuyện yêu đương thực lòng thì....con không thích, con zai bây giờ ít người tốt lắm! - Cô chun mũi

- Papa không ép con đâu, con biết đấy, thôi con ăn tiếp đi, ăn thêm gì nữa không?

- Kem ạ, à mà chị Minh? Sao chị ấy không đến

- Chị ấy ở lại trường không về được, nghe bảo chiều trường tổ chức gì đấy

- Ô! mà papa, cái người papa nói ý, là ai vậy?

- Giám đốc công ty “S” , cũng rất tử tế và đẹp trai, 26 tuổi, có điều hơi lạnh lùng và chưa có người yêu, nếu muốn con cứ tìm hiểu thử xem sao

- Hôn ước từ khi mẹ còn sống ấ ả? - Cô liếm một thìa kem

- Ủ, nhưng nếu con không thích vẫn có thể hủy, đều không sao

- Nếu đã lỡ mất mẹ chắc cũng okay thôi, papa giúp con hẹn gặp nha

- Ủ! Con ăn nhiều vào - ông mỉm cười

~~Cuộc hẹn giữa hai nhà vào thứ 7 trong tuần, hôm ấy, vẫn như bình thường, Nhi mặc chiếc áo T- shirt và chiếc váy dài đến gót chân, dày bệt (* Cô cao nên chỉ mang giày bệt).

Cô và ông Kim lên xe tới một nhà hàng phương Tây nào đó, vừa tới cổng đã có người đưa hai người lên lầu vào một căn phòng ăn giành cho khách V.I.P

- Đến rồi - Bà Na reo lên vui mừng, nhưng vẫn không làm mất đi nét quý phái của bà

- Xin lỗi hai cậu, tôi đến hơi trễ - Ông Kim khách sáo cười chào hai người bạn thân

- Kim Ngạn, cậu không nên như thế, tôi sẽ không thoải mái - Một người đàn ông trung niên lên tiếng, chất giọng trầm trầm, khuôn mặt rất giống anh, vẫn lạnh lùng, cô thầm đoán chắc là bố anh

- Ở kia, ngồi đi, Nhi, con ăn gì cứ gọi tự nhiên - Bà Na kéo cô ngồi xuống cạnh mình một cách tự nhiên, điều đó khiến cô hơi ngại ngùng.

- Vâng ạ - Cô nhẹ giọng, đôi mắt đỏ linh hoạt nhìn xung quanh, không thấy ” chồng ” tương lai đâu

- Đạo này hai người vẫn khỏe chứ?- ông Kim cất giọng hỏi han

Tiếp đó là những đoạn đối thoại của người lớn hỏi han nhau

- Con thật xinh nha - Bà Na xuýt xoa, vuốt mái tóc đỏ của cô

- Cảm ơn bác ạ, ai cũng khen con thế - Cô đùa

- haha, con thật dễ thương

- Em đừng làm con bé sợ chứ, Na Na - ông Hoàng khẽ trách cứ, nhưng cũng không dấu nét yêu thương

- hừm, thế thằng Huy sao lâu vậy còn chưa đến? Họp gì lâu giữ- Bà Na nhắc nhở, tay vẫn vuốt tay cô

- Không sao, kệ nó đi, lát tới sau cũng được - Bố cô nhẹ nhàng nói

* Cách*

Tiếng mở cửa vang lên ngay sau khi bố cô cất tiếng

- Xin lỗi, con đến trễ - Người đàn ông mặc vest lịch sự đi vào, cất giọng trầm ổn có pha chút lạnh lùng nói

- Tất nhiên là muộn rồi, muộn mất 10 phút 34 giây - bà Na lầu bầu

- Nguyễn Na Na, cậu vẫn còn nít như xưa, chỉ được cái lớn xác- ông Kim bật cười thành tiếng

- Cậu ấy, xì, ngồi đi Huy, vào đây mẹ giới thiệu luôn

Còn cô thì nhìn về phía anh, từ bước đi đến những câu nói, mắt không rời như không tin vào mắt mình, còn liên tục chớp mắt xem có đúng không, đến khi anh kéo ghế ngồi đối diện cô thì cô vẫn bất động

” Fuck, không phải trái đất bé thế chứ? cơ sao kẻ thù lại là *chồng* yêu của mình đây” Cô bức bối nghĩ và bắt đầu thu lại lời nói khen mama của mình hôm trước, cái gì mà tinh mắt, cái gì mà nhìn người, nhầm nhối!

Còn anh thì vẫn bình tĩnh

- Con chào Bác ạ - Cúi người xuống rất lễ phép chào ông Kim

Ông rất hài lòng với thái độ của anh, lòng thầm nghĩ nếu nó làm con rể của mình chắc cũng không tệ, nó sẽ chăm sóc tốt cho bảo bối của mình thôi.

- Ủ, ngồi đi cháu - ông Kim cất giọng nhẹ nhàng.

- Huy, đây là Thùy Nhi, người mẹ muốn con gặp hôm nay, con Thùy Nhi, đây là con trai bác, hai đứa làm quen đi

- Ôh, chào anh Huy! Anh thật đẹp trai nha - Cô vờ ánh mắt lấp lánh, như cô quen biết anh

- Chào cô, còn cô thì trông không ... chút nào! - Anh nhếch môi cười tỏ vẻ thú vị

- Được rồi, Huy, ta thấy con và Nhi rất đẹp đôi, nếu Nhi không chê Huy thì cứ kết hôn với nhau đi - Ông Hoàng lạnh lùng, đi thẳng vào vấn đề chính

- Tất nhiên là không chê rồi ạ, anh ấy là đại gia cơ mà - ánh mắt cô lạnh băng nhìn thẳng vào anh

- - Không khí trở nên ảm đạm khi cô nói xong câu đó, thật lạnh và có phần quá thẳng thắn chẳng

- Còn anh thì sao Huy? - *Chiếu tướng* vào anh

- Cũng được, tôi cũng muốn có một cô vợ dễ nuôi một chút - " Rất tốt, cô rất tốt, rất thông minh, đã thế tôi sẽ không cho cô thoát"

Mọi người đen mặt sau khi nghe câu nói của anh, * dễ nuôi * câu này sao nghe giống nuôi *thú* trong nhà quá vậy

- Cảm ơn anh, Gia Huy! Thật ra tôi rất dễ nuôi, chỉ cần ăn và ngủ đầy đủ là OK, sợ có người sỏi tính, không cho tôi được DỄ NUÔI

Cô với anh cứ đấu võ mồm, nội lực cứ thế tỏa ra đả kích nhau, cho đến khi mẹ anh lại lên tiếng

- 1 tháng tìm hiểu và quan tâm nhau, nếu sau một tháng không có thay đổi thì sau khi Nhi tốt nghiệp lập tức kết hôn, được chứ

- VẮNG- cô và anh nhìn nhau đồng thanh đáp, sau đó là những luật lệ mà mẹ anh đưa ra

- sáng anh phải chở cô đi học, trưa đưa cô về nhà anh làm gì thì làm, đến tối lại đưa cô về nhà
- Cô có thể không cần về nhà mỗi tối mà có thể ở lại nhà anh luôn nếu thích
- Mọi yêu cầu của cô anh đều phải thực hiện không được phản kháng

...- Lại một loạt vạch đen

- Sao? Bây giờ hai đứa đi chơi đi, người lớn muốn nói chuyện - Ông Hoàng đuổi hai *vk - ck*

- - Cô nhún vai rồi đứng dậy, xin phép người lớn rồi thì kéo anh ra ngoài

- Đi thôi, chở tôi về nhà! - Cô quay lại nói với anh, thái độ vẫn bình thường

Anh không hề phản đối mà đi lấy xe rồi chở cô về nhà.

5. Mất Cấp - Nguy Hiểm Rình Rập

Cho đến khi hoàn toàn đi khuất chỗ bố mẹ, cô nhắm mắt lại, cơn đau ở ngực một lần nữa lại xuất hiện, cô bị thiếu nguyên khí trầm trọng. Đứng không vững, cô cầm lấy tay anh kéo lại về phía mình, dựa đầu vào ngực anh mà thở một cách khó khăn, khí huyết không thông.

- Đi nhanh, cố tít, vào xe đã - Anh nhíu mày, tay kia đỡ cô, chạy nhanh lại chỗ để xe, cho cô ngồi ngay ngắn rồi vác gar phóng thẳng

Mồ hôi của cô ngày càng nhễ nhại hơn, điều đó khiến anh hơi hoảng, nhưng với khuôn mặt lạnh lùng "trời phú", anh chỉ khẽ nhướn mày, đạp gar chạy nhanh hơn hướng thẳng về nhà mình.

Cô tuy rất đau ngực và mắt oxì trầm trọng, nhưng khi thấy anh thế cũng không ngăn được nụ cười chế giễu

- “Anh Yêu” à, tôi nghi ngờ về việc anh không có nơron thần kinh đấy...khụ khụ - Mặt cô đang dần tái đi

Đến nhà, thấy xe của anh từ đằng xa, ông quản gia vội vàng chạy ra mở cổng lớn, anh chạy nhanh vào nhà, mở cửa xe, bế cô lên rồi chạy bay lên phòng. Đặt cô xuống giường, quay mặt đi chỗ khác.

Một viên pha lê đỏ rực sáng lấp lánh đang lơ lửng trong tay anh, nó chiếu thẳng vào đôi mắt màu đỏ của cô. Cô nhú mày không hiểu gì cho đến khi anh ngồi xuống bên giường, đặt nhẹ nó ở ngực bên trái cô, viên pha lê gần như biến mất, ngực cô bỗng có một cái lỗ không gian nhỏ, nuốt chửng viên pha lê đỏ rực, cho đến khi không còn một vết sáng.

Dần dần, cô cảm thấy dễ chịu hơn, cơn đau nhói ở ngực dường như biến mất hoàn toàn, hơi thở đã quay lại, mùi hương thơm thoang thoang của cô dần dần phát ra, cô đã cảm thấy rất dễ chịu, nguyên khí của mình tuy chưa phục hồi nhưng nó không còn bị giảm sút nữa, điều đáng buồn ở đây là, khi cô phát hiện những chiếc đuôi của mình cũng dần được lộ ra, thay vì màu hồng phấn xinh xắn thì bây giờ chỉ còn lại màu trắng cô độc, 8 cái đuôi đã mọc thêm 1, 9 cái đuôi màu trắng, cô khóc không ra nước mắt

- Ô Ô, đuôi, Ô Ô sao lại màu trắng, Ô Ô, sao thế này - Cô hoảng loạn, không phải cô đã tu luyện lên cấp 2 rồi sao, sao bây giờ lại là không cấp, các dây thần kinh cơ giãn một cách khó khăn, tuy đã 9 đuôi nhưng nếu chúng đều màu trắng thì...điều này thực là không tốt, nó sẽ khiến cô bị lộ thân phận Yêu Hồ trước bọn thợ săn mất, điều đó không nên a

Anh nhìn những biểu hiện xanh tím trên mặt cô, chẳng biết nói gì hơn.

-...- Anh chẳng biết nói gì, quay lưng đi về phía cửa

- Đi đâu? - Cô giật mình

- Ăn cơm, đói thì đi theo! - Bỏ lại câu đó rồi anh tiếp tục đi xuống lầu

Thấy thế cô cũng chạy với theo.

Xuống bàn ăn, cô ngồi vào bàn ngay ngắn, nhìn những cô giúp việc đưa thức ăn ra đầy bàn, mất trái tim (*Ngoài ngủ, 35 cô còn rất...tham ăn, 35 là sạm sỡ) Khi thấy tất cả dọn ra xong rồi, cô không hề kiêng dè ai, bỏ lại một câu

- Chúc ngon miệng !

Sau đó ăn rất là.....nhiệt tình mà không để ý rằng, cả anh, mấy cô giúp việc và cả ông quản gia đều tròn mắt nhìn mình, đều chung ý nghĩ ” Cơm ngon lắm sao?”

- Yar, cô ăn gì nhiều thế hả - Anh nhìn cô gấp thức ăn lia lịa, cũng vội gấp cùng giành thức ăn với cô

- Gì chứ, tưởng anh không ăn, tránh ra, cái này của tôi

- Bỏ cái đũa của cô ra cái thìa này

Bla Bla

Tiếp đó là màn tranh thức ăn rất kịch liệt giữa hai con người *lớn xác não thiếu nhi*

Nó khiến mọi người trong nhà cũng hoảng ” thiếu gia của chúng ta đây sao”

Cho đến khi không còn một hạt cơm trên bát, mọi đĩa thức ăn thay vì bình thường luôn còn nguyên thì hôm nay...à ừm, đến một miếng mỡ cũng không sót.

Bực mình, bỏ lửng một câu

- Cơm dở, bữa sau nấu nhiều hơn một chút

Rồi lên lầu, cô ở sau lè lưỡi, quay lại nhìn mấy cô giúp việc

- Ấy, các chị cứ để em rửa, đừng động

- Nhưng tiểu thư, thế....

- Tiểu thư cái gì, em nhà nghèo lắm, hô hô, sau này cứ gọi em là Ly Ly hoặc Nhi Nhi đều được, còn đồng này để em

Sau hồi tranh chấp kịch liệt, mấy cô giúp việc cũng phải chịu thua bởi cái tính cứng đầu của cô. Rửa bát xong, cô lên phòng thấy Huy đang làm việc, nói

- Tôi đi làm thêm, lát về nhà luôn

- Tùy cô! - vẫn không thèm nhìn cô một cái

Cô nhún vai rồi lại giương lấy cái túi xách và đi làm, trước khi đi còn chào mấy cô người làm trong nhà (* gì chứ, ai bảo mấy cô ý xênh mần rì)

Buổi đầu đến nhà anh, cô rất có ấn tượng tốt đối với mọi người làm trong nhà

Sáng hôm sau, bước ra khỏi cổng với s-tyle quen thuộc, áo full kín đáo, váy dài đến gót, vai đeo túi xách, mắt đỏ lấp lánh, tóc đỏ rực được búi lên gọn gàng. Vừa bước ra cổng cô đã thấy chiếc xe màu bạc của anh đỗ sẵn bên kia đường, bước nhanh về phía nó, mở cửa rồi ngồi ngay ngắn, không nhiều lời, anh vác gar phóng thẳng đến trường cô, bước xuống xe dặn dò

- lát không cần đón, tôi có việc, sẽ tự về nhà anh sau...bye

Đi lại chỗ đám bạn của mình, tay khoác vai người chị gái lớp trên, cô đùa

- Ai nha, chị Lan nha, chị mới thay màu son hử, đẹp lắm nha! - vừa nói cô vừa nháy mắt với một cô bé khác năm nhất khiến bé đó thẹn thùng

- Thôi đi Ly Ly, chị biết mà, okay, lát về nhà cưng - Chị ấy vừa nói vừa ôm ngang em cô tiện thể ăn đậu hũ

(* Ly Ly cũng là tên cô, ý nói Hồ Ly)

(* Cô xxoo với các cô gái nhưng không bao giờ phá zin họ, cũng không bao giờ lột áo quần của mình, chỉ là mặc bikini, còn đối với đối tượng... thì lột sạch)

Tiếp đó là những tiếng cười đùa.

~Anh vừa đến công ty, bước vào với những ánh mắt trái tim của bao cô gái. Anh nhún mày, cất cái giọng lạnh hơn biển ở Bắc Cực

- Mọi người làm việc đi, trời lạnh nhớ cài cúc cho cao vào! - Rồi đi thẳng vào phòng làm việc.

Các cô gái trong công ty thì tím mặt, các chàng trai thì cố nín cười cho đến khi anh hoàn toàn đi khuất thì thi nhau cười.

Anh ngồi vào bàn xem giấy tờ, không lâu sau đó cửa phòng có tiếng *Cốc Cốc*

- Mời vào

Một cô gái xinh đẹp bước vào. Cô mặc bộ đồ rất à ừm thiếu vải.

- Cô Dương, cô đến có việc gì sao?

Cô ta bước đi uyển chuyển đến bàn làm việc của anh, cô ta là ng mẫu cũng thuộc dạng nổi tiếng với thân hình chuẩn và khuôn mặt xinh đẹp

- Người ta muốn đến tìm anh mà, và bàn một số công việc.

Vừa nói, cô ta vừa đi đến chiếc ghế sofa dùng để tiếp khách ngồi bắt chéo chân, lộ S-line gợi cảm của mình.

Anh nhún vai rồi đi lại chỗ ghế sofa, ngồi xuống

- Cô nói đi, vào việc chính và đừng vòng vo!

Cô thoáng thất vọng và nghĩ “không lẽ vẫn chưa đủ, chắc phải mặc cái nào thiếu vải hơn một tý vào lần sau mới được”

- Em muốn nói đến sản phẩm sẽ ra mắt sắp tới...
- Nó có vấn đề gì?
- Nó...em muốn mời thêm một nam người mẫu nữa được không?
- Cô muốn ai?
- Nếu được thì anh đi - Cô ta cười duyên
- Không!
- Xì, vậy ai cũng được
- Ok, xong chuyện chưa? Bây giờ cô có thể về, và.....- anh quét mắt từ trên xuống dưới cô ta - lần sau nhớ chấp thêm vài khi ra đường

(* sặc, ông anh luôn nói những câu thâm con bà thúy, =)))))) tội nghiệp mấy chị em mê ảnh)

~~ Trưa

~~Sau cùng chị Lan, cô mệt rồi, hôn chị một cái rồi ôm chị ngủ cho đến chiều muộn

Tối, cô quyết định sẽ ở lại nhà anh và đã gọi cho Bố cô cần lo lắng

-17h36 p.m-

Tạm biệt chị Lan, cô dạo bước trên phố với những ánh mắt chú ý của người đi đường, cô trong chiếc áo full đơn giản và chiếc váy dài đến gót chân, nhìn thật hồn nhiên đến thoát tục.

Đang nhẩn mã số vào nhà, cô nghe tiếng bước chân đến gần mình dù nó rất nhẹ, cái mùi rất khó ngửi, đặc trưng của loài.....sói. Cô quay đầu lại là một cô gái tóc ngắn màu nâu, khuôn mặt bị tóc che đi một góc, vẫn lì lợm, cô lên tiếng

- Bạn? Tìm ai

Cho đến khi cô ta ngược mặt lên, đập vào mắt cô là đôi mắt sát khí, cô nghĩ nhiều, cô biến mất trong không trung (* thuật dịch chuyển tức thời, mỗi lần dùng tốn rất nhiều nguyên khí)

- Người đẹp mà....thật tình - Cô chạy nhanh qua những hàng cây, miệng lầu bầu.

Cô ta sau khi thấy cô dịch chuyển tức thời thì nhíu mày nghĩ, " Hồ ly trắng mà dùng được thuật của hồ ly 9 đuôi ư?" sau đó chạy nhanh

vào khu rừng gần đó và bắt đầu đánh hơi theo mùi của cô.

Cho đến khi bắt được phương hướng, cô ta cười rồi phóng như bay chạy theo, tụ nguyên khí, kêu gọi kiếm chiến của mình lao như bay về phía cô chém một nhát sau lưng.

Chiếc áo full trắng giờ đã bị rách một đường dài ở lưng, đau rát, máu đỏ không ngừng rỉ ra.

Cô loạng choạng đến hoa mắt, nhưng vẫn cô đứng dậy, lôi từ hai chân ra hai thanh kiếm THẦN KIẾM LY HẢI cầm chắc trên tay chuẩn bị chiến đấu, đôi mắt đỏ của cô tập trung cao độ, thay vào khuôn mặt hay cười bình thường thì giờ là khuôn mặt nghiêm túc.

Cô ta xông vào cô rất nhanh, cô né qua một bên rồi đánh vào gáy cô ta, nhưng vì đang bị thương nên cú đánh của cô không mạnh lắm, nó còn làm cô tê tái, cô loạng choạng đứng không vững, người chao đảo.

Cô ta cười nhếch mép. Nhưng cũng thoáng nhíu mày, vì nếu cú đánh hồi nãy, cô thay bằng đánh cô ta bằng cán dao mà đâm bằng mũi dao thì cô chết chắc, " Vì sao chứ? "

Nhưng rồi cô ta lại không nghĩ nhiều mà tiếp tục lao nhanh về phía cô, tiếp tục đâm cô một nhát nhưng thật may cô tránh kịp, thế nhưng thanh kiếm kia thay vì đâm vào tim cô lại đâm xuyên qua vai cô

Ánh mắt cô bắt đầu tuyệt vọng nhìn sâu vào mắt cô ta, nhưng dù thế nào, khuôn mặt cô vẫn quật cường, cô tỏ ra dù một chút đau đớn nào, điều đó khiến kẻ thợ săn giết mình, nhưng rồi kẻ thợ săn thanh kiếm ra, đưa lên cao và rút lên

- Chết đi!

Và thanh kiếm nhanh chóng đâm xuống!

6. Có Tôi Ở Đây!!

THẬP, KINH

Bỗng từ đâu, một mũi tên vàng bay tới, thật nhanh, găm thẳng vào tay cô ta, làm thanh kiếm trên tay cô ta rơi xuống đất, cô ta tức giận, quay mặt lại đằng sau xem thủ phạm thì thấy anh đứng đó, cô ta giật mình, lùi lại rồi hóa sói chạy mất.

~ Thuật lại lúc anh ở công ty

~Anh đang có cuộc họp ở công ty, đang bàn về vụ việc sản phẩm mới thì bỗng cảm thấy tim mình ở phương xa đập thình thịch, rồi đứt quãng, sau đó lại quặn đau, mồ hôi trên trán anh bắt đầu rịn ra, mặt tái dần. ” Cô ta... ” Rồi nhanh như cắt chạy ra khỏi phòng họp trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người trong công ty, bỏ lại một câu

- Tôi có chuyện gấp, chuyện này sau tính

Lao nhanh vào xe vít gar chạy thẳng theo cảm ứng, dừng trước cánh rừng thông lớn, tay tự nguyện khí kêu gọi Cung bạc, chạy như bay về trong rừng, lòng lo lắng cô có chuyện gì mà không hiểu vì sao mình lại như thế.

Đến nơi thì anh thấy cô với đầu tóc rối xù, chiếc áo full loang lỗ máu, đôi mắt đỏ nhìn xa xăm chờ thanh kiếm kia đâm xuống.

Hoảng hốt, đưa cung lên, anh chia thẳng tới cánh tay ả thợ săn, và

* PHÁP, KINH *

Thấy anh ả ta hoảng hốt và chạy mất.

Cô uể oải bò dậy, không hiểu vì sao ả lại chạy mất, đảo mắt xung quanh, cô thấy anh đứng ở phía xa, cô cười nhẹ rồi một lần nữa, ngã gục xuống, ngất lịm

Anh nhìn cô ngây ngốc, cho đến khi cô ngã xuống lần nữa thì chạy đến, ôm lấy cô

- Này, không được nhắm mắt, mở mắt ra

- Nhưng, tôi....buồn ngủ

Bế cô lên, chạy như bay về Đảo Quỷ (*nơi sống của dì Jenny)

- Đừng nhắm mắt nếu không muốn chết!! - Anh đe dọa, chân nhảy nhanh qua từng cành lá.

~~*Đảo Quỷ : hòn đảo lơ lửng trên không trung được bảo vệ bởi kết giới, con người không hề biết đến sự tồn tại của nó vì nó tàng hình bởi phép thuật. Là nơi trú ngụ chủ yếu của loài hồ ly và tiên nữ(thần, tiên cá).

~~Đạp qua cửa phong ấn, bay nhanh qua đá chông, anh dừng lại ở một ngôi nhà nhỏ trang trí kiểu Nhật từ lâu đời, gõ cửa

Dì Jenny mỉm cười nhìn anh rồi không nói gì, đi vào nhà hướng tới một cái hồ giữa nhà, nhắm câu thần chú gì đó, bỗng nước trong hồ sôi lên như có cái gì hút hết nước, mở ra một con đường bậc thang dài hàng ngàn mét

- Đi theo ta

Anh im lặng đi theo, cô vẫn ngoan ngoãn nằm yên, dù rất muốn nhắm mắt lại nhưng vẫn cố mở ra như lời anh.

Anh thấy máu từ người cô vẫn không ngừng chảy ra và dường như không hề có dấu hiệu ngưng lại, thoáng đau lòng, lắng nghe tiếng tim mình trong người cô đập mạnh, cảm nhận được sự đau đớn của cô, anh xót xa cũng có phần khản trương.

- Jenny, làm ơn, cô ấy không chịu được lâu đâu

Dì Jen chỉ cười, vẫn thông thả đi xuống từng bậc cầu thang. Con đường được thắp sáng bởi những viên dạ minh châu, từng bậc thang chạy dài như không có điểm kết, anh càng sốt ruột nhưng thấy dì Jen thông thả nên cũng cố thả lỏng hơn.

(* Sở dĩ nói tim của anh trong ngực cô vì ở trạng trước, anh đã từng đưa cho cô một viên pha lê màu đỏ, đó chính là trái tim của anh, vì vậy giờ có thể nói anh là người “không tim nhưng có phổi”).

Sau một hồi đi đoạn dài, cuối cùng bậc thang cũng kết thúc, bây giờ xung quanh là dung nham, khí nóng ở đây thật khó chịu. Anh nhíu mày nhìn dì Jen

- Con hãy để con bé ở cái giường Hàn Băng(* là khối băng ngàn năm ở dưới lòng đất, rất quý, giúp tăng nguyên khí khi nằm lên, nhưng cũng rất lạnh) bên kia đi, ta sẽ giúp nó chữa vết thương.

Anh nghe lời, bế cô bay qua lớp dung nham nóng, đứng lại ở trước chiếc giường kia, đặt nhẹ cô xuống, máu của cô tràn dài ra cả giường, anh không thể làm gì hơn ngoài cách đứng một bên nhìn, không biết rằng áo anh cũng bê bết máu...của cô.

Dì Jen cười nhẹ, bay qua gần chiếc giường kia, ngồi kế bên cô, bắt đầu vào việc truyền nguyên khí chưa thương.

Cô như thả lỏng và dần lộ 9 chiếc đuôi trắng bà dài ra, tai hồ ly nhô ra, tay chân đầy lông mọc lên, nhìn rất sợ cũng có phần mỹ hoặc. Anh ở kế bên, nhìn những ánh sáng lấp lờ kia đến ngây ngốc, hơi nhíu mày.

Những chiếc đuôi trắng muốt từ màu trắng bắt đầu chuyển hồng phấn cho đến khi 9 chiếc đuôi hoàn toàn được chuyển màu, mắt cô đột ngột mở ra nhìn anh, vẫn đôi mắt đỏ kia, long lanh như lần đầu vào đêm trắng hôm ấy anh gặp, vẫn ánh mắt chan chứa nhiều cảm xúc, anh thấy bối rối cực kỳ.

Dì Jen ngưng lại, thu hồi nguyên khí, ôm lấy cô, nhẹ giọng nói

- Không sao rồi, không đau nữa.

Cô vẫn nhìn anh, mắt không rời, chân vô thức đứng lên trên giường Hàn Băng, anh ngược nhìn cô khó hiểu, cho đến khi, cô dang tay về hướng anh rồi ngã nhào vào anh. Anh hoảng hốt cũng giật mình chạy vội đỡ lấy cô sợ cô té, mắt nhìn dì Jen đang đây hắc tuyến, bối rối cảm ơn rồi lại bế cô lên, theo chân dì ra ngoài.

Anh chào dì rồi toan quay bước đi, nhưng thấy áo cô giờ rách tả tơi, máu đã ngừng chảy từ lâu, nhưng vẫn chưa lành hẳn vết thương.

Cởi chiếc áo khoác ra mặc vào cho cô, nhún nhẹ, nhảy qua những cành cây, hướng về nhà.

Đặt nhẹ cô xuống giường, quay lưng rời đi, cô nhíu mày nhưng cũng lười thắc mắc, nhìn quang cảnh phòng và đặc biệt bất ngờ... Ngôi nhà hoàn toàn được làm bằng thủy tinh, từ giường, tủ, ghế cho đến tường, thậm chí biến thái hơn là phòng tắm đều được làm bằng thủy tinh trong suốt, hoàn toàn có thể thấy được mọi thứ ở bên trong, được cái căn phòng rất gọn gàng và hầu như không có một chút bụi bặm nào.

Lát sau thì anh đi vào, trên tay là một chiếc áo full khác và chiếc váy dài, sau lưng là một cô người hầu

- Giúp cô ta thay đồ

Cô người hầu nghe lệnh thì cầm lấy bộ đồ đi về phía cô nhưng

- Khoan, để tôi tự thay! Tôi không thích người khác nhìn.... - Cô bật dậy, sững sốt khiến cô người hầu giật mình, cô cảm thấy mình hơi lớn tiếng và mất hình tượng, vội quay mặt đi, giọng nhỏ nhẹ có phần nũng nịu
- Người ta thẹn thùng

- Phì.... - Anh không nhìn được cười lên một tiếng rồi nói - Thôi cô ra ngoài đi, cô ta tôi lo.

Cô người hầu nghe thế thì...có phần tiếc nuối nhưng rồi cũng dạ và ra ngoài.

Cạch Anh đóng cửa lại, đưa quần áo cho cô thay, giúp cô đứng dậy. Sau đó thì đi vào tủ áo quần thay đồ (*tủ áo quần thực ra là một căn phòng nhỏ trong tường để bỏ áo quần, rất rộng có thể thay đồ*)

Đi ra thì thấy cô đang khó khăn kéo áo xuống, lộ ra vùng bụng trắng, chiếc bra(*áo ngực) màu trắng có róm máu nhìn rất...khêu khích, anh đi lại gần cô khi thấy cô mắt long lanh cầu cứu. Kéo chiếc áo ra cho cô, xoay lưng cô lại, tháo chiếc bra ra để cô nhìn...cái đó nhưng vì anh hơi cao nên Cô thoáng đỏ mặt nhưng hết cách, đành cam chịu, tay che vùng ngực một cách yếu ớt. Anh đặt cô nằm sấp xuống giường, lấy khăn ướt lau đi vết máu, lộ ra đường kiềng sâu sau lưng cô, bất ngờ thốt lên

- Còn đau không?

- Ừ, đã đỡ rồi, à cảm ơn đã giúp

Anh không nói gì, lật cô lại, lau nhanh những vết máu, cố gắng không nhìn những cảnh xuân trước mặt.

Cô cười khanh khách

- Này, sao thế, là anh đang thẹn thùng đấy ư? Được nhìn và chạm vào còn khách sáo sao?

- ... - Mặc kệ lời châm chọc của cô, lau nhanh, mặc cho cô một chiếc áo dây mỏng sau đó đến chiếc áo full.

- Rồi, còn lại cô tự xử đi - Anh nói rồi đi nhanh ra khỏi phòng, đóng cửa thật nhanh, nuốt nước bọt...và tự khâm phục sự kiềm chế của mình, " người khác thì không sao, nhưng đối với cô ta vì sao lại có chút khấn trương nhỉ". Nhíu mày rồi đi xuống nhà bảo giúp việc làm bữa tối.

Còn cô, sau khi anh đi, cô buồn cười nhưng rồi chợt nghĩ " What? Anh ta nhìn thấy của mình..." (=)]~) Mặc kệ chiếc váy sạch sẽ vào, thả lỏng người, bay xuống nhà, nhưng không muốn mọi người phát giác nên cô cho chân cách mặt đất chừng 1-2mm.

Ra phòng khách, đặt mông ngồi xuống cạnh ghế mềm, bật phim...à ừm Hoạt Hình lên xem.

Anh đi từ bên trong đi ra thì thấy cái cảnh này thì ... chỉ biết *im lặng là vàng* cũng ngồi xuống kế bên cô xem...Hoạt Hình.

Một hồi thì ăn cơm, sau đó cũng muộn rồi, cô cùng anh rửa mặt rồi lên giường ngủ.

-Tôi chẳng ngại đâu, tôi trong anh ngoài, không được xâm lấn, giường rộng! - Cô hùng hồn tuyên bố rồi bay lên giường, nhắm mắt, và ngủ nhanh chóng không kịp cho anh nói bất kỳ điều gì.

Anh cũng đã mệt mỏi, cũng chẳng so đo gì nhiều, tắt điện rồi cũng nhắm mắt, yên tâm ngủ.

~~*2 giờ sáng*

Anh vô thức nghe tiếng tim mình đập thình thịch, tiếng run khe khẽ. Choàng tỉnh, anh nhíu mày, ngạc nhiên khi thấy nửa giường phía bên kia trống trơn, ngồi dậy đảo mắt nhanh quanh phòng thì thấy trong góc tối, hai con mắt màu đỏ linh động đang run, ứ đầy nước, lấp lánh, thân hình đen sì trong bóng tối cứ run bần bật.

Anh xuống giường đi lại phía đó, cảnh giác thì mới phát hiện hóa ra đó là cô.

Cô nhìn anh chằm chằm, người càng run hơn khi anh tiến tới gần, như vẻ sợ hãi.

Trước mặt cô bây giờ ngập tràn hình ảnh đêm trăng thảng thốt, khi cô đang trong rừng dạo chơi, thì anh xuất hiện, rồi anh bắn tên về phía cô, ánh mắt sắc như kim cương, thanh kiếm bạc đâm vào ngực cô, rồi lại hình ảnh lúc tối, ả thợ săn kia chém cô những nhát kiếm ở lưng, rồi vai làm cô đau rất.

Cô hoảng sợ, cô hoảng sợ khi thấy anh tỉnh dậy, thấy anh đi về phía mình, thấy ánh mắt màu bạc của anh, cô càng run mạnh hơn, thu người lại sâu trong góc, nhìn anh với ánh mắt kính hãi.

- Này, sao thế? - Anh vươn tay ra, cầm nhẹ vai cô nhưng ngạc nhiên hơn, cô né tránh nó, xích qua một bên

- Đừng...đừng lại gần...đừng...làm ơn...đừng giết...đừng đâm mạnh như thế...đau lắm...tôi sợ

(*Trên đời, cô sợ nhất là bị đau, vì thế cô rất cẩn thận trong mọi việc để luôn không bị thương, và cô cũng cố không làm bị thương người khác, vì cô nghĩ, họ cũng như cô, không muốn bị đau, đó là lý do vì sao lúc đang đánh

nhau với ả thợ săn, thay vì đâm ả một nhát nơi cổ, cô lại đánh ả bằng cán dao, nhưng cô chỉ không làm đau người có tim đỏ, còn đối với kẻ có tim màu đen thì cô không ngại đánh họ khi họ làm hại cô)

Anh tròn mắt, không hiểu gì, tay đưa ra rồi thu lại

- Này, sao thế kia? - Anh tràn đầy lo lắng, nhìn cô

Cô run cầm cập, thu mình lại, quay mặt đi và không nhìn anh, mồ hôi rịn ra đầy mặt, mái tóc có phần rối và lộn xộn.

Kéo cô lại gần, ôm cô thật chặt, mặc cô hoảng hốt đẩy anh ra, mặc cô khóc thét, mặc cô đưa vuốt sắc cào xé lưng anh đến rách áo và bật máu, máu rỉ ra nhiều hơn, càng ngày càng nhiều, nó làm anh đau rất nhưng anh vẫn không buông cô ra, chỉ nhẹ nhàng, ánh mắt đầy sự ái, tay vuốt nhẹ lưng cô.

- Không sao rồi, ngoan nào

- Tránh ra, huhu, làm ơn - Cô vẫn koi ngừng cào cấu anh, những vết thương trên lưng anh càng ngày càng nhiều, cào vào tay anh cố gỡ nó ra nhưng anh lại càng nắm chặt hơn.

- Không sao, có tôi ở đây! - Anh nói một câu chắc chắn

Cô nghe thấy, ngừng ngay mọi hoạt động, nhắc lại

- Anh ở đây sao?

- Ừ, tôi ở đây, luôn ở đây?

- Là có anh ở đây...- tiếng nói cô nhỏ dần cho đến khi hoàn toàn tắt lịm đi, cô mệt mỏi sà vào lòng anh thiếp đi nhanh chóng, mũi còn sụt sùi, tay ôm chặt anh như sợ anh chạy mất.

Anh mỉm cười, miệng lẩm bẩm tựa như nói với chính mình mà cũng có lẽ là nói với cô

- Ừ, có tôi ở đây!

Xoa nhẹ lưng cô cho đến khi chắc chắn cô đã ngủ, anh đỡ cô dậy rồi bế lên giường. Toan đi vào nhà tắm nhưng không cách nào gỡ tay cô ra được, anh cố gắng tách những ngón tay kia ra khỏi cổ và lưng mình. Bất chợt, cô tỉnh dậy, nhìn anh rồi nhủ thầm

- Anh...đi đâu

- Lấy khăn, buông tay ra nào

- Không buông

- Buông ra đi mà

- Không buông

- Một chút thôi mà - Anh cố nhẫn nại nói

Cô cắn môi, buông tay rồi đẩy anh ra, quay mặt về trong tường, lẩm bẩm

- Nói dối, tất cả là nói dối, đều là dối trá, tôi không cần....là nói dối....là dối trá, tôi đều không cần....

Anh thấy cô như vậy, chỉ biết bó tay, ôm cô lại

- Ngoan, người tôi bắt lắm, tôi đi một chút thôi

- Tránh ra.... - Cô đẩy mạnh anh ra không cho anh ôm mình

- Thôi được rồi, tôi ở đây, không đi nữa

- Nhớ đấy

Nghe được câu nói của anh, cô mỉm cười thật tươi, ôm chặt cứng anh rồi lại ngủ.

Anh xích mình ra một chút, tránh những vết máu dính vào làm bẩn người cô, nhưng anh càng xích cô càng ôm chặt hơn, anh đầu hàng, ôm cô vỗ lưng cho cô ngủ. Thoảng thoáng dài và than trời ” Sao số tôi nó khổ thế

kia chứ”

7. • Nữ Đầu Bếp •

~Sáng

~Cô tỉnh dậy với cái đầu đau buốt và cái tay đau nhức. Mở mắt nhìn nữa kia giường thì đã không còn thấy anh đâu, thay vào đó là một đồng màu nhuộm đỏ hết một mảng lớn chiếc ga trải giường màu trắng. Cô hoảng hốt ” chẳng lẽ...thím hai đến thăm sớm thế, mới bye bye 2 tuần mà đã nhớ mình rồi” (* ý nói thời kì kinh nguyệt của con gái)

Bật tung chiếc chăn lên, cô xem lại phía sau chiếc váy dài của mình không hề có dấu hiệu cho thấy điều đó, mặc dù nó cũng có dính chút máu.

Nhấn mặt, cô lại nghe tiếng róc rách ở đâu, quay mặt nhìn quanh thì dừng mắt lại ở phía nhà tắm.

Anh đi ra với chiếc khăn trắng dùng để lau tóc, chiếc áo full cổ rộng màu xám hơi bó làm cho thân hình khoẻ mạnh của anh lộ ra cơ bụng 6 múi, ngực rắn. Chiếc quần đen dài làm cho anh giường như còn cao hơn bình thường, bộ đồ này làm làn da ”thiếu nắng” của anh càng thêm nổi bật.

- Nhìn xong chưa? Chẳng lẽ cô bị tôi mê hoặc rồi? - Anh nhếch miệng cười đều

- Làmlàm gì chứ - Cô thoáng thốt, quay mặt đi, câu nói sau nghe không rõ - thích con gái, con gái xinh hơn, đúng thế

Rồi cô quay qua anh: - Vì sao...lại có máu trên giường?

- Chẳng biết - Anh nhún vai - Để tôi kêu người mang đi giặt. Cô cũng đi tắm đi, đồ thay ở bên trong tủ, tôi xuống nhà.

Anh đi xuống nhà, để mặc cô đang ngỡ ngàng, nhưng rồi cô cũng nhanh vào nhà tắm, vừa đi cô vừa sờ tay nơi ngực, nơi mà trái tim cô đang nhảy nhót như điên ”mẹ nó, hồ ly cũng bị bệnh tim chắc, không ổn, không ổn”

Tắm rửa sạch thì xem bên ngoài, chiếc ga trải giường đã được thay bằng cái mới vẫn màu trắng như cũ.

Hôm nay ngày nghỉ, cô cũng không biết làm gì để thời gian, vì buổi chiều mới có lịch làm thêm. Bước xuống nhà thì anh đang ngồi xem TV, cô đi thẳng vào nhà bếp thấy mấy chị giúp việc đang cắt thái gì đấy, cô cười rồi đi lại.

- Em giúp nhé

- Chuyện này...- chị ta bối rối

- Em đang rất tích cực nha, chị cho em giúp đi - Cô dương mắt cún khiến mấy chị đầu bếp phải chịu thua

Nhưng rồi cứ nghĩ cô là tiểu thư, việc bếp núc sẽ không phù hợp với cô, nhưng rồi lại lú lỏi, cô làm rất thành thạo, động tác cắt thái rất đẹp, đã thế cô còn xào nấu có vẻ như rất chuyên nghiệp khiến các chị phải tròn mắt ngưỡng mộ, hỏi làm sao cô làm được thì cô chỉ cười

Ở ngoài phòng khách, anh đang xem TV thì nghe bước chân cô đi xuống cầu thang, nhưng điểm dừng không phải phòng khách mà là nhà bếp thì có hơi nhúm mày, nghe cô xin mấy chị đầu bếp được nấu đồ ăn thì cười mỉa mai, cho đến khi mùi hương lạ xộc vào mũi mới tắt ngấm nụ cười, thay vào đó là sự ngạc nhiên.

(* Vì anh là sói nên việc nghe ở trong phạm vi 1km vuông thì không vấn đề, nghe rất rõ)

- Gia Huy, vào ăn sáng nào - Tiếng cô nhẹ nhàng cất bên tai. Anh ngược mặt lên nhìn cô rồi cũng đứng dậy theo cô vào nhà ăn.

Ở giữa bàn được bày biện những món ăn nhẹ nhìn rất đẹp mắt, rất phù hợp với bữa sáng, không quá nhiều nhưng cũng không phải là ít, điều đặc biệt là mùi hương của mỗi món rất riêng mà không món nào lộn lẩn vào nhau được, vì sao cô làm được như thế, anh lại đưa mắt nhìn cô, như cảm nhận được, cô quay lại

- Ngồi xuống đi chứ, không lẽ anh chê?

Anh nuốt nước bọt khi nghe câu hỏi giống như mệnh lệnh của cô, còn có một chút gì đó...đe dọa. Ngồi xuống chờ cô xới cơm rồi nhìn cô gắp từng món ăn bỏ vào miệng mới giám ăn. Điều đặc biệt là

- Vì sao cậu chủ chỉ ăn món cô chủ nấu nhỉ?

- Nó ngon mà

- Ồi, không hề động vào mấy món ta nấu

bla bla bla - tiếng cảm thán của mấy cô giúp việc

Anh nhúm mày

- Cái này...cô nấu hử?

- Không phải không hợp khẩu vị của anh đâu chứ? - Cô nhìn anh, giọng có phần ủy khuất.

- Không, bữa sau lại nấu nữa đi! - Lại gục mặt ăn tiếp, anh ăn rất ngon, nhưng món cô nấu rất dễ ăn lại thơm, đặc biệt nó có phần giống thức ăn ở một nhà hàng Pháp tên là “the king”, nơi mà anh rất thích đến dùng bữa, món ăn ở đó vị rất giống cô nấu, có thể nói không sai, nhưng lạ ở chỗ nó chỉ có đồ ăn hợp vị anh đúng hai ngày trong tuần: Tối thứ 4 và Tối CN, hai ngày này nhà hàng đặc biệt đông khách.

Nhìn anh ăn ngon, cô cũng phì cười

- Ngon phải không? Tôi nấu giỏi chứ?

- Dở tệ! - buông một câu rồi lại ăn tiếp

- Yar, này, anh không khen một câu đằng hoàng được hay sao? Dở thì không cho ăn - Nói rồi cô dùng đũa cướp miếng thịt trên đĩa anh lại bỏ vào miệng

- Cái đó tôi đang ăn rồi mà? - Anh nhăn mặt

- Kệ, coi như hôn gián tiếp.

Anh lại gắp miếng khác, toan bỏ vào miệng thì chiếc đũa của cô lại tiến tới, và rồi một cuộc chiến đũa lại nổi ra giữa hai người lớn xác não thiếu nhi kia

Khi đã hoàn toàn không còn gì ở bàn ăn, anh mới lau miệng và đứng dậy, khuôn mặt biểu thị rất hài lòng với thành quả mình đạt được.

Cô bức tức, nhưng rồi cũng đứng dậy dọn bát đĩa cùng mấy chị giúp việc và phụ họ rửa bát.

Xong đâu vào đấy, cô lại chạy ra vườn, nơi bác quản gia đang tưới cây trong vườn

- Bác Phong, bác tưới cây ạ?

- Ừ, bác tưới cây, sao cô chủ lại ra đây?

- Cháu ra chơi với bác, ở bên cạnh cái tảng băng kia rất tịch mịch, lại làm cháu lên cơn đau tim - cô lè lưỡi

- Mà bác gọi cháu là Nhi Nhi hoặc Ly Ly, không nên gọi cô chủ nha

Bác chỉ cười không đáp.

Cô chạy đi nơi khác chơi, ở một cái chậu màu vàng, có một cây hoa nhỏ có vẻ được chăm kỹ nhưng mà đang héo dần, cô cười rồi lắc đầu, ngó nhìn xung quanh tìm nơi hợp, nhắm được địa điểm cô bưng cái chậu lớn lên một cách dễ dàng điều đó khiến mấy người làm đang tưới cây phải hoảng sợ, ngay cả bác quản gia cũng thoáng thất

- Cô chủ, bỏ xuống, cẩn thận bị thương a!

- Cô chủ cô chủ, nguy hiểm, nó nặng lắm

Cô cười - Kô sao nhẹ mà, với cây này đặt ở đó kô hợp, nó quá nhiều ánh sáng, loài này phải đặt nơi ít ánh sáng một chút - Nói rồi cô ôm cái chậu ” nặng” một cách nhẹ tưng khiến mọi người có phần ngạc nhiên nhưng cũng rất xuýt xoa cứ lo sợ Thùy Nhi bị thương.

Đặt được chỗ như ý, cô mỉm cười rồi phẩy tay một cách hài lòng

- Cô có vẻ rất am hiểu về loài hoa? - Ông quản gia nhìn cô vẻ thán phục

- Mẹ cháu rất thích mấy cây hoa, đặc biệt mấy loài hoa khó trồng, nên cháu cũng thích và có tìm hiểu một chút, kô hẳn là nhiều ạ, hi - Tay cô rắc nhẹ bụi tiên vàng lấp lánh vào cây hoa vừa rồi lúc mọi người kô để ý, làm cây hoa bắt đầu đứng thẳng lên, búp mọc ra rồi mọc hoa tỏa hương thơm ngát.

- Hoa nở rồi kìa, nó nở

Những lời cảm thán của người làm trong nhà rất ngạc nhiên khi thấy bông hoa đó nở, nó thơm và rất đẹp.

Rồi điệp điệp đủ màu từ đâu bay tới đậu trên mấy cành hoa trong vườn nhìn rất đẹp, khiến mọi người vui vẻ.

Anh ở trong nhà nhìn ra chỗ cô, miệng hơi mỉm cười

- Thật lạ!

Đùa thỏa thích, cô lên phòng thì thấy anh đang làm việc, kô biết làm gì nên cô lấy trong cặp ra cuốn sách y học về cách chữa bệnh thú nuôi ra đọc, một hồi nghe chuông điện thoại ” một con vịt xoè ra hai cái cánh, nó kêu rằng...”

- Alo, Thùy Nhi đây!

-” Tớ là Minh”

-Lớp trưởng, sao cậu biết số dt của Thùy Nhi?

-“Mình hỏi, à, cuối tuần rồi, hôm nay lại kô có lịch làm thêm, Nhi Nhi có muốn đi chơi với tụi này kô?”

- À, cũng được, đến đón Nhi đi

- “Ok, đọc số nhà đi”- giọng Minh có vẻ vui thích khi nghe Nhi chấp nhận

- Kô cần, Minh biết tiệm café Mỹ Mỹ chứ? Nhi chờ ở đấy!

-“Cũng được, bye”

- Bye

end call

Cô nhếch môi - Đi chơi cơ đấy!!

Lôi trong cặp ra hộp phấn trang điểm, bôi lên mặt một lớp phấn dày, môi đỏ chót, mắt đen như gấu, tóc đỏ xòa xuống, má hồng.

Ngồi bên kia, anh nhìn cô mà cười một cách rất đều.

- Thế nào?

- Đủ dọa người rồi

Cô hài lòng với câu trả lời của anh, mặc vào bộ đồ rộng thùng thình như “thím hai”, xách cặp đi ra cửa, kô quên lấy áo khoác có mũ trùm đầu lại che mặt khuôn mặt ” diêm lệ” của cô đến điểm hẹn, anh thấy kô ổn rồi cũng theo sau cô

Đến đấy, dưới ánh mắt soi mói của người đi đường, trông cô rất...lố bịch, trời nắng mà ăn mặc nhìn rất quê mùa rồi thêm cái mũ trùm che mặt cả khuôn mặt.

Cho đến khi cô nghe bước chân người đi đến, là Minh và một đám bạn khác

- Nhi? là cậu đúng không? - Cậu ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy cách ăn mặc của cô, nhưng dáng người và mái tóc đỏ thì không hề sai cho được

Cô nhếch mép rồi ngược mặt lên khiến mọi người xung quanh tái mét

- Xin lỗi, nhà hết đồ trang điểm nên...

Chưa nói hết câu đám bạn Minh và cậu ta đã chạy mất dạng. Nhìn bộ dạng cậu ta như thể làm Nhi bụm miệng cười, cho đến khi anh đi tới, lấy mũ áo trùm đầu cô lại ngó nhìn mọi người xung quanh

- Nhìn gì? chưa thấy người bao giờ à.

Anh mặc đồ bình thường, khuôn mặt được che lấp bởi chiếc mũ lưỡi trai, tay ôm cô lại kéo về nhà. Trên đường cô cứ luyên thuyên một cách khoái trí

- Anh thấy không, cậu ta chạy còn hơn cả vận động viên quốc tế cơ đấy

- Ừ

- Cộng nhận tôi trang điểm rất tốt phải không?

- Ừ

- Mặt cậu ta biểu cảm rất được, haha

- Ừ

Cuộc đối thoại cứ thế diễn ra cho đến khi về nhà.

Anh đặt cô trước cửa nhà tắm rồi bảo

- Xóa hết đi, nó hại cho da mặt đấy

Cô lè lưỡi rồi dùng sữa rửa mặt tẩy sạch.

~Trưa

~~ Anh trưa nay ăn gì? Tôi cùng chị Như đi siêu thị?

- Gì cũng được - “thực ra thì cô nấu đều ngon!”

- Vậy được, tôi đi nhé.

Cô đi siêu thị mua đồ, vì nó cách xa nhà cho lắm nên có thể đi bộ

Trong lúc đó, anh lại tiếp tục làm việc để chiều còn đi gặp khách hàng.

Chiều, anh chở cô về nhà như yêu cầu của cô.

Vòng xe qua mở cửa cho cô, cô cười với anh, hôn chụt má anh một cái

- Tạm biệt - Rồi cô quay lưng lấy chìa khóa vào nhà mà không biết bởi vì hành động đó của cô đã làm cho anh ngẩn người mất mấy giây rồi đưa tay lên sờ vào một bên má của mình.

Cô lên phòng, chào chị Minh rồi về phòng nghỉ ngơi một tý và thay đồ đi làm.

~~Quản lý Mark : Đầu bếp Hoàng, cô tới rồi ư?

Nhi cười, kéo chiếc mũ xuống

- Quản lý Mark, tôi đã bảo anh không cần khách sáo với tôi mà!!

- Không sao, đây là tiền lương tuần này của cô, cô làm việc tốt và cẩn thận

Cô cười, nhận lấy tiền lương của mình rồi đi vào phòng thay đồ.

Như mọi ngày, cô bắt đầu với công việc của mình, thực đơn được đưa lên ngày càng nhiều, trời chiều rồi đến tối, cô hoạt động luôn chân.

Đang vào đảo món bít tết thì

- Hoàng Ngọc Thùy Nhi, cô nấu món fadeer nhanh và đưa ra cho khách đi, nguyên liệu ở kia, còn bò bít tết này tôi làm giúp cho - Một cô phụ bếp nói.

Cô nhú mày: Cô chắc chứ?

- Cô là khinh thường tôi? - Cô ta bắt măn

- Kô có, chỉ là món đó sẽ nấu rất khó vì cách nấu của nó hơi phá cách một tý - Cô cười giải thích

- Được rồi a, cô lại nấu món kia đi, là khách vip đó. Đừng lo cho cái này

- Được, có gì cứ hỏi tôi hoặc hỏi anh Hoàng là được

- Ừ

Cô quay lưng chạy lại chỗ đông nguyên liệu và bắt tay vào nấu món fadeer mà kô biết rằng, rắc rối sẽ xảy ra.

Lát sau

- Lúc này ai nấu món bò bít tết cabu và món fadeer - một tiếng gầm lên trông rất giận dữ

- Tôi, sao vậy? - Nhi lên tiếng sau một hồi ngập ngừng

- Là cô sao Nhi? - Anh quản lý như kô tin vào tai mình

- Đúng ạ, có gì sao? - Cô bắt an, tìm lại đánh trống trện

Anh quản lý thở dài thất vọng, giọng điệu có vẻ nhẹ lại như van lơn: Cô thật là, đi theo tôi!

Cô nhú mày, tháo chiếc gang tay và chiếc mũ đầu bếp ra, quay lại chỗ cô phụ bếp đang ngó lung tung, miệng nhếch mép

- Cảm ơn vì món quà, tôi sẽ nhớ cô!

Rồi cô đi theo anh quản lý với những đôi mắt kô hiểu gì của mọi người, có thể nói, cô rất thông minh, các món ăn cô làm rất cẩn thận, đều từ tay mọi người ở đây dạy mà ra, nhưng mà thầy lại kô giỏi bằng trò, các món ăn cô nấu có hương vị rất riêng của Pháp, chỉ có hai từ để diễn tả nó -HOÀN HẢO- vậy mà giờ cô lại mắc lỗi gì đó làm anh quản lý Mark có vẻ tức giận, tiếc thay ột đầu bếp xinh đẹp.

Cô đi theo anh Mark đến một căn phòng “V.I.P”

Anh Mark gõ cửa, nghe bên trong là một giọng nói rất quen nhưng cô cũng kô nghĩ nhiều

- Vào đi

Anh Mark đi trước cô theo sau bước vào, ngó xung quang, trên một chiếc bàn sang trọng có một cặp nam nữ ngồi đối diện nhau, nam quay lưng về hướng cô làm cô kô thấy rõ mặt nhưng mái tóc nâu này khiến cô hơi ngờ ngợ, nữ khuôn mặt thanh thoát sắc sảo, trang điểm hơi đậm nhưng nhìn qua cũng biết đó kô ai khác chính là nữ người mẫu đang rất nổi tiếng hiện nay- Dương Lan

Cô người mẫu có vẻ hơi bực bội lên tiếng

- Cô là người nấu những món này?

- Vâng, là tôi - Cô cất tiếng trả lời, giọng có vẻ lười biếng cũng có vẻ mệt mỏi.

Người đàn ông ngồi quay lưng với cô, nghe câu trả lời của cô thì tròn mắt “kô phải chứ” nhưng vẫn tiếp tục im lặng

- Cô xem đi, món bít tết này - Cô người mẫu lấy chiếc dao trên tay mình, gẫy ra một lớp bột đỏ màu rất đẹp, đó là bột ớt - Ồt nhiều kô nói, nhưng cô xem, bên nước súp - Cô ta lấy chiếc nĩa moi ra từ trong nước súp một sợi tóc màu...đỏ. - Cô nghĩ sao? Còn món fadeer này, ở trong miếng cà rốt thể nào lại có móng tay đây? ở hành thì sao lại có lông ngỗng?? Hả? - Cô ta giận, mặt đỏ lên

Cô nín cười, nữ phụ bếp kia cũng giỏi quá đi, moi đầu ra tóc cô, còn cho lông gà và móng tay vào hành thái sẵn và cà rốt cắt nhỏ để cô kô biết, hèn gì bảo đã có đủ nguyên liệu.

Mark: Nhi, em nói gì đi chứ? - anh ta nói nhẹ như nhắc nhở cô

” Còn gì để nói đây a?”

- Cái này, tôi không còn gì để nói - Cô nhún vai - Bằng chứng rành rành rồi a, thực ra thì ai bảo cô ngồi với chồng tôi, tôi ghen tức nên trả thù ấy mà, tôi xin lỗi vì đã để cô đi với chồng tôi a! - Cô quay qua anh quản lý - anh Mark, có lẽ em không thể tiếp tục làm việc ở đây nữa, tiền bồi thường em sẽ đưa, còn cô, trang điểm nhẹ tay tý, mặt mấy cân phấn không nặng sao? Chồng à, đối tác của anh rất đẹp a - Cô vừa nói vừa cười từ đầu đến cuối, điệu bộ châm chọc hết sức, sau đó quay gót, vừa đi vừa cởi chiếc áo dành cho đầu bếp ra vứt trên nhà, bắt taxi đi về.

Còn anh, thật ngạc nhiên khi cách cư xử của cô lại như thế, lại quá thẳng thắn đi a! Anh mỉm cười, đứng dậy rồi ra về để mặc Dương Lan tức sùi bọt mép vì bị cuộc đả kích lúc này, anh nghĩ nên đến lúc kết thúc hợp đồng với cô ta thì hơn!

8. ~trả “nợ”~

Về đến nhà, bây giờ mới 19h hơn, cô nằm dài trên giường, suy nghĩ vẫn vợ xem có công việc nào nữa không thì nghe tiếng gọi của bố cô dưới nhà

- Nhi Nhi, con về chưa?

- Dạ, con xuống liền đây - Cô phi nhanh cào nhà tắm thay ra một bộ đồ khác, cột tóc gọn gàng

- Ăn cơm đi con, Minh, ngồi xuống luôn đi cháu, đừng làm nữa

Cô và chị Minh cùng ngồi xuống dùng cơm tối

Minh: Nhi, em không khỏe à? Sao sắc mặt khó coi thế? Đồ ăn không ngon sao?

Bố cô đùa - Đừng bảo với ba là con ăn kiêng nhé?

- Xùy, người toàn xương thể này a, chẳng qua sắp đến kì thi a, đang suy nghĩ còn xếp lịch học ạ, hì hì

Cô cười giả lả, trong khi cứ nghĩ đến bộ dáng anh lúc chiều như kiểu bị bắt quả tang ngoại tình vậy, cô lại nhún mày

- Ăn cái này đi con

- Vâng!

Ăn xong, dọn dẹp hết mọi thứ, cô kéo chị Minh lên phòng, dựa đầu vào vai chị thủ thỉ

- Chị Minh, mai chị đi khám bệnh với em đi a

- Hả? Sao cơ, em bị bệnh hử? - Chị Minh hoảng hốt

- Em nghĩ thế, mà Hồ yêu có bị bệnh tim không hử chị?

- Chị không biết a, mà em bị bệnh tim? Sao không nói với bác Kim, bác là bác sĩ giỏi chắc sẽ biết a

- Nhưng mà, ổn không đây?

- Được mà, đi đi

Cô nghe theo ” lời xúi dục ” của chị Minh, đi xuống phòng PaPa

-Cốc Cốc-

- Vào đi

Cô thò đầu qua khe cửa cười

- Ba là đang bận sao?

- Không, Ba chỉ xem TV thôi, sao thế con gái?

Nghê thế, cô làm nũng sà vào lòng ông Kim Ngạn mếu máo

- Híc, con nghi ngờ con bị bệnh tim như con người á Ba ơi

- Sao? bệnh tim? Tiểu Hồ Ly à, con vì sao lại nói thế - ông xoa đầu con gái nhẹ giọng hỏi, cô rất giống mẹ cô, từ mùi hương, khuôn mặt cho đến cái tính nhõng nhẽo, có thể nói là như một bản sao vậy

- Đạo gần đây con rất hay bị đổ mặt, tim đập nhanh, có khi nó nhói lên nữa, là vì sao?

- Lúc nào a? Con vì sao lại bị như vậy? - ông cười cười

- khi thấy chồng á, ô ô - Cô hoảng hốt - ko lẽ con thích hần

- ha ha, ba chịu nha, tự con biết thôi á

- Vâng, con ra vườn đây - Cô hôn bố rồi ra vườn

Đứng một hồi, cô nghĩ đến lũ Điệp Điệp mà cô nuôi (bướm đêm), đuôi mọc ra, lấp lánh dưới ánh trăng, cô vẫy nhẹ cho hương thơm của cô bay xa, kêu gọi lũ điệp điệp.

Từ xa, lũ bướm đàn đàn lũ lũ bay đến, vây quanh cô.

- Điệp Điệp, em nói xem, chị bị thích đàn ông rồi, làm sao a?

-“ritr ritr” (*tiếng kêu của bướm đêm, nói gì chả hiểu)

- Câu dẫn bằng cách nào a, hần ko thích chị mà

-“ritr ritr”

- Okay, chị đi trả thù đây!

Sau đó, cô chạy lên phòng, mở tủ ra, lấy bộ đồ da màu đen mà cô thường mặc khi vào rừng.

Miêu tả nó một tý, chiếc quần dài, bó gọn đôi chân trắng của cô, cái áo dài tay, ôm sát ngực làm bộ ngực “khổng lồ” của cô được tôn lên một cách quyến rũ khác với bộ đồ áo full, váy dài đến chân và hoa văn dễ thương thường ngày. Chiếc áo của cô chỉ dài đến eo, để lộ vùng bụng trắng, phẳng xinh đẹp.

Tóc cô búi cao, rồi dùng ruy băng làm bằng da cố định, lấy trên kệ chiếc mắt kính hàng hiệu cô ít khi dùng đến, trong tủ lòi ra một đôi boots đen cao đến đầu gối, gót cao chỉ 2 phân, làm cho khuôn hình 1m72 của cô ko quá cao lắm.

Ngồi vào bàn trang điểm, cô lấy thỏi son đỏ bóng bôi nhẹ vào môi, má hồng nhẹ, mắt kẻ màu đen.

Hài lòng với kết quả của mình, cô đi xuống nhà.

Cộp Cộp

Tiếng bước chân của cô vang trên cầu thang làm chị Minh chú ý, chị đang nhào bột thì đi ra xem

- Đi đâu thế Nhi?

- Em đi ra ngoài, chị đi cùng kô?

- Thôi, em đi đi, chìa khóa ở bàn.

- Hì, vâng, lát đừng khóa cổng nhé

- Ừ

Rồi cô lấy chìa khóa trên bàn, mở gara ra, lấy chiếc điều khiển txf xa nhỏ bấm một cái, từ trong góc của gara, chiếc mô tô đen tuyền của cô sáng lên, nó là quà của bố tặng cô khi cô đậu Đại Học.

Mở cốp xe ra, cô bỏ chiếc túi xách da và chìa khóa nhà vào trong, đưa chiếc chân thong dài qua và ngồi lên ngay ngắn, đội chiếc mũ bảo hiểm to sụ vào, nhấn ga và phóng đi.

Cô đã nhờ Điệp Điệp dò xem cái cô phụ bếp đang ở đâu, và điệp điệp trả lời trong một quán bar, thật ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt của cô ta rất ngây, vậy mà lại vào quán bar, còn lúc sáng, vì cô không xem tìm cô ta nên không biết cô ta ở đâu kể ” Đúng là nhìn người không nên nhìn bề ngoài”

Lao nhanh trong gió, thấy quán bar đó ngay trước mặt, cô dừng xe trước con mắt tò mò của bảo vệ và những người đến đây, thả chân chống xuống, cô mở bảo hiểm ra, cô mỉm cười như thường lệ làm hết bao nhiêu ánh mắt của các chàng trai, s-line của cô cũng thật quá khủng đi, thêm khuôn mặt thiên sứ và nụ cười sát giới, cô quá quyến rũ, không ai khác -FIRE FOX- (* cáo lửa) Một người con gái bí ẩn một thời nổi tiếng trong dân chơi, vua tốc độ, nữ hoàng quyến rũ.

Cô lấy chìa khóa và túi xách, nhờ bảo vệ đưa xe cô vào nhà xe

- Khu V.I.P nhà anh zai - Cô lại cười còn nhử mắt với anh ta

- Tất nhiên nha - Anh ta ngoan ngoãn đưa xe cô vào.

Cô bước từng bước chậm rãi đi vào cổng lớn của bar trước những ánh mắt tràn đầy dục vọng của cánh đàn ông, điều đó khiến cô kinh tởm.

Người ta đồn rằng, mỗi lần cô xuất hiện là để trả thù một cô gái hoặc một chàng trai nào đó, cô sẽ câu dẫn họ, cướp đàn ông hoặc người phụ nữ của họ, khiến họ khổ sở nhưng không bao giờ đánh họ, điều đó có vẻ không sao nhưng thực rất đáng sợ.

Dù cô đáng sợ nhưng vẫn nhiều người nguyện nhảy vào dù biết kết quả không mấy tốt đẹp

Lại nghe đồn, cô rất giỏi hoạt, chỉ yêu thích con gái đặc biệt gái đẹp

Lại nghe đồn, đàn ông bị cô câu dẫn rất nhiều, không câu dẫn cũng sa vào rất nhiều nhưng tuyệt không yêu một ai

Lại nghe đồn, cô chưa bao giờ cần tiền của kẻ khác

Lời đồn về cô còn rất nhiều

Cô bước vào với những ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, tiếng huýt sáo câu dẫn.

Cô cười, lại bước đi vào quầy pha chế.

- Một ly Chivas qua pha chế nhé - Nháy mắt nai với người pha chế rượu, cô nói

- Okay người đẹp

Cũng tại bar đó, trong một góc khuất, đôi mắt bạc lạnh lùng kia như sáng lên

- Vợ đi thả rông - Anh buông câu lạnh lùng như có như không

Vũ, một người bạn rất thân của anh từ bé, thấy anh lại buông mắt lạnh như muốn hóa sói thì nhếch mép

- Chị Hai đến đây sao? Tao cũng muốn thấy cô ấy

- Fire Fox, là cô ta

- Haha, fire fox...- như hiểu ra điều gì - Cái gì, Fire Fox, ý mày là nữ hoàng quyến rũ à? há há, thích thể còn gì

- Shit! Im đi - Anh đưa ly rượu cay xè lên uống cạn rồi tiếp tục theo dõi xem con người đó muốn làm gì.

Cô cầm ly rượu đã qua pha chế lên, uống một ngụm hết sạch, nó làm cô đủ điên cuồng, người cô lâng lâng, đứng dậy khỏi quầy pha chế, cô quay mặt về phía anh, mỉm cười

- Chồng - Cô nói một câu rất nhỏ như có như không, nhưng với Vũ và Huy, tiếng Chồng kia rất rõ (hai người đều là thợ săn)

Cô vui mừng đi lại chỗ Huy thì nghe vấp phải một tường thịt

- Fire Fox, ra nhảy với tôi một bài không?

Cô ngược mặt lên nhìn chàng trai trước mặt

- Đẹp trai đây - Cô cầm cầm anh ta đưa qua đưa lại như soi một món đồ, nhưng rồi - nhưng làm sao đây, anh còn kô bằng cái móng của chồng tôi - Cô thì thắm vào tai tên kia nhưng mắt thì vẫn nhìn Huy.

Vũ ở đằng xa mặt méo mó - Mày Vợ mày thấy móng mày rồi sao?

- Im đi - Mặt anh đen hết cỡ trước tràng cười của Vũ.

Cô buông tên con trai kia ra, đi đến chỗ Huy, cười, rồi ngồi xuống ôm chặt anh, miệng chu chu ra

- Chồng, hi hi

Hành động của cô khiến ọi người nội trong bán kính quanh đó và một số người vẫn dõi theo dáng người nóng bỏng của cô phải ngạc nhiên, cô câu dẫn ai nhưng lại chưa bao giờ chùng ra bộ mặt ngây ngô như thế, đã thế còn có tiếng...nếu nghe kô nhầm thì là chồng. Thực quá ghen tỵ đi, ai nấy quay lại bàn mình, kô đành lòng nhìn cô nữa.

Huy nhăn mày

- Lại đến đây? Trả thù?

- Ô, anh có vẻ hiểu em nha - dựa vào ngực anh, cô lại cười giả lả - Còn chàng sói này, anh giới thiệu đi chứ?

Vũ như hoàn hồn, nhẹ nhàng hắng, gì chứ, cô là hồ ly, kô những thế trong tim của cô còn chứa tim của anh, điều này thật....đáng sợ

- Tôi là Vũ, Trần Đình Vũ bạn thân của hấn á.

- Ô, Vũ, tôi là Nhi, Hoàng Ngọc Thùy Nhi, cứ gọi là Nhi Nhi hoặc Ly Ly, nếu thích thì Thùy Nhi cũng được.

- Ô! - Vũ quay mặt đi, hớp một ngụm rượu chưa nguội, ai bảo cô có thân hình câu nhân thể kô biết, hồ ly anh gặp qua rất nhiều, nhưng vẫn hiếm người xinh đẹp như cô, ai bảo cứ hồ ly thì tất cả đều đẹp, có người anh gặp mà muốn...ói.

Cô quay sang Huy, chu chu miệng

- Chồng, em nhớ anh nga!!!!

- Gì mà nhớ?

Cô bấu môi, khuôn mặt ủy khuất.

- Lúc này, món ăn trả thù rất tốt a - Anh nhếch môi cười, một tay ông ngang cô ăn đậu hủ, một tay cầm ly rượu lên uống.

Vũ thì đứng dậy, chào về vì bảo vợ kêu.

Cô lại xì mặt : Cái đó thật tình kô phải em làm a! À chồng nè, hình như em thích anh rồi á, làm sao đây?

Cô dương đôi mắt long lanh lên nhìn anh khiến anh bối rối

- Thích thì thích chứ làm sao?

- Ừa ha, thích thì thích nhỉ, hi hi - Cô lại dụi đầu vào ngực anh mà nựng - Ách, để em lại đây chút. - Thay bằng khuôn mặt cún con lúc này, giờ là khuôn mặt của một con hồ ly thật sự, nụ cười trên môi, cô đứng dậy, mọi người lại tiếp tục dõi theo cô cho đến khi cô ngồi vào một cái bàn khác.

Anh lại nhìn theo nhất cử nhất động của cô mà nhíu mày.

Cô lại chiếc bàn kia, nơi có một cặp nam nữ ôm nhau thắm thiết.

- Yo, Tiểu Thúy (*tên của cô phụ bếp a) Chị làm em tìm mãi - Cô làm vẻ vui sướng nhưng đến khi thấy người đàn ông kế bên, mặt cô giận dữ : Tiểu Thúy, chuyện này là sao? Kô phải em đã hứa với chị sẽ kô câu dẫn người nào khác rồi sao? Sao chị còn làm thế, sao chị lại theo anh ta đây, Tiểu Thúy, em thật hận chị nha - Cô ủy khuất nước mắt như mưa càng làm cho cô thêm quyến rũ

Lúc đó, tiếng bàn tán nổi lên

People 1 : Hóa ra lời đồn cô ấy thích con gái là thật

P.2 : Cô nàng Tiểu Thúy thật là, cô ấy đã hứa không yêu ai rồi, vậy mà lại theo đàn ông bên ngoài

P.3 : Thật tình...

bla bla bla

- Cô...Cô là ...đang nói gì, tôi... không hiểu a

- Tiểu Thúy, Chị thật nhẫn tâm a, hức, chị đã hứa sẽ bên em mà, đã thế, em sẽ cho chị biết!

Vừa nói xong, cô cười, nụ cười của ác quỷ. Cúi xuống, kéo người đàn ông bên cạnh của cô nàng Thúy Thúy đứng lên, dựa vào ngực anh ta

- Anh à, em sẽ dẫn anh đêm nay, anh phải yêu em! - Nói rồi cô kéo hắn ra giữa sàn nhảy. Hắn dường như không phản ứng, như mê như say bởi sắc đẹp của cô khiến Tiểu Thúy Thúy không biết làm gì, ngay sau đó, chị Lan với bộ đồ thiếu vải đi lại, đỡ cô ta đứng dậy, như thương tình an ủi và rồi...hotel thẳng tiến.

Cô uốn éo với những đường nhảy gợi cảm trước mặt anh ta, tay kia cầm điện thoại gọi một anh chàng đam mê (gay) tới cho anh ấy đi theo chị ấy mà anh ấy không hay.

Cô cười nhếch mép, phẩy phẩy chiếc áo và tay như có cái gì đó bắn lăm vẩy. Rồi lại đi về bàn anh lúc nãy.

Anh nhúm mày: buồn nôn!

Cô nghe xong câu đó thì khuôn mặt xỉ xuống rõ rệt, không nói không rằng, đứng dậy trả tiền rồi đi về.

Anh thấy cô về rồi cũng trả tiền và về luôn.

Một đêm dài

~~

9. *điều Đặc Biệt*

Cô ngã vào giường, mắt nhắm hờ, câu nói của anh cứ văng vẳng đâu đây

- Buồn nôn ak?

Cô ngồi bật dậy, xoa đầu làm tóc lộn xộn đi.

- Buồn nôn? - Cô bực bội lấy trên móc treo ra một bộ áo quần mỏng manh và đi vào nhà tắm.

Thả mình trong bồn nước, cô mê mải suy nghĩ, đôi mắt một đen một đỏ của cô bừng sáng, và rồi, con mắt đen của cô bừng cháy, chiếc kính áp tròng rơi ra, lộ ra đôi mắt đỏ quỳnh rử và long lanh như pha lê.

- Làm sao để anh dẫn được anh ta nhỉ?

Tay cô cầm ly rượu nho lên nhấp một ngụm. Cô ngã hẳn người xuống giường hoàn toàn chìm vào bọt nước chừng 15 phút sau, cô bật dậy, mắt loé sáng, môi đỏ có nụ cười....ách, ngây ngô!

Cô đứng dậy, rửa mình bằng nước cho sạch bọt xà bông.

Ngồi trước máy vi tính

- Hà hà, google ca ca, giúp em thôi

Cô lại cười, với bộ đồ ngắn mỏng, mái tóc ướt làm cho chiếc áo dính vào người, thấy rõ những đường cong gợi cảm, nét thanh tú trên khuôn mặt cô, đặc trưng của loài hồ yêu, rất câu nhân.

Chờ khởi động máy xong, cô nhấn vào google " cách chiếm trái tim một người đàn ông" rồi cô enter.

(* cách cô nghĩ ra hơi ngốc, vì trước giờ chưa yêu ai, mà cũng chưa có ai từ chối được cô)

- Khoan, đứng rồi, chị Lan.

Thế là cô đăng nhập vào sky (*một loại ứng dụng gần giống yahoo) liền thấy chị Lan đang online, cô nhấn vào “chat video”, một lát sau, chị Lan mở máy, giọng bức bối, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, khuôn ngực nóng bỏng đập vào mắt cô, làm cô lại...ách, thêm

- Sao thế cưng?

- Ặc, em quên mất, Tiểu Thúy Thúy...ngon chứ

- Đang thưởng thức - mắt chị loé lên, nhìn về Thúy Thúy đang nằm trên giường

- Thực ra em có chuyện muốn hỏi

- Để sau đi, lát xong việc chị gọi lại

Màn hình bị tắt, cô chu môi

- Chờ vậy!

Cô quay lại với máy tính, tắt cửa sổ google rồi vào gmail làm bài tập.

Nửa đêm, cô vươn vai dài, đôi mắt đỏ lại rực cháy, mở tung cửa sổ, khoác vào mình chiếc áo bông to sụ, cô mỉm cười

- Rình con gái như vậy kô tốt đâu, đặc biệt là vào ban đêm đấy....Ron!

Từ đâu, tiếng nói của một người đàn ông nửa đùa nửa thật vang lên

- Cậu thật là...S-line vẫn nóng như xưa, mũi thính nữa á

Cô cười khúc khích

- Cảm ơn lời khen, Ron! Cậu có thể vào phòng mình nói chuyện, được chứ?

Cô vừa cất lời, một bóng đen từ đâu vọt tới, nằm gọn trên giường. Cô bình tĩnh đóng cửa sổ lại, quay lại nhìn hồ ly đen

- Ron, cậu về lúc nào? - Cô tựa lưng vào tường, tay mân mê chum lông của chiếc áo.

(* Ron Chaslist : bạn của Nhi, bí ẩn, thuộc dòng họ Chaslist - loài hồ ly đen, mạnh mẽ, đẹp trai,tính tình khó đoán, lúc nắng lúc mưa, nhưng rất sợ cô, trên trán có một vết sẹo nhỏ,chiều cao 1m78)

Ron biến lại thành người, đôi mắt màu vàng của cậu ta ánh lên trong không gian mờ ảo do chiếc đèn ngủ tạo ra

- Mới về thôi, bên ấy chán lắm, với lại - Cậu ta dùng siêu tốc (* chạy nhanh, là chiêu thức mà Ron giỏi nhất) vòng qua người cô ôm ngang bụng cô, mũi hít ngửi mùi cherry trên tóc, cậu ta nói tiếp - Tổ nhớ cậu nha

- Ron, bỏ mình ra! - Cô ra lệnh

Ron cười, hôn chụt cô một cái rồi lại dùng siêu tốc ngồi ngay ngắn trên giường

- Ron, cậu về đây vậy còn cô người yêu của cậu thì sao? Ý mình là...Melry

- Cô ấy vừa về, chúng mình đã cãi nhau

- Sao? Cô nàng thợ săn kia cùng cậu cãi nhau ư, há há - Cô liếm môi, vẽ mặt khoái trá

- Cậu nhớ một cô gái tóc ngắn màu trắng, mà...mấy hôm trước muốn giết cậu chứ? Là một cô thợ săn - Ron mím môi, giọng run run

- Tất nhiên...Cô ấy thật đẹp nha, quên sao được - Giọng cô có vẻ khoái chí, nhưng đôi mắt sắc như dao

Ron ái ngại nhìn cô, nhẹ nuốt nước bọt

- Cô ấy....là....Melry - Giọng cậu lớn hơn một tý - Cậu biết đấy, cô ấy không biết cậu trước đó, chỉ là cô ấy vừa về thì đi trên đường gặp cậu, bản tính nó nổi dậy thôi

- Ồ, ra thế đấy - Cô nghiêng răng nghiêng lợi đến sái quai hàm

- Cậu biết chứ? Mình đã suýt chết sau vụ kia, ôi trời, thật cảm ơn cô ta, xương của mình bị gãy, chiếc áo mới mua bị rách, chiếc váy bị bẩn! Cậu phải mua bộ khác ừh, nhớ chưa?

Ron nghe xong liền choáng, cuối cùng bản tính ham tiền của cô lại nổi dậy ngay lúc này.

- Okay, chuyện nhỏ

- Nhỏ? Thế chưa đủ.

Cô đi lại chỗ Ron, ngồi xuống, mắt loé sáng và cắn phập vào cổ anh chàng khiến anh phải cắn môi chịu đau.

Sau khi tưởng chừng cô hút hết máu, cô nhả cổ Ron ra, miệng cười hài lòng, đôi môi rớm máu đỏ, liếm nhẹ môi, nỉ giọng thì thầm vào tai Ron

- Cậu biết chứ, máu cậu rất ngon Ron ạ, được rồi, về đi, mai nhớ đến trường

Ron mặt trắng bệch vì thiếu máu

- Nhi Nhi, cảm ơn đã nương tay, về đây - Cậu ta cười rồi nhảy ra khỏi cửa sổ và biến mất trong đêm đen

- Đồ ngốc! - Cô cười nhẹ

” Một con vịt xoè ra hai đôi cánh....”

Tiếng chuông điện thoại của cô reo lên.

- Chị Lan, chị thật là trâu - Cô cười ranh mãnh

- Hừ, chị là bò chứ không phải trâu, nào, có gì nói?

- Em muốn hỏi chị cách tán zai

- What the hell? Đừng nói là....- Chị Lan lấp bắp kinh hãi, hét toáng lên

- Sao thế? Có gì lạ sao

- Em yêu đàn ông, vậy sau này ai sẽ yêu chị đây? - giọng cô hét lên the thé

- Lan, hừ, chị thật là, nào, chỉ cho em đi

- Thôi được, em hãy thử dùng cách lấy cứng buộc mềm xem sao

- Cứng buộc mềm ư? Là cái mà mấy bộ phim truyền hình hay nói ấy hả? Yêu nhau lắm cắn nhau đau sao? Không thể nào, nó thật vớ vẩn

- Sao chứ?

- Nó chỉ hợp với phim thôi, không ổn, kiểu thế chỉ có ghét chứ yêu đương gì, cách khác

- Hừ, vậy thì vờ yêu đuổi cầu giúp đỡ

- Em mà phải thế á? Mặc dù cảm giác được dựa vào anh ta, được anh ta bảo vệ rất tuyệt, nhưng như thế không được, sẽ làm chán ghét, với lại, em không thích

- Vậy em cứ là em thì okay rồi, chỉ cần quan tâm hắn một tý, em nấu ăn giỏi mà, nấu cơm hắn ăn, tối chúc hắn ngủ ngon, chiều hắn, vờ vĩnh hôn hắn. Được chứ? - Hết cách

- Hôn? Em không biết hôn

Mắt chị Lan rục sáng

- Cần chị dạy không?

- Kinh lắm, thôi được, ngủ đi chị hai, G9

- G9

Tắt máy, cô liếm nhẹ môi, ngáp dài một cái, tắt đèn, cởi chiếc áo khoác ra, nằm trên giường và đi ngủ
Sáng, ở nhà anh.

5:30

Anh nhúm mày thức dậy, tối qua sau khi kí hợp đồng với người mẫu mới cho công ty, anh đến bar uống rượu một chút để thư giãn, nào ngờ gặp phải cô, nhưng thấy cô câu nhân như thế, anh rất khó chịu nên uống hơi nhiều, đầu vẫn hơi choáng

Lật tung chăn ra, anh đi vào nhà tắm để tắm một tý cho tỉnh táo

6:00

Mặc áo quần xong, anh cầm túi xách xuống nhà thì nghe mùi thơm rất quen thuộc, còn có tiếng lạch cạch của chiếc chảo rán trong nhà bếp, bước chân của anh càng nhanh hơn, lòng đầy thắc mắc

Tại nhà bếp, đập vào mắt anh là hình ảnh một người con gái ăn mặc rất giản dị, áo full, váy dài đến gót chân, trước ngực đeo chiếc tạp-dề, tóc đỏ cột cao trên đầu, khuôn mặt thanh tú hồng hào, đang chắt vật với đồng nồi niêu soong chảo gì đấy (* theo anh là thế)

- Sao... cô ở đây?

Cô giật mình rồi quay mặt lại, đôi mắt đỏ được kính áp tròng màu đen che mắt trông thật long lanh nhưng không hoạt động như bình thường.

- Ô, anh dậy sớm phết, tôi à nhầm em đang nấu bữa sáng, hi - Rồi cô quay lại tiếp tục với công việc của mình

- ... - Anh không biết nói gì hơn là im lặng, nhìn những món ăn hấp dẫn cô dọn ra, mắt anh như rực sáng, môi ẩn hiện nụ cười

- Anh ngồi ăn đi, à mà mấy chị xinh đẹp kia đâu? Nãy giờ tôi chỉ thấy mỗi ông Mark

- Mẹ cho nghỉ, mẹ bảo riêng tư, tôi phải tự lo

- Mình anh cái nhà này ư?

Anh nhún vai không trả lời, tiếp tục thưởng thức các món ăn cô nấu.

Rửa bát xong, cô lại được anh chở đến trường, cô cũng không quên lấy số điện thoại của anh, hôn chụt anh một cái ở má, cô vội tay tạm biệt.

Trong lớp học đang ồn ào tiếng bàn tán, cô giáo vừa vào lớp thì đã im lặng như tờ, tiếng lạch cách của chiếc phấn vang lên một cách vội vàng

- Có hai sinh viên mới nhập học, hai em vào đi

Cô giáo nhìn ra ngoài cửa, hai người một nam một nữ, một ột thấp đi vào

- Tôi là Ron Chaslist - Ron với mái tóc đen được chải ngay ngắn, áo sơ mi trắng, quần đen, nhìn cậu ta bây giờ thật lãng tử, khuôn mặt đã hồng hào trở lại, khác hẳn với khuôn mặt trắng bệch vì thiếu máu của cậu lúc tối

- Melry Knowg - Cô gái trong chiếc áo dài tay, váy xanh ca rô ngắn trên gối, mái tóc trắng như tuyết, khuôn mặt không cảm xúc, đôi mắt màu nâu ẩn sau cặp kính tròn.

Dưới lớp, tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay rộn ràng cho đến khi

- Chúng tôi là một cặp - Melry cất tiếng nói lạnh băng của mình làm cho cả lớp im phăng phắc, đầu đây chỉ nghe lạch cách gõ bàn phím một cách rất "tĩnh" của ai đấy

- Ron, đừng cười như khỉ nữa, cậu đang làm ô nhiễm lớp đấy - Cô mắt vẫn nhìn vào máy tính, tay vẫn gõ bàn phím như không có chuyện gì xảy ra, trên môi luôn chực sẵn nụ cười

Ron gãi đầu, tay xách cặp, tay kia cầm tay Melry đi về phía bàn cô rồi ngồi xuống

- Nào, các em mở sách ra, trang 309 và khởi động máy tính của mình, hôm nay chúng ta học bài mới - Tiếng giáo sư Đông trên bục giảng cất lên, ai nấy đều mở sách và máy tính ra học bài

Melry nhìn cô, mặc dù khuôn mặt cô cảm xúc, nhưng đôi mắt long lanh

- Xin lỗi

- Lát giờ nghỉ giữa buổi rồi nói chuyện - Cô thôi ngay việc gõ lách cách trên máy tính, quay lại cười với Melry khiến cô ta hơi sợ

Mặc dù cô luôn cười, đôi mắt cô long lanh, khuôn mặt thánh thiện. Nhưng, nó có thể làm người khác chột dạ khi đứng trước nụ cười và đôi mắt đó, giờ cô đã hiểu vì sao Ron lại sợ Thùy Nhi, mặc dù cô ấy rất hiền và tốt bụng.

Ron thì thầm với Melry

- Đừng nhìn vào mắt cô ấy nếu em không muốn lên giường cùng cô ấy, và cũng đừng ngửi mùi hương của cô ấy nếu em không muốn mình bị nghiện. Đó là lời cảnh báo

- ... Nhưng... - Melry chưa nói hết

- Cô ấy đặc biệt thích con gái, đặc biệt là gái xinh, một trong những lý do lần trước cô ấy không sát em

Melry nghe vậy thì rung mình, ngồi ngẩn ngẩn và làm bài với chiếc máy tính của mình.

Cô ấy thật....khác người

10. Lần Đầu Em Yêu

Cho đến giờ giải lao, khi cô kéo Melry đi xuống canteen mua đồ ăn.

Canteen vẫn đông nghẹt người như vậy, cô mỉm cười, đẩy Melry lên trước xếp hàng, cô đứng ở sau và cứ từ từ nhích lên.

Cứ thế, một lát sau, cô cúi đầu xuống, thì thầm vào tai Melry thật nhẹ

- Melry, cô có sợ đau không? Tôi thì rất ghét cảm giác đó

Melry nghe vậy như ngạc nhiên, như ngỡ ngàng, khẽ lẩm bầm ” sợ đau ư?”

Rồi như nhớ lại câu chuyện của 1 tuần trước, khi Melry vừa về nước, lang thang trên đường liền thấy 1 cô gái, cô ta là 1 tiểu hồ ly với khuôn mặt xinh đẹp, dáng người quyến rũ sau bộ quần áo dài tay, cô gái có một mùi hương thật thơm, đôi mắt màu đen (*kính áp tròng), cô vừa đi vừa hấp thụ nguyên khí của các loài cỏ cây xung quanh, tuyệt nhiên không hề hấp thụ của loài người, nhưng đặc biệt thay, cô ấy mang trong mình trái tim của một con sói, điều đó khiến Melry giật dử, xông vào đánh cô gái tới tấp. Thế nhưng cô ta dường như không hề đánh trả, chỉ chuyên né đòn.

Lúc Melry nhìn vào đôi mắt long lanh như thủy tinh ấy, Melry thực đã nghĩ đến buông tha cho cô, nhưng lại nhìn vào trái tim pha lê màu đỏ ấy, bản năng của loài thợ săn lại trỗi dậy, đưa nhưng nhát kiếm chém vào người cô gái đó, khi thấy cô gái đó nhắm mắt, nước mắt chực rơi vì đau đớn, Melry lại cảm thấy rất có lỗi. Cô gái có vẻ yếu đuối nhưng rất quật cường, vẫn cầm chắc thanh chùy bạc của mình đỡ đòn và đánh trả, những đường đánh nhẹ nhàng nhưng luôn trúng yếu điểm, kì lạ thay, cô ta dường như không hề đã thương Melry, nếu không nhầm thì cô ta chỉ cố làm Melry ngất đi để trốn thoát, nó chứng minh ở chỗ, khi thanh chùy thủ đưa lưỡi sắc của nó đến gần cổ của Melry, cô ta liền dừng đường kiếm của mình lại, xoay kiếm chỉ cho thanh kiếm đánh mạnh vào cổ Melry làm Melry thực chóiang váng khi nghĩ mình sắp chết. Rồi Melry như hoảng loạn, lấy lại bình tĩnh đập mạnh cô ta ngã lộn xuống, máu của cô ta chảy càng ngày càng nhiều, đôi mắt long lanh hoảng sợ của cô như nhìn thẳng vào mắt của Melry, nó ám ảnh Melry hàng đêm, Melry không

ra tay chút nào, Melry rất không muốn làm tổn hại con người ấy mặc dù cô ta có giết hại ai chẳng nữa, nhưng rồi, thú tính trỗi dậy mọi hoạt động, Melry vẫn đưa dao kiếm và sẽ giết cô, dường như cô tuyệt vọng, buông chùy thủ của mình ra và nhắm mắt buông xuôi, chờ cái chết đến gần. Rồi đột nhiên có một mũi tên vàng xé gió lao tới đâm phập vào tay của Melry, nó rất đau, bàn tay của Melry như bốc hỏa, hoảng loạn Melry nhìn quanh, thấy một gã thợ săn rất bảnh trai và rất mạnh, như hắn lại không hề còn trái tim, hắn tức giận nhìn Melry rồi lại nhìn cô gái hồ yêu dưới chân Melry, Melry như ngỡ ngàng và phát hiện, cô sai rồi và cô đã chạy mất

- Thực tại -

Thùy Nhi nhìn Melry, môi Melry hơi rung, nó như tím tái lại, điều đó khiến cô hơi sợ

- Melry, cậu không sao đấy chứ?

Melry vẫn im lặng, quay đầu lại nhìn vào đôi mắt cô, vẫn đôi mắt ấy, nó long lanh như thủy tinh, không nhiễm chút bụi trần, khuôn mặt không biết che giấu cảm xúc, biểu hiện rõ sự lo lắng

Melry phải làm sao với con người trước mặt đây, Melry thật đáng xấu hổ khi đứng trước mặt cô.

Đột nhiên, Melry cầm lấy tay cô, kéo cô chạy như bay về phía hành lang vắng người, đẩy nhẹ cô áp vào tường, dùng tay khóa người cô lại, dáng người cô cao hơn Melry, điều đó khiến Melry phải ngước đôi mắt màu nâu nhìn thẳng vào mắt cô, Melry hô hấp có vẻ gấp gáp, nhón chân lên đặt đôi môi lên má cô, là một nụ hôn nhẹ, chiếc lưỡi nóng nhẹ liếm vào má cô một cái.

Mắt cô rung rung, cô không nghĩ Melry lại hành động như vậy, nó khiến cô ngỡ ngàng, cô nhìn sâu vào mắt Melry, nó chứa một loại cảm xúc nào đấy...nói chung là khó tả.

Melry như chưa hài lòng, nhìn vào đôi môi đỏ mọng như quả cherry của cô, lại tiếp tục nhón chân lên, đôi môi màu trắng của Melry sát đôi môi màu đỏ hồng mùi Cherry của cô, cô theo bản năng, liền quay mặt đi. Tuy cô quan hệ với nhiều cô gái, nhưng chưa hề một lần hôn môi bất kỳ ai.

Đôi môi của Melry đi trật quỹ đạo, đặt nhẹ lên má của cô

- Tôi nghĩ cậu nên nín thở một tý để có thể bình tĩnh lại, và thôi việc nhìn thẳng vào nó, ý tôi là đôi mắt, điều đó sẽ khiến Ron nổi giận đấy.

Cô vừa nói hết câu, một bàn tay khác cầm lấy vai Melry, kéo cô thật mạnh lùi ra sau, ôm chặt Melry trong ngực, hôn mạnh vào đôi môi trắng của Melry như trừng phạt

Cô như hồi lỗi

- Ron, mình....xin lỗi

Ron vẫn tiếp tục hôn, như không hề nghe lời của cô nói, điều đó khiến cô biết rằng Ron đang giận, cô liền lẳng lặng đi khỏi hành lang đó, về lớp và thu dọn đồ đạc, bây giờ cô muốn về nhà của mình.

Đứng trước cổng nhà, cô lục lọi chìa khóa trong túi xách nhưng không có, có lẽ cô quên nó ở đâu rồi, nhà lại không có ai, bố cô giờ chắc đang ở bệnh viện, chị Minh thì chắc đang đi học.

Cô đành lủi thủi đi ra công viên ngồi tạm vậy.

Đi đường với những ánh nhìn của mọi người, điều này cô đã quen, nhưng không hiểu sao, tâm trạng của cô hôm nay rất tệ, thực không thích chút nào.

Ngồi xuống một chiếc ghế đá trong công viên gần nhà, cô lôi chiếc điện thoại của mình ra nghịch ngợm, chơi game thì nghe tiếng bước chân người đến, có cả tiếng nói cười như ngày càng gần cô.

Một tiếng nói của con trai cất lên

- Chào em, xinh quá, giờ không đi học sao lại ra đây ngồi một mình thế này, không buồn sao

Cô cười, ngược mặt lên

- Em cũng đang buồn đây, hay là mấy anh cùng em đi uống một chút rượu đi? Được không? - Cô lên tiếng mời mọc, điều đó khiến mấy người kia phì cười vì bất ngờ, giờ cô mới để ý, đám người kia gồm 4 người, cũng không phải người xấu, chỉ là ham chơi thôi, thế cũng tốt

Một người tóc vàng trong số đó cất tiếng, mặt mày cũng rất sáng sủa

- Hay đấy, đi thôi.

- Đi - Những người còn lại cũng vui vẻ đồng ý.

-Trên đường-

Một chàng trai có mái tóc high-line đỏ xanh nói

- Anh là Hoàng, 28 tuổi

- Anh là Rin, 27 tuổi - chàng trai tóc vàng nói

- Anh là Dũng, cũng 27 tuổi

- Anh là Hiệp, 28 tuổi

Cô cười híp mắt

- Em là Nhi Nhi, sinh viên năm cuối

Cô vừa nói xong câu nói, mặt các chàng trai như nghếch ra, không tin vào tai mình

Rin: Em học nhảy cóc à?

Hoàng: Em sinh viên trường nào?

Nhi lại cười híp mí

- Em 22 tuổi rồi mà, nhìn trẻ con lắm huh? Em học đại học A (* Một trường đại học hàng đầu)

Dũng reo lên: 22 tuổi ư, đại học A? Trời ơi, không tin được, nào tôi bị chặn rồi

Hoàng: Nhìn vào không ai nghĩ em là sinh viên năm cuối đâu Nhi Nhi, cấp 3 là cùng, còn rất ngốc nữa

- Sao anh nói em ngốc - Cô nhún mày khi nghe câu nói của Hoàng, vẻ mặt không mấy hài lòng

Rin: Nó được chứng minh rất rõ, em dám đi cùng bọn anh, trong khi chưa hề biết bọn anh là người như thế nào.

Dũng: tội anh là người xấu đó

Hiệp: đúng, rất xấu xa

Nhi cười híp mí: đừng nhìn vào mắt em, nó sẽ khiến các anh càng thêm xấu xa hơn.

5 người bọn họ dừng lại ở một quán rượu ở bên đường, đoạn đối thoại của họ rất vui vẻ.

Rượu chère no say, thì cô buột miệng nói

- Đạo này em cần việc làm, các anh ai biết việc gì nhẹ nhàng một chút mà kiếm được nhiều tiền thì giới thiệu em với nha

Hiệp: A, thế em học ngành công nghệ nhỉ, chắc biết chơi game chứ?

- Kỹ thuật của em không tệ đâu - Cô hớp một ngụm rượu

Rin: Tội anh cùng làm trong một công ty game nhỏ, công việc ở đó chỉ cần chơi game, sửa bug (*lỗi trong game) và trả lời thư thôi, em muốn làm không?

- Thế các anh có muốn kiểm tra thực lực của em không?

- Được đấy, quán net nào - Hoàng tỏ vẻ thích thú, uống hết ly rượu của mình, đứng dậy tính tiền rồi kéo cả đám vào quán net gần đây

Game đầu tiên họ chơi là CF (* đột kích)

Cô sẽ chơi với Hoàng

Cô vẫn giữ trên môi nụ cười tươi tắn không bao giờ tắt, đôi mắt đen linh hoạt nhìn bàn phím và màn hình, đã lâu rồi cô không chơi game.

- Anh không nương tay đâu đấy - Hoàng cười giả tạo

- Hi Hi

Và trận chiến bắt đầu, bàn tay cô linh hoạt lướt trên bàn phím mà mắt không hề rời màn hình, những thao tác thật đẹp như bay nhảy trên bàn phím máy tính, khiến cho Rin, Hiệp và Dũng như toát mồ hôi, họ cùng có chung suy nghĩ " Lão đại gặp đối thủ mạnh rồi"

Và ngạc nhiên thay, cô đã thắng, cô quay lại, khuôn mặt cười tươi như hoa nhìn Hoàng đang nằm bẹp trên bàn phím mà thở, cô kéo tai nghe xuống, nói nhẹ nhàng

- Anh chơi thực giỏi nha

Rin: Nhi Nhi, đến anh, bây giờ là game PK (*kill play, game đánh nhau)

- Okay, thực ra thì PK em tệ lắm

Sau khi Rin ngồi vào máy tính, kéo tai nghe lên, mọi người lại nín thở chờ cuộc tỷ thí giữa hai game thủ một nam một nữ này.

Cơ mà, vẫn động tác thật điêu luyện của cô, nhưng mà đúng như cô nói, cô chơi "tệ" nên Rin đã thắng cô một cách "hơi" chật vật một tý.

Cô lại cười: Rin, anh rất siêu

- Em mới là siêu

- Vậy anh Hiệp cùng anh Dũng, chơi thử chứ?

Dũng thấy vậy chảy đầy mồ hôi

- Thôi thôi, chiều thứ 5 và chiều thứ 6, lương một tuần 400k, Okay?

Cô cười híp mí: Okay!

Rồi cô nhanh nhẩu chạy đi trả tiền thuê máy.

Chơi cũng đã thấm mệt, cô liền tạm biệt các anh chàng và bắt taxi chạy thẳng về nhà anh.

- Bác Mark, Gia Huy về chưa?

- Cậu ấy chưa về, bình thường buổi trưa cậu ấy sẽ ở lại công ty

- Thế ạ - Mặt cô ỉu xiu - Cháu vào nhà đây ạ!

Rồi cô thoăn thoắt chạy vào nhà, cất cặp trên phòng rồi chạy xuống bếp đeo tạp dề rồi nấu cơm.

Khi cơm vừa chín, thức ăn cũng đã dọn xong, cô ngồi vào bàn nhìn chăm chăm vào nó.

- Lại phải ăn cơm một mình ư?

Nhưng rồi cô nghe thấy tiếng xe về, lát sau thì nghe thấy tiếng anh chào bác Mark trong phòng khách, cô vui mừng chạy ra

- Về rồi, cứ tưởng phải ăn một mình cơ, hi

- ... Sao cô không chờ tôi tới đón, đi cũng không nghe máy

- A, tôi bỏ trong cặp, nó ở trên kia - cô đưa tay chỉ lên phòng - Tôi về vì thấy chán, hi.

- ... - Huy lặng lẽ lên phòng không còn nói gì nữa cả.

Lát sau Huy đã thay áo quần và xuống nhà, ngồi vào mâm cơm.

Cô lại cười híp mí

- Cô uống rượu đây à?

Cô nghe thế thì đưa hai tay lên áp vào mặt

- Một ít thôi mà, nó rõ thế ư?

- Vì sao?

- Hì, tự nhiên tôi ghét đôi mắt của tôi và cái mùi hương trên người mình thôi ấy mà

- Vì sao?

- Nó... rất câu nhân - Cô lại cười híp mí

- Ăn cơm đi!

Suốt bữa ăn, dường như cô chỉ ăn 1 bát cơm, điều đó khiến anh không hài lòng. Rửa bát xong, cô lên phòng lấy máy tính của mình ra và...chơi game.

Anh ngồi nhẹ trên giường, mắt nhìn cái con người ngồi trên bàn mà chơi game ấy, hôm nay cô có vẻ khác với thường ngày, miệng thì luôn cười nhưng mắt thì chẳng giao hoạt như bình thường, lại thiếu đi sự nghịch nghịch và tính trẻ con như bình thường, hình như cô không vui, điều đó khiến anh không thoải mái.

- Làm sao thế? - Anh nhẹ giọng cất tiếng hỏi

- Em á? À, có sao đâu, hì - Vẫn không nhìn anh một tý, mắt nhìn máy tính không rời.

Anh chẳng nói gì, môi nhếch lên nụ cười, đi lại chỗ ngồi của cô rồi cúi xuống, tay vòng nhẹ ở ngực cô, thì thầm

- Thật không?

Cô rung rung, tay chân cứng đờ và thôi việc chơi game, nuốt nước bọt cái ực

- Th...ật mà

Anh nghe xong câu nói của cô thì tay nhẹ chuyển động xuống dưới bụng cô, luồn tay vào áo cô rồi bắt đầu lộng hành

Hành động của anh khiến da gà da vịt nổi lên đàn đàn đăm đăm, cô không 35 người ta thì thôi chứ chưa ai có thể 35 cô hết, cảm nhận cái bàn tay lớn mà trắng lại còn rất ấm của anh dần vươn lên cao hơn, tháo cái nịch ngực của cô ra và rồi ngực cô như được giải phóng, hai bầu ngực khổng lồ xuất hiện sau lớp áo full mỏng

- Có thật không có gì để nói? - Anh dùng tay xoa nhẹ vùng bụng của cô, nhìn cô đỏ mặt tía tai thể này thật buồn cười, " chưa bị ai sờ sờ sao?" rồi anh cảm thấy thú vị với suy nghĩ ấy

- O...Thực ra, có...có một chút - Cô lắp ba lắp bắp, người cô nóng như bị hấp lửa vậy, rung nhẹ theo từng di chuyển của tay anh

- Một chút? Vậy sao không nói

Tay anh không an phận, bóp mạnh vào ngực cô, khiến cô nhắm mắt lại vì đau, miệng hét lên tiếng *A* nhẹ.

Cô liền quay người lại, thay vì đôi mắt đen ban sáng là đôi mắt đỏ rực, cô dùng một ít phép thuật đóng tất cả các cửa sổ lại. Tay ôm nhẹ ở cổ anh, mắt nhìn thẳng vào mắt anh, bước từng bước đẩy lùi anh về phía chiếc giường thủy tinh ở giữa căn phòng rồi * Uỳnh * ngã xuống.

Lại đôi mắt màu đỏ mà giao hoạt anh biết, miệng nở nụ cười...câu nhân, người mùi thơm hoa cỏ nhẹ nhàng nhưng mãnh liệt.

Tay anh không biết vòng sau lưng cô từ bao giờ. Miệng nhếch lên kiểu thú vị

- Nói đi, vì sao em cảm nhận, khi anh nhìn vào đôi mắt này lại không hề bị câu dẫn, có bí quyết gì? Mọi người đều không kiểm soát được mà?

Anh nghe thế mặt anh đen hơn, bực bội, tay siết chặt cô hơn

- Đừng so sánh tôi với mấy người kia - Anh gầm lên

Cô nhìn anh với con mắt ai oán, anh làm cô đau, mắt cô rưng rưng lên.

Anh nhìn đôi mắt kia mới nhớ lại, rằng cô sợ đau lắm, liền nới nhẹ vòng tay lại.

- Cô..kô

Anh chưa nói hết câu, miệng anh đã bị cô chiếm lấy, 1 nụ hôn vụng về, chiếc lưỡi nhỏ bé cứ luồn lách quanh chiếc lưỡi anh, bờ môi mỏng đỏ mọng thơm mùi cherry bao trọn đôi môi anh. Anh ngỡ ngàng nằm yên mặc cô lộng hành.

Đến khi dường như cô không thể thở được thì buông anh ra, nằm gọn trên ngực anh thở mạnh, má cô đỏ ửng nhiên thật kiều diễm.

- Mới lần đầu hôn ư? - Anh không tin hỏi lại sau khi hoàn hồn

Cô đỏ mặt, gì chứ, cô quan hệ nhiều nhưng chưa một lần hôn ai, nhìn người ta ăn cháo lưỡi thấy ghê ghê, lại còn phải làm điều đó, cô sẽ nôn ra mất, nên tuyệt nhiên, đây lại là nụ hôn đầu của cô, kì lạ thì sao chứ, hừ.

Nhìn cái mặt đỏ gay, vẻ hơi phụng phịu của cô khiến anh buồn cười, nhưng ông trời lại cho anh là một người không cảm xúc, từ đầu đến cuối vẫn không biểu lộ bất kì một cảm xúc nào rõ rệt.

- Hừ, cảm giác thật không tệ, nó mềm mềm, ấm ấm lại ngọt ngọt - Cô vừa lẩm bẩm vừa cười khúc khích, tay còn mân mê đôi môi của mình mà như không hề biết đến sự có mặt của anh, nhưng rồi nghĩ đến lúc này hôn anh mà chưa xin phép cô liền đỏ mặt - Chuyện lúc này, là phạt anh dám 35 tôi, chưa ai dám động vào nó đâu đấy nhé, nên tôi hôn anh coi như huê.

Nghe lời giải thích của cô anh thấy buồn cười nhưng cười không nổi, chẳng lẽ mỗi lần anh động vào cô là cô lại hôn anh một cái? Cái này ai mới là người có lợi đây? Cô hay là anh?

- Vậy còn chuyện khiến cô ủy khuất, nói rõ nghe tôi giải quyết cho nào?

Cô nghe thế, mặt lại buồn thui, nằm ngay ngắn trên ngực anh, kể lại câu chuyện lúc sáng của cô và Melry

- Vậy là cô thấy có lỗi với cậu bạn cô, Ron?

- Ừ

- Ngốc, hansson chẳng trách cô đâu, đừng lo

Mắt cô sáng lên, reo lên sung sướng

- Anh chắc chứ?

- 100%

Cô lại thơm chụt vào môi anh một cái

- Hi hi, chiều lại đi làm đấy, ngủ tý đi.

Cô nói rồi lẩn qua một bên, lấy tay ôm gọn anh vào ngực như dỗ trẻ, nó làm anh ngỡ ngàng, cái đầu anh đang bị đôi gò bồng đảo khổng lồ áp sát, cả người anh bị một bàn tay nhỏ ôm chặt mang đây về bá đạo như độc quyền, cũng không muốn nghĩ nhiều, anh lim dim mắt nằm ngủ, không hiểu sao anh thích cảm giác này, cảm giác như được bảo vệ vậy.

Thấy anh có vẻ đã ngủ, cô thì thào vào tai anh thật nhẹ

- Tôi mê anh rồi, ngủ ngon

Rồi cô cũng ngủ luôn

Chiều, tỉnh dậy vẫn thấy anh nằm yên trong lòng, cô có cảm giác không tốt, lục cái điện thoại xem giờ thì chỉ còn 20 phút nữa là 2 giờ, khẽ lay lay vai anh

- Chồng, dậy đi làm, đừng ngủ nữa

Nhưng hình như anh không hề nghe thấy tiếng kêu của cô, vẫn rúc vào ngực cô ngủ, tay cô chặt người cô, khóa tay cô lại không cho cô động dậy.

- Chồng, sắp trễ giờ rồi đấy, dậy - Cô cự quậy mình cố thoát khỏi vòng tay của anh nhưng vô ích.

- Là anh ép em dậy nhé - Cô cười giả hoạt, cúi mặt xuống thấp cắn nhẹ vào môi anh một cái.

Anh nhúm mày, rồi cuối cùng cũng từ từ mở mắt, nhìn hung thủ đang nằm trong ngực mình.

- Gì thế?

- Sắp trễ giờ làm rồi đấy, dậy rửa mặt đi rồi còn đi làm

- Mấy giờ rồi?

- 13 giờ 45 phút

- Còn sớm mà?

Anh toan ngủ tiếp thì cô bật dậy, ôm gọn anh rồi nhấc lên, bế anh đi thẳng vào nhà vệ sinh, đứng đứng anh lại ngay ngắn

- Rửa mặt đi, không ngủ nữa

Anh chịu thua, đưa hai tay lên hàng, rửa mặt cho tỉnh táo, lấy bộ đồ vest cô chọn treo trên giá rồi mặc vào.

Xuống nhà thì thấy cô cầm chiếc cặp bỏ vào tay mình, cầm lấy, tạm biệt cô rồi lên xe đi làm.

Ngày qua ngày, cô quan tâm anh hơn, sáng nào cũng dậy sớm nấu đồ ăn sáng cho bố đã rồi mới qua làm đồ ăn sáng cho anh mặc dù anh bảo không cần thiết phải như thế vì sẽ rất mệt mặc dù anh rất thích ăn đồ cô nấu, trưa cô lại bế bé anh, cùng anh chơi trò giành đồ ăn, rồi lại ôm anh ngủ, chiều anh đi làm thì hoặc là cô ở nhà anh chơi game, hoặc là học không nữa thì đi làm trong Cosplay, tối lại về nấu cơm cho anh.

Còn anh, từ khi cô thường xuyên tới nhà cũng coi như bình thường và tập quen dần với việc đó. Phải nói là anh rất thích ăn đồ cô nấu, nhưng quái thay lại còn có 1 điều kiện của cô " Mỗi bữa một cái hôn" và cho dù anh đã nói thế nào cô cũng không chịu, còn dọa sẽ bắt anh ăn quán hoặc không thì tự kêu người đến mà nấu, và rồi anh phải hai tay xin hàng.

Cho đến một ngày, tối đó, cô ở nhà chờ anh, bữa cơm đã được nấu xong. Cô chỉ ngồi vào bàn và chờ anh về nữa là Ok. Bình thường 18h là anh sẽ về, điều đó cô hiểu hơn ai hết. Nhưng rồi 18h30 vẫn chưa thấy, cô cười, chắc anh đang bận một chút, chờ thêm chút nữa vậy.

Lại 19h, anh vẫn chưa về, cô vẫn cười, không sao, mới một tiếng thôi mà.

20h, vẫn chưa thấy anh về, lòng cô bắt đầu bồn chồn, nhưng vẫn cố nhồi nhét vào đầu suy nghĩ " Không sao, lát là chồng sẽ về ấy mà"

20h 45, đồ ăn đã nguội, cô mỉm cười 1 cách ngốc nghếch mà cô lại chẳng biết " Anh ấy chắc chưa ăn gì cả" Nên lại chặt vật cầm đồ ăn cho vào nồi hầm nấu lại cho nóng.

Lại tiếp tục chờ, mặc kệ cái bụng réo lên anh ách biểu tình chủ nó chưa cho ăn bữa tối.

Nhưng rồi thời gian vẫn cứ trôi, rồi đến nửa đêm, lòng cô giờ đã bồn chồn đứng ngồi không yên, cứ đi qua đi lại mãi ở phòng khách, lâu lâu lại ngó ra chiếc cổng xám xa xa. Không chờ được nữa, cô liền chạy lên phòng tìm trong túi xách chiếc điện thoại, tìm trong danh bạ cái tên "Chồng" rồi cô ấn vào chữ "Calling" màu xanh liền lập tức hiện biểu tượng đang quay số.

Nhưng đáp lại cô là tiếng của cô phát thanh lạnh lùng, cứ thế 39 lần liên tiếp. Không còn có thể kiên nhẫn được nữa, cô liền mang vội chiếc áo len vào, cầm túi xách rồi chạy như bay xuống cầu thang, chiếc váy dài đến gót chân màu hồng có những hoa văn nhỏ ki-lô của cô trở nên vướng víu hơn bao giờ hết, làm cô mấy lần suýt ngã, cô đeo vội đôi giày búp bê màu xanh của mình vào rồi chạy ra cổng bắt taxi trước sự khó hiểu của ông Mark. Vừa lúc đó, từ xa xa có một cặp đèn ô tô sáng rọi vào người cô khiến cô phải lấy tay lên che

đi khuôn mặt vì chói. Đó là một chiếc xe màu bạc, là xe của anh. Cô ngây ngốc đứng nhìn xe anh vào nhà, rồi đưa chìa khóa cho ông Mark cất xe rồi tiến lại chỗ mình.

Còn anh, từ khi vừa ở đầu ngõ đã thấy cô đứng vẫy vọi taxi, mái tóc đỏ bay bay trong gió. Nhưng khi cô thấy anh thì đứng ngây ngốc như con ngốc, đã thế còn cười tươi hơn cả hoa thế kia, nếu anh không nhầm thì khi cô thấy anh, cô đã thở phào nữa.

- Chưa về? - Anh nhú mày hỏi

Cô gật nhẹ đầu, miệng vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

Tự nhiên anh có linh cảm không may, liền ngập ngừng hỏi tiếp

- Ăn...chưa?

Nghe câu hỏi của anh, cô im lặng một lúc mới nhẹ nhàng lắc đầu, và điều anh đang lo lắng đã đúng, ai bảo cô gái này ngốc như thế cơ chứ

- Vì sao chưa? - Anh gầm nhẹ

Cô sợ hãi, tim đập thình thịch, nụ cười vẫn giữ nhưng nó hơi rung rung

- Em... xin lỗi

Anh ngỡ ngàng, anh lại làm cô sợ rồi, liền nhẹ giọng lại một chút

- Vì sao?

Cô nuốt nước bọt, mặt cúi gằm xuống, giọng run run như sắp khóc, chân di di trên đất nhím nhặt đáng thương

- Em nghĩ...anh cũng chưa ăn...nên

Anh như không kiềm chế được mình quát lớn

- Ngủ ngốc, ai khiến cô chờ hả - Như kịp hiểu ra mình hơi lỗ lòi, anh nhìn cái con người với khuôn mặt cúi xuống ấy, một giọt nước mắt rơi nhẹ trên khuôn mặt trắng hồng của cô, môi cô rung rung cắn môi như sắp bật máu

- Không... ai nhờ

Anh lại một lần nữa nhẹ giọng lại

- Được rồi, tôi chưa ăn, vào nhà thôi, lạnh đấy.

Cô ngược nhẹ mặt lên, môi lại mỉm cười vui mừng nhìn rất ngốc, mắt vẫn còn vương những giọt lệ nhỏ trên khóe mắt

- Đi...đi vào nhà nào.

Cô cầm lấy tay anh đi thẳng vào nhà mà không biết rằng bàn tay cô có những đường máu nóng đang chảy dài xuống.

- Heo con? Máu - Anh như không tin vào mắt mình, máu nhiều quá, nó lại không phải của anh, mà nó chảy từ tay của cô, chẳng phải cô rất sợ đau sao, chẳng phải vì thế nên cô luôn cẩn thận trong mọi việc sao? Vậy sao máu từ tay cô lại chảy nhiều như vậy mà có vẻ như cô không hề biết gì.

Cô như không nghe thấy anh nói, tay vẫn nắm lấy tay anh thật chặt không buông, và rồi mắt cô hoa đi, cô bắt đầu choáng váng và bao trùm cô là một màu đen, cô ngã khụy xuống nhưng tay vẫn nắm chặt tay anh. Anh hoảng loạn, ôm lấy cô chạy nhanh lên phòng, đặt nhẹ cô nằm xuống giường.

Nhìn một bên tay cô đầy máu, anh mở chiếc áo len mà cô đang mặc ra, phía bên tay chảy máu là một vết bỏng lớn, nó sưng tấy lên lại còn như bị cái gì đó cắt ra, máu chảy đầm đìa một mảng lớn.

Anh cố tháo tay cô ra để đi gọi người đến giúp nhưng khi nó đã được tháo ra thì nghe tiếng cô thì thào

- Một chút nữa, một chút nữa Chồng về rồi

Rồi nhìn hàng nước mắt cô lăn dài trên má. Anh đau lòng, có lẽ vì trái tim anh đang ở trong người cô nên cảm xúc của anh bây giờ cũng giống như cô, đau đớn.

Cúi xuống hôn nhẹ, liếm hết những giọt nước mắt kia, anh với tay cầm chiếc đt của mình lên, nó đã tắt nguồn từ lúc nào, anh nghĩ nó đã hết pin liền lắp sạc vào, đập vào mắt anh là 39 cuộc gọi nhờ của “Heo con”

Anh mím môi lại, giờ đã 01:46 sáng, đã nửa đêm, có lẽ cô đã chờ anh rất lâu. Anh không thể hiểu nổi, cô làm gì mà ngốc thế này, vì sao không ăn cơm trước, vì sao không về nhà đi? Vì sao lại chờ anh?

Anh cầm đt lên alo cho ông Kim

- Bác, cháu biết giờ đã muộn, cháu xin lỗi vì vẫn làm phiền

Ông Kim chỉ cười

- Nhi ở lại nhà cháu không?

- Heo... à không, Nhi Nhi, cô ấy bị bỏng

Ông Kim nghe thế liền bật dậy

- Vì sao? Nó đâu rồi, khóc nhiều không?

- Không nhiều lắm ạ, nhưng...

- Bác tới ngay, chờ chút

Nói rồi ông Kim tắt máy, anh lại quay lại nhìn cô thì thấy cô đã mở mắt nhìn anh từ bao giờ

- Chồng, anh... gọi thức ăn tới ăn đi, kéo đói đấy

Đã thế này rồi, cô còn nghĩ đến anh? Còn anh thì vô tâm chẳng biết gì, anh thấy có lỗi vô cùng, nếu cô biết anh vì hộp mặt đối tác gấp, lại cùng với phụ nữ, cô sẽ làm sao?

- Tôi bảo ông Mark nấu gì đó cho cô, được không? - Với kinh nghiệm lần trước, anh cố gắng nói với cô thật nhẹ nhàng

- Em... Không đói đâu, này em ăn một ít rồi - giọng cô rung rung

- Nói dối - Anh lại gầm nhẹ

Cô mím môi thật chặt, mắt nhìn anh không chớp

- Xin... lỗi - Anh nhẹ giọng lại - Thấy thế nào rồi?

- Rất đau đấy, hì, nhưng có lẽ dạo này bị đau nhiều quá nên cũng quen rồi - Cô cười híp mí

Rồi cô nghe thấy tiếng chuông cửa

- Bác Kim đến rồi, tôi xuống nhà, chờ chút

Cô buông nhẹ tay anh ra để anh ra mở cửa

- Ngoài cổng-

- Con bé thế nào, nó không khóc nhiều chứ?

- Cô ấy... bảo đau

- Nó không khóc bù lu bù loa lên sao?

- Không ạ

- Tối nay nó sẽ lên cơn đấy, cậu phải cẩn thận, nhớ đóng chặt cửa sổ lại, bật đèn thật sáng rồi dỗ nó ngủ, bây giờ tôi sẽ lên giúp con bé băng vết bỏng, tối nay gửi tạm nó chỗ cậu vậy

- Bác không trách cháu?

- Nó kô trách sao tôi giám đây? - Ông mỉm cười đi nhanh hơn lên phòng anh thì thấy con gái yêu của mình đang nằm yên trên giường, đúng như anh nói, cô kô hề khóc, chỉ hơi mím môi như kiểu chịu đau.

Vừa thấy Pa Pa của mình, mọi kìm nén như vỡ òa, nước mắt lại giàn giụa thì nhau chảy ra

- Pa Pa, con bị đau, chảy rất nhiều máu a

Anh thấy thế thì đen mặt, nói kô nên lời, còn ông Kim, thấy tay con gái của ông bị bỏng một mảng thế này kô khỏi thương xót

- Bất cần, nằm yên, Bô giúp con rửa nó

Anh ngồi một bên giường im lặng nhìn cô nước mắt giàn giụa nhìn ông Kim đang rửa vết thương lại, vết thương đang dần dần khép miệng rồi từ từ biến mất

- Ngoan, kô đau nữa, ngủ tý đi - rồi quay qua anh - Ta về đây.

Anh đi tiễn ông Kim rồi quay lại phòng thì thấy cô có vẻ ngủ rồi. Anh thấy người kô thoải mái chút nào, liền lấy áo quần đi tắm.

Đang ngâm mình trong nhà tắm, thì bỗng *cạch* cô đi vào. Nhìn cô từ đầu đến chân kô mảnh vải, anh khê nuốt nước bọt, lại nhìn cô đi về phía anh, đi xuống bồn nước, rồi ngã vào lòng anh, nằm gọn.

Anh khê lấy tay ôm ở bụng cô, để kô cho cô bị trượt khỏi người.

- Chưa ngủ? - vẫn giọng lạnh băng thường ngày, nhưng nó dịu dàng hơn 1 tẹo, và cô cảm nhận được điều đó. Kô trả lời câu hỏi của anh, cô lại hỏi ngược lại anh, giọng thì thâm, đầy mệt mỏi

- Chồng, em có quyền... được ghen tuông kô?

-...- Câu hỏi của cô khiến anh im lặng, cô lại nói tiếp, vẫn chất giọng nhẹ nhàng

- Trên người anh, có mùi nước hoa Violet Blonde...sau áo anh còn có một nụ hôn màu son, anh có muốn em nói loại son luôn kô - Cô lại cười, giống nửa đùa nửa thật.

- ... Thực ra, tôi có hẹn với đối tác, là hẹn gấp, đt lại hết pin kô báo được, hân ta sau khi tôi kí giấy tờ thì bỏ xuân được vào rượu, còn thả vào phòng tôi 1 đứa con gái. Rồi...

- Im lặng - Cô cắt ngang lời anh, giọng the thé - Nói đi, em với nó ai đẹp hơn, ai quyến rũ anh hơn? - Cô quay đầu lại, cặp mắt đỏ hơi híp lại, môi cong lên thành nụ cười, kô dấu được nét vui mừng trong mắt, anh đã giải thích với cô, mặc kệ anh quan hệ với ai, cô cũng thế mà (* bây giờ bỏ cái thói đó rồi, bô bảo nếu kô muốn mất chồng) nên cô kô trách anh.

- Có lẽ... cái này phải suy nghĩ 1 chút - Anh đưa tay còn lại lên mân mê môi, mắt đắm chiêu suy nghĩ có vẻ như thật

- Shit, anh dám nói cô ta đi, em kô nấu cơm cho anh nữa

- Ngoan, nằm yên đi - Anh nhắc nhở cô. Rồi thấy cô hoàn toàn nằm ngã vào người mình, im lặng.

Lát sau, anh ôm cô đứng dậy, dùng nước ấm tắm lại người cho cả hai rồi mặc áo quần vào, còn giúp cô mặc chiếc áo sơ mi dài của anh, bế cô lên giường chuẩn bị ngủ.

Nhớ đến lời ông Kim nói, anh kô quên đóng cửa sổ, bật thật nhiều đèn, tuy hơi khó ngủ nhưng cũng kô tệ.

Vừa ngã vào giường, người vốn mệt mỏi, đang lim dim ngủ thì một vòng tay nhỏ lạnh buốt trườn ngang người anh thật nhẹ, như đã quen với sự đụng chạm đó, anh nằm yên kô nhúc nhích, mắt vẫn nhắm.

Cô kéo anh lại sát người, hai tay trắng hồng ôm gọn anh vào ngực như bảo vệ, hôn nhẹ lên trán anh, nỉ giọng thì thâm

- Ngủ ngon.

Rồi cũng thiếp đi lúc nào kô hay.

Nhưng khi cô đã ngủ say thì bỗng người cô càng thêm lạnh toát, mồ hôi lại nhễ nhại, vòng tay ôm chặt anh giờ trở nên run bần bật, hai mắt cô mở lớn, nó không hoạt động như thường ngày, nó long lanh như thủy tinh nhưng mọng nước, là nước mắt.

Anh từ từ mở mắt ra, vòng tay của cô bình thường hơi lạnh một chút, nhưng bây giờ nó lại càng lạnh hơn, người lại run bần bật, nó làm anh thức giấc. Rồi vòng tay ấy như muốn thoát ra người anh, nó làm anh không vui. Anh đang tay ôm lấy lưng cô kéo sát vào người, khẽ vuốt ve.

- Ngoan, nhắm mắt lại, không sao rồi

Người cô vẫn run run, hai hàng nước mắt vẫn chảy dài, cô hoảng sợ.

- Tránh ra đi mà....đau...lắm - Cô nói không ra hơi, cố đẩy anh ra

- Ngoan, nhắm mắt lại, không đau nữa, ngủ tí đi, tôi sẽ bảo vệ cô

- Tránh ra đi.... - Cô lại lấy hai tay của mình cố gỡ tay của anh ra

(* mỗi lần cô bị chảy máu, liền tối đó sẽ bị như vậy, bị mộng du cho đến sáng)

Anh vẫn lì lợm, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sợ hãi của cô. Tay không ngừng vỗ về, ôm gọn cô vào lòng, cô đã thôi không quậy, đầu rúc vào người anh

- Đúng thế, có tôi ở đây rồi

- Anh ở đây... - Cô khẽ nắm bắt, chất giọng ngọt ngào, rúc sát vào người anh hơn - Thật ấm.

Anh kéo chăn lên cao, ôm gọn cô vào ngực.

- Ngủ ngoan - Mắng nhẹ cô một cái, anh nhìn cô và chắc chắn rằng cô đã ngủ thì mới bắt đầu lim dim mắt, ngủ lúc nào không hay.

Sáng, anh cảm nhận cái “gối ôm” trong người mình nhúc nhích như muốn thoát ra, anh lại ôm chặt hơn, cảm thấy nó không muốn thoát ra nữa anh mới chìm vào giấc ngủ tiếp

Cô từ lúc dậy, búng réo lên anh ách, đối, lại được anh ôm, tuy không muốn thoát ra nhưng cô phải dậy còn làm bữa sáng chứ. Nhưng khi cô nhúc nhích thì lại bị anh kìm chặt, thoát không nổi.

- Chồng, nói tay ra nào?

Im lặng

- Nhanh để em nấu bữa sáng

Anh cảm nhận có tiếng gọi quen thuộc của cái đồng hồ báo thức mang tên “Heo con”, mắt cũng dần dần mở ra.

- Heo con, sao không ngủ chút nữa

- Em đói

- Chờ chút sẽ có đồ ăn đưa lên phòng

- Vậy thì anh cũng phải dậy để đi làm chứ? 7 giờ rồi kìa

- Tôi là giám đốc, tôi có quyền được nghỉ

- Vì sao anh lại nghỉ?

- Im lặng

- Hừ - Cô cười rồi chui vào trong chăn, trườn lên người anh, nằm đè lên ngực anh

- ... - Anh vẫn lì, mắt vẫn nhắm chặt

Cô cười tinh ranh như... cáo. Nằm thả lỏng hoàn toàn trên người anh, làm cho cặp ngực không lồ ép lại.

- Vẫn lì lợm sao?

Vẫn Im lặng

Cô lại đưa tay vào, bàn tay cô hơi lạnh, thân nhiệt của loài hồ ly rất thấp, khi nó chạm vào ngực ấm nóng mà chắc chắn của anh, cô xoa nhẹ, nó làm da gà da vịt của anh thì nhau nổi lên hết. Thấy anh vẫn lì lợm ko chịu dậy, cô liền cười nhếch mép, trườn tay dần xuống bụng, xuống chút nữa, rồi xuống chiếc quần lụa dài anh đang mặc và rồi....một bàn tay khác, rất nóng cầm tay cô lại. Nhìn khuôn mặt đỏ như khi ăn ớt của anh, cô cười lớn

- Chiêu này vẫn hiệu quả nhất, nhanh, nghĩ thì đi mua áo quần cho em. Còn nữa, lát phải chở em đi ăn kem

Anh liền ngồi dậy, tay ôm cô để cô khỏi ngã. Cô xuống khỏi người anh, môi cười tươi. Vừa lúc đó có tiếng chuông cửa, vài phút sau thì có tiếng cốc cốc, cô đoán là của bác Mark, Cô liền lấy bộ đồ ngủ làm bằng bông mặc vào người, chạy ra mở cửa

- Bác Mark

- Thức ăn đến rồi, Cháu cùng cậu chủ xuống dùng đi

- Vâng ạ, bác chờ chút.

Sau đó bác Mark xin phép xuống nhà, cô đóng cửa lại nhìn anh đang rửa mặt trong nhà tắm. Cô lại mân mê môi suy nghĩ mà ko biết anh đi đến từ lúc nào

- Lại nghĩ trò quỷ gì kia? - Anh nhúu mày nhìn cô dò xét

- Em đang nghĩ làm sao mà ăn anh được trước ngày hạn 1 tháng của mẹ anh để anh phải chịu trách nhiệm với em.....- Vừa nói xong thì cô trừng mắt - Đi thay áo quần đi, còn đứng đó?

- ... - Anh liền ngoan ngoãn đi thay áo quần rồi chạy ra khỏi nhà mua áo quần cho cô.

Cô ngồi trong phòng, sau khi rửa mặt và tắm qua xong thì vẫn chưa thấy anh về, mở đt ra rồi chơi game. Lát sau thì anh mở cửa đi vào với mấy túi xách trên tay

- Đây! - Chìa những bộ đồ đó cho cô, cô nhìn rồi nhúu mày

- Sao lại là quần short? Sao lại là áo sơ mi?

- Những bộ đồ kia hết rồi, còn mấy bộ này vừa với cô thôi

- Em mặc mấy bộ này ra đường á?

- Nó làm sao?

- Anh sẽ hối hận! - Cô cười ranh rồi cầm những túi đồ kia vào nhà tắm thay đồ.

Sau vài phút thay đồ, cô đi ra với một style hoàn toàn mới, ko phải là cô bé váy dài, áo full nữ tính, tóc búi cao nghịch ngợm mà là cô gái sexy, làn da trắng hồng bình thường bị giấu đi trong những bộ đồ dài tay bây giờ được khoe ra, chiếc áo sơ mi làm ngực cô như vẻ lớn hơn, vì chiếc áo nịt ngực bình thường cô mang đã bị bắn nên thay vào việc mang áo nịt ngực thì cô mang chiếc bra màu trắng, làm ngực cô trông càng đầy đặn hơn, chiếc quần short phát huy toàn bộ lợi ích của nó, nó tôn lên đôi chân dài mà trắng ko tì vết của cô, chiếc móng tròn, eo bó sát.

Anh như tần ngần, anh ko ngờ mặc dù bộ này trông đơn giản lắm rồi, vậy mà cô mặc vào nhìn lại khác như vậy, đúng là anh đã lầm: Bộ này... để tôi đi mua bộ khác - anh toan quay lưng đi ra cửa thì bàn tay lạnh ngắt của cô kéo anh lại, ẩn hiện trên môi cô là nụ cười tinh quái

- Ấy ấy, em nghĩ lại rồi, để chồng phải chạy đi chạy lại thế thật khổ, xuống nhà ăn cơm rồi đi chơi, nào - Rồi cô kéo anh đi một mạch xuống nhà ăn.

Một ngày đẹp trời!

11. Thật Chu Đáo ~

Sau khi lấp đầy bụng đói, cô lại kéo anh đi ra đường.

Hà Thành mùa đông thật đẹp, mang chiếc áo bông màu đỏ dài đến gối, trông cô thật nổi bật. Cô chạy từ bên này sang bên kia khiến anh theo không kịp, đôi khi anh còn không thấy cô nữa, lúc đó cô sẽ từ đâu đó nhảy ủa ra, điều đó làm anh không thích thì phải, nhìn khuôn mặt anh, nó cứ nhăn nhó mãi.

Dừng lại ở một quán kem, cô gọi cho anh một cà phê còn mình một vani.

- Chào bác Nhân - cô chào chủ quán
- Chào Nhi Nhi, lâu rồi mới thấy cháu, hôm nay cháu rất xinh nhé
- Ai cũng khen thế ạ - Cô lè lưỡi

Cả buổi, cô cứ luyên thuyên về những bộ phim hoạt hình mới nhằm câu dẫn sự chú ý của anh về chúng, anh chỉ nghe, uống cà phê và không nói gì.

Rồi bỗng cô không nói nữa, anh nhíu mày ngược mặt lên nhìn cô thì thấy cô đang cười vẫy tay với ai đó

- Hi Nhi Nhi
- Chào anh Dũng
- Chào Nhi Nhi
- Anh Hoàng, xin chào
- Chào Nhi Nhi
- Chào anh Rin
- Nhi, chào em
- Chào anh Hiệp, các anh đi ăn kem ư?

Hoàng vội run lên : Trời lạnh kem cái gì, cà phê thôi

Cô nghe vậy lè lưỡi: Sao? Rất thích mà

Rin : Ôi Nhi Nhi, em vừa đổi style sao? Rất tuyệt.

- Xinh không? - Cô cười tươi
- Hoàng - Đẹp đấy, mà ai kia?
- Chồng em đấy, đẹp zai nhỏ
- Huy ngồi xem cuộc hội thoại từ đầu đến cuối, không nói một lời.
- Hiệp: Anh định của em cơ - vội tiếc rẻ
- Em mách vợ anh đấy nhé
- Ấy, em đừng nóng, thôi tụi anh qua kia ngồi

Hoàng đi lại gần Nhi, nói nhỏ

- Chồng em khó tính thật...
- Hi hi, ảnh hiền lắm - Cô cười rồi nhìn anh.

Anh im lặng, mặc dù nghe rất rõ nhưng nói chẳng được gì.

Chờ 4 chàng kia đi hết, anh lên tiếng

- Đi xem phim không?

Mắt cô sáng lên, cứ tưởng anh không thích chúng

- Đi Đi

- Không phải hoạt hình, là kinh dị, đi thôi

Anh đứng lên, tới chủ quán tính tiền thì ông Nhân bảo cô trả nãy rồi. Anh chán chường, đi chơi với cô luôn là cô trả tiền, hỏi vì sao thì cô lại bảo * Là em rủ anh đi mà *

Tại rạp chiếu phim

- Tôi đi mua vé, chờ tý

Lát sau anh quay lại thì thấy trên tay cô là bình ngô với đồ uống.

- Sẽ xem kinh dị thật sao? - Cô rụt rè hỏi, thực ra cái gì cũng có nguyên nhân của nó, film gì cũng được chứ kinh dị thì cô rất ngại xem.

- Sợ? - Anh muốn dẫn cô xem film kinh dị là để phạt cô nãy giám lơ anh đi nói chuyện với người khác.

- Thực ra thì...

- Đi thôi - Anh đi trước rồi cô theo sau vào chỗ ngồi.

Sau đó, màn hình hiện ra một cái đầu lâu đỏ. Cô cứ...run rẩy mãi, làm anh nghĩ cô sợ.

Lát sau đến đoạn con ma nữ bò từ dưới giường ra, cô lấy hai tay che miệng lại

Lại đến công đoạn con ma báo thù người đã lột da nó, cô lại bịt miệng lại, người rung liên hồi

Anh thấy thế thì lòng rất vui vẻ, nhưng khuôn mặt vẫn không cảm xúc, ngó qua nhìn cô. Như không tin vào mắt mình, anh sặc đến tột độ. Anh thấy mắt cô hoen nước, không phải vì sợ quá mà khóc mà nhìn giống...nín cười thì hơn.

Shit, con bà nó, có ai như cô, xem phim kinh dị mà cứ như đi xem phim hài.

- Về - Nói rồi anh kéo cô ra khỏi rạp mặc cô kêu oai oái

- Đang hay mà....

Đang đi bộ trên đường, cô cầm cây kẹo đường đi trước, miệng cứ tùm tùm cười không ngớt.

- Có gì buồn cười? - Anh không nhịn được nên hỏi

- Thực ra, cái con ma kia trang điểm bị sai, da phải tái chứ sao lại thấy má hồng, buồn cười đúng không

Câu nói của cô khiến anh “ngã ngửa” , đúng là biến thái có đẳng cấp

- Đói, đi ăn - Anh nói

- Đi ăn phở nhé

Rồi cô dẫn anh đi vòng vòng, hơi xa một chút nhưng lạ thay, anh không hề thấy khó chịu.

Vừa đi cô vừa thuyết minh về món phở ấy, làm anh đang đói cũng thèm.

Trước mắt anh là một quán ăn nhỏ nhưng có vẻ rất sạch sẽ và gọn gàng.

Vừa bước vào đã được một người phụ nữ trông rất phúc hậu tiếp đón

- Nhi Nhi, lâu rồi mới thấy cháu, ta rất nhớ con nga, sao dạo này con không đến (* thay từ nha, rộng nghĩa hơn)

Cô là lười: - nga? (* là thật không)

- Tất nhiên - rồi Thím quay sang anh - Đây là ai?

- Chồng con ạ - Cô cười tươi

Huy nhẹ cúi đầu : Chào Thím

Thím nhìn anh dò xét từ đầu đến cuối: Đẹp trai, trông cũng thông minh phết - Anh nghe xong thì thấy rất buồn cười, nhếch môi lên.

Cô cười hì hì: Cô ấy là Mẹ em đó chồng

- Mẹ? Không phải là... - Anh thắc mắc

- Là mẹ đỡ đầu, hì.

Cô và anh cùng ngồi vào bàn

- Cho con hai tô Tái nhé

- À ừ, chờ chút - Thím cười tươi chạy vào trong làm phở

Vài phút sau, Thím dọn đồ ăn ra, Nhi thì ăn ngon lành, còn anh thì vẻ ái ngại, ngồi yên không dám ăn

- Sao anh không ăn?

- Tôi không thích dùng đũa ở đây - Anh nói hơi nhỏ như sợ Thím nghe

- Nó sạch sẽ mà - Cô tròn mắt

- Tôi không thích dùng chung đũa của người khác - Vừa nói anh vừa nhìn qua đũa của cô, ánh mắt hơi rưng rưng, khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng cô nhìn ra vẻ bối rối và van nài

- Vậy...ăn đũa tôi nhé? - Cô thử gợi ý vì từ này giờ anh cứ nhìn nó mãi

- Được - Anh nhếch mép hài lòng cầm ngay đũa cô rồi gấp phở lên ăn ngon lành

- - Cô mặt thộn ra, cảm giác như mình bị lừa vậy - 2 cái hôn đầy - Cô ra giá cho đôi đũa

- Được - Anh đáp luôn

Cả buổi ăn, cô ăn đến những 4 tô, anh chỉ được 2 tô đã dừng lại

Cô định trả tiền thì Thím bảo anh đã trả rồi, chào tạm biệt Thím, cô kéo anh đi về mà mặt nhăn nhó

Đến một cái hẻm vắng người, bỗng cô dùng lực mạnh đẩy anh sát vào tường, mắt lăm le soi mói

- Ai cho anh trả tiền?

Anh tỉnh bơ đáp lại

- Vì sao không là tôi trả tiền?

- Vì ... - Cô chưa nói hết câu anh đã cắt ngang

- Là cô rủ tôi đi chơi?

- Đúng

- Cô thử nghĩ xem, con trai để con gái trả tiền cảm giác như thế nào?

- Có sao đâu

- Lần sau còn muốn đi thì để tôi trả tiền, nếu không thì ở nhà - Anh đe dọa, mắt sắc như dao cạo

- Được...Được rồi - Cô lắp bắp, hơi sợ - Gì phải căng

Anh bĩu môi quay mặt đi chỗ khác thôi việc nhìn vào đôi mắt đỏ xinh đẹp của cô

Cô bỗng nhiên cười tươi rói

- Sao thế? Sợ bị tôi quyến rũ hả? - Vẫn dữ nguyên tư thế cũ

- ... Buông tay được rồi đây

- Chưa xong mà? - Cô vẫn giả nai

Anh mím môi, bỗng quay lại đối diện với cô, tay cầm lấy đầu cô kéo vào phía mình, đập đôi môi của anh lên đôi môi lạnh toát màu hồng Cherry kia, nó làm cô trợn tròn mắt. Lần này là anh tự động hôn cô, còn

tự chủ khuấy đảo mọi thứ trong môi cô chứ không phải như những lần trước cô luôn tự làm mọi thứ còn anh chỉ trợ ra.

Nụ hôn thật...ướt

Nhưng cô thích, cô liền kéo anh lại thật mạnh vàhôn.

Nụ hôn kéo dài khá lâu, khi mà cô cảm thấy thỏa mãn mới buông anh ra

Miệng cô có chảy một chút máu, là do lúc nãy anh khiêu khích cắn nhẹ cô một cái, cô đưa lưỡi liếm nhẹ nó, vết máu dần mất đi, vết thương liền lành lại, nhìn cô liếm nó trông thật quyến rũ.

Anh lại chất giọng lạnh lùng đó nhưng có phần hơi khàn tiêuang một chút: Về

Cô cười, tay cầm lấy tay anh, kéo nhẹ đi ra khỏi hẻm, bắt một chiếc taxi rồi chạy thẳng về nhà.

Về đến nhà, cô nằm dài ra giường.

Anh nhếch mép khi nhìn bộ dạng này của cô, áo sơ mi bị mở những 3 nút trên cùng làm lộ ra vùng ngực lớn đầy đặn và chiếc bara mỏng màu trắng. Chiếc quần short ngắn thì cô đã vứt chiếc nịch qua một bên và vứt nó nằm lăn lóc trên giường, bây giờ chỉ còn lại mỗi một chiếc quần nhỏ màu trắng che đi “cô bé”..

- Với ai cô cũng thế àk?

- Thế là như nào?

- Lõa thể!

- Anh là người diễm phúc lắm đấy - Cô không trả lời anh chỉ phán một câu

- Bộ đồ kia khó chịu? - Anh đổi đề tài

- Đúng vậy, áo thì quá mỏng, quần thì quá bó, để tôi nhờ Điệp Điệp lấy đồ đến

- Là ai?

- Là Hắc Hồ Điệp tôi thuê để giúp việc trong nhà.

Rồi cô nằm úp dậy, đuôi lộ ra, những chiếc đuôi lớn màu hồng xinh đẹp khẽ vẫy nhẹ tạo ra những hạt li ti lấp lánh, vài phút sau cô lại thu chúng lại, lại ngã người ra giường, mệt mỏi

Anh nhún vai rồi đi lấy áo quần và đi tắm. Trước khi đi anh hỏi cô một câu

- Cô nghĩ sao nếu chuyển đến nhà tôi ở?

Cô vẫn nằm bất động trên giường cố tiêu hóa hết câu hỏi của anh.

“Chuyển đến đây ư? Vậy còn bố Kim Kim làm sao? ”

Rồi mệt mỏi, cô thiếp đi trong chốc lát, nắng chiều rọi qua cửa sổ, chiếu thẳng vào khuôn mặt của cô gái xinh đẹp nằm trên giường, khi cô ngủ rồi, vẫn thật câu dẫn người nhìn.

Anh đi ra, thấy bộ đồ của cô đã ở trên giường, nghĩ chắc Hắc Hồ Điệp đưa đến, anh đi lại kéo lại rèm cửa sổ, khẽ gọi cô dậy

- Heo Con, đi tắm chút đi

Cô lim dim mở mắt ra, nhìn thấy anh, cô cười rồi ngồi dậy, cầm lấy áo quần đi vào nhà tắm.

Ngâm mình trong bồn nước, cô thấy tỉnh táo hơn hẳn. Mặc áo quần vào, cô mở cửa đi ra

Mùi thơm Cherry trên người cô thoang thoảng, khiến anh đang làm việc cũng phải hơi ngừng lại một tý.

- Anh làm việc đi, em đi siêu thị mua ít đồ

Rồi cô lấy áo khoác bông của mình rồi bước ra cửa, anh vội đứng dậy cũng lấy áo khoác và chìa khóa

- Tôi đi cùng em

Cô nhìn anh theo kiểu nghi ngờ rồi cũng vui vẻ cầm tay anh

Ngồi trên xe cô cầm giấy viết viết gì đó, có lẽ là thực đơn.

Rồi cô ngước mặt lên nhìn anh

- Gia Huy, hôm nay anh rất đẹp trai nha
- Bình thường tôi rất xấu? - Anh nhú mày
- Kô, hôm nay anh đẹp hơn bình thường

Anh chả nói gì.

Đến siêu thị, anh dừng xe rồi lấy vé cắt xe, cùng cô đi vào.

Cô cùng anh lấy xe đẩy, cô vui vẻ nắm lấy tay anh, bước đi theo anh trong vô thức, mà cô không biết rằng, những ánh mắt của phái nữ luôn nhìn về phía anh, ánh mắt chứa đầy dục vọng, sự thèm khát anh đó, khiến anh bức bối. Một nữ sinh mạnh dạn đi lại gần hai người, coi cô như không khí, vì cô ta có vẻ tự tin với nhan sắc của mình

- Anh ơi, cho...em xin số đt được kô ạ? - Cô ta then thùng, mặt ửng lên những làn mây hồng phớt, chìa đt của cô ta ra trước mặt anh mặc cho đôi mắt đỏ kè bên nhìn thật sâu vào cô ta, miệng của cô ngừng cười nhìn cô ta thật kĩ.

(* Cô không mang kính áp tròng đen, nhưng đôi mắt đỏ kia cũng khiến người khác hiểu cô mang kính áp tròng đỏ, anh không cho cô mang kính đen vì sẽ hỏng mắt, anh còn nói đôi mắt đen kia thật giả tạo)

Cô tức giận nhìn thẳng vào cô gái trước mặt, coi cô là gì đây, nhưng đặc biệt thay cô không còn có thể nhìn nội tâm người ta được nữa, không còn có thể nhận biết được lòng người qua trái tim “màu” của họ, có lẽ lời đi Jen đúng, cô sẽ mất đi một số giác quan.

Anh nhìn thấy cô không vui, đôi mắt đỏ quẩn rũ đành lại, chân ngừng việc bước, tay nắm chặt tay anh như sở hữu. Anh quay qua cô gái lạ, vẫn không cảm xúc, vẫn giọng nói kiêu ngạo, vẫn lạnh lùng

- Tránh xa tôi 3 mét!

Lời nói của anh khiến mọi người xung quanh hít một hơi thật sâu, cô gái kia mặt tím tái vì bị từ chối quá thẳng thắn, chưa ai dám từ chối gương mặt xinh đẹp của cô ta.

Dù tiếng nói của anh không lớn, nó nhẹ như gió, nhưng là “phong hàn” (*gió lạnh), làm người ta phải hít thở không thông.

Cô thôi không nhìn vào ngực cô gái kia nữa, vì dù nhìn đến cháy áo cũng chẳng thấy gì, cô ngước mặt lên nhìn thẳng vào mắt cô gái, mắt vẫn sắc như dao

- Đừng nhìn tôi như thế, dù tôi rất thích gái đẹp - Cô ngừng một lát - nhưng sự đẹp đẽ của cô làm xúc phạm người nhìn đấy

Cô ta tức giận không nói được gì, dùng dùng bỏ đi, vừa xấu hổ, vừa tức giận.

Cô lại cùng anh lang thang qua các dãy hàng, nhìn cô tỷ mỉ lựa đồ, trông thật chăm chú đến...đáng yêu, môi cô chu ra đọc trên bọc sản phẩm, mắt nhìn chằm chằm đánh giá sau 3-5 phút thì bỏ vào giỏ.

- Anh uống đồ gì?
- Gì cũng được - Giọng anh nhẹ nhàng
- Sao lại gì cũng được?
- Em uống gì tôi uống đấy
- Nước ép sẵn tuy không tốt cho sức khỏe nhưng sẽ rất tiện, nước ép cùng sữa tươi nhé?
- Ừ - Anh gật nhẹ đầu, tuy chẳng hiểu gì lắm nhưng như một thói quen, anh đáp lại ánh mắt mong đợi của cô gái nhỏ rồi lại cùng cô qua những món hàng khác.

Kô hiểu sao anh thích cảm giác như bây giờ, nó thật tuyệt, nhẹ nhàng và bình yên. Cứ nghe cô luyên thuyên vấn đề gì đó mà an toàn với thực phẩm hay cái gì mới ngon, anh chả hiểu một tẹo nào nhưng vẫn theo quán tính, anh ” ừ” nhẹ sau mỗi câu hỏi của cô “anh nhớ chưa?”

Nhưng thật lạ, cảm giác của anh thật kô ổn, anh cảm thấy thực bồn chồn, như kiểu cô dặn dò anh trước khi đi xa vậy, cô đi đâu sao?

Nhưng thể sợ hãi, anh vươn tay ra nắm chặt lấy tay cô, điều đó khiến cô cứ nhìn anh mãi.

Đi qua một gian hàng toàn đồ kẹp tóc và trang sức.

Anh nhìn thấy một chiếc ruy băng nhỏ, trên nó có những hình chú heo ngộ nghĩnh làm đủ kiểu dáng lười biếng. Cầm nó lên rồi cho vào giỏ hàng, mà cô kô biết, cùng cô lướt đi.

Về nhà, anh lấy chiếc ruy băng từ trong túi áo đi xuống nhà, thẳng tiến tới nhà bếp, nơi có người con gái nhỏ nhắn đang cặm cụi, tập trung cao độ với đồng củ quả để kô phải lỡ tay làm đau chính mình.

Anh nhẹ bước đến sau lưng cô, ngửi lấy mùi hương cherry nhẹ nhàng mà anh lỡ nghiện trong dạo gần đây.

Cầm mái tóc đỏ dài buông xõa trên lưng cô gái nhỏ, cầm chiếc ruy băng trên tay, tuy hơi vụng về nhưng anh vẫn cố buộc lại mái tóc dài cho cô, mái tóc rất mềm, thơm và xinh đẹp

Cô như dừng động tác, chưa bao giờ anh vào bếp cả trong gần một tháng qua, anh ghét bếp thì phải, anh bảo bó rắc rối, vậy bây giờ anh vào đây làm gì, lại còn nghịch tóc cô?

- Làm cẩn thận đây - Bỏ lại câu nói kia, anh bước ra phòng khách, bật TV lên xem như kô có chuyện gì xảy ra, cô nhún vai rồi tiếp tục công việc của mình.

Những món ăn cô nấu luôn thật tuyệt, nó làm ột người lười ăn như anh cũng thèm. Cô luôn làn đủ trò để ép anh ăn, trước khi cô xuất hiện, mỗi bữa ăn anh chỉ ăn được vài miếng, nói ăn cũng kô đúng vì nó luôn kô hợp khẩu vị của anh, chính thể nào cũng vậy. Vậy mà anh lại thích đi ăn ở nhà hàng

“The King”, những món ăn ở đó như làm anh nghiện, mùi vị thật nhẹ nhàng nhưng thơm phức, rất hợp khẩu vị của anh, anh phát hiện ra nó khi anh đi kí giấy tờ với bên đối tác. Nhưng lại có một điều anh kô vui, rằng thực đơn kia chỉ có vào những tối thứ 4 và Chủ Nhật hàng tuần.

Vậy mà giờ anh lại được thưởng thức nó mỗi ngày, anh thích thể, thích cô chăm sóc anh qua mỗi bữa ăn, thích những món ăn cô nấu cho anh, một mình anh chứ kô phải ai khác.

Cô luôn nấu những thứ anh thích nhưng cách nấu mỗi ngày mỗi khác, cô bảo như thể anh sẽ kô ngán chúng. Cô luôn làm đủ mọi cách để ép anh ăn, cô bảo anh chỉ được cái dáng cao ráo, còn lại là da bọc xương thôi, ồm kô sướng.

Và anh cũng để ý, những món ăn kia, cô chỉ chọn ăn mỗi thịt bò hoặc thịt lợn, còn mấy miếng salas đẹp mắt hay những món hải sản thơm ngon, cô chỉ gấp lên...nhìn nó dò xét rồi “ném” nhẹ vào bát anh và bảo “ăn cái rất tốt cho não, có nhiều chất xám và đẹp da” những lúc đó, anh chỉ gật nhẹ đầu ngoan ngoãn ăn.

Anh lại để ý, dù cô ăn rất nhiều đồ ngọt ví như kem và kẹo, trong túi cô lúc nào cũng có vài viên kẹo ngọt hoặc chocolate nhưng cô kô bao giờ tăng một lỹ, dù cô ăn rất nhiều, mỗi lần phải mấy bát cơm, đi quán phải 2-3 tô phở nhưng cũng kô hề lên nổi một kí lô, cô cứ ăn như...heo vậy, nhưng anh lại thích nhìn cô ăn, trông thật ngon.

Bữa ăn kết thúc, cô rửa bát xong thì ra phòng khách ngồi cùng anh một lát.

Đôi tay bắt giắc đưa ra sau tóc, kéo nó lên trước và vuốt vuốt, rồi có gì đó vương vương, cô nhìn xuống mái tóc dầu của cô, được buộc nhẹ lại bằng một chiếc ruy băng nhỏ lấp lánh trông rất dễ thương, cô lấy nó ra khỏi tóc rồi ngắm nghía, đôi lông mày nhú lại nghiêng cứu nó ở trên tóc cô lúc nào, rồi mắt cô sáng lên, quay qua anh, cười tươi rồi như ánh mai

- Nó thật đẹp, cảm ơn chồng

- Thích là tốt - Vẫn kô dời mắt khỏi chiếc TV, anh nhả ra tiếng lơ đãng

Ngồi chơi một lát đến 19 h, cô bảo muốn về để mai còn đi thi, anh liền ngoan ngoãn đưa cô về bằng xe của mình.

Tạm biệt anh, cô cầm chiếc ruy băng xinh đẹp, môi mỉm cười chua chát

- Vì sao anh cứ gieo rắc hi vọng ở em kia chứ?

Một giọt nước mắt nhẹ rơi, cô nâng niu chiếc ruy băng như báu vật, cất cẩn thận vào hộp thủy tinh, cô ngồi vào bàn học bài

12. • lạc Lỡng •

Có ai biết một điều, người mà lâu nay luôn cười luôn nói, luôn làm những điều mình thích dù đúng hay sai, thử hết mọi thú vui trên trần thế.

Người mà luôn hời hợt với mọi thứ, cái gì cũng chỉ quan tâm một chút rồi sẽ rũ bỏ ngay khi cần. Vẫn những câu nói nửa đùa nửa thật nhưng sâu sắc đánh vào tâm lý của người nghe.

Mà sai rồi, cô đâu phải người đâu nhỉ - Cô là Hồ Ly cơ mà

Một Con Hồ Ly luôn tươi cười trong mắt mọi người.

Một cô gái nhỏ nhắn, tinh khiết, là ước mơ của các chàng trai

Là cô gái nhẹ nhàng, tình cảm lại nồng nàn trong mắt các cô gái

Là người con gái quyến rũ là quốn hút một cách kì lạ trong mắt những người đến gần cô trong khoảng 1 mét

Cô thông minh, lại hơi nghịch, rất ham vui, cô nghịch ngợm trong mắt các giáo viên nhưng cô luôn được các giáo viên yêu chiều.

Cô là một học sinh tốt, lại là con ngoan

Vậy mà, gần đây. Cô không còn ham vui, vẫn hời hợt, vẫn cười đùa, nhưng lại không còn trêu hoa ghẹo nguyệt, vẫn nghịch ngợm nhưng không còn cố ý quyến rũ ai, cô cách xa mọi người trong vòng một mét, nói chuyện với mọi người bình thường nhưng không quá 5 phút.

Cô vẫn quyến rũ và quốn hút một cách kì lạ. Vẫn hồn nhiên như đứa trẻ

Cô vẫn hay đi lung tung trong các học viện vào buổi chiều như đang chờ xe ai đó.

Vẫn hát vu vơ một mình và luôn bị rình trộm nhưng “không biết”

Mọi người vẫn vui vẻ, cô vẫn vui vẻ, mọi người yêu thích cô, cả nam lẫn nữ, cô cười, và nhẹ nói

- Đừng thích tớ nữa, sẽ tổn thương đấy.

Mọi sự quan tâm vẫn giành cho cô, cô vẫn hời hợt với nó, cười giả lả mặc kệ, và sẽ nhẹ nhàng từ chối, và sẽ nói

- Vẫn làm bạn phải không?

Các bạn nam khác xin số điện thoại, cô sẽ không nhìn họ và phán câu “Trại tâm thần số mấy nhỉ?” như bình thường mà cô sẽ cười và đọc số của mình, thêm dặn dò

- Đừng alo Nhi Nhi vào đêm và sáng sớm, lúc đó Nhi Nhi sẽ nổi nóng, và buổi trưa nữa, chồng Nhi Nhi phải nghỉ ngơi để đi làm vào buổi chiều

Mặc dù cô biết, sẽ không hay ho gì khi lôi chồng vào cuộc, Huy đâu phải chồng cô, nhưng cô lại nhắc mình, 1 tháng thôi, anh vẫn sẽ là chồng mình, 1 tháng thôi.

Cô như thay đổi hoàn toàn trong một tháng nay, cô vẫn cười và còn cười nhiều hơn trước, cô vẫn nghịch và nghịch hơn trước, cô vẫn hay đi một mình vẫn hát vu vơ những giương như rất nhỏ, rất khẽ, rất im lặng. Cô vẫn hay vô duyên vô cớ biến mất như trước nhưng rồi sẽ lại về đột ngột như trước. Vẫn hời hợt mọi thứ và còn hời hợt hơn trước.

Ngồi trên cầu dài, nhìn những ngọn đèn lung linh qua lại của những chiếc xe trên đường, nhìn những đứa trẻ tay trong tay bên bố mẹ, nhìn những bà bầu đi cùng chồng tản bộ vào đêm, nhìn dòng nước đen như mực trang điểm bởi những ánh đèn đường rọi xuống

Cô cười chua chát với mọi thứ. Bây giờ cô khác hoàn toàn với cô gái luôn quần quýt bên bố, một đứa con ngây thơ lại hơi dè một chút, nhưng rất đỗi đáng yêu, bên anh cô là một cô gái chu đáo, chăm sóc anh từng li từng tý, là một người hay cười, lại rất thoải mái, cô lại hơi bá đạo một tẹo, hơi nhích lên hơn với mối quan hệ một tẹo.

Nhưng bây giờ cô rũ bỏ cái bộ mặt hay nói hay cười, đôi mắt đỏ luôn chứa đầy niềm vui không một kẻ hở.

Bây giờ vẫn đôi mắt đỏ ấy, nhưng không đỏ rực như lửa, vẫn không mất đi sự quyến rũ trong nó, nhưng lại thể lượng đến lạ kì.

Cô ngồi đó, cho gió luồn vào kẽ tóc, mơn trớn thân người cô, khẽ nhắm mắt và cảm nhận. Có lẽ cô hơi điên trong mắt người đi đường nhưng họ vẫn nhìn cô, những khách du lịch đi ngang qua cô, ngửi thấy mùi hương nhẹ từ cô gái, họ thấy vui và có người còn “điên” như cô, cũng ngồi trên cầu, nhắm mắt lại, nó giống như trôi lơ lửng, dần dần trên chiếc cầu có rất nhiều kẻ điên.

Ngồi một lát, cô cảm thấy đã thoải mái hơn, trèo xuống khỏi thành lan can trên cầu, phủi lớp bụi còn bám trên váy, cô nhìn xung quanh và... sốc, mọi chỗ trống trên các thành lan can đã bị mọi người chiếm hết, họ đều nhắm mắt lại bỏ qua những thứ xung quanh như chìm vào giấc mơ của riêng họ, đâu đó còn ẩn hiện nụ cười trên môi.

Bỗng một bàn tay nào đó đặt nhẹ lên vai cô

- Đi dạo kô? - Là Vũ, bạn của anh

Cô cười híp mí, lại tiếp tục che dấu cảm xúc

- Nãy còn thấy buồn mà, giờ vui nhanh thế, kô lẽ cách này của em có hiệu quả? - Anh ta nửa đùa nửa thật
Cô chỉ cười, nhún vai như chẳng biết gì.

- Vợ anh đâu, sao đi một mình?

- Cô ấy đi chơi với mẹ anh - Nói đến đây Vũ như kô vui, lại có vẻ như hơi bực mình

- Ô! Ghen với mẹ! - Cô phá ra cười

Vũ kô thú nhận cũng kô chối bỏ, nhún vai

- Em đi đây, bạn em gọi, vợ anh về rồi đấy - Cô nháy mắt rồi hất cằm ra sau Vũ làm mặt anh vui hết biết.

Cô nhẹ bước trong làn người đông nghịt của ngày hội, lại một bàn tay khác, nó quen thuộc, mát lạnh và hơi ngăm đen cầm lấy tay cô, cậu là người hiểu cô nhất, cô khẽ dựa đầu vào vai cậu, mượn một chút.

- Đi uống rượu nhé? - Ron mở lời, giọng nhẹ nhàng, tay ân cần ôm lấy cô và cùng cô bước. Cô là thanh mai trúc mã với cậu từ bé. Hai đứa rất hay đi cùng nhau nên khiến người lớn cứ tưởng hai đứa yêu nhau. Nhi lại rất hay trêu ghẹo Ron, và đáng sợ hơn lại yêu thích dòng máu chảy trong người Ron, Nhi bảo nó rất thơm, người lớn mỗi lần thấy Nhi cắn máu Ron đều tái mặt, cô kô bao giờ nhả nó trừ khi cậu đã tím tái mặt vì thiếu máu, điều đặc biệt ở đây là mỗi lần như thế, cậu chỉ ôm Nhi lại, cho cô ăn nó tùy thích. Và hai người rất thân nhau, cậu luôn là người hiểu cô nhất. Cô dù có thế nào cũng kô qua nổi mắt cậu mặc dù điều đó cô rất giỏi, cậu sẽ bảo ” Thật khó coi khi cậu cứ diễn xiếc như khỉ thế, Nhi Nhi”. Và cô thôi việc diễn trước cậu mỗi khi buồn, diễn làm quái gì khi mà cậu là người quá hiểu cô.

Thời gian qua, cô dần mất đi khả năng nhìn nội tâm của người khác, và thay vào đó, cô nhìn vào mắt họ và sẽ như đọc ra được suy nghĩ của họ. Nhưng cô luôn tỏ ra hời hợt như kô biết bất cứ điều gì.

Cô biết chứ, bố muốn cô có được tình yêu của đời mình, muốn được nhìn thấy cô có gia đình, nhìn thấy cô hạnh phúc, rồi...ông sẽ theo gót mẹ, rời xa cô.

Cô biết chứ, anh quan tâm cô, nhưng đó không phải tình yêu, đó như sự bù đắp đối với cô, như một sự thương hại, thế nhưng cô vẫn cố chấp, vẫn mặc lời khuyên của Ron, vẫn quan tâm anh, vẫn lo lắng cho anh mỗi khi anh thức khuya làm việc, mỗi khi anh chưa ăn đã ra ngoài, mỗi khi anh ăn mặc phong phanh,... nhiều lắm. Và cô chỉ cười, giọng nhẹ nhàng ” 1 tháng thôi mà ”

Thế nhưng, không thể phủ nhận là cô đã mong chờ hơn thế, cô mong anh để ý đến cô nhưng không phải lòng thương hại, cô mong anh nhìn cô nhưng không phải bằng ánh mắt lạnh nhạt không cảm xúc ấy, cô mong anh cười với cô chứ không phải cái nhếch mép bí ẩn. Cô thừa nhận anh rất giỏi, cô đã cố gắng nhìn sâu vào mắt anh nhưng vẫn chưa hoàn toàn hiểu anh. Anh lại càng khác người hơn khi luôn bên cô, ngửi mùi hương “kì lạ” ấy mà không bị thôi miên vào nó, anh nói chuyện với cô tuy lạnh nhạt nhưng luôn nhìn sâu vào mắt cô kiểu dò xét, nó làm cô bối rối nhưng vẫn cố cười híp mí che đi đôi mắt đỏ kia.

Anh thật là...đáng ghét khi đã làm cô yêu anh, vì anh tin tưởng cô, vì anh vẫn dịu dàng tuy hơi lạnh lùng với cô, vì anh lo lắng mỗi khi cô bị chảy máu, vì anh chỉ ở gần cô chứ không phải các người con gái khác, vì anh....

Cô cười ngây ngô, nốc từng cốc rượu vào miệng trước cái nhìn của Ron. Đến chai thứ 5 cạn sạch, cô vẫn muốn uống tiếp, vẫn có vẻ tỉnh táo như thường nhưng đôi má trắng hồng giờ đã ửng đỏ vì men rượu.

- Được rồi, về - Ron tính tiền rồi cầm tay cô đưa cô về.

13. Chỉ Tôi Hiểu Em Nhất

Nằm trên giường, tuy uống rượu rất nhiều nhưng không thể nào nhắm mắt ngủ được.

Cốc Cốc

- Bố vào nhé?

- Vâng - Cô nói giọng ngại ngái

Đêm đã khuya, ánh trăng vàng im phẳng phắc từ ngoài cửa sổ rọi vào căn phòng tối. Chiều thẳng vào giường ngủ của cô gái nhỏ bé, trông thật lẻ loi nhưng không dấu được vẻ đẹp của nó.

Ron vẫn ngồi đấy, một góc, bên cạnh giường cô, trông cho cô ngủ hoặc nói chuyện với cô.

Bố cô đi vào, mặt hơi nhúm lại khi thấy trong phòng mùi rượu quá nồng.

Tách ông bật đèn lên.

- Con gái mà uống rượu thì thật khủng khiếp, con uống bao nhiêu chai ?

- Hi, 5 thôi ạ - Cô thành thật

- Lại còn thôi ạ, bố chưa mắng con bao giờ là con không sợ đúng không? - Ông kì thực thật tức giận, gương mặt điển trai nhưng đã lớn tuổi của ông đanh lại, khác với vẻ hời hợt và vui tươi bình thường, ông nghiêm túc.

- Con... - Cô định bỏ dậy

- Thôi, nằm im - Ông quay qua Ron - Cảm ơn Con Ron! Bố nghĩ con nên về với cô nàng thợ săn kia, cô ấy sẽ lo! - Ông Cười

- Con xin lỗi ạ, con về đây.

- Ừ

Sau đó, Ron xuống nhà và lấy xe đi về.

Ông từ từ tiến lại, ngồi xuống cạnh giường.

- Con uống cái thuốc này, và ới ra hết cho bố, sẽ dễ chịu hơn

Cô cười, quả thật rượu đối với cô không hề có tác dụng, cô uống rượu không bao giờ say.

Ngoan ngoãn cầm viên thuốc và đi vào toilet, ới ra hết, cô như tỉnh táo hơn. Tắm qua người cho hết mùi rượu và như gội rửa những suy nghĩ bao lâu nay, cô bước ra.

Kim Ngạn dang rộng tay, ôm con gái vào lòng, khẽ xoa nhẹ lưng.

- Con gái, quả thực con rất giống mẹ con, từ khuôn mặt, thân hình đến tính cách, cả các động tác nhỏ nhất cũng vậy, nên có lẽ vì thế mà ta rất yêu con.

- Thế con không giống mẹ Bố Ngạn sẽ không yêu con? - Cô bông đùa

- Con bé này... Thật ra thì ta cho phép con làm những gì mình thích, dù đúng hay sai, vì con là đứa thông minh nên sẽ có lý lẽ riêng của mình, nên ta đều ủng hộ. Với ai cũng được, con cứ cười như thế, nhưng với ta con không cần, con là con gái ta mà....- ngừng một chút - Hình như, con rất ít khi cười thật sự từ năm lên 13, vì sao vậy?

Cô im lặng, không nói gì chỉ hơi rúc đầu vào ngực bố Kim Ngạn.

- Ăn một ít cháo rồi đi ngủ, kéo dỗi - Vẫn giọng nói ngọt ngào của Bố Kim Ngạn, cô ngoan ngoãn ăn hết bát cháo. Khi Kim Ngạn ra đến cửa, cô khẽ nói

- Bố và mẹ đều ích kỷ, muốn bỏ con lại mà đến đảo tiên thôi!

Bố Kim Ngạn không biết nói gì, bèn khẽ khàng đóng cửa lại, chuyện kia ông chưa từng nói cho cô biết vậy mà...

Cô nằm trong phòng, không biết làm gì liền bật máy tính ra, PK (*player kill, giết người chơi). Đang chơi hăng hái thì một vòng tay khác ôm gọn cô, một bàn tay lớn nhất nút tắt máy thật nhanh, giọng thủ thỉ bên tai lạnh lùng nhưng dịu dàng đi phần nào

- Ngủ thôi!! - Như ra lệnh

- Sao anh....

- Cửa sổ!

- Anh toàn đi cửa phụ nhỉ? - Cô cười đùa

- Em không biết những người hành hiệp trong giang hồ toàn đi cửa phụ mới gọi là đạo nghĩa sao? - Vẫn chất giọng ấy, có vẻ nghiêm túc, cũng có vẻ gì đó...lạnh sống lưng

- ... Thôi được, là em sai, thực ra anh cũng biết đùa.

Rồi cô kéo anh nằm xuống, vẫn tư thế *lập dị* như cũ, cô cho anh nằm trên tay mình, tay kia ôm gọn anh, ép sát anh vào người mình mà không biết từ trước đến giờ, mặt anh luôn ngửa ở...ngực cô

- Ở đây đi! - Cô nói giọng nhỏ nhẹ, như van nài anh

- Ừ! - Anh cũng không từ chối, vòng tay ôm lấy người cô

- Em gây hơn!

-... Ngủ! - Cô nhắm mắt rồi dần chìm vào giấc ngủ

Khi cô đã ngủ say, anh mới khẽ đi về nhà.

- Sáng -

Cô vui vẻ soạn đồ chuẩn bị đi học như bình thường. Chỉ là... tóc xõa dài, vẫn style cô thích, dày thấp, khuôn mặt vẫn nụ cười nhưng dường như tươi hơn thường ngày

- Bố, con đi đây ạ.

- Ừ, khoan - Kim Ngạn đưa cô một xấp tiền giấy - Đừng đi làm thêm nữa, sẽ mệt

Cô nhìn đồng tiền rồi cầm lấy, cắt vào cặp

- Để tiết thời gian thôi mà bố, với lại công việc chỉ chơi game, thiết lập và sửa lỗi, rất nhàn nhã

- Con thật là... thôi đi, cậu ta đang chờ.

Cô hôn má bố rồi đi ra, chạy thẳng vào xe Huy cùng anh đi đến trường.

Kô quên hôn anh tạm biệt.

Ron chờ sẵn ở cổng, mỉm cười, kế bên còn có Melry

- Hêy!

Cô chạy lại, cười

- Đi thôi

Cô đi trên đường, tự dưng hôm nay có hứng đi vào rừng chơi, đêm cũng chập choạng tối, cô đi qua một hẻm nhỏ thì đập vào mắt cô là.....Rin và Dũng đang...hôn nhau (* :]]~)

- Sặc... - Cô che miệng định chạy thì Rin quay lại

Dũng đỏ mặt quay đi

Rin: Nhi... em làm gì...

- Em chưa thấy gì, hai người cứ tiếp tục đi - Cô phì cười

- ... Thật ra thì

- Kô sao, bình thường mà, em cũng thích con gái, em đi đây - Cô chuồn gấp

Hình như hôm nay anh sẽ đi săn, trăng thật đẹp. Cô khoác trong mình bộ đồ da dễ hoạt động.

Áo ngắn để lộ eo nhưng dài tay, bó sát ngực làm ngực cô như lớn hơn. Quần dài da bóng bó sát cặp chân thẳng, mông tròn

=> quyến rũ

Tóc xòa, tung bay trong gió. Đôi mắt dài đến gối nhưng để thấp, dáng cô rất chuẩn lại quá cao so với chiều cao của một cô gái, nên cô thường mang dày thấp.

Đứng ở cạnh một cái hồ nhỏ ngắm trăng.

Đứng hồi lâu thì nghe tiếng sọt, rồi tiếng gió thổi đến lạnh sống lưng.

Rồi cô cảm giác được mùi Hồ Ly quanh đây, kô phải 1 mà là rất nhiều.

Cô đứng khom người lại, nhẹ nhàng rút đôi kiếm ngắn bạc từ trong chân, dùng nguyên khí triệu hồi kiếm ta. Mắt đỏ cảnh giác nhòm ngó kĩ xung quanh.

Nhiều Hồ Ly như thế muốn tấn công cô, chắc hẳn vì trái tim sói bạc ở ngực.

Cô bình tĩnh

- kô sao, sẽ đả thương chứ kô giết là được - khẽ lẩm bẩm

Rồi “xọt” một con hồ ly bay nhanh về phía cô, cô đưa dao lên chém mạnh làm đứt chân nó, nó ngã sổng soài xuống đất. Đám hồ ly xung quanh dừng lại, nhìn cô rồi nhìn con hồ ly xấu số

- Kô muốn chết thì đi hết - Cô quát lớn

Nhưng đám hồ ly dường như bỏ ngoài tai, lại lao vào phía cô rồi một con sói bạc xông tới, vuốt sắc của nó xé mạnh con hồ ly gần nhất thành mấy mảnh nhỏ rồi nó tiêu tan trong kô khí, để lại lớp tro lấp lánh có một ít máu còn sót lại.

Con sói bạc biến lại thành người, tay đưa ra triệu cung bạc, rồi dương cao cung bắn ra các mũi tên vàng giết lần lượt từng con hồ ly đang lao tới hoặc muốn chạy thoát.

Cô đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, dưới ánh trăng, mọi động tác của anh đều thật đẹp, khuôn mặt trắng không vết lại rất lạnh lùng mà... hơi tàn nhẫn.

Xử lý xong, anh quay lại phía cô

- Có sao không?

- Hi hi, không sao

- Đừng cười như thế nữa, ngớ ngẩn lắm

- Hi

Cô ngại ngần cúi thấp đầu, rồi bước theo anh.

Anh cầm chiếc cung bạc nhảy nhanh qua các cành cây, còn cô thì bay trên anh một chút. (* Anh chỉ biết nhảy cao vì là sói, cô biết bay vì là hồ ly)

Lúc anh chiến đấu, cô chỉ đứng một bên nhìn, không hề ra tay động thủ cũng không để ai động vào mình, không làm vướng chân anh cho đến khi từ đâu những tiếng hú lớn xuất hiện. Rất nhiều Sói lớn

Cô hoảng nhưng anh chạy lại bên cô che chắn trước cô, thân hình sói của anh rất lớn, cao gần bằng Vai cô, là con sói khổng lồ. (* giống mấy người sói trong phim twilight saga)

Những con sói kia đi theo bầy đàn mon men đi lại phía cô, dù không ngửi được mùi hồ ly ở cô nhưng quanh đây vì có rất nhiều hồ ly đi săn, nào ngờ thấy một cô gái rất quyến rũ lại có trong mình trái tim loài sói, lại được một con sói bảo vệ, chỉ có hồ ly mới có thể nuốt tim sói, nhưng kỳ lạ là cô ta có thể dấu được mùi hồ ly, thật không đơn giản.

Những ánh mắt đầy dục vọng phóng về phía cô, lũ sói biến thành người, là những người đàn ông da ngăm đen, người thì lùn, người thì béo, người cao, người gầy

Bọn họ đi lại nhìn cô rồi nhìn con sói lớn phía trước, phun một bãi nước bọt xuống đất

- Thật tình cảm... sói với hồ ly... thật tình cảm.

Anh hóa người, thân hình anh cao, người có lẽ do tập Gym nên trông rất khỏe mạnh, cơ lại săn chắc, da trắng, khuôn mặt đẹp trai.

Anh nhếch mép khinh bỉ

- Tất nhiên rất tốt, hơn mấy người là đủ quá tốt

Bọn chúng tức điên lên với câu chọc khêu đó của anh, bọn đằng sau có người biến thân gầm rú rất dữ tợn. Riêng tên đầu đàn có vẻ bình tĩnh, ngăn chúng lại rồi nhìn về phía cô, khẽ liếm môi

- Con bé hồ yêu kia thật đẹp, đẹp nhất những đứa ta từng gặp, hay là người chia sẻ cho tụi ta đi

Cô nhếch mép

- Về nhà tắm sạch sẽ đi đã, các người thật bốc mùi

Lũ kia lại gầm rú lên tức giận, tức thì thi nhau lao nhanh về phía anh và cô, anh cũng nhanh chóng hóa sói chuẩn bị nghênh chiến mặc dù biết kết quả sẽ không khả quan.

Bỗng từ trên các luồng cây, có một bóng đỏ và một bóng đen nhảy tới, là một người phụ nữ tuy hơi có vẻ già dặn nhưng thật quyến rũ và xinh đẹp, khoác lên mình bộ đồ màu đỏ càng tôn dáng, một bên là một con sói lớn màu đen

Nhi khẽ cười

- Dì Jen... Bác Han

Dì Jen nhìn về phía tụi nhốn nháo kia

- Yô, thật vui vẻ nha, nhưng thật xấu xí

Tụi kia im lặng không dám làm càn, mắt nhìn đăm đăm về phía con sói lớn màu đen đầy uy quyền và dũng mãnh, thợ săn nổi tiếng khỏe và giỏi nhất.

Tụi nó sợ hãi chạy toán loạn chuồn mất.

Đi Jenny quay lại nhìn đứa con cưng của mình

- Ta đã bảo màu đen không hợp với con cơ mà

Cô cười ngây ngô.

- Đi Jen...

- Ta phải đi đây, khuya rồi nên về nghỉ đi! - Rồi ông Han ôm lấy eo đi Jen bay về phía ánh trăng và dần biến mất.

Huy im lặng nhìn cô

- Về thôi, mai có hẹn ăn trưa với cả nhà

Cô cười rồi cô bay về phía bìa rừng, anh chạy theo đằng sau, chở cô lên phòng rồi chạy về nhà.

Trên đường, điện thoại anh kêu, cầm lấy handphone gắn vào tai

- Alo?

- Huy, ra sân bay đón anh đi a

- Hoàng Gia Kỳ? Được - Rồi anh đổi hướng lái xe, xoay một vòng điệu nghệ chạy thẳng về hướng sân bay Nội Bài.

(* Hoàng Gia Kỳ : Anh trai song sinh của Huy, giống nhau hết hai giọt nước, rất giỏi trong việc quản lý hơn cả Huy, là một lãng tử, tính tình khác hoàn toàn với Huy, Huy thì giống bố nhưng Kỳ lại hoàn toàn tính cách giống mẹ)

Giúp Kỳ dọn đồ lên một căn phòng trống trên lầu 3

Anh dựa lưng vào cửa, chân bắt chéo, khoanh tay trước ngực kiểu suy xét

- Mẹ biết anh về không?

- Có, mẹ kêu về để dự tiệc đính hôn của em

-... - Anh im lặng

- À, anh tưởng em bị đoạn tụ cơ, hóa ra không phải à

- Lâu rồi anh chưa ăn đòn thì phải?

- Bình tĩnh - Kỳ cười cợt

- Ngủ ngon! - Anh đi về phòng, bỏ tay vào túi quần

- Ngủ ngon - Kỳ gọi với theo, miệng cười tươi và đang suy tính một quỷ kế....khà khà (*tiếng cười của quỷ)

Vừa về phòng, anh liền thấy đèn anh sáng lên, lập tức màn hình là cô gái váy dài, áo full trắng cùng mái tóc đỏ lấp lánh trong nắng hiện ra

Heo con calling

- Hửh? - Anh áp điện thoại vào tai vừa đi ra cửa đóng lại

- Chỉ là...- Cô ấp úng

- Nói đi - Anh thả lỏng người cho nó hoàn toàn ngã vào giường

- Hi...không có gì, em muốn chúc anh ngủ ngon

- Ừ, em cũng ngủ ngon

Tại nhà hàng ” The King ”

- Xin lỗi, tôi đến muộn - Kim Ngạn cười bối rối khi thấy Hoàng Minh cùng Na Na và Gia Huy đã chờ sẵn
- Cháu chào hai bác - Cô cười mỉm chi, cúi đầu lễ phép
- Kô sao, chúng tôi vừa mới tới thôi, hai bố con ngồi đi - Na Na đứng dậy, cười tươi mời ngồi

Nói chuyện đông tây một hồi, cô đã thấy hơi khó thở, lại hơi lạnh.

- Nhi, đã hết 1 tháng, con và Huy vẫn... - Hoàng Minh nhìn Nhi, ánh mắt ông màu hổ phách nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ kia
- Dạ - Cô đang ột miếng súp vào miệng, nghe thấy *điểm tên* thì giật mình, suýt sặc - Vẫn...bình thường ạ
- Bình thường ? - Kim Ngạn hỏi lại nhỏ nhẹ
- Bình thường sao? - Na Na cùng Hoàng Minh nhắc lại
- Vâng, bình thường ạ - Cô ngồi ngay ngắn lại, mặt nghiêm túc mặc dù ở trong lòng đau như cắt, bình thường sao? Làm sao mà bình thường được đây?
- Em chắc là bình thường - Huy kô tin hỏi lại
- Có gì sai sự thật ư? - Cô tròn xoe mắt, vờ ngạc nhiên hỏi lại
- Bà Na Na than thở, vẻ mặt ỉu xiu thất vọng, giọng như van lơn
- Nhi, thật là con kô...thích hẳn sao?
- Con với Huy quả thực kô hợp - Cô bình tĩnh nói

Huy mặt tối đen, xám như tro, sắc mặt trông rất khó coi

” Anh tức giận cái gì, kô phải em làm tốt sao? ” Cô khó hiểu, nghĩ thầm

- Thôi, vậy coi như tớ với cậu kô có duyên thông gia rồi Kim Kim - Ông Hoàng Minh mỉm cười nhưng vẫn kô dấu được vẻ thất vọng gọi tên thân mật với Kim Ngạn
- hì - Kim Ngạn mỉm cười nhưng vẫn nhìn cô khó hiểu đang nhẹ nhàng ăn hết bát súp kế bên, kô phải cô thích Huy sao? Sao lại bảo bình thường, sao lại nói kô hợp đây?

Còn cô thì vờ cúi mặt xuống, vờ chăm chú ăn bát súp của mình để tránh ánh mắt soi mói của anh và mọi người, dấu đi sự rung động và bối rối trong mắt.

- Bố, mẹ!
- Hửh? - Hai người đang nhìn cô suy ngẫm gì ấy
- Hai người biết bơi kô?
- Có - Na Na gật đầu rồi nhìn Huy khó hiểu
- Vâng - Huy gật gù - Con Mill nhà mình hình như cũng biết bơi mẹ nhỉ

Mẹ anh tím tái mặt

- Ý con là gì?
- Nói em giống con Mill đấy (* con chó nhà Na Na) - Bố anh nói
- Bố, vậy bố biết bơi kô?
- Hả? À...kô - Ông tím mặt
- Bố thua con Mill rồi - Anh vẫn mặt lạnh, đứng dậy, mặc kệ tiền bối của mình đang giận tím tái mặt mũi. Đi ngang qua chỗ ngồi của cô thì cầm lấy tay cô lôi đi mặc cô la oai oái.
- Hừ, giận cá chém thớt - Na Na bực bội, chăm chăm miếng thịt Bít Tết trông già rồi mà quá trẻ con

- Kô, tớ thấy nó giống Hoàng Minh hồi trẻ đấy, thật may... - Bó cô nhếch mép
- Kim Kim... Tôi hồi trẻ...khó như nó? - Hoàng Minh nhìn Kim Ngân khó hiểu, hỏi
- Kô - Kim Ngân cười rồi - Hình như hơn một tẹo - Nhếch mép và tiếp tục dùng bút tét của mình.
- Gia Huy, Gia Huy, em... đau - Cô thở kô ra hơi, bước chân theo anh nhanh quá, chiếc váy dài cứ quăn vào nhau làm cho cô thật chật vật.

Nghe cô kêu đau anh mới đứng lại, quay lại suy xét

- Tôi xin lỗi
- Anh bị làm sao?
- Hừ, đi biển kô?
- Ở đâu?
- Hawi

Mặc cô đang nhắm mắt suy nghĩ, anh lại đẩy cô ngồi vào chiếc xe thể thao sang trọng, thắt dây an toàn và phóng thẳng đến sân bay riêng của nhà anh.

- Nhưng...còn hành lý? - Cô nhỏ nhẹ hết mức hỏi, kô hiểu anh giận chuyện gì nhưng trong tình thế này kô nên chọc anh nổi điên thêm
- Kô cần lo, đã đủ - Trả lời kô cảm xúc
- Vậy....người lớn thì sao? - Cô lại nhỏ nhẹ hỏi
- Đã xin phép

Rồi anh Phanx xe thật nhanh và tấp vào điểm đỗ xe thật điệu.

- Xuống! - Anh ra lệnh.

Rồi bước chân anh chậm rãi đi trước như vừa đi vừa chờ cô.

Cô chạy nhanh đi theo anh, mắt nhòm ngó xung quanh mãi.

Ở đất Hà Thành, cô rất ít khi được nhìn thấy biển. Mà là Hawi, chắc sẽ rất thích, nhưng rồi cô hỏi anh một câu rất vớ vẩn

- Ở đấy...mấy ngày?
- Lúc nào tôi muốn về mới được về
- Kô...Vậy việc học, còn ở chỗ CosGame nữa.... Em phải làm sao? -Cô kô cam lòng

Anh quay qua nhìn cô, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ, đôi mắt màu bạc trắng của anh hơi rung lên và rồi

- Thôi được rồi - Cô đầu hàng, kô giám nhìn vào anh nữa - Đi thì đi!

Anh hài lòng nhếch mép.

Tới chỗ một chiếc trục thăng lớn, anh leo lên, rồi đỡ cô trèo lên, giúp cô thắt dây an toàn và bộ đàm. Anh khởi động máy và...fly-ing

Đạp vào mắt cô là một bầu trời rộng kô còn cao, sự lạnh lẽo lúc này như kô còn mà thấy ấm áp hơn hẳn, là có mấy điều hòa nhiệt trong máy bay.

Bay một hồi thì Hawi hiện ra trước mắt.

Anh nhanh chóng đáp máy bay xuống dưới, tháo dây an toàn cho anh rồi cũng giúp cô.

Anh dẫn cô đi thẳng đến một biệt thự lớn và....rộng ở sâu trong các cây dừa.

Nhấn mật mã rồi mở cửa, vào nhà, đập vào mắt cô là một cung điện làm bằng thủy tinh y như nhà của anh, nhưng có điều nhà anh vẫn có các tường thủy tinh đục ngăn cách các phòng ở, còn ở đây thì...thấy hết, nó trong suốt, từ dưới tầng môt có thể nhìn được tầng hai và mái ngói (* Biệt thự 2 tầng nhưng rộng phải khoảng 1200m vuông)

Bất giác mặt cô nóng lên

- Biến thái

- Tôi kô phủ nhận - Anh bình tĩnh nói

Rồi anh đi thẳng lên tầng 2, vào phòng và ngã vào giường, nhắm mắt ...ngủ

Còn cô thì bụng bắt đầu réo rắt, nãy cô ăn rất ít, đồ tây rất đắt, lại rất ít làm cô kô ăn được mấy.

- Chồng, Tủ lạnh có đồ ăn chứ?

- Kô, sao?

- Đói - Cô vỗ bụng, mặt đáng thương, môi bĩu ra.

- Đi !

Anh đứng dậy, đi xuống nhà. Thấy vậy cô vui vẻ cầm lấy tay anh theo gót anh.

Anh dẫn cô đi sâu xuyên qua các cánh rừng dừa, rồi đến một thị trấn.

Tiếng người nói chuyện, tiếng nhạc, tiếng cười, thật rộn ràng, cô vui vẻ

- Đi vào đó ăn đi - Cô chỉ vào một quán nhỏ ven đường, mùi phát ra ở đó rất ngon

- Được - Rồi anh với cô cùng đến đó, gọi hai xuất cơm và ăn đến khi... cô no, đúng là Heo Con. Anh cười nhìn cô ăn

Ăn xong thì hai người đến hàng chợ, mua một ít thực phẩm và thức ăn vặt để tiện nấu nướng.

Quay lại với bụng no tròn, cô sắp xếp đồ ăn gọn gàng vào tủ lạnh sau khi rửa chúng thật sạch.

Cô cầm lấy quả táo xanh đi lên phòng thì thấy anh đang ở trong bồn tắm như đang ngâm người thư giãn.

Mặc dù cô nhìn thấy ngực trần của anh rất nhiều nhưng vẫn phải công nhận, anh thể này thật giống... “trên công dưới thụ” như lời mẹ Na Na nói.

Cô quay đi tìm tủ áo quần, mở chiếc tủ ra, mắc cô như bị ‘ lag ’

Toàn áo quần ngắn tay khoe vòng một, vòng hai và vòng ba hết sức.

Quần vải ngắn co dãn chỉ ngang trên của trên đùi khoe mông, áo thun bó sát ngực ngắn trên của trên eo khoe vòng một và vòng hai hết công suất

- Biến thái

Cô lấy đại một bộ màu trắng cùng với bộ độ lót màu trắng mà cô cho là kín đáo duy nhất rồi bỏ sẵn trên bàn.

Cô ngồi vắt trên chiếc ghế thủy tinh dài có lớp đệm êm ở trên, cô nghĩ nó chắc là sofa, cầm chiếc điều khiển lên, cô chuyển kênh liên tục tìm hoạt hình.

Cho đến khi có tiếng cạch, anh bước ra với chiếc quần dài và cái áo cổ rộng nhìn rất lãng tử

Cô quay qua anh, mặt nhăn nhó

- Nói đi, anh với bao nhiêu cô đến đây rồi?

- Em là đầu tiên, sao?

- Vậy sao có sẵn đồ của em lại...khoe ba vòng hết công suất thế kia?

- Mẹ Na Na chọn... - Có vấn đề gì thế

- Sặc, mẹ anh muốn có cháu bông lắm rồi đấy.

Rồi cô cầm áo quần đi vào nhà tắm mặc ánh mắt của anh vẫn băng quơ dán ở thân người ” so hot ” của mình.

Cô đi ra với bộ đồ kia, mặt đỏ lên hết cỡ, sao cô cảm thấy cô nude còn kô sexy bằng mặc bộ đồ như ” bán nude ” này ấy.

- À... được đấy - Anh cười thích thú

- Hừ

Cô đi lại giường rồi cầm lấy chiếc máy tính xách tay ở kệ bên để trên đui và mở máy

Anh xích lại gần cô, bàn tay vươn ra ôm ngang eo cô

Một tháng qua, anh và cô qua lại với nhau, tuy chưa phát sinh ” quan hệ ” nhưng mà những sự đụng chạm giữa hai người dường như rất tự nhiên.

Lúc đầu anh thấy hơi... ngại nhưng nghĩ lại, cô kô ngại anh ngại cái gì?

Rồi dần dần cũng quen, quen với sự có mặt của cô ở quanh mình khi buồn, khi vui, quen với những cử chỉ dịu dàng quan tâm đôi khi nghịch ngợm cãi bướng, quen với những chiếc ôm mát lạnh từ cơ thể cô, quen những chiếc hôn vụng về kia và quen cả thân thể cô mỗi buổi trưa ôm trọn lấy anh theo kiểu ngược đời, vỗ về cho anh ngủ, quen với những món ăn ngon tuyệt do cô nấu và những lúc hai người tranh nhau thức ăn, quen...

Anh ngạc nhiên, hình như...sao mà nhiều thế nhỉ?

Nhìn cô ôm chiếc máy tính chơi game gì đấy, tuy ko hiểu lắm nhưng cũng theo dõi cô chơi. Một lát sau, anh đã buồn ngủ

- Đừng chơi nữa, tôi buồn ngủ! - Anh ngáp một cái thật nhẹ như chứng minh

Mặc kệ đang chiến bang (* ai chơi game sẽ hiểu) Cô ” Vâng ” một tiếng rồi tắt máy, nằm xuống ôm lấy anh, vỗ về cho anh ngủ

Cô luôn chiều chuộng anh và...anh thích thế

Nằm sát vào người cô, Anh hít lấy mùi thơm lạ trên tóc cô, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Khi anh đã ngủ say, thì tiếng điện thoại của anh kêu bài ” What does the fox say ”

Cô mò mẫm lấy đt cho anh, là cuộc gọi từ bệnh viện

- Alo? - Cô nhẹ giọng sợ anh thức giấc

- * thưa, đây phải máy của Ngài Hoàng Gia Huy kô ạ?*

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

- * Tôi muốn nhắc nhở ngài ấy vào tối nay hãy đến bệnh viện để tiến hành phẫu thuật*

Cô giật mình sợ hãi

- Phẫu thuật gì cơ?

-* cắt bao quy đầu ạ *

- Fuck! Được - Cô thở phào, cúp máy, tưởng gì chứ hóa ra là...

- khoan, cái kia...kô phải là anh từng với người ta...

Bỗng anh dụi mặt vào ngực cô lên tiếng

- Hôm đó em chưa cho tôi nói hết, sau đó tôi đá nó ra khỏi phòng và gọi bác sĩ đến

- Anh thật trâu bò - cô mừng như điên - Mà chưa ngủ sao?

- ...

Thật ra thì anh ngủ rồi, dù cô nói lớn thế nào anh cũng sẽ không dậy nếu như cô không nhúc nhích, làm anh tưởng cô đi đâu liền tỉnh dậy ôm cô lại.

Anh ôm cô chặt hơn kéo cô sát vào mình, cho cho nằm gọn trong ngực anh, điều này làm cô hơi ngạc nhiên nhưng....thích nên nằm yên

- Người em...sao lạnh thế kia?

- Lạnh thật - Cô cười, vòng tay qua người anh, cả thân mình rúc sát vào anh cho ấm. Anh thấy thế, sợ cô lạnh nên kéo chiếc chăn lông lên cao hơn trùm kín đến đầu cô

- Thích thật đấy - Cô thủ thỉ, dụi dụi đầu vào chiếc ngực săn chắc và rộng của anh.

Anh nhìn chiếc đầu nhỏ bé màu đỏ của cô ở trong chăn đang nằm trong lòng mình, ánh mắt anh như dịu lại, tay khẽ xoa trên lưng cô.

- Ngủ tý đi, dậy rồi ra biển chơi

- Vâng - cô ngáp một cái rồi nhắm mắt ngủ thiếp đi

Lúc đó, anh mới thả lỏng

- Chỉ có tôi mới là hiểu em nhất!

Nắng đã ngả màu chiều muộn, cát dạt những hạt vàng lấp lánh.

Mặt trời đỏ chiếu rọi trực tiếp xuống biển chuẩn bị ăn đêm tĩnh mịch.

Ở trên bờ cát, hình ảnh chàng trai cao gầy đi trước thong dong, theo sau đuôi là một cô gái tóc đỏ mặc áo quần ngắn, đặc trưng của vùng biển, lâu lâu cô lại dừng lại nhặt những con ốc khoe với chàng trai phía trước rồi lại tự cười toe toét một mình trông thật ngộ nghĩnh mà cũng rất...cô độc đến đáng thương.

- Chồng, hi. Đẹp kô - Cô cầm một con sò xanh vừa nhặt được lên trước mặt anh, chân sải dài cổ theo nhịp đi của anh, mắt cười híp mí, trông thật trẻ con

- Ủ - Anh vẫn nhìn phía trước mà đi, căn bản là không hề nhìn cô lấy một chút

Cô bước chân chậm lại một chút, mắt nhìn chăm chú con sò nhỏ trong tay, tự cười ngây ngô

” Hi, đáng thương thật đấy, Hoàng Ngọc Thùy Nhi! ”

Cô lại tiếp tục vút đi sự kiêu ngạo của cô nàng Hot Girl, vút đi sự sang chảnh của cô nàng FIRE FOX, vút đi lòng kiêu hãnh và tự trọng của một người con gái, cứ bám riết lấy anh, không ngừng

- Chồng, anh kô mệt sao? Đi rất lâu rồi a - Cô nhìn anh, vẫn cố bước theo bước chân đều đặn của anh

- Kô - Anh quay qua nhìn cô, hơi nhíu mày - Em...Im lặng một chút đi, thật ồ!

Sét đánh ngang tai!!

“Ha!”

Cô cười quỷ dị, mặt tối sầm xuống, tay nắm chặt kêu răng rắc nghe mà lạnh sống lưng.

Nhưng rồi cô lại lấy lại nụ cười, đôi mắt dịu lại, tay thả lỏng.

Cô chỉ im lặng bước theo anh như một thói quen

” Kô sao, đằng sau thôi cũng được ”

Anh đi trước, cô đi sau, anh bước đi thật đều, cô đi những bước nhỏ, đôi khi nhàm chán lại dừng chân nhặt vỏ ốc nhỏ trên cát, hoặc bước cò cò hoặc nhảy chân sáo, cô làm đủ kiểu trông chẳng khác nào tự kỷ, mặc con người phía trước.

Cô đâu biết, bây giờ anh nhếch môi lên cười, môi lẩm bẩm

- Đúng rồi....Là nó

Đi một lát nữa, anh nhú mồm quay lại

- Em sao không nói gì?

Cô tròn xoe mắt, sau khi dính chính được anh vừa nói thì mặt mũi tối sầm lại

- Thực tình, em chiều anh quá thì phải! - Cô nghiêng răng nghiêng lợi

Anh cười tươi hơn hoa đi lại gần cô

- Làm sao nhỉ, tôi lại thích thấy em tức giận a

- Đều...anh ... chơi em sao? - Cô tức hộc máu, tay nắm thành nắm, răng rắc

- Ngại quá, bị phát hiện rồi a.

Cô nín thở, mặt tím tái vì giận, không cãi được anh, cúi gầm mặt không thèm nhìn anh nữa

Bỗng một bàn tay lớn ấm nào đó cầm lấy tay cô và kéo cô đi về phía trước, Im lặng!

- Tôi luôn muốn em làm theo ý mình, nhưng không phải theo kiểu giả tạo, tôi muốn em sống lành một chút sẽ tốt hơn, ích kỷ một chút sẽ tốt hơn và ...Ngây ngô một chút sẽ tốt hơn, đừng quá cứng, đừng quá ngọt, đừng quá ấm, đừng có gồng mình lên, Tôi không có khả năng đoán biết và hiểu người khác như em, nhưng hơn ai hết, tôi hiểu em đang nghĩ gì, vì có nó - Anh đưa tay ôm gọn cô vào lòng, tay đặt ở ngực “phải” (* Tim sói ghép vào nên ở bên phải) của cô, chân anh đã dừng bước tại một vách đá dựng đứng, cao chênh vênh, sóng vỗ đập vào nhưng phiến đá nhọn nghe ầm ầm, gió rít bên tai như thét.

Cô im lặng không biết nói điều gì, đôi bàn tay mân mê những con ốc đủ màu nhỏ xinh trong tay, tim đập như đánh trận, đứng trong lòng anh, cô như cảm nín, vì sao...cô không hiểu cô mà anh có thể hiểu cô nhỉ?

Hơi thở đầy nam tính phả nhẹ vào tai cô, thân hình cao lớn của anh ôm gọn cô vào lòng. Cô thật...lạnh, nhiệt độ trên người cô ngày càng giảm.

Anh nhú mồm, buông tay ra, Cô nhú mồm quay lại nhìn anh, cô vẫn thích được tiếp tục anh ôm. Nhưng khi thấy anh cởi nút áo khoác ra rồi kéo nó trùm gọn vào người cô, khoảng cách của anh với cô như ngắn lại, chiếc áo lông của anh ôm gọn hai người dính lại một.

- Lạnh không?

- Không ạ - Cô dựa hẳn vào người anh, nhìn mặt trời đang dần xuống núi, cô còn nhớ, anh từng đưa cô lên rừng, cũng vào giờ này, hai người cùng ngắm mặt trời lặn.

Đứng một hồi, đôi chân cô lạnh buốt, tại cô chỉ mang mỗi chiếc quần mỏng và ngắn ôm mỗi mông khoe chân dài.

- Về thôi

Anh cởi chiếc áo của mình ra rồi đưa cô, ngồi xuống, ý bảo cô leo lên anh cõng.

Cô ngoan ngoãn leo lên lưng anh, cầm chiếc áo kéo về phía trước một chút cho anh khỏi lạnh. Thân nhiệt của loài sói rất cao, nó làm cô cảm thấy thích. Người anh có một mùi thơm rất nam tính, cô nhẹ đặt đầu vào cổ anh, hơi thở đều đặn, ấm và mềm, rất dễ chịu và nó...làm cô buồn ngủ.

Cho cô nằm ngay ngắn trên giường, anh đi vào nhà tắm xả đầy nước ấm vào bồn phòng lúc cô dậy có thể đi tắm, nhìn máy tính cô treo, anh ngồi xuống xem

- Là trò chơi?

Anh nhìn tên nhân vật của cô

” Fire Fox ”

Là trò chơi Thiện Nữ U Hồn

Nhân vật của cô level rất cao, lại nằm trong bảng xếp hạng và vẫn còn trạng thái ” Độc Thân ”

Rồi anh xem thấy một loạt tin nhắn gửi đến từ rất nhiều người khác nhau

[Tĩnh Yên]: Fox đại thần, Tỷ có thể nghiêm túc đánh một chút kô? Cự nhiên đang Bang chiến lại out đột ngột, may mà thắng đấy nhé! >”

[Trọc Trọc]: Muội Muội...Định làm tức chết Huynh a, thật tức chết, sao lại treo máy hửmmmm, onl cầu pm nha

[Vô Ảnh]: Cầu PK, kô đánh thắng thề kô làm người!

.....

Anh nhúu mày, nó thật hỗn độn, có lẽ vì anh mà cô gây thù với quá nhiều người rồi

Anh ấn vào thế giới, lấy một chiếc loa lớn

[Fire Fox]: Tọa độ 120a:651b khu Giang Nam, tiếp hết

Anh nhếch môi, sao nhỉ, lâu rồi kô chơi game.

Và rồi cô tỉnh dậy, tròn mắt khi thấy anh ngồi kế bên, tay nhấn máy tính rất nhanh. Theo thói quen vòng tay qua ôm eo anh, cô nhích người lên thì tròn mắt

Nhân vật Fire Fox của cô trong trò chơi, một mình đánh 7-8 cao thủ trong bang phái, một số là những người làm ở Cos Game. Cô chóiang, đã thế trông anh rất thông dong, thao tác rất tốt, lại nhanh, và sau vài phút thì những người kia chỉ còn là cái xác nằm trên đất đủ mọi tư thế, miệng la khóc ầm ỹ

[Tĩnh Yên]: Tiểu Hồ Ly cự nhiên là gay, 100% kô phải con gái

[Trọc Trọc]: Ta nghi ngờ về giới tính của em

[Hồng Hạnh Muốn Vượt Tường]: Người...thật trâu

[Ám Ảnh]: ... quá Trâu

[Vô Ảnh]: Cầu người dạy ta PK nha! >”

Cô mờ hôi đầm đìa nhìn anh đáp lại

[Fire Fox]: Ta kô phải là gay! Ta vốn kô phải là nàng

Sau đó thì Alt + F4, tắt trò chơi.

Anh quay lại cô mỉm cười, đi tắm đi cho tỉnh

14. The King Girl (1)

Nằm dài trên giường, cô nhớ lại những ngày mà cùng anh ở Hawi, thật vui nha.

” Cốc Cốc ”

- Nhi, là chị

Cô ngồi thẳng dậy : Vâng

Chị Minh bước vào với bộ đồ ở nhà đơn giản.

- Nhi, chị có chuyện muốn nói

Cô mỉm cười nhìn chị Minh đến ngồi kế bên mình

- Chị muốn nói gì sao?

- À, thực ra...chị muốn đưa mẹ lên thành phố... - Chị Minh ập ứng - Sẽ thuê một khu chung cư nhưng chị hứa vẫn làm giúp việc ở đây

- Kô cần đâu, cứ để mẹ chị ở đây, vài bữa nữa thôi, bố Kim sẽ đi về với Mẹ Linh Nhi rồi, nhà này sẽ rất trống

Chị Minh kinh ngạc, kô tin vào tai mình, kô phải bà chủ nhà này đã mất cách đây hơn 20 năm sao? Sao lại đi theo?

- Hì, thế nhé, cứ bảo mẹ chị dọn hành lý, em sẽ bảo Bố kêu người đến đón

- Chuyện này...sẽ phiền, chị nợ em quá nhiều

- Kô sao, hì, mà chị Minh, chị đừng yêu em đấy - Cô cười híp mí

- Ô ...- Chị Minh tròn mắt, đỏ mặt lấp bắp - Chị..Chị về phòng nói chuyện với mẹ, đồ ăn dưới nhà đấy, em tắm xong rồi xuống ăn.

Cô mỉm cười quan sát chị Minh đi ra khỏi phòng, tay ôm trán, thực đau đầu nha.

~~Sáng hôm sau.

CốC CốC

Đầu tóc cô hơi mất trật tự, nói thẳng ra là...rối, áo len rộng cổ, thùng thình dài đến trên đùi, chiếc quần tất đen mỏng bó trọn cặp đùi xinh đẹp,tay dụi dụi mắt trông rất...ách, câu nhân a.

Anh nhếch môi, bước vào phòng cô rất tự nhiên rồi ngồi trên giường

Cô đưa tay lên che miệng, ngáp một cái thật dài

- Anh....Chờ em tý

Rồi cô lững thững đi tới tủ áo quần lấy ra một bộ đồ ... vẫn váy dài, vẫn áo phong tron, rồi bước vào toilet vsen.

Anh ngồi ở ngoài, đánh giá phòng cô. Nó hơi bé...so với anh (*kô bé đâu, 20m vuông đấy) Mọi thứ đều được xếp ngăn nắp, từ những thứ bé đến thứ lớn, đều được sắp xếp cẩn thận và sạch sẽ, đặc biệt nó rất thơm, mùi hương mà chỉ cô mới có.

Đảo mắt một vòng, anh dừng lại ở một bức tranh lớn đặt ở đầu giường. Là một bức họa về gia đình, có một cô gái ...rất giống cô nhưng đôi mắt lại khác cô hoàn toàn, đôi mắt cô màu đỏ, đa cảm xúc, lại nhanh nhẹn và thông minh, còn đôi mắt người con gái trên ảnh màu xanh lục, nó dịu dàng, thùy mị. Kế bên là một người con trai, rất điển trai, nhìn qua là biết Kim Ngạn hồi trẻ vì so với giờ, ông kô già mấy, trên tay cô gái có đôi mắt anh lục là một đứa trẻ rất xinh xắn, đôi mắt màu đỏ, kiêu diễm và câu nhân.

Anh cứ nhìn chăm chăm nó mà kô để ý cô đến kế bên anh lúc nào, đến khi một bàn tay mát lạnh ôm quàng qua cổ, một cơ thể nhỏ bé ngồi lên chân, mùi hương quen thuộc mà anh thích. Anh quay lại nhìn cô

- Đi ăn sáng đã nhé?

- Vâng - Cô vẫn lim dim mắt ngái ngủ, có lẽ cô hơi mệt vì hôm qua phải ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ kô ngủ được.

Anh đứng dậy, đỡ cho cô khỏi ngã rồi đi trước, cô lại lẻo đẻo theo sau, trông như con cún nhỏ ngoan ngoan đi theo chủ vậy.

Họ vẫn đến quán phở cũ, vẫn loại phở cũ và anh vẫn muốn ăn đũa của cô như cũ.

Đến trường

Chiếc audi bạc bí ẩn vẫn dừng lại trước cổng trường như mọi khi và luôn thu hút mọi ánh mắt của người nhìn.

• Nghe đồn, người lái xe chở Nhi Nhi là một anh chàng đẹp trai. Nghe đồn, anh ta còn rất giàu có. Nghe đồn, anh rất chiều chuộng Nhi Nhi. Nghe đồn, anh là người tình của Nhi Nhi. Nghe đồn,....

Cô tháo dây an toàn, chồm qua người anh, kéo anh lại hôn một cái vào môi anh như mọi khi. Nó không còn làm anh ngạc nhiên nữa.

Cô liếm liếm môi

- Vẫn ngọt nhỉ... - Cười híp mí

- Lát chờ tôi ở cổng ! - Nói xong, anh với tay ra sau xe lấy chiếc cặp nhỏ màu xanh cho cô.

Cô vẫy tay anh khi chiếc xe xích gas đi phóng thẳng.

Cô lại tung tăng đi vào trường trước những ánh mắt vui vẻ của mọi người. Đi đến đâu, tiếng nói " Chào, Nhi Nhi" hay " Nhi Nhi, sáng tốt lành" luôn vang lên, đáp lại mọi người là nụ cười tươi và câu nói nhẹ nhàng, dễ nghe " Sáng tốt lành" Cô luôn được lòng mọi người nhờ tính hòa nhã, dù người ta làm gì đắc tội với cô, nhưng đáp lại họ chỉ là nụ cười và câu nói nhẹ nhàng " Không sao đâu mà ", cũng đôi khi, cô không phải người có lỗi nhưng cô luôn là người xin lỗi trước, như thế, ai mà ghét cô được đây? Cô tuy không thích và dường như không động chạm vào con trai, nhưng cô vẫn không phải chán " cún " như những người con gái khác, Cô lại đặc biệt thích nữ giới...

Vừa bước vào phòng, đảo mắt xung quanh tìm hình bóng quen thuộc của thằng bạn thân. Dừng lại ngay ở cái con người mặt áo sơ mi trắng gọn gàng, đầu tóc chải gọn gàng đen mượt, nằm sắp xuống bàn ngủ trông thật mệt mỏi, kế bên là Melry, cô bé đang đọc sách gì đấy, nhìn rất tập trung.

Cô đi lại gần, thì

- Nhi? Sáng tốt lành

- Lớp trưởng, sáng tốt lành - Cô cười

Nghe thấy tiếng cô, Melry và Ron đồng loạt ngược mặt lên.

- Nhìn...gì ghê thế? - Cô chảy mồ hôi

- Nhi Nhi, cậu đã đi đâu trong cả tuần qua? - Ron tức tức hỏi

- Như trên!

- Đi chơi à - Cô cười tươi, bước lại gần bàn họ đặt cặp ngồi xuống.

- Cậu...hử! - Ron giận dữ, cậu giận vì Nhi Nhi đã có người con trai khác mà quên mất cậu, cậu giận vì Nhi Nhi đi mà không chào cậu một tiếng, Cậu giận vì...

- Anh thôi đi! Như đang ghen ấy - Melry nhìn Ron khó chịu

Cô chảy mồ hôi, nhún vai, lôi từ cặp ra hai hộp nhỏ, đưa Ron màu đen, Melry màu trắng

- Ron, tớ không có lãng quên cậu, tớ cũng không quên mua quà cho cậu.

Vâng, câu cuối bị bỏ trống, là cậu giận vì Nhi Nhi không mua quà cho cậu sau khi đi chơi về :3

- Giải - Cậu cầm hộp quà nhỏ ngắm nghía

- Nhi, em về rất đúng lúc đấy, mai là lễ King Girl, trường tổ chức, em là một trong 15 người có phiếu bầu chọn nhiều nhất - Melry cầm trên tay hộp quà, nói nhẹ vs cô

- King Girl? Em sao? Trời ạ.... - Cô nhăn nhó

- Ở bảng thông báo ấy, đi, chị dẫn em đi - Melry quay qua Ron - Anh đi cùng không?

Ron khoát tay

- Anh không, anh chơi game

- Ừ

Thế là cô cùng Melry đi đến thông báo trường.

Bảng thông báo lớn có chủ đề được trang trí rất đẹp màu vàng kim

” THE KING GIRL”

Thể lệ thi như sau

- Sẽ có 15 cô gái có phiếu bầu chọn nhiều nhất được tham gia cuộc thi
- Vào ngày 21/2/2014 sẽ bắt đầu cuộc thi với các phần như sau

+) Thời Trang

+) Hát hoặc múa

+) Đối đáp

+) Trí tuệ

+) Bơi lội

+) Tự chọn

- Điểm cho các thí sinh là 4 vị giám khảo (vào ngày thi sẽ tiết lộ) và phiếu bầu chọn của các sinh viên.

Đọc một hồi, cô đau đầu

- Kô phải chứ? Chị cũng đi thi?

- Kô, chị sẽ...nghỉ ốm

- Vậy còn em?

- Em sẽ đi thi a

15. The King Girl (2)

Giờ thể dục

~~ Bộ đồ này....lại ngắn hơn rồi - Cô khóc ròng

Chiếc quần đùi...làm chân cô như lộ ra hết, cái áo thể thao mỏng làm cho cô khó chịu. Nó sẽ khiến người ta thấy chiếc áo ngực của cô nha. Cô than thở ” Cao lắm làm gì, đẹp lắm làm gì? Ngực...bự lắm làm gì a”

Mỗi lần đến giờ thể dục, cô lại i như rằng ngồi tự kỉ trong phòng thay đồ. Thở dài thườn thượt, cô cầm lấy chiếc áo khoác màu đen của mình mặc vào. Cúi như chiếc áo mỏng thể thao được giấu đi sau lớp áo khoác mỏng đục màu. Nhưng chân cô vẫn lộ, nó luôn thu hút ánh nhìn của con trai trong trường....vì cái gì đây? Đơn giản là vì cái chân á.

Bỗng ai đó đưa tay lên trên cửa, tay thò vào phòng thay đồ của cô, là một bộ Bikini màu trắng, phải công nhận rất đẹp.

- Mặc vào, hôm nay học bơi.... - Giọng nói lạnh lạnh của Melry cất lên

Cô khóc kô ra nước mắt, mắt dật dật liên tục

- Mặc thì mặc, vì sao phải dẫu S-Line khi người ta cứ cố khoe nhĩ...

Vậy là, cô cầm bộ đồ Bikini kia, mặc dù nãy mạnh miệng nói thế nhưng...thật tình Huy mà thấy cô thế này kô vật lòng cô ra mới lạ.

Bước ra khỏi phòng thay đồ.

Mọi âm thanh trong hồ bơi như dừng lại.

Đập vào mắt họ là cô nàng Nhi Nhi nóng bỏng mắt, phải nói như kiểu ” Dáng chuẩn ” (*ngực tấn công, mông phòng thủ) kô phải là cô nàng ngây ngô, suốt ngày ăn mặc kín đáo, và...ngực hơi lép nếu kô nói là kô có ngực

Và người ta sẽ nghĩ ngay đến vấn đề - BƠM NGỰC - (* Biến thái đến thế là cùng =]]~)

Bị tập trung lực chú ý, cô bối rối, miệng lắp bắp

- Thực ra...Kô phải như thế, mình xài nịch ...ngực nên bình thường thấy nó bé ấy mà

Mọi người chóa ng, kô còn gì để nói, cô đẹp quá cơ mà.

Các cô gái thì ghen tị với đường cong của cô, chàng trai thì...nhìn cô với ánh mắt thèm khát.

Chị Lan trong bộ Bikini đỏ, quyến rũ đi tới chỗ cô, mỉm cười

- Hà, chị cứ nghĩ em thay vào mặc cái áo...thì sẽ mặc bằng nịch cơ

- Biến thái... - Cô rửa thắm

Cô giáo thể dục sau khi lấy lại hồn phách, thối còi

- Nào, các em vào vị trí, nam bơi ở hồ trái, nữ hồ phải.

Và thật đau đầu khi gần như mọi người thay vì việc luyện tập thì chỉ ngấm nhìn cô...

Trưa

~Đóng cửa lại một tiếng Cạch

Cô có vẻ kô thoải mái

- Xảy ra chuyện gì sao? - Anh nhú mày

- Hix, em ghét môn thể dục

Mặt anh tối sầm, khi nghĩ đến s-Line của cô bị tên đàn ông khác nhòm ngó.

Vích gas, phóng như bay trên đường

Cô cảm nín, mặt tái lại. Biết ngay mà, cái tính sở hữu cao chót vót ấy... Cơ mà lạ thật, thể khác gì anh thích cô nhỉ. Rồi, cô cười, cười trông thật gian và...giở hơi.

Nhà anh, ông Mark mở cửa. Cô bước vào nhà trước. Cất cặp và cởi bỏ áo khoác ngoài ra. Mặc bộ đồ rộng thùng thình mà cô cho là thoải mái được lấy từ trong tủ. Nhìn cô rất dễ thương nhưng giương như cô kô hề biết.

Cô đi xuống lầu, đi qua các căn phòng, đến khu nhà bếp. Mở tủ lạnh và rửa thực phẩm để nấu ăn.

Anh sau khi cất xe vào gara, đi lên phòng thay bộ đồ ở nhà thoải mái.

Anh đi đến nhà bếp, nhìn người con gái bé nhỏ đang cặm cụi tập trung cắt thái rất chuyên chú. Anh kô hiểu, từ bao giờ anh lại có tính chiếm hữu cô như thế, trước kia thì kô, nhưng bây giờ thì nó bắt đầu xuất hiện. Anh kô muốn ai thấy cô, chạm vào cô, kể cả trai lẫn gái, chỉ mình anh mới được phép. Anh thích sự ngoan ngoãn của cô đối với anh, anh thích tính tình hơi điên của cô, thích sự cá tính, thích làm gì thì làm, miễn là cô thích, thích sự bất chấp và cứng đầu của cô, thích cái sự lạnh lợi, đôi khi hơi khó hiểu, đôi khi anh còn kô hiểu được cái đầu nhỏ đó chới kia đang nghĩ cái gì cơ. Nhưng anh thích

Kô hiểu từ bao giờ, tay anh đã quàng ngang eo cô, mặc tay cô vẫn làm việc rất linh hoạt. Nhẹ thơm một cái vào vai cô

- Tôi muốn hỏi, trên vai trái của em có một cái sẹo, hình một dấu hôn, vì sao? - Thực ra, câu hỏi này anh đã muốn hỏi lâu lắm rồi, từ ngày đầu thấy nó, khi cô bị Melry làm bị thương và anh phải lau vết máu giúp, anh đã thấy nó.

Cô chỉ cười nhẹ, im lặng và kô hề nói gì, tay vẫn linh hoạt cắt cắt, kô hề ngừng lại.

Anh thấy cô kô muốn nói cũng kô ép, chỉ lặng ôm cô ở sau, nhìn cô làm việc.

-Dọn đồ ăn ra-

Cô xối cơm cho anh, đang định đưa đĩa ra gặp thì

- Oa, thơm quá.... - Tiếng Bà Na Na cất lên, người ta bảo, chưa thấy người đã nghe tiếng ==))

Huy nhú mào, quay lại

- Mẹ?

- Ừ, sao? Con kô vui? Mẹ đến xem Gia Kì, với lại tới đây ăn chực - Na Na mắt sáng lên khi thấy đồ ăn ngon

- Để con đi lấy bát, Bác chờ con tý - Cô nhanh chân đi lấy chiếc bát pha lê rồi xới cơm đưa cho bà Na Na

- Là con nấu sao Nhi? - Bà nhăn mặt, ném một miếng

- Vâng...kô ngon ạ? - Cô rụt rè

Huy nhìn bà Na Na chăm chú

- Tuyệt...rất tuyệt - Bà Na Na cười tươi hơn hoa

- Gia Kì...Anh ý tới công ty rồi, với lại đi theo bồ, tối khuya mới về nhà cơ - Huy nói nhẹ

Cô im lặng, nhẹ nhàng ăn cơm kô nói gì, mặc hai mẹ con họ nói chuyện, nhưng ...Gia Kì là ai ấy nhỉ?

Ăn xong, cô rửa bát. Sau đó thì cắt hoa quả cầm ra phòng khách cho Huy và Na Na dùng tráng miệng

Đang nói chuyện, bà Na Na tiến lại sát cô, mở giọng thì thầm, mắt ánh lên tia bạc ranh ma, giọng đều đặn

- Nhi, con phải biết là, người phụ nữ tuyệt vời là người phụ nữ thanh lịch trong phòng khách, đảm đang trong phòng bếp và...lãng lơ trong phòng ngủ, con đã đạt hai cái đầu, chỉ còn cái thứ ba thôi đấy

- Mẹ! - Huy hét lên, gì chứ? Lại xúi dục cô nữa, cô trong sáng lắm, thật kô hay khi để cô ở gần mẹ, người ... có đầu óc đen hơn mực này

Còn cô thì...mặt đỏ như cái cà chua, im như hến.

- Hê Hê, mẹ về đây, Hoàng Minh gọi về rồi , Nhi, nhớ mẹ dặn đấy, rồi mẹ sẽ làm chủ cho con, hô hô - và bà ra xe và...đi mất.

Anh ôm trán, thật đau đầu nha.

- Em...Anh ăn quả đi

- Được rồi

Cô cảm thấy bối rối, những lời Na Na nói sao mà giống những lời mà ...bố Kim Ngạn nói với cô mấy hôm trước thế nhỉ, cái điệu cười gian mãnh kia nữa. Cô rùng mình rồi nghĩ đến.

” Vào một đêm, nến thấp đầy phòng lung linh. Cô trong bộ đồ mỏng manh thiếu vải nằm trên giường đầy gợi tình, anh đi vào nhìn thấy, rồi sau đó...cảnh cấm trẻ 18+ ”

- Này, mặt sao đỏ thế? - Tiếng nói của anh cất lên phá tan sự tưởng tượng của cô.

- Mặt em...nhìn cứ dè cụt sao sao ý - Anh nhếch mép - Hay là...em muốn? - Đều

Cô cảm ngay cái gối đệm trên ghế sofa ném thẳng vào mặt anh

- Shut Up!

- Ha Ha, đúng rồi chứ gì - Anh cười lớn, đưa tay chụp cái gối lại

- Đừng...Đừng mơ, kô thềm, xí - Cô đỏ mặt, quay đi

Anh liếm môi

- Thật kô? Vậy tôi thềm thì làm sao?

Cô kinh hãi, mắt tròn lớn, miệng lắp bắp

- Gì...Gì chứ?

Anh lại phá lên cười

- Cái mặt em thộn ra nhìn ghê quá, ha ha

Cô thấy anh chọc mình, tức giận nhưng không làm được gì, giậm chân đứng dậy, quay đi nhưng rồi không biết nghĩ thế nào, cô quay người lại, giật miếng tào anh đang cầm trên tay, bỏ vào đĩa quả và quay đi vào nhà bếp

Anh thộn mặt ra, nhìn theo bóng người cao cao gầy gầy trong bộ đồ rộng thùng thình dễ thương kia rồi đi một cách trẻ con giận dỗi, mà cười, đưa tay lên vuốt lại mái tóc nâu

- Lại giận rồi.

Sau đó theo cô lên phòng, liền thấy cô đang nằm trên giường cầm cuốn sách hóa học dày cộp đọc đọc, chẳng thèm nhìn anh một cái, lơ luôn.

Anh nhún vai, bó tay với con người trẻ con này luôn.

Anh bò lên giường, nằm kê đầu lên đùi cô, mát rượi. Tay chọc chọc vào bụng cô, ủy khuất

- Đừng đọc nữa, tôi muốn ngủ

- Ngủ đi - Trả lời cộc lốc, trông có vẻ không quan tâm nhưng anh biết cô vẫn nghe anh nói

- Ôm....

- Hừ, không ôm

Anh nhú mồm, nhìn cô chằm chằm

- Huy, anh thôi kiểu nhìn vô tội vạ của anh đi, làm như em là người có lỗi khiến anh sắp khóc ấy

- Chứ tôi có lỗi à - Anh ngược mặt lên, nhìn cô mà cười nhếch mép như mọi khi

- Hừ - Cô bắt lực, lúc nào cãi với anh cô cũng là người chịu thua cuộc, bỏ cuốn sách qua một bên rồi bế bổng anh lên (* Cô khỏe gấp mấy người thường) đặt anh nằm ngay ngắn ở bên kia giường, nằm xuống, tắt đèn, ôm gọn anh vào lòng như mọi khi.

Rồi anh bỗng cất tiếng hỏi

- Hôm ở quán cà phê, 1 tháng trước, vì sao em lại để tên kia động vào mình mà không đánh trả, rõ ràng chỉ cần một đấm

- Như thế hẳn sẽ bị đau ạ, em không thích mình bị thương và người khác cũng thế

Anh im lặng, rúc sâu hơn vào ngực cô, dè dặt cũng chẳng sao =)).

- Này, anh hỏi cái vết sẹo bên vai trái ấy - Cô nhẹ giọng nói

- Ừ

- Là của anh

- ... Mũi tên?

- Hì, đẹp phải không?

- ... Tại em không đánh trả - Tự nhiên anh thấy cô thật ngốc, rõ ràng cô rất khỏe, kiếm thuật cũng không hề thua kém ai, vậy mà luôn chọn cách trốn chạy thay vì quay lại hạ gục đối thủ

Cô cười

- Vì... nó màu đỏ (* Nó ở đây là trái tim)

Anh nhắm mắt lại

- Ngủ Ngốc

- Suyt, nói bé thôi khỏi làng nước nghe

Anh chẳng biết nói gì, đến bó tay với cô, tay anh vòng lại ôm gọn cô

- Ngủ đi, chiều đi ra ngoài

Hà, cô cười một tiếng rồi yên lặng ngủ.

Anh ngược mặt lên nhìn người con gái đang ngủ ngoan.

Đôi mắt cô hơi thâm, vẻ quyến rũ mang nửa giống hồ ly, câu nhân, nửa giống loài...Vampire, yêu nghiệt. Đôi môi đỏ hồng tự nhiên. Làn da trắng mịn mát lạnh, má ửng hồng phúng phính.

Nằm trong ngực cô, anh có thể cảm nhận được nhịp tim thành thục, nhếch môi.

Mùi hương quyến rũ của cô luôn thu hút anh, anh đã rất cố gắng, khi ở gần cô mà không hề ra...ăn sạch, chắc cô không hề biết.

Cái đôi mắt đỏ như lửa ấy, nó thu hút anh, nó khiến anh luôn tránh, không dám nhìn thẳng, từ lần đầu tiên gặp cô, anh đã bị thu hút để rồi lưu luyến, không ngủ ngon vì mỗi lần nhắm mắt lại, lại thấy cô nằm thoi thóp dưới chân, mắt nhắm nghiền cam chịu cái chết.

Anh vươn tay lên, kéo nhẹ cổ áo cô xệch qua vai, nhìn vết sẹo nhỏ hình dấu hôn ấy, miết nhẹ. Anh rướn người lên, liếm nhẹ lên đó.

Trừng mắt, thôi chết, anh lại mất kiểm soát. Cô gồng mình nằm yên lại trong ngực anh, anh nhắm mắt và...chìm vào giấc ngủ.

Bất chợt, đôi mắt đỏ ấy mở lớn, môi đỏ nhếch lên, rồi đôi mắt đỏ ấy lại nhắm lại. Bàn tay nhỏ mát rượi ôm chặt anh hơn vào lòng.

An giấc

Chiều

~Vi vu trên chiếc mũ trần, cô nhìn ngắm đường phố xung quanh.

- Kem đã nhé? - Anh hỏi, vẫn chất giọng "Hàn Băng"

- Okay - Gì chứ, kem là cô khoái =))

Kem xong, anh dẫn cô vào một shop áo quần và trang sức

- Tới đây làm gì?

- Không phải mai em thi King Girl sao?

- Vâng, em tưởng anh không quan tâm- Cô nhún mày

- Tôi muốn em thắng, mua đồ đi

- He He, em thắng anh phải lấy em đây nhé

- Phải thắng đã - Anh nhếch môi kiêu ngạo

- khà

Cô tung tăng trên những dãy hàng, chọn mua một đồng hồ cô coi là cần thiết, đến khi thanh toán thì anh đã trả từ lâu.

Cô đen mặt đi vào xe

- Sao anh lại thanh toán?

- Sao không?

- Cửa em cơ mà

- Nhưng em là của tôi - Anh buột miệng

- Hề, anh nói gì cơ - Cô tròn mắt, thích thú

- Ngồi yên

- Gì đây con? - Kim Ngân nhìn tấm thiệp xinh đẹp màu vàng cô đưa.

- Mai trường con có cuộc thi, con sẽ tham gia nha, Kim Kim nhớ đến đây - Cô lẽ lười, cười tươi.

Kim Ngân cầm tấm thiệp, mỉm cười

Cô chạy nhanh vào khán đài, mọi người hồi hã ai làm việc này, không khí thật rộn ràng và bận bịu.

Người thì lo trang phục, người thì lo trang điểm, người lại cầm soi nhạc cụ.

Ai nào việc này.

Cô cảm thấy bức mình, hôm nay anh nói sẽ có việc bận, cô hỏi thế kô đến được ak thì anh lại im lặng kô nói gì.

Chạy đi lấy phục trang từ tay cô bé lớp dưới, cô nhanh chóng chạy vào phòng thay đồ. Đó là một bộ đồ đơn giản, quần xanh bó dài, áo sơ mi sọc ca rô trẻ trung đỏ thẫm, cô soi mình trong gương, nhìn bộ ngực khủng bố, nó làm chiếc áo sơ mi có phần bung ra những nút gần cổ, cô lại chắt vật cởi chiếc áo ra, gọi cô bé phụ trách phục trang, lấy một chiếc áo nịch ngực sau đó lại chắt vật mặc vào. Lúc này cô mới hài lòng.

Chạy ra đứng trước gương, cầm chiếc lược lên đầu và bắt đầu chải

- Nhi, tớ phụ trách làm tóc, để tớ giúp cậu - Một cậu bạn cùng lớp chạy lại, vui vẻ nói

- Cảm ơn nhé - Cô vui vẻ ngồi vào bàn, nhìn cậu ta thao tác, tóc cô được làm rất đơn giản, nó vẫn được thả bông bênh tự nhiên dài đến gần hông, hơi xoắn nhẹ ở phần đuôi, phía hai bên có tết hai cái đuôi nhỏ, nhìn rất dễ thương, có chiếc ruy băng anh mua cho lúc trước, được thắt lại, cột ngay ngắn trên đầu.

Trang điểm thì đã có Ron, cậu bạn thân của cô giúp, chỉ cần đánh màu đen nhẹ ở đuôi mắt, thêm chút má hồng, môi son màu đỏ tươi dịu dàng, nhìn cô đã rất lung linh.

Xung quanh, mọi người vẫn đang bận bịu, chuẩn bị cho buổi lễ quan trọng.

Đang đứng nói chuyện với Melry cùng Ron, thì có một cô bé với khuôn mặt xinh xắn chạy tới, có vẻ hơi hỗi, nói

- Chị Thùy Nhi, giúp em, MC của chương trình bị đau họng, mọi người ở đây đều kô ai có thể đảm nhiệm chức vụ MC trừ chị thôi, làm ơn

Cô chảy mồ hôi, kô phải chứ, nhưng nhìn thấy khuôn mặt hơi hỗi, mong chờ của cô bé kia, cô lại kô đành lòng từ chối.

Đành cắn môi gật đầu

Đứng giữa khán đài, nhìn mọi người đều đang chăm chú nhìn mình, cô ngượng ngùng, hắng giọng

- Tôi xin lỗi, nhưng có lẽ tôi sẽ phải làm MC của buổi lễ hôm nay rồi - giọng nói cô nhẹ nhàng, có phần then thừng làm ọi người ngơ ngác một hồi lâu, sau đó thì như vỡ òa, tiếng huýt sáo, tiếng hú hét vang lên theo kiểu vui mừng.. Cô gãi đầu, lại càng ngượng ngùng hơn, cô thầm than “mẹ kiếp”. Từ bên trên những chiếc ghế, hàng ghế giành riêng cho các phụ huynh, cô có thể thấy bố cô, Kim Ngân đang mỉm cười, kế bên là dì Jen và ông Han

- À ừm - Cô cầm tờ giấy trên tay lên đọc - Buổi lễ hôm nay có tên là King Girl, được tổ chức cuộc thi nhằm tìm ra cô gái xinh đẹp nhất lại giới. nhất xin phép được bắt đầu.

Vừa dứt câu nói, tiếng vỗ tay mọi nơi lại vang lên bôm bốp, rộn rã, tiếng huýt sáo thật náo nhiệt

- Đến với cuộc thi hôm nay, có 5 vị giám khảo. Vị giám khảo thứ nhất là ngài Vũ Ngọc Duy, hiệu trưởng đại học A - Ngừng một lát, tiếng vỗ tay lại vang lên - Thứ hai, Cô giáo Trần Bích Phương, Hiệu phó trường Đại Học A, thứ ba, hội trưởng hội học sinh, bạn Nguyễn Phúc Duy, Thứ tư, Thầy giám thị đẹp trai - Cô chảy mồ hôi, thầy đẹp trai thật đấy nhưng mà cực kì biến thái - Võ Quốc Toàn, thứ năm, vị khách mời đặc

biệt, là một trong những cựu sinh viên của trường chúng ta - Cô hoảng hốt khi nhìn thấy cái tên được viết ở đây, như không tin vào mắt mình liền nhìn về phía hàng ghế ngồi của các vị giám khảo, quả thực không sai, mọi ánh mắt của các sinh viên nữ đều đổ dồn về người đàn ông đó, và người đó cũng nhìn cô, môi vẫn nhếch lên kiêu ngạo như mọi ngày- Hoàng Gia Huy.

Tiếng vỗ tay như sấm, có người bạo gan hét lên

-MC XINH QUÁ

Cô thôi nhìn về phía anh, mắt cô lại nhìn về phía khán đài, miệng mỉm cười.

- Và chào mừng 1458 sinh viên của đại học A

Tiếng hú và tiếng vỗ tay cứ vang lên không ngừng, sau đó là một màn giới thiệu và thuyết trình qua về ngôi trường thân yêu, về cuộc thi.

Trong cánh gà, Melry nhếch môi nhìn cô bé lúc này

- Em quả thật chọn không nhầm người chút nào, cậu ta rất hợp

- cũng nhờ chị cả đẩy ạ, cảm ơn chị đã giới thiệu cho em - cô bé cười gian tà

Ron cùng Melry cười lớn, cô bé cũng cười theo

Ngoài khán đài

- Sau đây, xin giới thiệu 14 nữ sinh viên có phiếu bầu chọn nhiều nhất

Cô đọc ra một loạt tên các nữ sinh xinh đẹp, mỗi lần đọc lại có một người đi ra.

- Để bắt đầu cuộc thi, tôi xin trân trọng kính mời đại diện cho 5 vị giám khảo lên phát biểu đôi lời - tiếng vỗ tay lại vang lên, đại diện cho 5 vị giám khảo là Hiệu Trưởng Vũ, là một Hiệu Trưởng phải nói là trẻ nhất, năm nay anh ta mới 29 tuổi nhưng lại rất tài giỏi, anh ta lên phát biểu đôi lời về truyền thống, về những cô gái tuổi mới lớn xinh đẹp nét na dịu dàng, về mục đích của cuộc thi và về niềm tự hào về ngôi trường,

- Cảm ơn lời phát biểu của thầy T

Hiệu trưởng, sau đây, cuộc thi xin phép được bắt đầu. Trước tiên, chúng ta sẽ bắt đầu bằng cuộc thu trí tuệ, mời bạn Ron Chalist ra khán đài

Ở trong cánh gà, Rin lạnh sống lưng, đi ra khán đài với bộ vest điển trai trước mọi ánh mắt ngưỡng mộ của các cô gái.

Rin nhìn thấy cô nhếch môi bờn cợt, cậu choáng

Cô đưa micaro cho Ron, rồi nháy mắt.

Rin nhún vai, cất chất giọng ấm ấm truyền cảm của mình lên

- Mời các cô gái xinh đẹp vào canha gà để chuẩn bị, sau đây mình mọi người chờ trong ít phút.

Sau câu nói của Rin, sân khấu bị một tấm màn lớp hạ xuống, che lại mọi thứ xung quanh trước con mắt tò mò của các sinh viên kể cả ban giám khảo.

Đúng như đã nói, vài phút sau, tấm màn lớn lại được kéo lên, mọi thứ trên khán đài đã được chuẩn bị sẵn, gồm 14 chiếc bàn nhỏ giành cho 14 thí sinh (*lúc kia là 15 nhưng Melry không muốn thi nên chỉ còn 14)

Ron lại nói

- Thể lệ thi như sau, trong tay tôi có 10 tấm thiệp tương ứng với mười câu hỏi. Ai trả lời được 1 hoặc nhiều hơn 1 câu hỏi sẽ được tiếp tục vào vòng trong, các câu hỏi ở đây không hề liên quan đến các kiến thức của các bạn đã được học ở trên lớp, nó là những câu đố vui nhưng không cần các bạn phải suy nghĩ nhiều mà chỉ cần...hài hước một chút là sẽ qua được, Các thí sinh đã sẵn sàng chưa?

Câu hỏi của Ron cất lên, được các cô gái của chúng ta trả lời rất rõ ràng “RỒI”

Mọi người dưới khán đài thì vỗ tay hưởng ứng

- Được rồi, mọi người trật tự, câu hỏi thứ nhất, máy bay chở 1000 viên gạch, rớt một còn bao nhiêu? 5 giây bắt đầu

“Tinh” - Còn 3999 viên - Một cô gái nói

- Chính xác, +1 cho Hồng Mỹ - Noin người đều không tin được, đây là loại câu hỏi gì đây ?

- Câu hai, trong 3 bước, muốn bỏ một con nai vào tủ lạnh, 5 giây bắt đầu

Tiếng “Tinh” vang lên, là từ bàn của cô

Cô cười, nhẹ giọng nói

- Mở tủ lạnh, bỏ nai vào, đóng tủ lạnh lại

Ron cười

- Chính xác, Thùy Nhi +1

Lại một lần nữa tiếng vỗ tay vang lên

- Câu thứ 3, trong 4 bước, hãy bỏ con voi vào tủ lạnh, 5 giây bắt đầu - không giống lần trước, lần này cô chỉ ngồi yên, dù sao cô cũng qua được vòng 1 rồi, không nên cướp cơ hội của người khác mặc dù cô đã đoán ra được đáp án

“Tinh” - Mở tủ lạnh, lấy nai ra, bỏ voi vào, đóng tủ lạnh

- Chính xác, +1 cho Mai Mai

- Câu 4, lễ hội cung đình, muôn thú đều đến, thiếu con nào?

“Tinh” - Thiếu con Voi - Một cô bé xinh xắn hơn hỏ nói

- Bingo, + 1 cho Hồng Hạnh

- Câu 5, một bà lão muốn đi qua con sông rất nhiều cá sấu mà không có cầu, vì sao bà ấy vẫn đi qua được nhưng không bị cá ăn thịt? 5 giây bắt đầu

“Tinh” - Cá sấu đã đi hội cung đình- Lại một cô bé khác lên tiếng

- Chính xác, +1 cho Yuki

- Câu 6, bà đang đi vào rừng, bỗng lăn quay ra chết, vì sao? Là câu hỏi đặc biệt nên thời gian dài 1 phút- Ron nhếch môi

Mọi người nhìn nhau bàn tán về câu hỏi, gần hết 1 phút vẫn không ai trả lời, cô liền nhấn chuông “tinh”

- Vì viên gạch từ máy bay rơi xuống trúng đầu, chết

- Ha Ha, chính xác, + 1 cho Thùy Nhi

Mọi người đều chảy mồ hôi, vãi cả logic

- Câu 7, ở Châu Phi, loài động vật nào quý hiếm nhất

Câu này, các cô gái thi nhau nhấn chuông

“Tinh” - là Sư tử

- Sai

“Tinh” - Là gấu bắc cực - Một cô bé khác nhấn chuông

- Chính xác, + 1 cho Tiểu Linh

Với câu hỏi này, mọi người đều bàn tán, Ron mới lên giọng giải thích

- Với nhiệt độ ở Châu Phi, không phải gấu Bắc Cực là rất quý hiếm sao? Vì nó đâu sống được ở đây

Mọi cười đều ồ lên cười, ở trên khán đài cô cũng cười, mắt vẫn luôn chăm chú nhìn về phía anh, hóa ra anh bảo bạn là bạn cái này đây.

- Câu hỏi số 8,

....

Cứ thế, 10 câu hỏi đã được đặt ra hết. Tất cả chỉ có 9 người được chọn vào vòng kế tiếp, trong đó, mình cô có 2 điểm.

- Được rồi, vòng thi kế tiếp là thời trang. Các thí sinh hãy vào cánh gà chuẩn bị. Trong lúc chờ, chúng ta hãy theo dõi các tiết mục văn nghệ của khối Công Nghệ Thông Tin

Trong cánh gà, cô đi lại túi xách của mình, lấy ra bộ đồ hôm qua cô cùng anh chọn mua. Đó là một bộ áo dài trắng đơn giản nhưng lại rất vừa và hợp ý cô, chiếc áo hơi phá cách một chút, chân váy ngắn hơn bình thường, bên trong là mặc một chiếc quần lụa đen được thêu hình những con vật ngộ ngộ ở đế chân quần.

Soi mình trong gương, cô hài lòng. Đi ra khỏi phòng thay đồ của cô, liền thấy anh đứng ngay cửa, may ở đây có phòng thay đồ riêng ỗi người nên anh mới không bị phát hiện nếu không phiền phức.

Cô nhìn anh rồi cười, ôm nhanh lấy cổ anh, chân hơi kiễng lên vì cô luôn mang dày búp bê đế thấp, hôn vào môi anh, tới tấp. Nhưng anh dường như không phản kháng, mặc lưỡi cô hoành hành trong miệng mình, cùng nhau dây dưa. Một lúc sau, như không còn không khí để thở, cô mới nuối tiếc bỏ anh ra, khẽ tựa đầu vào vai anh

- Chồng, em cứ tưởng anh sẽ không đến.

- Tôi không hề nói với em là tôi không đến, đúng chứ?

- Ừ, hi hi

- Ra thôi, mọi người đang chờ đấy, em rất đẹp

- Hi, tất nhiên, em mà lại không đẹp sao? - Cô nháy mắt tự sướng, anh phì cười bởi cái tính trẻ con thích đùa của cô

Sau đó, các cô gái của chúng ta cùng nhau ra sân khấu với những bộ đồ khác nhau.

Ron lại thao thao bất tuyệt, thuyết minh về các bộ đồ mà các cô gái đang mặc theo bản thuyết minh họ đưa.

- Xin mời ban giám khảo cho điểm về thời trang của Hồng Mỹ ạ - Cô ta mang tring mình một chiếc váy ngắn ngang gối, xòe theo kiểu cô chúa màu tím được may rất cẩn thận lại rất tôn dáng, chiếc cổ không dây tôn lên chiếc cổ trắng mịn, trên đầu còn có một chiếc vương niệm màu bạc nhỏ xinh được gắn lệch qua một bên

GK1: +2/5, GK2: 4/5 - đến đây, Hồng Mỹ có vẻ rất hài lòng

GK3 +2/5, GK4: +1/5 - Đến Huy, anh lạnh lùng nhìn cô nữ sinh xinh đẹp đang thẹn thùng nhìn mình: +0/5

Cả sân khấu choáng, Ron bật cười.

- Hồng Mỹ được +9 điểm, tổng cộng là 10 điểm

Sau Hồng Mỹ là Tiểu Linh, cô bé đi trên sân khấu rất uyển chuyển, khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu, mặc trên mình bộ đồng phục học sinh cấp 3. Cô bé giương như rất được lòng khán giả và các GK, điểm thu được rất cao

GK1: +3/5, GK2: +4/5, GK3: +2/5, GK4: +4/5, GK5: +3/5

- Thật tuyệt, điểm mà Tiểu Linh thu được từ ban giám khảo là 16 điểm, tổng cộng là 17 điểm

Phía sau nữa là một loạt những người khác, có người điểm tương đối thấp có người điểm lại cũng tương đối cao.

Đến phần thi của cô, cô uyển chuyển đi ra sân khấu, Ron đọc bài thuyết trình mà cô viết, mọi người ai cũng ngạc nhiên, bài thuyết trình của cô rất khác với những bài của các thí sinh trước, bài của họ rất ngắn, lại có phần nhàm chán, như kiểu sao chép nhau. Của cô khác, bài viết của cô không những hay, lại mang nét hơi ngây thơ một chút, nghịch nghịch ngộ ngộ một chút như làm người đọc người nghe lầm tưởng đó là bài viết của một cô trẻ con nghịch ngợm

Cô thướt tha trên sân sân khấu, khiến ọi con mắt bắt buộc phải nhìn về phía cô.

Cô ngây thơ, đôi lúc nghịch ngợm nháy mắt hay đưa tay lên hình chữ “V” (* là 2, xin chào hoặc là Victoria, chiến thắng)

Mọi người phải phá lên cười khi nhìn thấy cô, nhìn cô bé xinh đẹp với khuôn mặt của học sinh cấp 3 này.

- Sau đây là điểm của ban giám khảo giành cho Thùy Nhi, tài nữ của trường chúng ta

Tiếng vỗ tay vang lên, cô ngượng ngùng hơi cúi mặt, cười tươi

GK1: +5/5, GK2: +5/5, GK3: 5/5 h Mọi người cùng ồ lên

GK4: 5/5

Đến anh, các thí sinh trước anh chưa bao giờ cho quá 3 điểm, mà 3 điểm chỉ duy nhất mỗi tiểu Linh, còn các thí sinh khác thường là 0 hoặc 1

Cô nín thở, nhìn anh cầm bảng điểm đưa lên, là +4/5

Cô đen mặt, miệng lẩm bẩm gì đó mà không ai nghe rõ, chỉ có dì Jen, Kim Ngạn, Huy, Han, Ron cùng Melry biết, ” fu.ck my life ”

Anh nhếch môi

- Tổng điểm của Thùy Nhi là 26 điểm

- Vòng thi thời trang kết thúc, bây giờ mọi người hãy cùng nhau ăn trưa, 2:00 chiều chúng ta sẽ tiếp tục các vòng thi còn lại đến tối.

Cả khán đài vỗ tay vang dội, các sinh viên thi nhau đi ra khỏi nhà hát của trường, kéo nhau đến nhà ăn của trường.

- Thùy Nhi, con thật đẹp - Kim Ngạn mỉm cười tự hào

- Tất nhiên, con giống dì Jen mà lại

Dì Jen nghe thế liền cười lớn.

Cùng lúc đó, Melry cùng Ron đi lại

- Đi ăn chung đi Nhi Nhi

- Mọi người đi trước đi, Con qua chỗ này một lát

Mọi người ừ một tiếng rồi kéo nhau ra cửa hàng gần trường ăn.

Còn cô, tìm trong hơn nghìn người, tìm anh để cùng anh đi ăn, liền thấy anh đứng ở cửa sổ gần sân khấu, vẫn nhìn cô, miệng hơi nở nụ cười nhìn thật đẹp khiến các cô gái xung quanh điên đảo. Cô nhìn anh, mỉm cười, chen lấn một hồi mới tới được chỗ anh, cầm tay anh lên, kéo đi trước mắt các cô gái ấy

- Chồng, đi ăn, em đói - Câu nói của cô như cổ tình làn một cửa bom có công lực như B52, nổ bao trái tim của các cô gái.

Anh đi sau, chỉ mỉm cười, chân không ngừng bước theo cô, một tay được cô nắm chặt, một tay bỏ thính túi quần, khoan thai

16. The King Girl (3)

Cô đứng trước quầy thức ăn của trường, lấy hai suất cơm, một suất cho cô, một suất cho anh, cô chọn theo sở thích của anh, khô cay, ít hành, còn cô thì nhiều thịt, trả tiền xong thì đi lại bàn anh đang ngồi, một chiếc bàn gần cửa sổ.

Không khí trong phòng ăn rất nhộn nhịp, tiếng cười nói vui vẻ bàn về cuộc thi sáng nay.

Cô đi về phía bàn, liền nhìn thấy anh đang ngồi giữa đám con gái. Người thì xin số điện thoại, người thì muốn chụp hình chung. Anh chỉ im lặng mặc họ chụp hình. Điều đó làm cô nổi điên lên. Đôi mắt đỏ sáng hoắc, nội khí tỏa ra từ người cô lạnh toát, khiến mấy nàng đang chụp ảnh tách tách lạnh sống lưng

- Tiền bồi...- Một cô bé thấy cô, rụt rè sợ hãi - Chị...muốn ngồi bàn này sao?

- Nhưng ở đây anh này cùng bọn em ngồi rồi, chị ...có thể ngồi bàn khác chứ? - Một cô khác tiếp lời

Trên mặt cô vẫn nụ cười thường ngày, nhưng có phần nguy hiểm hơn, cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô, anh cười nhẹ, nhún vai như kiểu không liên quan đến mình. Không khí xung quanh như trùng xuống, dõi theo cô, mọi người đều tò mò xem cô định làm gì với trường hợp này.

Cô cười tươi, híp mí

- Vậy sao? Các em muốn ngồi đây?

- Vâng ạ - Một cô đáp lời

- Ủ, vậy chị ngồi bàn khác - Cô cười nhìn Huy - Chồng, qua bàn trống khác ngồi nhường chỗ cho các em nằm dưới

Các sinh viên đứng gần đó phì cười, các cô bé lúc này thì đen mặt, xấu hổ, người ta là chồng của học trưởng, vậy mà lại muốn tách ra, vậy có phải nên thấy rất xấu hổ hay không. Các cô bé đỏ mặt, tự động đứng dậy

- Chúng em... xin lỗi, chị ngồi đi ạ

Cô vờ ngạc nhiên, nhìn các cô bé

- Không cần, em thích thì cứ ngồi đó đi, chị sẽ đi bàn khác

- Chúng em xin lỗi ạ - Nói rồi đám con gái chạy đi, khiến mọi người xung quanh phì cười chế nhạo.

Cô ngồi vào bàn, đặt mạnh hai suất cơm xuống, một cho anh và một cho cô

- Đừng làm thế, sẽ chẳng mất chiếc đĩa ấy - Anh nhếch môi, cảnh báo cho cô.

- Hừ-

Cô coi như không nghe thấy, cứ múc cơm rồi cho vào miệng trông rất mất hình tượng,

Anh phì cười, nhìn hộp cơm của mình, hài lòng, thông thả cho vào miệng.

Khi anh đã dùng đủ cơm, cô giúp anh đi rửa hộp. Sau đó, cô đi trước, anh đi sau, bóng hai người trải dài trên khắp cả hành lang. Theo thói quen, cô cúi đầu xuống, bước đi theo các viên gạch, đếm các bước chân, nó làm anh cảm thấy kỳ quặc, và đặc biệt, dường như không ai dám về phía cô hoặc dường như cô đoán được có chướng ngại vật trước mặt mà không hề ngoái mặt lên, miệng không ngừng lẩm nhẩm các con số.

Anh cũng không nói gì, bước đều theo sau cô, đôi lúc nhìn thấy cô sắp bắt phải cái gì lại theo quán tính đưa tay ra đỡ hoặc kéo lại nhưng dường như cô toàn né được và làm tay anh chỉ có thể lơ lửng trên không.

Cô đi lên các cầu thang trong các dãy hành lang, anh đoán là cô đang dẫn đi cao lên, và anh đã đứng, cô và anh đang đứng trước sân thượng, nhưng cửa bị khóa, anh thấy mắt cô đỏ lên, các vòng khóa mật khẩu tự xoay sau đó “tạch”, cửa đã được mở. Gió thổi nhau lùa qua kẽ tóc, vuốt ve khuôn mặt, nhẹ hôn lên má cô. Nắng chiếu thẳng vào mặt, chảy dài trên vai cô, làm cả người cô như sáng hơn, chiếc áo phông rộng và chiếc váy dài cô đang mặc như bay trong gió, cảm giác thật ảo, anh lấy tay ra nhẹ nhàng chụp lại rồi lại nhanh chóng cất đi.

Bước hai bước lên phía trước, tay anh quàng qua trước người cô, đặt ở...ngực cô

- Mặc nó rất khó chịu đấy - Nhếch môi cười

Cô đưa tay lên, nhẹ cầm tay anh, môi nhẹ cười.

- Đi theo em

Rồi cô nhẹ bước ra đóng cửa lại, anh vẫn ôm từ sau cô, không buông, đi nhẹ theo sau cô, như kiểu hai người bị dính vào nhau vậy. Cô lại đi lên cầu thang của sân thượng, dừng trước một nhà kho nhỏ cũ kĩ, cô lấy chìa khóa từ trong túi vậy.

Rồi cô mở nó ra, với tay vào bật đèn, chiếc đèn nhỏ màu vàng được gắn trên tường soi sáng cả căn phòng nhỏ.

Căn phòng nói là nhà kho nhưng lại có giường là tủ áo quần, bàn ghế đầy đủ, tất cả có vẻ cũ nhưng rất sạch sẽ.

- Thầy hiệu trưởng đã cho phép em ở đây và cấm mọi người lên sân thượng, còn giữ bí mật giúp em

- Ủ, hẳn ta thích em mà - Anh nhẹ thả lỏng nơi tay cô

- Vì thế em mới lợi dụng điều đó, xấu xa không - Cô cười thành tiếng

- Em là Hồ Ly, điều đó tôi không hề lạ lắm

Cô cười, lại đi lên phía trước, anh lấy chân đá cánh cửa rồi cài chốt nó lại.

Cô đi lại giường, kéo anh lên trước giường, đẩy anh ngồi xuống, sau đó cô ngồi lên đùi anh.

Áp tai vào ngực anh, nhưng lại không hề nghe được tiếng tim anh đập, dường như cô quên mất, nó ở ngực phải của cô.

Anh đưa tay qua, quàng ra trước, ôm gọn người cô, tay trái, anh nhẹ kéo chiếc áo phông ra khỏi chiếc váy, trườn tay vào trong chiếc áo, giúp cô bỏ chiếc nịt ngực ra, cặp ngực cô như được giải thoát, nó phình ra, không còn bị ép như trước. Nhưng tay anh vẫn không rời khỏi ngực cô, nó cứ mơn trớn, đôi khi bóp nhẹ. Cô đỏ mặt, anh lại thể rồi, mỗi khi biết ai đó thích cô, anh thường không nói gì, nhưng lúc về nhà, lại đè cô ra giường, sau đó thì hôn, cắn, và... 35 cô khắp người (*35 là sàm sỡ)

Đôi lúc anh bóp hơi mạnh, cô lại rên nhẹ một tiếng.

- Chồng, khi nào anh mới yêu em?

- Khi em làm vợ tôi - Anh nhẹ hôn vào môi cô, tay trái rời khỏi ngực cô, trườn xuống phía dưới,

- Tốt nghiệp xong, em cưới em nhé? - Cô cười tươi, miệng vẫn hôn anh, mặc anh làm gì, đôi khi cô rên lên khi tay anh chạm vào nơi nhạy cảm

- Nếu em không sex cùng những cô gái khác, hứa chứ? - Anh ngẩng đầu, môi nhếch lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, đôi mắt quyến rũ, câu hỏi, khiến ai cũng bị mê hoặc khi nhìn thẳng vào nó

- Nhưng, em không cưỡng nổi - Cô quay mặt đi - Họ đẹp chứ bộ

Đáp lại cô, anh không nói gì, nhưng tay anh lại bóp mạnh vào mông cô, khiến cô khẽ la “á” một tiếng

- Em hứa, Em Hứa

Tay anh mới ngừng lại, xoa nhẹ vào chỗ cô vừa bị bóp, ứng đo

- Ngoan - Anh thơm nhẹ vào má cô. Giúp cô nằm xuống giường, cởi áo khoác ngoài của mình cùng dây ra, bấm báo thức ở điện thoại, sau đó anh nằm xuống, ôm gọn cô vào lòng, ngủ một chút.

Anh ngồi vào bàn của ban giám khảo.

Tiếng Ron trên sân khấu cất lên

- Sau đây là danh sách 5 thí sinh lọt vào Top 5, điểm cao nhất là Thùy Nhi với 26 điểm, thứ hai là Hồng Hạnh với 21 điểm, thứ 3 là Tiểu Linh với 17 điểm, thứ 4 là Tiểu Sương với 17 điểm, thứ 5 là Mỹ Chi với 17 điểm.

Mọi người vỗ tay.

- Tiếp theo, chúng ta sẽ tiếp tục cuộc thi năng khiếu, múa hoặc hát, thí sinh thi trước sẽ là Mỹ Chi, thứ hai là Tiểu Sương, Thứ 3 là Tiểu Linh, thứ 4 là Hồng Hạnh, thứ 5 là Thùy Nhi.

Sau đó, Ron đi vào cánh gà, trên sân khấu đèn falast nhiều màu làm hiệu ứng rực rỡ.

Mọi người hò hét vỗ tay nồng nhiệt.

Mỹ Chi trong bộ váy múa ba lê màu trắng đi ra, nhạc là một bài hát du dương, cô bé xoay nhẹ theo từng điệu múa, thân hình nhot nhắn dẻo dai, tay gọn theo các điệu nhạc trầm bổng. Bài múa kết thúc, mọi người như say như mê vỗ tay nồng nhiệt.

Ron đi ra, nhìn về phía khán giả

- Sau đây là số điểm của ban giám khảo. GK1: 4/5, GK2: 5/5, GK3: 5/5, GK4: 4/5, GK 5: 4/5, tổng điểm của Mỹ Chi bây giờ là 39 điểm

Cô bé vui mừng, nhảy cẫng lên trông rất trẻ con

Sau đó, Ron cùng cô bé đi vào cánh gà, tiếp theo là biểu diễn của Tiểu Sương....

Phía trong cánh gà, cô ngồi thong thả nói chuyện phiếm với Melry, kể chuyện hồi nhỏ của cô và Ron, còn kể chuyện cô và Ron nhường nhau cục kẹo hoặc đôi khi giận nhau điều gì. Nói chuyện rất vui vẻ, cô vẫn nghe được mỗi lần Ron đọc số điểm của các thí sinh

Mỹ Chi 39, Tiểu Sương 37, Tiểu Linh 37, Hồng Hạnh 38

- Đến em rồi kìa Nhi

Melry nhắc khẽ, cô đứng dậy nhẹ vuốt lại tóc, đi ra sân khấu trước ánh nhìn của mọi người, còn nghe thấy đầu dây tiếng các cô gái hét lên " Chị Nhi cố lên "

Cô đứng trước micarô, khẽ hắng giọng

- Thú thật, Nhi Nhi chẳng biết múa, hát cũng không hay, nhưng sẽ hát, chứ nếu múa sẽ làm hỏng mất không khí của mọi người. Hi

Mọi người huyết sáo vang dội khi thấy cô cầm trong tay chiếc ghi-ta. Cô ngồi lên chiếc ghế giữa sân khấu, tay nhẹ gảy đàn. Cất nhẹ tiếng hát tuy không hay thật, nhưng rất nhẹ và ngọt khiến người nghe thấy rất dịu dàng.

"To the one who teaches me how to love, cry and laugh.

To the one who says never lose heart and always finish what you start.

To the one whose feelings for me are so strong that the word love can't describe them

Can you guess who it is?

It's not too hard to tell....(My Daddy)"

Khi đàn ngừng gảy, cô nhẹ mở mắt ra, mỉm cười, mọi người đều đứng dậy khỏi ghế vỗ tay nhiệt tình.

Ron đi ra, nháy mắt với Cô, Cô cười híp mí

- Sau đây là điểm mà ban giám khảo cho Thùy Nhi, GK1 : 5/5, GK2: 4/5, GK3: 5/5, GK4: 5/5, GK5: 5/5, và tổng điểm bây giờ của cô là 50 điểm.

Cô ngại ngần nói tiếng cảm ơn sau đó đi vào cánh gà

Tiếng Ron trên sân khấu một lần nữa lại cất lên

- Để đến với phần thi tiếp theo, mọi người hãy cùng xem phần hài kịch của lớp Mỹ Thuật chúc mừng ngày thành lập trường hôm nay.

Trong cánh gà, cô đang chuẩn bị cho cuộc thi tiếp theo là Bơi lội.

Nhưng cô lại “X” vào ô đăng kí, với lý do là cô bơi không tốt. Thực ra là cô ngại Huy, anh sẽ nổi điên lên nếu cô mặc bộ đồ bơi thiếu vải ấy và đứng trước mặt mọi người.

Thế nên, cuộc thi tiếp theo, số điểm của Top5 đã được thay đổi

Tiểu Thương +59

Tiểu Linh + 59

Hồng Hạnh + 58

Mỹ Chi + 58

Thùy Nhi +50

Cô nhăn mặt, lắc đầu

Phần thi đối đáp

Cô được bắt đầu trước tiên.

- Thùy Nhi, cậu đã sẵn sàng chưa?

- Sẵn sàng.

- Câu hỏi của bạn là, Mẫu người đàn ông lý tưởng của bạn là gì? - Ron nháy mắt

Cô tròn mắt, chớp chớp

- Đàn ông, à, trước giờ tớ chỉ thích con gái

Câu nói của Nhi khiến mọi người trong khán đài cười ồ lên, Bố cô và dì Jen thì cùng chung ý nghĩ ” Mẹ nào con nấy” Còn anh thì....

- Nhưng, nếu là đàn ông của tôi, phải lớn tuổi hơn tôi, thông minh hơn tôi, biến thái một chút, ột chút, tốt hơn hết xinh xắn một chút, bớt lạnh một chút. Hì, chừng. chắc một chút

Mọi người lại Ồ lên, Ron nhìn cô cười đều

- Thùy Nhi, Tôi thấy tôi rất đủ mọi yêu cầu của cậu đấy, hay là...

- Ron Chalist, cậu muốn tình yêu loạn luân? - Cô nhìn Ron khinh bỉ - À mà lâu nay tôi vẫn coi cậu là “chị gái”, hì

Câu trả lời của cô lại lần nữa khiến mọi người cười đau bụng. Còn Ron thì nhìn cô khinh bỉ

- Tôi chưa nói hết, hay là tôi với cậu....

- Đọc câu hỏi tiếp đi - Cô đánh trống lảng

- Được rồi, câu tiếp theo, cậu có dự định gì trong tương lai?

- Hơ? Dự định á? Cũng chẳng có gì, hiện tại tôi chỉ muốn cứ âm thầm thế này, ở bên gia đình của tôi, sau này có thể tôi sẽ đi làm, hoặc là bác sĩ hoặc là nhân viên một công ty nào đó thôi, Có thể là hơi trẻ con, nhưng tôi cảm thấy như thế là quá đủ, không nên quá tham lam để rồi không được gì.

- Thùy Nhi, Tớ đã nghe câu nói này của cậu 4 lần rồi, cậu không thể đổi câu trả lời à? - Ron nhún nhó

- Lười suy nghĩ lại câu trả lời - Cô lại đáp qua loa

- Được rồi, bây giờ là ý kiến của ban giám khảo, GK1 : 4/5 tốt, GK2: 5/5, GK3: 3/5, GK 4: 4/5, GK 5: 4/5 Và tổng điểm của cậu là 70 điểm

~ Hạnh 76

~ Chi 76

~ Linh 78

~ Sương 75

trời đã nhầm nhem tối, bây giờ là phần thi tự do.

Sương đăng kí nhảy hip hop, cô bé nhảy rất đẹp và được điểm cũng khá cao từ ban giám khảo 90 điểm

Linh thì đánh piano, cô bé đánh đàn khá hay, tổng điểm là 88 điểm

Chi lại thi vẽ tranh, cô bé vẽ khá nhanh và đẹp, điểm cô cao lắm 87

Hạnh thi hát, cô ấy hát rất hay, là giọng ca vàng của trường, điểm rất cao 94 điểm

Còn cô, tất nhiên sẽ thi nấu ăn.

Cô cầm dao đưa lên, cắt thái những thao tác đẹp mắt, gọn gàng. Cô cầm dao như múa khiến cho khán giả tròn mắt. Mùi thơm của thức ăn thoang thoảng mà lôi cuốn.

Đến khi đưa ban giám khảo thưởng thức, các vị giám khảo (trừ Huy vì anh không thử nó) ai nấy chỉ biết nhìn nhau mà không nói nên lời.

GK1: 5/5, GK2: 5/5, GK 3: 5/5, GK4: 5/5, GK 5: 5/5 tổng điểm là 95.

Cả khán phòng như vỡ òa, mọi người bao quanh lấy cô

p1: Nhi, tớ cũng muốn thưởng thức đồ ăn cậu nấu

p2: thật thơm

bla bla bla

Cô cười híp mí, hứa hẹn sẽ nấu cho họ rồi nhận hoa từ họ, và có cả cúp King Gir, một chiếc cúp nhỏ thủy tinh. Còn có chiếc vương niệm nhỏ trên đầu.

Cuối cùng, trời đã tối, các phụ huynh thì xin phép về trước, các sinh viên thì ở lại mở hội khiêu vũ, vui chơi ăn uống.

Thật vui.

Còn cô, vốn rất mệt, nên cũng chỉ ở lại một chút rồi xin phép về nhà nghỉ

17. Có Một Sự Ghen Nhẹ! :)

Sau khi xơi hết nồi cháo bà Na Na, cô cười thỏa mãn.

- Thật tuyệt, cảm ơn bác

Bà Na Na không tin vào mắt mình, gật gù đầu theo quán tính

- Ừ, cháu nghỉ ngơi đi.

Cô cười rồi được anh ôm lên phòng.

Ngồi trên giường, cô nhàm chán cầm điều khiển TV bấm bấm.

- Đọc cái này đi - Anh chìa ra cho cô một cuốn tiểu thuyết có tựa đề “Cửu Vĩ Hồ”

Cô cười tươi, tắt TV cầm cuốn sách dày cộm anh đưa ra đọc

- Tập 2 và 3 ở bên giá sách, muốn đọc nữa thì bảo anh lấy cho.

Cô cười gật đầu một cách ngốc nghếch.

Anh mệt mỏi, trèo lên giường, ôm ngang bụng cô, tựa đầu vào vai cô, ngủ thiếp đi, đã nửa tháng nay anh không hề ngủ.

Cô nằm kế bên anh đọc sách, cảm nhận được hơi thở của anh phả vào cổ mình, cô ôm gọn anh lại, vừa đọc lâu lâu lại nhìn xem anh có bị đánh thức không, đôi lúc cô thấy anh nhắm mắt lại, cô liền đưa bàn tay mát lạnh của mình lên, vuốt nhẹ má và trán anh, anh liền cười nhếch môi, rúc sâu vào người cô.

Cô cảm thấy Hạnh Phúc.

Bố cô ngồi dưới nhà uống trà với Hoàng Minh, thông dong như không việc gì.

- Sắp có cháu bé rồi
- Sắp thành thông gia rồi
- Cho chúng ở chung thôi
- Tùy cậu đấy

~~Tung tăng trên đường, đeo chiếc cặp nhỏ trên vai, vẫn áo phông nhưng thay vì váy dài đến gót thì hôm nay cô lại mang quần jean màu xanh bó sát, trẻ trung là năng động.

Mái tóc đỏ được cô tết chéo kéo dài bỏ ra phía trước.

Sau những ngày được anh chăm sóc chu đáo, cô đã hoàn toàn khỏe mạnh và có thể đi học lại bình thường.

Bố cô đã đồng ý cho cô được ở với Huy, anh đã xin phép Kim Ngân.

Nắng dịu dàng trải rộng trên đường, màu đặc trưng của cuối xuân, xe cộ ồn ào tấp nập.

Cô dừng lại điểm xe bus số 22, dẫn đến công ty anh, cô không thích đi taxi hay đi xe máy, cô muốn cảm nhận không khí ồn ào của xe bus, nhìn ngắm cảnh vật thành phố, vậy cũng tuyệt lắm chứ.

Cô ngồi xuống ở một chiếc ghế trống hàng thứ hai gần cuối sau khi đưa vé cho bác tài xế.

Vừa ngồi xuống thì cô lại thấy cửa xe bus mở ra, bước vào là hai bé gái song sinh, hình như là người nước ngoài.

Cô bé nói tiếng nước ngoài với tài xế nhưng có vẻ bác ấy không hiểu gì, chỉ cười trừ.

Cô cười nhẹ rồi đi lên, nói khẽ

- " Hai em muốn đi đâu " (* tiếng nước ngoài)

Cô nhìn hai cô bé nhỏ tóc vàng, hai bé giống nhau như hai giọt nước, nhưng cô vẫn có thể thấy, hai bé hai tính cách khác nhau, một cô bé thì có vẻ kiêu kỳ, lạnh lùng và không thích giao tiếp, lúc nào cũng nhăn nhó, một bé thì cười tươi, rất dễ chiều.

- " Tôi muốn đến công ty chính của S "

Cô ngạc nhiên

- " oh, chị cũng đến đó " - Rồi cô quay sang bác tài - đến công ty S ạ, cùng tuyến

Bác tài gật đầu cười rồi ừ một tiếng.

Cô dẫn hai bé đó lại chỗ mình ngồi xuống, còn cô thì vịn vào tay cầm mà đứng, xung quanh đã hết chỗ rồi.

Đến cổng công ty anh, cô quay lại hỏi hai bé kia

- " Em tìm ai? "
- " Hoàng Gia Huy. "
- " Đi theo chị "

Cô đi vào cửa, bảo vệ thấy cô và hai đứa bé thì chặn lại, nhưng có vẻ lại thấy cô dễ thương nên giọng điệu của hẳn rất nhẹ nhàng

- Em tìm ai?

- Tổng Giám đốc Hoàng Gia Huy ạ, đây là thẻ ra vào. - Cô lục từ trong túi ra chiếc thẻ màu xanh dày cộm được in chữ vàng sang trọng “S”

Anh ta thấy thẻ liền luống cuống cúi chào

- Thưa ngài, thứ lỗi cho tôi, tôi liền đưa ngài lên

- Ko cần như thế - Cô xua tay gãi đầu - Hai em đi theo chị - Cô cúi xuống dắt tay hai bé đi theo anh bảo vệ vào công ty.

Đứng trước cô nhân viên phòng lễ tân, anh bảo vệ nhỏ giọng thì thầm gì đó mà cô nghe không rõ mà cũng lười nghe.

Cô chăm chú nhìn hai cô bé này, ăn mặc rất giống con nhà giàu. Cô thắc mắc không biết liệu hai nhóc này tới tìm anh để làm gì.

Cô nhân viên xinh đẹp đi lại phía cô, mỉm cười.

- Em đi theo chị nhé.

- Vâng ạ - Cô cười hiền lành ngoan ngoãn đi theo chị ta.

Đây là lần đầu cô đến công ty anh, hôm nay anh bận họp nên chắc chắn sẽ lỡ cơm trưa, anh còn bảo là không sao, cô nói sẽ đưa cơm đến công ty cho anh, anh liền đồng ý.

Cô phải công nhận là công ty của anh rất lớn và trang trí rất sang trọng bà đẹp, cô mãi ngẩn ngía xung quanh mà không biết rằng mình đã đến phòng tổng giám đốc lúc nào.

Gật đầu cảm ơn cô nhân viên, cô đẩy cửa bước vào, căn phòng của anh rất gọn gàng và sạch sẽ, có 2 màu chính là bạc và trắng.

Cô định dẫn hai bé nhỏ lại ngồi ở sofa thì liền thấy hai bé rất tự nhiên đi lại phía chiếc tủ gần đấy, lấy ra hai chiếc máy game rồi quay lại ghế sofa ngồi xuống chơi trước sự ngạc nhiên của cô. Thật kì nha!

Nhưng rồi cô cũng kệ chúng, bây giờ cũng đã trưa muộn, có lẽ anh sắp họp xong rồi. Cô quay qua nhìn hai nhóc tóc vàng kẻ bên

- Hai em là gì của Hoàng Gia Huy?

- Chủ Nợ - Cô bé lạnh lùng đáp

Cô ngao ngán, cái tính này sao mà giống anh thế không biết .

Không có gì làm, cô liền lấy cuốn sách “Cửu Vĩ Hồ” ra đọc.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng nói chuyện ở ngoài cửa, tiếng bước chân vội vã, rồi “Tạch”

Cô cùng hai nhóc kia cùng ngược mặt lên nhìn người tạo ra tiếng động.

Huy xuất hiện sau cánh cửa, trên tay là một tập hồ sơ, anh nhìn cô rồi cười nhưng sau đó thì cực chán động khi nhìn thấy hai nhóc kẻ bên cô

- Mike? Nike? Hai đứa làm gì ở đây?- Anh nói bằng tiếng Việt, cô tròn mắt, thế là anh quen hai nhỏ này thực.

Cô Nike vui vẻ cất giọng nói hơi lải lải

- Chị Mike bảo muốn đánh anh nên tới đây.

- Nike, im đi, không nói cũng chả ai bảo em câm- Cô bé lạnh lùng bảo.

Huy tái mặt

- Cô chú đâu? Anh không còn mà đưa cho hai đứa nữa đâu đấy.

- Không là không thế nào? không đưa không về! - Mike gắt lên.

Cùng lúc đó, tiếng cốc cửa cất lên

Huy quay qua nói mời vào.

Vũ đi vào, cầm theo một đồng hồ sơ và giấy tờ đặt lên bàn rồi vuốt mồ hôi.

- Cửa này đây - Cậu quay qua thấy cô đang nhìn mình - Ô Nhi Nhi, em tới... chơi hử - Lại quay qua thấy hai nhóc đó thì chảy mồ hôi muốn thoát thân - Tôi đi đây

- Đứng lại - Mike gắt rồi nhìn qua Huy - Thế này mà bảo không có? - Sau đó hai nhóc liền chạy lại, bám lấy Vũ và lôi đi

Huy ôm trán, thầm than cho số phận của Vũ, anh đã muốn bảo vệ cậu mà cậu ta lại tự vác xác đến, ngu ngốc.

Rồi anh cười đều, đi lại đóng cửa rồi nhấn mã, chốt cửa lại sau đó thì đi về phía cô đang ngồi.

Anh ngồi xuống sát cô, đầu tựa vào vai cô.

- Anh mệt - Anh nói với giọng mệt mỏi, ngái ngủ.

- Ngoan, ăn cơm đi đã, em chi vào hộp giữ nhiệt nên chúng sẽ không bị lạnh đâu.

Cô lấy từ trong túi xách ra hai hộp cơm, dọn ra trên bàn hộ anh. Anh nhìn chúng, tuy người ngoài nhìn vào luôn thấy anh thờ ơ với mọi việc, kể cả lúc anh nói với cô rằng mình mệt nhưng khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng, không cảm xúc, thế nhưng cô biết anh mệt và đói như thế nào.

Lấy ra hai đôi đũa và hai chiếc thìa, cùng hai chiếc bát nhỏ, cô bới cơm hộ anh.

Anh chỉ nhìn cô mà không hề động đũa, cô ngao ngán, lấy đũa của mình đang ăn đưa cho anh, anh liền vui vẻ cầm lên và ăn ngon lành. Cô không biết nói gì, bó tay với anh.

Xử lý xong đồng đồ ăn, cô ngoan ngoãn lặng lẽ thu dọn lại rồi cất vào túi, định đi về để anh có không gian riêng làm việc thì anh lại nhìn cô, vẫn không cảm xúc nhưng đôi mắt bạc của anh rung lên nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ của cô, cô vô tội không biết nói gì khi đọc được suy nghĩ của anh.

- Nhưng anh cần tập trung làm việc!

- Ở lại đi mà - Anh ngồi trên bàn giám đốc, vẫn nhìn cô, làm cô có cảm giác như anh sắp khóc vậy.

Cô đành bất lực thả chiếc túi xuống bàn kính của sofa, ngồi xuống.

- được rồi, anh làm việc đi

- Lại đây - Anh vẫy tay, về mặt không hài lòng.

Cô ngoan ngoãn đi lại phía anh, đột nhiên anh kéo cô xuống đột ngột, làm người cô ngã ngồi lên chân anh, cô hoảng hốt ôm lấy cổ anh, anh hài lòng nhìn cô ngồi trong lòng mình. Khẽ hôn vào tóc cô, mái tóc đỏ như lửa. Cô khẽ đỏ mặt, mở mắt ra.

- Hôm nay em không mặc váy?

- Hì, xinh không?

- Hừ! - Anh ngược mặt lên, tay bắt đầu vận động, mở máy tính và làm văn án, rồi kí giấy tờ bà xem xét giấy tờ, mặc cô ngồi trong lòng mình nghịch nút áo.

Bỗng nhiên, không khí đang ám muội, chỉ nghe tiếng sột soạt của giấy tờ thì điện thoại của cô lên tiếng

- Hoàng Babe? Sao thế ạ?

Tiếng anh ta qua điện thoại có vẻ gấp gáp vui mừng

- Này, em nghỉ phép cả tháng rồi đấy, có chuyện này vui lắm, vào mạng liền đi!

- Hoàng Babe, chuyện gì cơ chứ?

- Diễn đàn game, vào đi rồi vào game, Rin sẽ nói rõ em nghe, nhớ đấy, hờ hờ.

Sau đó anh ta tắt máy, cô khó hiểu nhăn mặt, nhìn qua anh định bảo buông cô ra để cô... thì thấy anh bỏ đồng giấy tờ qua một bên, tay ôm lấy eo cô thay vì cho cô ngồi ngang như nãy thì cô cô ngồi dậy, song song với anh, đầu anh khẽ đặt qua cổ cô, cô nhìn thấy máy tính đã bật sẵn trò chơi trên bàn

- Em vào một chút đi

- Sẽ... không phiền chứ?

- KHÔNG sao! - Anh nhẹ hôn vào cổ cô, 1 tay ôm ngang chiếc eo nhỏ, một tay ôm chéo lên ngực giữ cô chắc chắn trong lòng để không bị ngã.

Cô liền thoải mái, đăng nhập vào accoin Fire Fox rồi nhanh chóng lướt diễn đàn. Liền thấy một chủ đề đang hot ở đầu bảng với tên “Nghỉ vấn” được đăng cách đây 2 ngày trước

Đập vào mắt cô là hình của cô nhưng được chụp từ sau lưng, đang ngồi ở quán café cùng với mấy anh làm ở CosPlay chơi game, thực ra hôm đó ở Cos mạng có vấn đề và điều hòa bị hỏng nên cả đám mới ra quán café.

Có cả hình chụp của 4 anh kia nữa, phía dưới còn ghi cả tên nhân vật, riêng cô thì được chụp nhiều nhất, ảnh cô đang dạo phố, ảnh cô đang tự kỉ, còn có ảnh cô ngồi chơi game. Cô xem xong đen mặt mà choáng

Phía dưới có ghi hàng chữ

”Nữ game thủ bình thường được coi là gay vậy mà hóa ra là một mỹ nhân của đại học A, là cô gái Fire Fox mắt đỏ bí ẩn (có ảnh minh họa, khi cô mặc bộ đồ da vào bar), là một cô gái ở trường nổi tiếng là tài nữ, xinh đẹp, học giỏi, dễ thương. Là vua tốc độ về đêm, nữ hoàng quyền rũ trong mắt cánh ăn chơi,..... bla bla bla

Ai mới là con người thật

Fire Fox, cô ta thật đẹp!”

Phía dưới là hàng đồng cmt thể hiện sự choáng ngợp, kẻ thù có, bạn bè có.

Tay cô run run, liền cầm điện thoại gọi cho tổng công ty nhờ gỡ bài viết kia xuống, rồi nhanh chóng vào trò chơi.

Anh thấy cô có vẻ gấp gáp, liền nhẹ cắn vào tai cô một cái

- Em lại ngu ngốc!

- Em Vốn Ngu Ngốc - Cô bực bội nạt lại

- Bingo!

Cô vừa xuất hiện trên bản đồ trò chơi, liền có người phát hiện và thông báo trên toàn thế giới khiến cô choáng ngợp, người quanh cô rất đông, ngay cả nhúc nhích di chuyển nhân vật cô cũng làm không được.

Thông báo tin nhắn cứ sáng suốt, may mà cô tắt chế độ kết bạn không thì còn khổ nữa. Ở trang tin nhắn cộng đồng hiện lên rất nhiều cung chat

- Fire Fox, em cho anh làm quen nhé

- Nhi Nhi, mình học khoa kinh tế nè

Bla bla bla

Anh thôi không ôm cô nữa, đưa tay lên bàn phím nhấn vài cái, hàng loạt chiêu thức phóng ra khiến mọi người xung quanh đều ngã xuống chết, sau đó liền cười con hồ ly đỏ bay lên trời.

Anh viết một câu lên Thế Giới

- Thấy một giết một, thấy hai giết hai!

Sau đó anh quay qua cô thấy cô nuốt nước bọt

- Em nghĩ sao nếu hủy acc chơi lại acc khác?

- Tuyệt! - Cô liền không suy nghĩ đáp ứng ngay.

Anh liền để acc cô trên đỉnh ma giới, bản đồ nguy hiểm nhất và ít người vào nhất. Cho cô ngồi yên đấy, sau đó anh mở ngăn kéo ra lấy 2 chiếc lap khác.

- Lại kia ngồi đi - Anh đá mắt về phía sofa

Cô đứng dậy, cầm lap đi lại sofa, anh cũng đi theo.

Chạy xong hai máy kia, anh download trò chơi xong thì mở máy.

Anh cũng lập một acc chơi cùng cô.

Tên nhân vật của cô là " Yêu Nữ", anh liền nhập " Lucifer "

Hai người liền xuất hiện ở tân thủ thôn.

Anh cầm lấy acc Fire Fox của cô hủy đồ, vớt tiền sau đó xóa nhân vật, bỏ máy kia qua một bên.

Anh quay lại với nhân vật của mình, nhẹ nói với cô.

- Theo anh!

Cô ngoan ngoãn đi theo anh làm nhiệm vụ nhưng toàn nhiệm vụ ẩn mà cô chưa từng biết tới, điểm kinh nghiệm và phần thưởng rất lớn, hai người lên lever 45 rất nhanh mà trong khi người khác phải mất cả tuần mới lên được chừng đó.

Anh liền mở một cô cửa sổ khác, vào một trang web nào đó mà cô không biết rõ, rồi đăng nhập và nhập một mã kí tự cực dài mà không hề có một trật tự nào.

Cô nhếch môi, đây chính là mã của G(hệ thống trò chơi)

Sau đó anh nhập một dãy kí tự, cô liền thấy ttong tài khoản của mình và anh xuất hiện một đồng tiền.

- Cái này có được cho là gian lận không?

- Anh thề đây chỉ là tiền thôi mà, anh không hề làm ra áo quần - Anh nháy mắt với cô

Cô cười lớn rồi ôm lấy cổ anh và hôn. Đang giữa chừng thì điện thoại anh reo lên, anh lăm bầm chửi rủa rồi cầm máy lên

- Gì thế?

- Thế cái mẹ, cậu có thể bảo hai con quỷ nhà cậu về đi được không? Tôi sắp chết rồi

- Cậu ngu mà, tôi đâu bảo cậu vác xác vào giờ đó! - Anh vô trách nhiệm nói

- Cậu.... - Vũ rú lên tức giận rồi tắt máy.

Cô kể bên cười khúc khích.

Vào shop người chơi mua ỉnh một bộ đồ Thích Khách vừa ý có khảm đá và cường hóa cao, cùng với vũ khí, vật nuôi và thú cưỡi, cô hài lòng nhìn nhân vật của mình, thú cưỡi là một con hồ ly 9 đuôi thay vì màu đỏ như trước thì là màu đen, được biến dị từ hồ ly đỏ 9 đuôi với hồ ly đỏ 1 đuôi sau nhiều lần thất bại, mình mặc bộ áo bó màu đen xinh đẹp, thú nuôi là một ngọn lửa đen, trên lưng là một cây đao bản lớn lấp lánh đá kim.

Anh nhếch môi, lấy đồ mà cô gửi cho anh ra mặc, một bộ đồ Tiêu Dao màu bạc trắng phiêu phiêu tự tại, con ngựa biến dạng từ xích thố và sói thành một chú ngựa một sừng lấp lánh như kim cương, vật nuôi là một ngọn lửa màu trắng nhỏ trên đỉnh đầu.

Hai người cùng săn boss đánh quái hoặc vào những chỗ bản đồ bug chơi đùa.

Lát sau anh nhìn đồng hồ, quay lại nói nhẹ với cô

- Anh nghĩ mình nên tiếp tục làm việc

- Vâng, anh làm việc đi, em tự lo được.

Anh liền treo máy ở khu địa ngục 50 rồi mở chiếc máy tính còn lại lên, lấy tập hồ sơ nữa, ngồi kế cô mặc cô chơi game, còn anh sắp xếp và làm việc của mình.

Nhân vật game của cô đứng kế bên nhân vật trò chơi của anh, anh treo máy đánh quái, cô rảnh rỗi nhảy xuống dung nham hái thảo dược để tăng điểm kỹ năng sống và làm ra một số dược liệu, bày bán kiếm tiền.

Thời gian cứ thế mà trôi, mới đây đã 5 giờ chiều, anh thu dọn tài liệu đưa cho phòng kế toán, quay lại thì thấy cô nằm ngủ ngon lành trên sofa, anh cười nhẹ nhìn máy tính, thấy nhân vật game hai người đang song tu với nhau (ngồi thiền)

Khẽ lay cô dậy, anh nói

- Muộn rồi, về thôi!!

Cô khẽ cựa quậy, ngồi dậy dụi dụi mắt rồi nhìn anh khẽ gật đầu.

Vi vu trên đường, cô nhẹ ngáp.

- Muốn đi ăn gì không?

- Gà rán! - Mắt cô sáng lên, vui vẻ

- Okay! - Rồi anh vòng tay lái, chạy theo một hướng khác.

Điểm đến là một quán KFC nhỏ ở trung tâm thành phố được trang trí rất dễ thương, người đến ăn chủ yếu là học sinh cấp 3 và cấp 2.

Khi cô và anh bước vào, mọi người đều nhìn chằm chằm, mắt trái tim, môi nhỏ dãi, cô rùng mình kéo anh tới ngồi ở một bàn rất khuất chờ phục vụ ra gọi 2 đĩa đùi, cánh và chân gà.

Khi đồ ăn và thức uống được đưa ra, cô vui vẻ cầm chân gà lên chén ngon lành, còn anh chỉ ngồi kế bên, im lặng, nhâm nhi ly coca và nhìn cô ăn.

- Sao anh không ăn? Không ngon à?

Anh chỉ cười rồi lắc đầu, không nói.

- Không biết ăn! - Cô cười nhạo

- Em ăn đi, nói nhiều thế - Anh đổ mặt quay đi, đưa cốc nước coca lên uống một ngụm lớn.

- Nè, há miệng ra - Cô đưa cao chiếc chân gà lên miệng anh - Ăn đi!

Anh lắc đầu, nhìn nó như quái thai

- Vậy cái này - Cô nhét vào miệng anh một chiếc đùi gà cô cho là ngon nhất.

Anh khổ sở lấy nó ra khỏi miệng, nhìn cô trân trối. Cô trừng mắt, cảnh cáo

- Nhai đi.

Điện thoại cô lại reo, cô lấy khăn giấy lau nhẹ tay còn nhìn anh cảnh cáo.

- Alo

- Chúng tôi là G của trò chơi Thiện Nữ U Hồn

- Vâng, sao thế ạ?

- Chúng tôi muốn hỏi cô, accion fire fox có thể đến buổi offline vào ngày chủ nhật tuần sau lúc 19h ở bar Line tp Hồ Chí Minh không ?

- Xin lỗi, tôi xoá acc kia rồi

- Thế...nếu cô rảnh, hãy tới đó, sẽ có xe V.I.P đến đón, chương trình muốn mời cô làm người mẫu, phí hoa hồng sẽ rất cao

Cô nhếch môi

- Tôi sẽ suy nghĩ !

Rồi cô cup máy, quay qua nhìn anh đang soi soi chiếc đùi gà. Cô liến với tay, giật chiếc đùi gà từ tay anh, lấy tay xé một miếng, chấm nước tương rồi đưa trước miệng anh.

- Ăn được chứ ? - Anh không tin vào mắt mình, nhìn cô

- Há miệng!

Anh đành cắn răng, há miệng rồi ngậm miếng thịt gà vào và nhai một cách khó khăn và nuốt xuống

- Không ngon!

- Thôi, tính tiền, hôm nay ở Hà Nội 2 có hội đấy, tới chơi đi.

- Ủ, phục vụ....

Sau khi về nhà tắm rửa sạch, anh chở cô về nhà cô như yêu cầu của cô. Cô nhanh chóng chạy vào nhà và gọi lớn

- Chị Minh!!

- Chị đây - Chị Minh từ trong bếp đi ra

- Lên phòng thay đồ đi, đi chơi với em

Chị Minh trước sự xô đẩy của Nhi, chị thay ình một bộ đồ rất dễ thương, môi hồng nhẹ. Cô hài lòng nhìn chị rồi kéo chị xuống nhà. Đẩy chị ngồi vào ghế sau rồi cô cũng ngồi vào chiếc ghế kế bên chị, làm anh nhăn nhó mãi.

Điểm đến tiếp theo là nhà chị Lan.

Cô nhấn chuông, chị Lan đi ra với bộ đồ lụa mỏng và ngắn, tóc rối bù đưa tay ngáp ngáp dài

- Êo, Kinh quá, nhanh nhanh

Cô lại kéo chị ấy chạy lên phòng.

Ở trong xe, chị Minh khép nép không nói gì nhìn ra cửa sổ. Huy nhìn chị qua kính chiếu hậu thầm đánh giá, đây là người lần trước anh thấy cô 35.

- Cô... thích Nhi đấy à?

- O... - Chị nghe bị bắt thóp

- Điều đó rất rõ qua đôi mắt của cô

Chị khẽ gật nhẹ đầu

- Đừng thích Nhi nữa, cô ấy là của tôi

- Ai của anh cơ - Nhi mở cửa sau đẩy Lan ngồi sát vào Minh, nháy mắt với Huy

- Lên xe thôi!

Cô cười lên ngồi ghế trước cùng anh, bật chế độ ngăn cách hàng ghế sau và trước, còn nháy mắt với Lan

- Cầm động tay, chỉ được nói chuyện

Chị Lan đỏ mặt, quay qua nhìn Minh làm chị Minh hơi rụt rè ngại ngùng.

- Em lại bày trò! - Huy ngán ngẩm

- Đi thôi!

Sau đó, chiếc xe phóng nhanh lên đường cao tốc.

Đứng trước cổng khu văn hoá lớn, cô reo lên

- Đẹp thật - Rồi kéo anh chạy như bay, không quên quay lại nói với Minh và Lan, lát 10 giờ thì gặp nhau ở xe, đây là chìa khoá

Cô kéo anh tới...hàng đồ ăn, tự mua ình 2 xiên thịt nướng cỡ lớn, đưa anh một cây và nhai ngon lành, cô dạo xung quanh, đôi mắt đỏ không ngừng nhìn ngắm sự náo nhiệt ở nơi đây.

Anh đi sau cô, liền để ý đến một hàng trò chơi kế bên.

- Qua kia đi - Anh đưa tay chỉ qua

- Hay đấy - Cô lại đưa que xiên lên miệng cắn một miếng.

Hai người đứng trước cửa hàng game bắn súng.

- Chồng, em muốn nó - Cô chỉ vào một chiếc lồng nhỏ có con chuột bạch bị nhốt ở trong.

- Được - Anh ra chủ hàng đổi xu.

Anh đưa súng lên, và 5/5, ông chủ đưa cho cô con chuột nhỏ.

Cô liền nhanh chóng mở lồng ra và cầm con chuột nhỏ trên tay cứng nựng.

- Anh chờ em tý

- Nhanh lên đấy

Thế là cô chạy mất.

Anh ngán ngẩm lắc đầu, ngồi vào một quán nước gần đó chờ cô.

Đảo mắt xung quanh một cách lười biếng, các đôi mắt của các cô gái đều đổ dồn về phía anh một cách em thẹn, anh nhếch môi rồi cầm cốc nước cam lên uống cạn.

- Anh dì ơi...

Anh ngược mặt lên nhìn cô gái trước mặt, cô ta có khuôn mặt khá dễ nhìn nếu không được nói là đẹp. Chiếc váy đang mặc là một của hiện nay, toàn hàng hiệu. Cô ta cầm điện thoại rụt rè đưa về phía anh

- Cho em xin số điện thoại được chứ? - Cô ta em thẹn

- 016zzz75xx9 - Giọng nói quen thuộc ấy lại cất lên, anh nhếch môi

Cô từ sau lưng cô gái đó bước ra, một tay cầm một quả táo, một tay giữ con chuột trên vai.

Cô ta có vẻ hoảng, ấp a ấp úng

- Cô gái này là...

- Vợ của “anh dì” này - Cô cười thân thiện, nhưng đôi mắt đỏ của cô sáng hơn bao giờ hết, nụ cười đó khiến cô gái lạ lạnh sống lưng.

Anh nhờn như không phải việc của mình, tiếp tục nhâm nhi ly nước cam vắt.

Cô gái đó sau khi bấm xong số thì chạy biến đi mất.

Cô nhẹ ngồi xuống ghế cạnh anh. Cho con chuột ăn táo.

- Chồng, em được mời đi làm người mẫu cho phái thích khách game thiện nữ u hồn

- Em muốn đi?

- Dự án của công ty anh mà, anh sẽ đi giám sát chứ - Cô ngược mặt lên nhìn anh mong đợi

- Tất nhiên, anh đang định bảo em đồng ý yêu cầu đó, thực ra Vũ mới là tổng giám đốc, anh chỉ hợp tác với cậu ta

- Ôh!

Cô gạt đầu như đã hiểu, rồi lại cúi xuống tiếp tục cho con chuột nhỏ ăn.

Chơi một hồi, cô cùng anh ra xe thì vẫn chưa thấy Minh và Lan ra, liền cầm chìa khóa dự phòng mở xe, vào trong ngồi chờ.

Suốt buổi, cô chỉ ôm lấy con chuột mà lơ anh khiến anh bực mà không dám nói.

Sau khi chở Lan và Minh về, anh quay xe về nhà, cứ nhìn cô chăm con chuột mà anh lại bực bội trong lòng

- Tắm đi rồi đi ngủ

- Anh tắm trước đi - Cô đặt con chuột trên một chiếc khăn được cô trải trên bàn.

Mắt cô sáng lên cười thích thú nhìn anh đi vào nhà tắm.

- " Cho anh biết thế nào là ghen " Cô nghĩ thầm và cười khúc khích.

Rồi lại cầm điện thoại lên gọi cho Kim Ngân

- Kim Kim

- Sao đây con gái - Kim Ngân cười

- Con nhớ Kim mà, Kim ngủ chưa?

- Chuẩn bị đây, sao con chưa ngủ? Học bài gì chưa đấy?

- Hi hi, con lười, nhưng Kim Kim không phải lo đâu ạ, ổn mà

- Ủ, tốt, Pa Pa ngủ đây, con gái ngủ đi

- Vâng, Kim Kim ngủ ngon

Sau đó thì tắt máy, vừa lúc anh đi ra, với chiếc quần lửng lụa màu đen, ở trần, tóc còn ướt nước được anh dùng khăn để lau khô.

Cô bịu môi, đi vào nhà tắm, nhưng phải công nhận, anh rất quyến rũ, bụng sáu múi, cơ bắp tay và ngực có đủ, không cuồn cuộn như mấy vận động viên tập tạ nhưng rất cân đối và đẹp, với làn da trắng làm anh đẹp hơn.

Cô cởi bỏ đồ và bật nước lên dội vào người để rửa trôi hết bụi bẩn.

Sau đó cô thay một chiếc váy rộng màu xanh trà có hoa văn hình những chú heo nhỏ rất dễ thương.

Cô nhớ, có lần cô hỏi anh rằng " Vì sao lại lưu số em là heo con" anh liền điềm nhiên chỉ vào đồng áo quần kia, áo quần của cô cái nào cũng có họa tiết hình heo cả, anh còn nói thêm một câu " Dễ thương mà " khi đó cô đã cười nhưng " Em còn ăn như heo nữa, không gọi em là heo thì gọi là gì?" Cô khóc không ra nước mắt.

Ra khỏi nhà tắm thì đã thấy anh ngồi trên bàn làm việc. Cô tắc lưỡi, hôm nay đã lấy mất cả ngày của anh khiến anh không làm được gì rồi.

Khẽ quàng vai anh thơm nhẹ một cái, rồi cô đi lại giường, cầm máy tính bỏ lên đùi và mở máy.

Cô mở phần mềm lập trình rồi viết một chương trình dùng để vào được hai acc game một máy mà không lag (Muốn viết một chương trình không dễ đâu)

Sau khi viết xong, cô liền vào thử và đã thành công thật.

Thế là cô vào hai acc anh và cô rồi treo máy. Làm thảo được bán hoặc chế tạo trang bị kiếm tiền.

Đã quá nửa đêm, mai có tiết của chủ nhiệm nên cô bỏ máy qua một bên, nhìn đồng hồ đã 2h sáng. Cô đưa mắt nhìn lên bàn đã thấy anh gục trên bàn ngủ mất từ lúc nào. Cô nhắm mắt, gấp máy rồi đi lại chỗ anh, bế bổng anh lên rồi đặt lên giường, quay lại bàn làm việc thì giọng nói lạnh lạnh của anh cất lên một cách uể oải

- Đi đâu

- Anh ngủ tiếp đi - Cô nhẹ giọng nói

Anh cũng chịu, cơn mệt mỏi khiến anh như mở mắt không nổi, ngủ thiếp đi.

Cô đi lại ngồi trước máy tính, đọc qua dự án rồi đánh máy, chỉnh sửa rồi lại lập trình.

.....

Mặt trời đã nhô lên đỉnh đầu, ánh sáng rọi thẳng vào chiếc giường trắng, nơi mà có một người con trai đang ngủ say.

Cô vươn tay lấy ty café uống một ngụm, mỉm cười hài lòng, lưu vào rồi tắt máy, quay qua nhìn anh đang cuộn tròn trong chăn.

Cả đêm qua cô đã không ngủ, có lẽ sẽ hơi mệt một chút nhưng lên lớp ngủ cũng không sao.

Vuốt lại mái tóc đi lại bàn trang điểm. Cô nhìn mình trong gương, phải thẩm rửa. Da cô vẫn hồng hào, mắt không hề có cuồn thâm, khuôn mặt vẫn cuốn hút như mọi ngày.

Cô sắp sách vở, thay quần áo rồi đi lại giường gọi anh dậy.

Ngày mới lại bắt đầu

18. Ghen!! Là Ghen!!

- Tạm biệt Nhi Nhi, mai nhớ đến sớm nhé - Hiệp vẫy tay chào cô.

Cô cười tươi rồi cầm chìa khóa đi lại chiếc xe tay ga màu vàng sữa của mình, nổ máy và chạy thẳng ra chợ hoa.

Bác Mark lúc đi có nhờ cô mua một số hạt giống hoa hồng và Li li.

Chọn mấy bịch lớn rồi cô lại về nhà, đang vi vu trên đường thì.

” Kéttttttttt”

Cô hoảng hốt nhìn chiếc xe chắn ngang trước mặt mình

- Hai anh làm gì thế? - Cô bỏ mũ bảo hiểm ra, nhăn nhó.

Chiếc xe chắn trước cô là hai tên mặc áo quần cũng không tệ, nhưng có vẻ không tốt lắm, không nhìn được tâm của họ nên cô không chắc chắn

Một người ngồi sau đi xuống, mỉm cười.

- Em cho anh xin số điện thoại nhé?

- Tôi quen anh sao? - Cô nhú mồm nhìn anh ta đánh giá

- Không quen thì sau sẽ quen, đi mà - Anh ta có bề ngoài cũng rất ưa nhìn, trông cũng rất đào hoa lãng tử.

- được rồi, 0948222xx20

Anh ta bấm nhanh dãy số cô vừa đọc, rồi cười mãn nguyện

- Em tên gì?

- Ly Ly

- Cảm ơn em

- Bây giờ anh nhường đường cho tôi được chứ?

Hai gã cười cười tránh đường cho xe cô đi qua.

Hà Thành quả là rất đẹp như tên gọi của nó, là trung tâm của đất nước. Nhìn cảnh vật xung quanh, sự tập nập ở nơi đây khiến cô vui vẻ.

Nhưng tim cô như ngừng đập, một lần nữa, cô lại phanh xe đột ngột.

Cô nhìn qua bên kia đường, đây là anh đang đi ra từ hotel cùng với một cô người mẫu nào đó. Cô nhú mào, mắt cô lại lần nữa rực sáng. Tay nắm chặt tay lái như muốn bóp nát nó, cô lục từ trong chiếc túi xách màu đen được cô đeo trên vai, lấy ra chiếc điện thoại của mình, nhấn phím 1 mà calling.

Từ bên kia đường, cô thấy mặt anh không còn cười nữa mà lạnh lại, cầm máy lên

- Sao thế?

- Anh đang ở đâu?

- Công ty

- Ủ - Cô nhếch mép, chua chát.

- Có sao không ?- lại chất giọng lạnh tanh ấy

- Em nghe thấy tiếng xe đấy, mà không có gì, về nhanh đi, em đợi cơm.

- Ủ

Rồi cô tắt máy, quay mặt đi không thèm nhìn cặp đôi kia nữa, nhưng cô thấy có cái gì đó rất lạ ở đây. Nhưng sự Ghen tuông khiến cô như ghen đặng không muốn suy nghĩ nhiều, cô tự nhủ với lòng rằng không sao, con trai mà, phải đôi lúc cũng thế thôi, vài bữa cưới cô sẽ bắt anh chấm dứt nó.

Cô nổ máy chạy thẳng đến một quán kem quen thuộc

- Cháu lại đến đây hử Nhi? Bực gì hử- Bác Nhân cười vui khi thấy cô đến

- Không có gì ạ, cho cháu vani nhé.

- Okay

Cô ngồi xuống và điện cho Ron

- Đến đây

- okay - Ron ngái ngủ.

Ron ôm mặt nhìn cô, chán đến cổ nhìn những chiếc ly kem rỗng trên bàn

- Bây, ly thứ 14 rồi đấy

- Im đi, cần nhằn hoài - Cô tiếp tục cho những ly kem lạnh vào miệng, tức tối.

Cô luôn có một thói quen rằng mỗi khi bực mình chuyện gì mà không có cách giải quyết hoặc không làm gì được thường đi ăn kem, nó lạnh và làm cô cảm thấy dễ chịu hơn, giảm sự “nóng bức” trong người cô.

Mọi người trong quán đều nhìn chăm chăm về phía cô, nhìn người con gái xinh đẹp có mái tóc đỏ cột lệch ngộ nghĩnh, bộ đồ kín đáo nhưng dễ thương lại đang ăn kem...rất ư là quái vật.

Cô vẫn không ngừng ăn kem, Ron xấu hổ không biết chui mặt vào đâu, anh đang hối hận vì lúc cô gọi sao không giả điếc không nghe cho rồi, bắt máy làm gì chứ.

Đang chén ly kem thứ 21 thì một chàng trai đi tới, cơn tức giận vẫn chưa nguôi.

Cô rửa nhỏ

- Sao gặp lắm zai thế không biết

- Em ơi, cho anh làm quen được không

Cô bỗng nhiên nhếch môi, mắt lóe lên đỏ rực khiến Ron ngồi bên cũng sồn gai ốc, lại bày trò?

Cô nhẹ thoát tay biểu anh chàng lại gần mình hơn.

Anh ra rụt rè nhưng có vẻ rất vui mừng tiến lại, đưa tai cho cô nói nhỏ

Nhưng nghe xong thì mặt anh ta bỗng đỏ đến mang tai, nhanh chóng đi lại bàn của mình, cúi mặt xuống.

Ron không hiểu, nhích nhẹ cô

- Bà nói gì với hấn đấy Ly Ly?

- Quần cậu rách đấy kìa - Cô vẫn thông thả ăn tiếp kem

Ron tím mặt

- Thế...

- Đùa thôi !

Vừa dứt câu, tên kia một lần nữa đi lại

- Nhỏ kia, quần tôi đâu....

Cô ngược mặt lên

- Thế anh tin lời tôi nói à?

Hấn lại đỏ mặt

Ron ngồi kế bên im lặng

Cô lại gọi thêm một ly kem nữa như không có sự tồn tại của hấn

- Đi.s mẹ con ranh, mày chẳng hu hả

Ron tức tối, không ai có quyền chửi Nhi của cậu cả. Cậu liền đứng bật dậy nhưng cô cản lại, đành ngồi đó mà vờ ngoáy tai

- Cậu có nghe thấy con chó nào sủa gần đây không Ly?

Cô chỉ nhún vai, phủ nhận

- Cậu sai rồi, không phải chó, là cậu ta nói mà

- Hừ, tớ cứ tưởng con chó đại nào cơ

Hấn nghe thế, tức tối

- Mày

- Ron, tớ đã nhắc cậu bao lần là không được so sánh người với chó mà

- Vì sao chứ - Ron bực bội

Hấn nghe thế, nghĩ cô bênh hấn nên hấn liền vênh mặt nhìn Ron

- Vì người không bao giờ là chó - Cô quay qua hấn - Cậu nói thế là đang sỉ nhục loài chó đấy

Ron phụt một tiếng, mọi người trong quán này giờ theo dõi sự gây lộn ở chỗ cô cũng bùm miệng cười. Hấn thì tức giận ra mặt, mặt đỏ như khi ăn ớt. Mạnh chân đạp bàn một cái

- Mày nói gì hả con đĩ

- Câm mồm - Cô quát lớn

Ron thực sự tức giận, đứng bật dậy, túm cổ hấn và vút mạnh xuống sàn nhà.

Mọi người hơi hoảng, né sang một bên, bạn của tên đó không còn đứng nhìn nữa mà cũng ra mặt, có đứa còn gọi người đến

Nhi tức giận, đi ra khỏi quán, mấy tên kia tưởng cô chạy liền nhanh đuổi theo.

Ron cũng chạy ra, đập tên lúc này mấy phát đau điếng. Bạn hấn chửi mấy câu cũng nhào vào định đánh cô và Ron

Nhưng chúng đã sai, trong cơn bực bội chưa tắt, cô túm lấy tay một tên gần đó, hất hấn lên cao rất đơn giản rồi ném mạnh. Mọi người đi đường xúm lại xem chuyện thú vị .

Cô bẻ tay răng rắc, mục tiêu chính của cô và Ron là tên lúc này

- Anh nói tôi lừa anh đúng không?

Rồi cô đi lại chỗ hấn, hấn hoảng sợ, mấy tên bạn hấn cũng có vẻ sợ hãi tránh qua một bên.

Cô cầm hấn lên, xé quần hấn....rách đấy

- Bây giờ thì rách thật rồi nhé

Mọi người cười lớn, chỉ trích mấy thằng đàn ông mà không đánh nổi một đứa con gái “yếu đuối”

Cô quay qua Ron rồi kéo cậu vào trả tiền rồi ra xe, về.

Cất xe vào gara, cô đưa cho bác Mark mấy cái bịch hất giống rồi cùng tưới nước bón phân cho chúng giúp bác mà quên mất bữa tối cho anh.

Trời đã ngả màu chiều muộn. Chiếc audi bạc của anh đã xuất hiện sau cánh cửa sắt màu bạc cao.

Cất xe, anh nhíu mày đi lại chỗ cô đang ngồi, nhìn cô cặm cùi với cây hoa tường vi mà không để ý anh, kể bên còn có chuột bạch Ny Ny đang đùa nghịch những bông hoạnh cúc nhỏ.

Cô đã thấy anh từ xa, cảm nhận được bước chân anh đi về phía mình, nhưng cô vẫn im lặng lơ đi, cô muốn được giận anh, vài phút hoặc vài giây cũng được, ít ra như thế cô còn cảm thấy cô là gì đó của anh, và để anh biết được cô đang giận. (*trẻ con!)

Cô đứng dậy, đi qua chỗ vòi nước rửa tay mà không hề để ý anh sau lưng. Sau đó đi vào nhà rồi rửa tay bằng xà phòng, thay đồ rồi mới vào nhà bếp chuẩn bị cơm.

Anh khó hiểu nhìn cô, nhíu mày nhưng vì mệt mỏi, anh lấy áo quần đi tắm. Và thầm biết ơn cô vì đã giúp anh hoàn thành công việc vào mấy hôm trước, nếu không chắc anh sẽ càng mệt hơn.

Ngâm mình đủ lâu, anh nghe tiếng cốc cửa nhà tắm

- Lệ lên còn xuống ăn cơm.

Sau lớp cửa thủy tinh dày đục, anh cảm nhận được sự giận dữ và lạnh lùng trong giọng nói của cô, anh lại nhíu mày, hôm nay cô rất khó hiểu, dường như đang bực chuyện gì, anh còn thấy cô lơ đãng hơn thường ngày.

Mặc nhanh quần áo, anh lau khô tóc rồi đi xuống nhà, ngồi vào bàn cơm.

Bữa cơm rất im lặng, khác với thường ngày, không còn tiếng nói luyên thuyên của cô nữa, anh khó chịu nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường

- Ở trường có chuyện gì sao?

- Ừ, Lệ Lệ làm gãy chiếc bút chì và khóc toáng lên - Cô nói cho có lệ, vẫn tiếp tục “nhai” cơm mà không hề đụng vào thức ăn

Anh nhẹ ho một tiếng, cô đứng bật dậy, đi lại chỗ bình nước uống lấy cho anh một cốc nước mát

- Uống đi

Anh cầm cốc nước từ tay cô, khẽ uống một chút rồi lại nhìn cô về chỗ và tiếp tục nhai cơm.

- Em ốm?

- không

- Có chuyện gì sao?

- không

Anh không biết nói gì, đành cúi đầu xuống “nhai” cơm.

Dùng cơm xong, anh bảo muốn giúp nhưng cô gắt lên và đuổi anh ra khỏi phòng bếp, anh đành ngậm ngùi, im lặng đi ra. Hôm nay quả cô rất lạ, cô chưa bao giờ hành động như thế đối với anh, cô vẫn lo lắng cho anh, anh biết điều đó, khi anh vờ ho mắt cô đã run lên và nhanh chóng đi lấy nước cho anh, khi cô gắt anh, sau đó anh đã thấy môi cô run run, mắt cô hơi hoảng, anh mân mê môi, cầm ly nước mà soi mãi, khó hiểu, hôm nay cô bị gì không biết.

Bỗng, tim anh thót một tiếng, anh liền bật dậy, chạy nhanh vào phòng bếp, liền thấy kệ bát thủy tinh lớn, nó rất nặng đang rung lên. Còn cô thì ngồi dưới đất, chân bị trầy một khoảng lớn.

Anh tròn tròn mắt, nhìn kệ bát rung lên và nghiêng về phía cô, anh không suy nghĩ nhiều, liền mình chạy lại ôm lấy cô.

Và cảm giác như gãy xương ập đến, tiếng thủy tinh vỡ, tiếng vật nặng chạm mạnh vào nhau. Anh bao gọn lấy cô không để cô bị thương, chiếc kệ quá lớn, nó翻滚 mạnh lên người anh, anh đau đớn nhưng lại nhớ đến mười mấy ngày trước, cô đã vì anh mà đỡ hai nhát cửa rách da và gãy mấy chiếc xương vì anh thì anh lại thấy không hề gì.

Nhìn cô đang tròn mắt ở trong lòng anh, anh tức giận nhưng nghĩ cách thoát ra.

Có lẽ tiếng va chạm quá lớn, khiến cho bác Mark ở ngoài sân nghe được liền lật đật chạy vào, thấy cảnh tượng đó như hoảng hồn, máu từ xương vai và đầu anh chảy ra lênh láng, nhưng vì anh đang bảo vệ cô nên dường như máu càng nhiều hơn. Bác Mark hoảng sợ, chạy lại đỡ kệ thủy tinh dày lên, nó quá nặng khiến bác chật vật mãi mới kéo lên được.

Anh kéo cô bỏ ra, cô như vẫn chưa hoàn hồn, mặt mày trắng bệch không còn giọt máu, ngu đi.

Anh tức giận, mặc kệ lời khuyên đến bệnh viện của bác Mark, mặc kệ sự đau đớn ập đến trên người.

“Bóp”

Bác Mark ngạc nhiên, mắt mở lớn nhưng rồi lại đi ra, gọi bác sĩ riêng đến.

Cô đứng trước anh, nhận cái tát của anh, đau rát. Nhưng cô không phản ứng, cũng không trách anh, là cô sai, nếu như cô không bắt cấn, nếu như cô tập trung hơn, thì mọi chuyện đã không như thế này.

Cô cúi mặt xuống, nước mắt lại rơi. Cô cúi xuống khẽ đỡ cái kệ bát lên, một cách nhẹ nhàng. Rồi lại ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ thủy tinh cho vào tay, làm tay cô chảy máu.

Anh tức giận thật sự, chưa bao giờ anh cảm thấy tức đến muốn hộc máu như thế này, như lần chứng kiến cô bị người ta làm hại trước mắt mình vậy, không kiềm chế được, anh kéo mạnh cô đứng thẳng dậy, làm những mảnh vỡ trên tay cô rơi xuống đất, rơi vãi lung tung trên sàn nhà.

Anh quát lớn, ra lệnh

- Nhìn thẳng vào mắt tôi này!

Người cô run lên trong sự bóp chặt nơi vai của anh, nó làm cô như không còn đứng vững được nữa. Nhưng cô vẫn làm theo lệnh anh, không kêu la, không chống đối, nếu như cô không giận anh thì hay biết mấy, nhưng anh có biết cô đã đau thế nào khi nhìn thấy anh cùng người con gái khác....

Nước mắt của cô vẫn chưa thôi rơi. Họng cô đắng nghét.

Anh nhìn cô, lòng đau đớn, quát

- Nhìn xem, em đang làm gì thế hả?

Cô vẫn không hề nói gì, chỉ nhìn anh, mắt run lên sợ hãi

- Nói đi, em bị làm sao hả - Gân xanh trên mặt anh bắt đầu nổi lên, yết hầu nam tính nuốt những cục tức nghẹn đắng vào cổ, kệ cơn đau từng hồi ập đến, anh vẫn đứng thẳng, nhìn cô.

Bây giờ, môi cô mới run run, câu nói ngập ngừng.

- Em...xin lỗi - Có lẽ cô không sai, ghen thì không sai, đúng. Nhưng vì nó mà cô đã làm mọi chuyện trở nên thật tồi tệ và...cô đã sai, sai thật rồi.

Nước mắt cô vẫn rơi không ngừng.

Anh nhìn vào đôi mắt ấy, tay thôi không bóp vai cô nữa khi phát hiện ra nó đã sưng lớn lên, anh nhẹ đưa tay lên má cô, xoa nhẹ, đau lòng, bất giác, một giọt nước mắt hiếm hoi rơi ra từ khóe mắt anh

- Kô, Anh xin lỗi - Rồi anh ôm chặt cô vào lòng, người anh run lên - May thật...em không sao rồi - Rồi anh ngất đi trong vòng tay cô

19. Những Điều Em Không Nói - Đau Lòng!?

Cô đã rất hoảng sợ, nhìn anh ngất đi trong tay mình, người anh nhẹ bẫng. Chắc hẳn anh đau lắm.

Nhìn bác sĩ khâu từng vết thương trên lưng rồi trên bắp vai anh, lòng cô thất lại, tay bịt miệng ngăn tiếng nấc, lúc đó anh chỉ cười, tiếng nói nhẹ đều

- Anh không sao đâu mà, đừng khóc.

Bà Na Na thở dài, không biết nói gì, đành lặng lẽ đi về, bà không lo lắng cho Huy lắm, chỉ là bà sợ cô tổn thương vì nó, cô đã rất nhiều lần đau lòng vì nó, rất quan tâm nó, đã rất yêu nó và khóc nhiều vì nó. Con trai bà, có lẽ là người hạnh phúc nhất khi có con bé ở bên. Bà đau lòng nhìn ra ngoài đường qua lớp kính đen trên xe.

Bà đã rất tức giận và trách mắng Huy khi biết anh đã đánh vào má cô, làm vai cô bị trật xương, bà biết cô rất sợ đau, vậy mà...cô đã không hề trách anh, chỉ cười và bảo " là lỗi do con, anh ấy giận cũng đáng, con đáng bị đánh đòn mà"

Bà thở dài.

Cô ngồi kế bên anh, gật đầu sau những câu nói " Anh ổn" từ anh. Nhưng cô biết chứ, anh không ổn chút nào, anh đang rất đau, anh chỉ đang cố chịu đựng thôi, cảm giác bị những cây kim đâm qua để khâu vết thương, quả thực không hề dễ chịu chút nào, nhưng cô đã hứa với anh sẽ không khóc.

Cô chỉ cầm tay anh, im lặng, và mỉm cười, chờ anh được khâu xong vết thương.

Sau khi tiễn bác sĩ về, cô đi lấy cho anh cốc nước lọc.

Khẽ đỡ anh dậy, cô nhẹ nói

- Anh đang khát, uống một ít đi

- Anh muốn nước cam - Anh làm nũng, nhưng chất giọng vẫn lạnh, mặt vẫn không biểu cảm như bình thường. Nhưng cô biết, anh cố gắng làm cô an tâm thôi.

Khẽ dạ một tiếng, cô lại đi xuống nhà, pha cho anh một ly cam vắt nóng.

Anh uống một hơi sạch, cười rồi ôm nhẹ eo cô. Cô tròn mắt

- Đau đấy, đừng như thế

- Kô sao mà, nơi má....không còn đau chút - Giọng anh hơi run, hối lỗi, anh cảm thấy lúc đó mình rất mất bình tĩnh, đã quá nặng lời với cô, điều mà làm anh hối hận nhất chính là một lần nữa làm cô đau.

Anh nhớ mãi, lần anh bắt mũi lên vào vai trái cô, và cũng hôm ấy, anh đã chém cô mấy nhát ở lưng, rồi tháng trước, anh đã bắn tên grát hương, găm ngay trúng bụng cô, may mà là phần mềm, nếu cô có mệnh hệ gì thì không sống làm sao, vậy mà hôm nay, anh lại lần nữa đánh cô, làm cô đau lòng, thế nhưng cô lại chưa một lần trách anh, chỉ duy nhất vào ngày ấy, khi ở quán cafe, cô đã chọc anh...

Anh hít một hơi thật sâu, ngồi thẳng dậy. Cô ôm anh lại

- Đừng, nằm đi, anh không đau nhưng em sẽ đau lòng

Anh nhíu mày, không nói rồi nằm xuống, khẽ xích vào một bên, chừa cho cô một chỗ trống trên giường

- Nằm!

Cô khẽ gật đầu, nằm xuống gối kế bên, khẽ tựa vào ngực anh, nhắm mắt.

Rồi cô cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh, mềm mềm khẽ chạm vào má trái, nơi bị anh đánh lúc nãy, mắt cô trợn tròn, mở lớn.

- Anh....

Anh cầm chiếc khăn nhỏ, lau đi những vết phấn trắng nhằm che dấu đi 5 ngón tay đỏ trên má cô. Khẽ thơm vào trán cô một cái

- Xin lỗi

Cô cười cười

- Đã bảo không sao mà

- Vì sao?

Cô khẽ hả một cái, nhưng rồi như hiểu ra, khẽ cười

- Không, lúc chiều em bị nhầm lẫn một số chuyện nên thế, hi...- Cô khẽ rúc sâu hơn vào ngực anh, mặc tay anh hết xoa nhẹ vào má rồi lại vai cô, nó làm cô rất dễ chịu.

- Ủ!

Chờ anh ngủ, nhìn anh mồ hôi đầm đìa, chắc rất đau. Cô khẽ bò dậy nhưng anh lại vươn tay ôm cô lại, mở mắt

- Đi đâu?

- Anh ngủ đi

- Đừng đi quá lâu - Rồi anh khẽ nhắm mắt ngủ tiếp.

Cô đi vào nhà tắm, lấy một chiếc khăn bông mềm. Khẽ giặt bằng nước ấm rồi lại đi ra, ngồi một bên giường nhìn anh đang ngủ say, mồ hôi nhễ nhại, anh mất máu khá nhiều.

Dùng khăn chạm nhẹ lên vầng trán hơi nhíu lại của anh, có lẽ khăn mềm cũng chắc do nước ấm nên mặt anh đã giãn ra, chìm sâu vào giấc ngủ.

Sau đó, cô lấy từ kệ sách ra mấy quyển lập trình và toán học. Ngồi cặm cụi làm bài tập và học thuộc một đồng công thức lằng nhằng. Mai cô có tiết kiểm tra định kì môn Toán, đêm nay sẽ rất bận.

Thời gian trôi qua khá nhanh, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu từ lúc nào, đêm qua cô lại thức trắng, một tay trông anh ốm, một bên thì phải cố nhồi nhét vào đầu đồng kiến thức mà mấy bữa lười không chịu học.

Khẽ chạm tay lên trán anh, bàn tay mát lạnh của cô chạm vào vầng trán hơi ấm nóng làm anh như tỉnh.

- Sáng rồi sao - Anh mở mắt, ngái ngủ.

- Hôm nay anh ở nhà đi, mai hãy tiếp tục đi làm, vết thương đã khép miệng nhưng vẫn còn bầm tím.

- Anh chở em đi học! - Anh định ngồi dậy nhưng lại bị cô ấn xuống

- Em có thể đi xe máy hoặc đi bộ, nhà mình rất gần trường.

- Sẽ ổn sao? Tôi muốn...

Anh chưa nói hết câu, môi anh đã bị môi cô chiếm giữ

- Không nghe lời em sẽ giận

- Được...rồi - Anh đầu hàng, cùng cô vào nhà tắm đánh răng rửa mặt rồi xuống nhà ăn sáng.

Anh đứng ở cửa ra vào, nhìn cô dắt xe ra đến cổng, cô vẫy tay tạm biệt anh, anh khẽ cười, chờ cô đi khuất rồi vào phòng, chơi game. Anh đã bỏ không chơi game từ lâu, nhưng có vẻ vì cô thích nên anh chơi lại, nhìn 2 nhân vật game một nam một nữ, một trắng một đen đi bên nhau, anh mỉm cười.

Sau khi cất xe vào gara trường, cô xách cặp chạy ngay đến bảng tin xem số báo danh, vừa lúc thấy Ron và Melry đứng đó, như đang chờ cô.

- Chào buổi sáng

- Chào - Melry đáp, đưa cô hộp sữa trên tay bảo cô uống, cô cười khì khì rồi cầm nó uống cạn

Đi đến đâu, mọi người đều niềm nở chào cô, cô hôm nay hơi mệt, nên chỉ gật đầu mỉm cười thay lời chào.

Ngồi vào bàn, thì tiếng kêu oai oái của chị Lan phát ra từ ngoài cửa. Chị xách cặp chạy như bay về chỗ ngồi của cô. Hôm nay, chị không mặc váy ngắn áo bó khoe s-line như thường ngày mà là một chiếc áo full trắng rộng cổ, áo khoác bằng len màu xanh trầm dài đến gối thả rộng không cài nút, chiếc quần đùi màu đen có chiếc nịch lệch khoe chân trắng và dài, chiếc giày cao gót màu đen quý phái, mái tóc đen cột cao gấp khúc, nhìn rất năng động và xinh đẹp...đúng kiểu yêu thích của chị Minh.

- Sao? Đồ rồi à - Cô cười, lấy tay chống cằm, cho chuột Ny Ny ăn bánh quy rồi cũng cầm lên cắn một miếng

- Khà - Chị Lan vút cặp lên bàn rồi ngồi lên kế bên một cách rất mất hình tượng - Cô ấy rất dễ thương - Mắt chị mộng lung, tự hào

- Đối xử tốt vào, em sẽ giết chị nếu chị tìm con khác vào hotel.

- Hề hề, sang năm chị muốn cưới

- Gì - Cô la lên kinh ngạc, khiến chị Lan phải kéo cô lại, lấy bánh quy nhét vào miệng ngăn tiếng hét lớn tầm cỡ của cô.

- Im, nóng hổi phải thôi mà nhai, phải đánh nhanh rút gọn không để khác lại cướp mất

- Nhưng lúc đó chị ấy mới lớp 11, chị không thấy...

- Kệ, thì đăng ký kết hôn thôi, mà em đã...chưa - Chị Lan trầm giọng lại, hơi rầu

- Chưa, hừ - Cô cầm điện thoại, có báo tin nhắn.

Cười tủm tỉm khi đọc được tin nhắn của anh, chỉ gọn hai từ " Sớm về!! "

Cô cất điện thoại vào túi, vui vẻ với suy nghĩ " anh là đang nhớ cô đấy sao "

- Này, nghe gì không đấy nhỏ kia? - Chị Lan hét lớn vào tai cô

- Hả, à lát về đi shopping đi - Cô cười tươi

- Vừa nhận lương hử?

- Không, làm sao?

- Chị tự hỏi sao em nhiều tiền thế

- Hì, nhà có điều kiện - Rồi cô đặt Ny Ny vào tay Lan và cúi đầu đọc sách - Cho nó đi vệ sinh giùm em.

- Địch... - Chị Lan rửa thơm rồi ôm Ny Ny vào nhà vệ sinh.

Cô vừa cắn bánh vừa đọc lại bài, thì một cậu bạn cùng khoa năm dưới đi đến

- Chị Thùy Nhi

Cô ngược mặt lên, nhìn cậu bạn, khuôn mặt khá dễ thương, trắng búng sữa, lại cao khoảng 1m7, thấp hơn cô một tẹo.

Cô xích vào trong một tý, cười

- Ngồi đi, đừng đứng, ngược đầu mỗi cổ

Cậu bạn có vẻ ngạc nhiên nhưng cũng vui mừng ngồi xuống.

Cô khẽ vắt chân chéo, chiếc váy xanh trùm dài đến gót làm cho cô thêm phần tự tin và thoải mái. Cô chống tay lên má, nhìn cậu bạn cười.

- Cậu tìm tôi coa chuyện gì?

- Thực ra, chiều mai có buổi thi bóng rổ giữa trường ta và đại học C, bình thường chị không tới khiến cho bọn em rất xuống tinh thần - Cậu ta nói đến đây bỗng đỏ mặt, cô thích thú nhai bánh, khẽ gật đầu đồng tình.

- Mai chị sẽ đến, nhưng cậu tên gì?

Cậu ta nghe thế có vẻ vui lắm, ngược mặt lên

- Em tên Long, Minh Long

- Nhớ rồi - Cô đưa trước miệng cậu một chiếc bánh, khẽ há miệng ra ý bảo cậu phải há miệng ra để cô đút. Cậu ta đỏ mặt tía tai, mọi người xung quanh cười khúc khích, cô lại trêu chọc nam sinh lớp dưới rồi

Thấy cậu chần chừ, cô khẽ nhú mồm

- Mọi!

Nghe thế, cậu ta bèn phải há miệng, cắn miếng bánh, mọi người xung quanh quay mặt đi, cười.

Cô tùm tùm ăn phần của chiếc bánh còn lại cậu ăn dở, cho đến khi cậu ta khẽ ngược mặt lên, cô nhắm mắt lại

- Cậu không muốn lên giường với tôi thì đừng nhìn vào mắt tôi - Giọng cô nhẹ nhàng, nhưng mọi người trong phòng vẫn có thể nghe, họ cười khúc khích nhìn cậu trai nhỏ đỏ mặt vội đứng dậy và chào vội rồi chạy mất. Cô vẫn chống má nhìn cậu ta cười nhẹ thích thú, đưa một miếng bánh lên và nhai.

Đúng là Hoàng Ngọc Thùy Nhi, những lời cô ta nói luôn vô tình và nhẹ nhàng, nhưng lực sát thương đâm thẳng vào tim rất lớn, nó dường như rất ngây thơ nhưng nếu để ý thì nó luôn làm người nghe ngại đến không muốn rúc mặt vào đầu được, vừa lúc đó, cô bí thư đoàn đi tới, đưa cho cô một tập sách dày cộm.

- Phần ôn tập cho bài thi tốt nghiệp đấy, cố mà học đi nhé - Cô ta nhẹ nói

Cô nhú mồm, môi chu ra chán nản

- Dày thế này ? - Cô soi soi cuốn sách

- Cố đi, tôi biết cậu rất trâu bò - Rồi đi ra khỏi lớp

Lan chạy lại chỗ cô, ngồi xuống, đưa cho cô Ny Ny và bịch táo xanh, trên tay cầm một quả nhai nhồm nhoàm

- Các cậu lại ăn táo này, có người cho Tiểu Thùy, hà hà - Lan gọi lớn mời mấy người bạn trong lớp, họ vui vẻ đi lại lấy táo rồi lại tiếp tục nói chuyện bàn về bài kiểm tra sắp đến. Cô lười nhác cầm táo soi soi

- Táo ngon nhờ, hà - Tay nhẹ vuốt lông Ny Ny.

Bỗng, cô nghe phía dưới sân có tiếng rì rầm, cô cũng tò mò đi lại cửa sổ xem, hóa ra là sinh viên mới, nghe mấy cô bạn kể bên bàn tán, hình như là sinh viên năm hai thì phải, cũng đẹp trai đấy, nhưng sao bằng anh (trong mắt cô). Cô bĩu môi rồi quay về chỗ ngồi, tiếng chuông vào học reo lên. Sinh viên ai nấy vào chỗ ngồi theo đúng số báo danh, cô quay lại Melry, cô bé tóc ngắn cười với cô, đưa tay lên nói nhỏ

- GOOD LUCK!

Cô cười, đưa tay biểu hiện Okay.

Rồi quay lại nhìn vào cửa lớp, bước vào là...thầy hiệu trưởng trẻ của trường, bọn con gái trong lớp réo lên vì thấy trai đẹp.

Thầy chỉ cười rồi phát bài. Thầy khẽ nhìn cô đang cẩn bút chăm chú đọc đề rồi khẽ lắc đầu.

Cô cặm cụi làm bài, phải nói là đề khá dễ...so với cô.

Hết giờ, cô nộp bài cho lớp trưởng rồi ôm Ny Ny chạy theo thầy hiệu trưởng

- Thầy ơi, chờ em

Anh ta ngạc nhiên quay lại, nhìn cô rồi cười hiền, khẽ nâng gọng kính đen

- Sao thế Ly Ly?

- Hi... chỉ là em muốn nhờ thầy giúp em... - Cô cười vờ e thẹn

- Chuyện gì, nói đi chứ?

- Thực ra, em muốn tìm một cuốn sách, nhưng nó lại ở ngăn tủ hạn chế, phải có giáo viên đồng ý mới được, vả lại ở ngoài thị trường lại hết rồi, thầy giúp em nhé? - Cô cười

Duy nhúm mày

- Em muốn tìm sách gì?

- Bí mật của Hentang (Bìa)

- Nhưng sách đó là sách cấm mà, nó bị nguyên rửa....

- Em tò mò... - Cô chu môi, mắt đeo kính áp tròng đen long lanh lên, mùi hương mê hoặc cô cho phép tỏa ra làm Duy điều đứng, vô thức gật đầu

- Được rồi, đi theo thầy, nhưng chỉ đọc chơi thôi, sách đó kể về lịch sử khủng khiếp vì đói mà ăn thịt người của TQ, rất đáng sợ đấy - Duy cố gắng nói về nó để cô suy nghĩ lại

- Em tò mò mà - Cô vui vẻ chạy theo bước chân Duy

Hài lòng cầm cuốn sách dày cũ kĩ trong tay, cô lại bước đi theo quán tính, cúi mặt đếm từng viên gạch và kê kê có ai dám đụng ngã cô, hoặc có thể nói là kê kê.

Vừa đi vừa đọc đọc, cô thích thú. Cô hơi bị nghiện kính dị, sự thật đáng xấu hổ là mỗi lần xem phim kinh dị cô lại rất say, và luôn thích nhân vật ác và vừa xem vừa cười thích thú xem họ dọa người.

Nhưng rồi, chân cô vấp phải cái gì đấy, mắt mở to, người cô bất ngờ ngã xuống, đau điếng.

Cú ngã làm懵 cô tê rần, cuốn sách bị văng qua một bên, kính áp tròng bị rơi ra, làm mắt cô bên đen bên đỏ, nhì rất câu nhân, cô nhăn nhó, má đỏ ửng trong nắng hạ, khẽ xoa xoa mông, cô chồm đứng dậy, môi chu ra tìm thứ " quái quỷ " làm cô đau liền thấy một người đàn ông nằm nhăn nhó dưới chân nhìn cô.

Cô bực bội dụi dụi mắt, lấy đi kính áp tròng đen còn lại trên mắt, quay lại anh ta nhìn rất quen nhưng không nhớ gặp ở đâu

- Này, anh làm kính của tôi rơi mất rồi đấy - Cô mò từ trong túi vấy lấy ra chiếc điện thoại soi soi đôi mắt.

Hắn ta khó chịu, kê kê xin lỗi, bỏ đi

- Shit, đi chết đi - Cô đi lại nhặt cuốn sách lên rồi bỏ đi tới bồn hoa sau trường. Nơi cô thường hay đến lúc trốn tiết.

(* Võ Đình Linh : Gia đình bình thường, bố mẹ mất sớm, ở với ông bà, tính tình lạnh lùng, ngạo mạn, nhưng lại có trái tim tổn thương, cao 1m 78, 20 tuổi, học giỏi, giỏi karate)

Đình Linh bỏ đi rồi, nhưng thực ra cậu đang trốn tránh nó, cô khiến cậu thất thần, cô thật xinh đẹp, cậu như đã thích cô ngay lần gặp đầu, khi đó, cậu vô tình nhìn lên dãy lớp trên thấy cô nhìn cậu, một cái nhìn hờ hững và nhếch mép thích thú sau đó lại bĩu môi nhún vai và quay đi. Lúc này, cậu đang đi lang thang tham quan trường lại thấy cô đang chăm chú đọc sách, cô đi rất vững và như có một con mắt khác vậy, không biết làm thế nào, cậu bèn ngáng chân cô, ít nhất cũng tạo ấn tượng rồi bỏ đi. Có lẽ hơi ngốc nhưng cậu mặc kệ.

Cô ngồi đọc sách một hồi, cầm điện thoại lên xem giờ liền thấy ảnh của anh và cô, bức ảnh này là cô chụp lên khi anh đang ngủ, cô liền làm hình nền, là khi anh nhắm mắt, cô khẽ hôn vào má anh. Không biết giờ anh làm gì nhỉ, cô liền nhấn phím 1 rồi calling đưa máy lên tai nghe tiếng tút tút chờ từ đầu dây bên kia

- Alo? - Tiếng nói anh nhẹ nhàng, trầm trầm lạnh lạnh như thường

- Hi, trưa nay anh muốn ăn gì?

Anh im lặng một hồi rồi nhẹ nói

- Gì cũng được mà

Cô im lặng, cười buồn, cô ghét câu nói này

- À, cháo gà đi, anh lười ăn cơm - Anh như hiểu ra, khẽ nói

Mắt cô sáng hơn, vui vẻ

- Vậy được, nhà hết đồ uống, em mua về luôn nhé?

- Ừ, hãy thanh toán bằng thẻ của anh

- Chồng à, chợ người ta không thể thanh toán bằng thẻ - Cô cười nói

- Sao không mua ở siêu thị?

- Ở đó hàng không tươi, không tốt cho sức khỏe

- Vậy sao...- Anh nói nhẹ nhàng, khẽ vuốt vuốt chiếc gối ôm bằng bông

Đột nhiên cô im lặng không nói, anh cũng im lặng, một hồi lâu, tưởng anh đã tắt máy, cô khẽ hỏi

- Chồng...!?

- Hử ? - Anh khẽ đáp

- Em tưởng...

- Ừ

- Em...nhớ anh! - Cô nói nhẹ nhàng, rồi mỉm cười.

- Ừ - Anh đáp khẽ - Sao không học?

- Em đúp tiết, hi

- Về với anh đi, anh dạy em học thay giáo viên - Anh nói nửa đùa nửa thật

Cô nghe vậy, cười lớn

- Chờ em 15 phút

Sau đó tắt máy, gấp sách lại chạy nhanh lên lớp.

- Thưa thầy - Cô vỗ nhún nhún, mặt đỏ lên, mồ hôi nhễ nhại (Vì chạy quá nhanh)

- Nhi, em làm sao ? - Thầy hoảng hốt nhìn cô học trò cứng, tuy lười nhưng học rất giỏi.

- Em muốn về, em không khỏe - Cô nhún nhún

- Được được, em lấy đồ rồi về đi, cần ai đó đưa em về không

Cô lắc đầu

- Em tự về được

Rồi cầm cặp chạy biến mất trước mọi con mắt lo lắng của mọi người, trừ Ron, Melry và Lan, họ ngán ngẩm lắc đầu, cô bé lại bày trò.

Ông Mark ngạc nhiên khi thấy cô về sớm hơn thường ngày nhưng cũng không nói gì.

Cô chào ông Mark rồi chạy nhanh vào nhà, thấy anh đã đứng trong phòng nhìn ra cửa sổ. Cô cười rồi vút cặp lên giường chạy lại ôm từ đằng sau anh khiến anh giật mình một cái.

- Thay đồ đi đã - Anh quay người lại, vuốt mái tóc dài của cô rồi bỗng dưng anh nhúm mày - Em...có mùi lạ, mùi...nước hoa của đàn ông!

Cô tròn mắt rồi cười khi khi

- Có lẽ vô tình bị dính, không có gì đâu, em đi tắm rồi ra ngay - Sau đó cô chuồn lẹ

Anh đưa tay ôm trán

- Chết tiệt, lại chạy mất

7p sau, cô từ trong nhà tắm đi ra với chiếc khăn tắm cuốn quanh người, rất tự nhiên đi lại chiếc tủ áo quần thủy tinh tìm một bộ đồ Mickey ở nhà và mặc vào. Anh nhăn mặt quay đi

- Em đang dụ dỗ anh đấy à?

Cô cười nham hiểm, quay lại bước từng bước uyển chuyển rồi ngồi trên đùi anh, tay quàng qua cổ anh, tóc tỏa hương thơm ngát, mắt đỏ tình nghịch chớp chớp khiêu khích, bây giờ cô đích thực rất Hồ Ly, rất giảo hoạt, rất câu nhân.

- Thế em chưa dụ dỗ anh bao giờ à ?

- Vô sỉ - Anh đẩy cô đứng dậy, đi lại bàn ngồi xuống - Lại đây, học bài!

Cô lè lưỡi, tiến lại chiếc bàn thủy tinh dày nơi anh đang ngồi mà ngồi xuống, học bài...

Thế nhưng, khi anh giảng bài, cô rất chăm chú...ngắm anh, khuôn mặt ngốc ngốc mộng mộng mơ mơ. Anh gọi mãi mà không trả lời mới " Cốp "

Cô la oai oái ôm đầu kêu đau

Anh khẽ đưa tay vuốt vuốt, mặt nhăn nhó

- Tập trung, không lẽ anh là 1 thầy giáo tồi sao?

Cô ôm đầu, môi chu ra làm nũng

- Không, chỉ là anh đang làm phiền em tập trung...

Anh nghe thế môi giật giật

- Hừ, vậy thì đến trường...

- Không, em tập trung liền đây - Cô quay lại, chăm chú nghe anh giảng tay chép chép bài tập, rồi lại ghi ghi lý thuyết.

Cứ thế đến gần trưa, anh ngồi phía sau ôm cô, khẽ phả vào cổ cô những hơi thở ấm nóng một cách vô thức, cô thì cố tập trung nghe anh nói và chép liên hồi.

Xong xuôi cũng đã 11giờ, cô nhìn anh cười khi khi

- Đi chợ với em hay em đi 1 mình?

- Anh đi với em

Thế là cô và anh thay đồ xong thì hai người cùng đi chợ mua đồ ăn.

Chợ rất khác với siêu thị, anh vừa phát hiện ra. Chợ đông người hơn, đồ ăn và những thứ khác được bày bán nhiều hơn, nhưng lại nhìn có vẻ không sạch sẽ thế mà cô lại bảo là tươi. Nhưng việc bếp núc cô làm tốt hơn anh, tất nhiên! Nên anh để cô lo hết, anh đi theo bên cô, nhìn cô chọn đồ một cách tập trung, rồi đôi khi hỏi anh ăn cái này hay cái kia, cũng đôi khi vô thức cô chạy tới khoác tay anh bước kế bên, anh dừng cô dừng, anh đi nhanh cô đi nhanh, anh chậm bước cô chậm bước, trong khi đó cô lại đang suy nghĩ xem nhà còn thiếu cái gì. Nhưng anh thích cảm giác này, trước khi có cô, anh chưa bao giờ quan tâm đến bếp núc hay việc nhà, có thể nói là lười, con trai ai chả thế. Vậy mà từ khi có cô, anh "lười" chuyện công việc lại "siêng" cái việc mà xưa nay anh chưa từng động đến.

Lướt xong chợ mua thức ăn, đưa đồ ăn lên xe xong, cô lại bảo anh chở đến siêu thị gần nhà mua một số đồ. Bảo anh chờ trong xe, sau đó thì ôm ra một đồng hồ lớn nhỏ.

- Cái này...?

- Bát chén, em nghĩ phải mua chúng nếu không muốn ăn bốc

Anh đứng trước máy giặt và 2 giỏ quần áo. Nhớ lại lúc này anh hỏi cô rằng "Anh giúp được gì?" cô liền đẩy cho anh hai giỏ áo quần, 1 giỏ giặt tay một giỏ giặt máy, cô còn bảo giỏ giặt máy chỉ cần bỏ vào máy giặt, giỏ giặt tay chỉ cần ngâm xà phòng cho cô rồi lát cô xử lý cũng được, thế nhưng....anh vuốt cằm. Anh làm gì biết dùng nó như thế nào a!

Cô trong nhà bếp, sau khi bỏ gà vào nồi hầm thì quay lại xử lý 2 hộp bát đĩa. Tất cả cô mua đều được làm bằng thủy tinh hoặc pha lê, anh bảo anh thích thủy tinh và pha lê, vì nó...sáng. Cô dùng khăn lau qua, sau đó rửa sạch lại lau khô, rồi mới hài lòng cho vào kệ bát.

Đi lại nhìn nồi gà hầm, có lẽ còn 30- 40 phút nữa, cô bèn quay lưng đến phòng giặt đồ xem anh thế nào thì thấy anh với bộ dáng đang nghiên cứu và hai giỏ đồ vẫn nguyên xi.

Cô tắc lười

- Được rồi, để em, vài bữa cưới về thì anh chỉ cần đưa tiền về cho em là được, việc còn lại em lo - Cô vừa làm vừa lẩm bẩm.

Anh gật gật đầu đồng tình, nhìn cô làm mọi việc một cách nhanh chóng và dễ dàng

- Dễ như thế sao?

- Đúng vậy! - Cô nhìn anh khinh thường - Dễ sợ, dễ sợ

Anh nhún vai bất lực, theo cô ra phòng khách.

Cô gọi lớn "Ný Ný" thì từ ngoài sân, chuột Ný Ný hơn hớn chạy vào.

Anh nhíu mày...

- Nó thành tinh từ bao giờ thế?

- Nó ngủ quên trong nhà cái ông ở lễ hội ấy, chị ổng nhốt vào lồng...hì hì.

Anh ngồi xuống ghế, ăn bánh và xem TV

- Chiều anh có việc phải đến công ty, công việc bây giờ rất nhiều

Cô nghe vậy thì cúi mặt

- Tại em, em xin lỗi

- Không, công việc của anh vốn rất bận- Anh thơm nhẹ má cô rồi mở TV.

Tay cô ôm Ný Ný, tay vuốt vuốt tóc. Làn da cô trắng và có phớt hồng ở má e lệ. Đôi mắt sâu đỏ rực quyền rũ, cặp mi dài cong vút tự nhiên. Mũi hơi thấp nhưng lại rất dễ thương, cân đối với khuôn mặt. Cả người cô như sáng lên trong ánh nắng của mặt trời.

Tự nhiên, anh lại như có cảm giác rất ảo, cô đến bên anh thật ảo, cô ngồi với anh thật ảo, cô chăm sóc anh thật ảo, cô cười với anh thật ảo, tất cả...thật ảo.

Anh vươn tay ra, vuốt nhẹ tóc cô, lấy chiếc ruy băng trên tay cô rồi mò mẫm tết tóc cô lại...Tóc cô rất dài và mượt, nó ấm, thơm và đồ rục.

Cô tròn mắt nhìn anh

- Anh làm gì đấy?

- Ngồi yên...

Rồi anh chải nhẹ tóc cô, mùi hương hoa cỏ từ mái tóc dài tỏa nhẹ phảng phất vào không khí. Cô tưởng, anh bị vô hiệu với mùi hương ư? Ko, anh cũng mê chúng! Cồ nghĩ, anh không bị đôi mắt xinh đẹp của cô hút hồn ư? Không, chỉ là anh đã cố nhẫn nhịn và chìm nó xuống!

Anh cẩn thận buộc lại mái tóc của cô, đoạn đuôi hơi xoắn nhẹ, anh khẽ vuốt chúng.

Khi anh chải tóc, cảm nhận được hơi thở của anh phả vào cổ, tưởng chừng như đã quen với cảm giác gần gũi ấy, thế nhưng tim cô vẫn đánh trống trện một cách kịch liệt. Cô xấu hổ, cô đỏ mặt ngồi bó gối kè anh buộc lại tóc.

- Xong rồi

- Cảm..cảm ơn chồng - Cô nhẹ vuốt mái tóc đỏ của mình đã được tết lại, kô đẹp làm nhưng cô rất thích, cô cười ngây ngốc khi nhìn chúng.

- Anh nghĩ...món cháo gà...nó

- Ấy chết....- Thế là cô phi ngay vào phòng bếp, còn nghe tiếng anh nói vọi vào

- Cẩn thận té

Ở ngoài phòng khách, anh lại cười. Chợt phát hiện, từ bao giờ anh cười nhiều như thế, hay là anh cũng như bố, đã tìm được ngọn lửa cho riêng mình?! Đúng, chỉ riêng anh thôi!!

- Cậu định đi thật sao? Còn Nhi Nhi?

- ...Con bé đã sẵn sàng rồi, Hoàng Minh

- Nhưng Kim Ngân à...cậu...

- Nói thật, tôi cảm thấy thế giới này rất hay, hồ ly yêu Vampire, rồi lại con người yêu người sói, bây giờ còn có Hồ ly lai Vam yêu người soi, vui đấy chứ!

- Haizzz- Hoàng Minh thở dài, nhìn người bạn thân của mình. Ông còn nhớ, hồi đó, vào đêm trăng ông đang đi săn. Nghe thấy tiếng động sâu trong rừng liền chạy theo. Đập vào mắt ông là một người con trai đang ngồi dưới gốc cây gần đó, cậu ta rất điển trai, mùi nước hoa thơm phức một cách kì lạ, đang nhìn thì cậu ta bỗng cười một cách hơi ngu ngu nhìn ông

- Tôi đang đói, nếu kô phiền có thể ột ít máu kô?

Ông liền như bị mùi hương quyến rũ, nghe lời một cách vô thức rồi đi lại gần cậu ta, bỏ kiếng qua một bên. Khuôn mặt cậu ta gần sát người ông, nhưng thay vì 1 cái cắn đau đớn ở cô thì là 1 cái cắn nhẹ nhàng ở tay, lúc đó không hiểu nghĩ gì, ông lại thấy cậu ta rất đáng thương.

Từ hôm đó, ông gặp cậu ta nhiều hơn, cậu ta luôn đi sau ông, nhưng khi ông vào công ty của mình làm việc thì cậu lại đi khỏi. Khi ông đói, cậu ta liền chia một túi thức ăn đưa cho ông, khi ông khát, cậu lại đưa nước. Hỏi vì sao cậu lại bảo " Anh cứu mạng tôi mà", và rồi, kô biết từ bao giờ, hai người đã thành tri kỉ. Có hôm cậu bảo cậu yêu một cô gái, lại là hồ ly, ông đã rất giận và khuyên can, bảo rằng kô phải ai cũng tốt, cũng như cậu đâu, thế nhưng cậu chỉ cười và nhẹ bảo

- Lỡ yêu rồi, kô dứt được

.....Hết quá khứ.....

- Kim Kim, cậu yêu cô ta đến vậy sao?

- Hì, nếu, vợ cậu đi đâu đó thật xa, cậu có muốn đi cùng cô ấy không? Bỏ đi cả gia tài kếch xù đó của cậu?

-...- Hoàng Minh im lặng, đúng là ông sẽ đi theo Na Na, mặc kệ bỏ đi tài sản mà mấy chục năm qua ông đã rất cố gắng để có, chỉ cần có bà là được, nhưng Na Na, bà không như ông, tuổi thọ của ông có thể nói bất tử, còn bà thì sẽ ngày một già đi, lúc đó ông sẽ như thế nào, sẽ như Kim Ngân sao? Sẽ phải cô đơn? Ông thậm chí cảm thấy may mắn cho Huy, ít ra con trai ông có một người vợ đủ thông minh, đủ mạnh mẽ, và đủ...tuổi để bên cậu trọn đời!

Ôm anh trong vòng tay, khẽ vuốt ve tóc anh. Làn da của cô rất lạnh, nhưng của anh lại rất ấm. Cô thấy thực vui vẻ, vuốt nhẹ má anh, thân hình anh to lớn và khỏe mạnh gấp đôi cô, thế nhưng lại ngộ một điều là anh lại thích được cô ôm khi ngủ, được cô vuốt má khi mệt.

Quanh nhà, lũ bướm đêm giúp cô dọn nhà, tỏa hương thơm thoang thoảng mùi chery, mùi mà anh thích.

Bỗng nhiên tay anh nhúc nhích, cầm lấy tay cô, đan tay anh vào tay cô, cô cảm nhận có cái gì đấy đã được luồn vào ngón áp út của mình nhưng thấy anh có vẻ không muốn thoát tay ra nên cô không quay, tiếp tục vuốt ve anh ngủ.

Hơi cúi đầu xuống, cô hôn nhẹ vào trán, mũi, má và môi anh. Anh khẽ hé môi ra đáp lại.

Chiều, cô khẽ lay anh dậy, không hiểu từ bao giờ anh lại thích ngủ như thế và cũng không hiểu từ bao giờ, anh không còn có thói quen thức đêm dậy sớm mà giấc ngủ của anh đều đặn hơn, thay vì tự mình bỏ dậy, cô sẽ là chiếc đồng hồ báo thức, bé anh dậy đi thẳng đến nhà vợ sinh rồi dùng khăn ướt lau mặt cho anh tỉnh. Anh thấy thật buồn cười, nhưng cũng kệ, ai bảo anh thích thế. Nếu mà ai đó nhìn thấy anh được cô bế thế này chắc sẽ cười anh chết cho coi.

Anh chở cô đến nhà chị Lan theo ý cô, hôn tạm biệt rồi mới đến công ty và vội đầu vào công việc.

Cô vui vẻ trên chiếc xe mui trần màu đỏ của chị Lan, chị cười tươi.

- Mua áo quần gì đây?

- Em không muốn đổi style, nhưng em cần mấy bộ ở nhà và áo thể thao, và cần mua vài bộ ple.

- Ôh, vậy chị biết nơi chúng ta cần đến rồi.

Dừng lại trước một tiệm thời trang lớn, ở tầng dưới là tiệm thẩm mỹ nhưng tầng trên sẽ là tiệm thời trang, rất nổi tiếng ở Hà Thành.

Cô bước vào, cô ăn mặc rất đơn giản, áo full cổ rỗng, thay vì mặc nịch ngực thường ngày thì cô mặc áo bó nên nhìn thân trên của cô rất đẹp. Váy dài nữ tính với những họa tiết đơn giản nhưng lại rất cầu kỳ đẹp mắt, Đôi dày trắng đơn giản dễ thấp, chiếc túi xách nhỏ màu đen bằng da có dây dài được cô đeo chéo trước ngực. Khuôn mặt tròn xinh đẹp, mái tóc đỏ rực rỡ hơi bay bay phấp phới khiến mọi nhân viên và những người khách là ngôi sao hay người mẫu cũng phải quay lại nhìn ngắm mà ghen tỵ. Phục trang trên người cô nhìn có vẻ đơn giản nhưng họ biết tất cả đều là hàng hiệu, từ dây đến bộ đồ, chiếc vòng tay bạch kim hình hoa lá đơn giản nhưng xinh đẹp, tài nữ đại học A.

Cô hỏi đường đến thang máy, rồi cùng chị Lan đi lên.

Chị cũng khoác ình bộ đồ da bó sát, khoe đường cong gợi cảm, chất liệu tốt, mang giày cao gót đỏ, người chị thấp hơn cô 1 tẹo nên khi mang giày cao gót nhìn mới bằng cô.

Hai chị em xinh đẹp, cho đến khi khuất tầm mắt mọi người, họ mới quay lại ai làm việc này.

Cô chọn một đồng áo và váy mỏng mặc ở nhà. Sau đó qua quầy đồ thể thao chọn mua hai bộ, một cho anh và một cho cô, bộ đồ rất đơn giản nhưng chất liệu rất tốt, là một cặp. Cô mỉm cười đưa cho cô nhân viên, rồi lại đi đến hàng đồ nam. Áo quần của anh khá ít và đơn giản, anh chuộng đồ xám trắng, nên cô muốn thay đổi một chút, những bộ đồ trắng xám đó làm anh như hơi già dặn, ko phù hợp. Cô chọn cho anh những bộ ple màu đen hoặc đen cộc tay cách điệu hoặc phá cách một chút, nó nhìn rất sang và hợp với anh, chọn vài chiếc cavas màu trắng xám, vài chiếc áo sơ mi trắng và đen. Cô hài lòng đi tìm chị Lan. Liền thấy chị đang so đo với mấy chiếc áo

- Sao đấy?

- Minh số đo 3 vòng là bao nhiêu nhỉ, bình thường chỉ nói chuyện chứ chưa đo

- Trời, 94 60 90

Mắt chị Lan như sáng lên, vui vẻ chọn đồ.

Rồi cô xuống quầy thanh toán bằng thẻ của anh, anh buộc cô phải dùng nó nên cô sẽ thoải mái thôi, sao phải xoắn.

Rồi cô lại mua cho anh thêm 2 đôi dày và về nhà chị Lan phá phách.

Vứt một đồng đồ và phòng khách, chị nhìn chị Lan

- Mua đồ về nhà ăn và xem phim nhé, rất tuyệt đấy!

- Okay, đi thôi

Thế là cô mua bánh kem, rồi kem, rồi bỏng ngô, rồi đồ ăn vặt bà đồ uống, đủ hết.

Chơi đến 5giờ cô mới nhớ phải về và nấu cơm cho anh. Liền gọi Lan nằm kế bên đây, chỉnh lại áo quần và tóc, rồi mới lên xe về.

Lấy từ xe ra một đồng đồ, túi lớn túi bé chồng chất đi vào nhà và vào thẳng phòng ngủ. Vứt lên giường một cách vô thức, cô cại nhanh chóng chạy xuống nhà lấy thịt bò trong tủ lạnh đã được cô giúp việc ướp sẵn. Bỗng chị nghe thấy tiếng động quay lại liền thấy cô giúp việc đứng đấy

- Chị về bây giờ ạ?

- Ủ, em cần chị giúp gì kô? - Chị ấy thật thà đáp

- Thôi, dọn nhà chắc mệt rồi, chị về nghỉ ngơi đi

- Thực tình...quái lạ rằng nhà kô hề bẩn, lại thơm mùi hoa nữa...- Chị tắc lưỡi

- Vậy sao ...- Cô đáp cho có lệ, tay vẫn đảo thịt rất chuyên nghiệp - À, Chị gọi Ny Ny cho nó uống sữa hộ em, nó là 1 con chuột

- Ny Ny

- Chị gọi lớn hơn mới được

Chị ta khoa hiểu nhưng gọi lớn hơn, quả thực một con chuột bạch chạy tới nhảy lên tay chị ta khiến chị ta giật mình dơ ra

- Chị Như, sữa trong lò giữ ấm

- À ừ...- Rồi chị lật đật đi lấy

5h46 phút, anh về, liền nghe thấy tiếng bát đĩa từ phòng bếp và mùi thơm thức ăn phưng phức. Lên phòng thì anh nhúu mày nhìn đồng túi đồ trên giường, kê mở ra xem thử...thì chả biết nói gì.

Thay một bộ đồ thoải mái, anh đi xuống lầu và vào thẳng phòng bếp như mọi khi.

Cô có vẻ đang bận rộn với món sup khoai tây. Anh mở tủ lạnh lấy một quả táo ra định cắn thì...

- Đứng... - Cô nhú mày nhìn anh - Ăn vậy sẽ đau bụng đấy, uống sữa rồi chờ em, sắp xong rồi

Anh tiếc nuối nhìn quả táo trên tay nhưng cũng bỏ vào tủ lạnh và ngồi vào bàn chăm chú nhìn theo từng cử động của cô và chờ câu nói " Xong"

và rồi cũng..

- Xong...

Cô dọn thức ăn ra, những món ăn đẹp mắt và đủ dinh dưỡng.

Anh nhú mày...nhìn cô thắc mắc

- Em...sao chỉ 4 món?

Cô nhếch mày nhìn anh đáng sợ

- Anh đang gầy đi

- Gì...anh 79 kg mà gầy, em xem em kìa, chỉ được 48 kg thôi

- Hừ... kô nói nhiều, ăn đi - Cô ra lệnh

Anh nhăn mặt nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi ăn. Sáng thì đồ ăn nhiều đầy bàn, trưa thì lượng thức ăn còn khoảng 1 nửa, tối chỉ còn 1/4, thế này là thế nào chứ?

- Như vậy sẽ giúp cho anh mập lên, đừng nghĩ lung tung, kô em cho ăn chay bây giờ.

Anh chỉ mới nghĩ thôi cô đã đọc ra, đành vậy. Nhưng mà..

- Sao em kô ăn?

- Nãy em ăn đồ ở nhà Chị Lan

- Cùng lớp mà sao gọi chị?

- Thua mấy tháng, với lại em thua cá độ

- Ồ

Xếp áo quần mới vào tủ, cô đi tắm và thay ình bộ đồ thường ngày. Chải tóc gọn gàng, cô lại bàn làm việc của anh, anh đang nhìn cô nhú mày. Cô cầm đầu anh rồi hôn nhẹ lên trán

- Ngày cuối cùng thôi, em hứa...

Anh kô nói gì, quay lại với máy tính làm việc, mặt lạnh tanh.

Tiếng đóng cửa, tiếng bước chân vội chạy xuống cầu thang. Anh ôm Ny Ny lên tay, đi lại cửa sổ nhìn cô dắt xe ra và phóng đi.

- Lại đi nữa rồi...

Ny Ny nhìn theo mắt anh, nơi có người con gái xinh đẹp ấy. Cậu im lặng, nằm cuộn tròn trên tay anh.

- Hello anh Hoàng

Hoàng có vẻ thất vọng

- Buổi cuối ư...

Hiệp chống má đá cằm...thở dài.

- À Ly Ly, chiều mai bọn anh có thi bóng rổ giao lưu với trường em...- Dũng hào hứng

- Ủ, em biết, chiều mai em sẽ đi xem...

Ngồi vào bàn, cô mở máy tính rồi đọc Mail và trả lời thư. Cùng mấy anh trong đoàn chơi đùa nói chuyện, cùng chơi game. Nhớ đến anh đang ở nhà. Trời đã bắt đầu tối muộn, nhìn lên đồng hồ cũng đã 21 giờ. Cô đứng dậy xách cặp, cười

- Ai muốn đi ăn lẩu nào?

Mọi người hoan hô rồi tan sở, điểm đến tiếp theo của họ là một nhà hàng nổi nào đó có vẻ nổi tiếng

Cùng mấy anh nói mấy câu bông đùa, cả hội chỉ có mình cô là con gái, lại xinh xắn đáng yêu nên cô rất được mấy anh chiều chuộng.

Vui vẻ đến 1 giờ sáng mới kéo nhau về. Cô uống khá nhiều nhưng say thì không, đưa mấy ông anh vào xe taxi cho đọc địa điểm nhà của anh Hoàng rồi trả tiền và chạy xe đi phía sau. Cô tắc lưỡi, họ là đàn ông, uống ít hơn cô mà “ngủ” nhanh hơn cô mất rồi.

Sau khi đưa các anh lên phòng rồi thì cô lại quay xe đi về nhà của mình.

Rượu bắt đầu ngấm, cô cảm thấy hơi choáng và không thể tỉnh táo. Đã gần 2 giờ sáng, cô đứng trước cổng tra thẻ vào máy quét rồi đưa xe vào gara, cô không muốn làm phiền ông Mark vào giờ này.

Loạng choạng bước từng bước liêu xiêu. Cô tắc lưỡi. Vịn tay vào thanh cầu thang, cô bước từng bước khó khăn. Đứng trước cửa phòng, cô nhẹ rón rén mở cửa.

Căn phòng tối om, mắt cô sáng lên trong bóng tối, đuôi mắt tự chủ dài ra ẩn hiện trong chiếc váy dài. Cô không thể bay, nó sẽ làm cô mất cân bằng. Cố gắng nhẹ nhàng lấy tạm bộ đồ mỏng trong tủ quần áo rồi đi vào nhà tắm. Cô cần làm mình tỉnh táo.

Cô vừa đi, 1 đôi mắt khác mở ra, màu trắng bạc sáng rực. Anh nằm trên giường, cảm giác bức bối lại ập đến, có lẽ mỗi lần anh về muộn, cảm giác của cô là như thế này. Quả thực không hề dễ chịu chút nào, thế mà cô đã chờ đợi anh, có khi thì ngồi ở ngoài sân, có khi lại ở trước cửa chính, khi lại ngồi ở hiện, bộ dáng thật tội nghiệp, đôi lúc anh còn thấy cô ngủ quên đi.

Anh cố giữ hơi thở đều đặn, bước nhẹ xuống giường, mang chiếc dép bông vào rồi đi vào nhà tắm.

Liên thấy cô nằm trong bồn, im lặng không tiếng động. Anh nhẹ nhàng lay cô dậy, cô mở mắt, nhìn anh rồi cười

- Xin lỗi, em làm anh thức giấc à?

Anh không nói gì, khẽ lắc đầu, đỡ cô đứng dậy, dùng khăn ướt lau sạch người cho cô, nhẹ giọng nhắc nhở

- Lần sau, uống rượu thì không nên ngấm người như thế này, sẽ bị cảm đấy

- Hì

Anh giúp cô mặc áo vào rồi bế cô đặt lên giường, nhìn cô an giấc.

Có lẽ anh đã quá vô tâm, anh chưa đủ trách nhiệm, chưa từng quan tâm đến cảm nhận của cô, anh xem sự quan tâm chăm sóc anh của cô như một dĩ nhiên, và anh chưa hề đáp lại, anh nghĩ chỉ cần bảo vệ cô, cho cô mọi thứ cô cần, thế là đủ. Nhưng giường như anh quên rằng, cô rất nhạy cảm, cô vẫn cần anh quan tâm, vẫn cần anh ở bên mình.

Cô chưa một lần nói với anh cô cần gì, chưa một lần đòi hỏi anh thứ gì, chưa một lần yêu cầu anh làm gì, cô chỉ ra lệnh cho anh nhưng những lệnh kia là những sự lo lắng, sự quan tâm của cô cho anh, anh biết. Cô chưa bao giờ trách anh điều gì, cô sợ đau vậy mà vì anh, cô chịu đựng hết.

Anh nhớ, có một hôm trời mưa rất lớn, anh có cuộc họp đột xuất quên báo cho cô, vậy là cô đã đứng trước cổng trường chờ anh đến đón, mặc kệ trời mưa lớn, xối thẳng vào mặt, người cô run lên từng đợt. Vậy mà anh không hề hay biết, cô lại phong ấn viên pha lê nên anh không thể cảm nhận được. Anh về nhà nhưng lại không thấy cô, anh lại lật đật chạy về nhà cô cũng không thấy. Lúc đó mắt anh trợn ngược, hoảng sợ chừng nào, sợ rằng cô vẫn chờ anh. Nhớ hôm đó trời đã tối, mưa vẫn không hề có dấu hiệu ngừng mà ngày càng nặng hạt. Anh chạy xe như bay phóng thẳng đến trường cô, liền thấy cô ngồi bệt dưới đất, hai tay bó gối,

tóc tai áo quần ướt sũng, nhưng cô đã nhìn anh và cười tươi, anh vẫn nhớ nụ cười ấy, nó luôn ngây ngốc mỗi khi cô gặp anh hay cảm thấy vui vẻ. Trên đời còn có người nào ngu ngốc hơn cô đây?

Thoát khỏi kí ức, anh nhìn cô run bần bật trong chăn. Liền nằm lên giường, tay vuốt ve lưng cho cô. Cô như nhận hơi ấm, kéo anh lại, ôm cứng trong lòng. Mùi cô mập má, hương men vẫn thoang thoảng trong không khí:

- Em xin lỗi vì để anh chờ

Anh bỗng thấy bật cười, tim nhói từng đợt, anh đã quá vô tâm hay tại vì cô quá ngốc? Có lẽ là cả hai!

Anh đi về muộn nhiều thế, nhưng lại chưa một lần xin lỗi cô, lại còn trách cô chờ đợi, vậy mà cô chỉ cười, giờ anh hiểu cảm giác đó, chắc cô đã đau lòng lắm.

Bây giờ, cô chỉ bắt anh chờ đợi vì lịch làm việc thay đổi, vậy mà cô xin lỗi anh những hai lần, anh đâu trách cô, sao cô lại áy náy.

- Đừng giận em mà...em sai rồi - Cô ôm anh chặt hơn trong lòng, tưởng anh giận vì bắt anh chờ đến khuya.

- Ngủ đi, anh không giận - Anh nhắm mắt, nằm cuộn trong ngực cô, lắng nghe nhịp tim dồn dập của cô, tim cô đập nhanh quá!

20. Học Cách Yêu ^^~

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ như hắt thẳng vào mặt, nhưng nó sẽ không làm cô thức giấc nếu như anh không hôn cô. Đôi môi nhỏ hồng của cô như bị môi anh bao trọn, nó ấm, ẩm và mỏng. Theo thói quen cô khẽ hé môi ra, chiếc lưỡi khẽ chạm môi rồi lướt anh, khiêu khích. Tay cô vòng từ eo anh lên cổ anh, thở gấp, cảm nhận bàn tay anh lại vượt rào, sờ soạn.

Từ trong môi hôn, cô khẽ bảo anh một cách khó khăn

- Ừm...Hôm nay....

- Chủ nhật....

Tức thì, cô cảm nhận được thân người cô hoàn toàn chạm vào bờ ngực nóng của anh, chiếc váy ngủ màu xanh tràm ngố đã bị anh vứt xuống giường.

Cô nhắm mắt, tay kéo mạnh ngực anh xuống, áp sát vào ngực cô, thở gấp. (18+)

Nhanh chóng thoát ý cho anh, cô khẽ hôn lên trán anh, mũi, má, cắn nhẹ tai và dừng lại ở môi anh.

Người cô khẽ gồng lên, lật người lại, đè lên người anh, cô nhếch mép, nhìn anh mỉm cười phía dưới.

Bàn tay mát lạnh của cô vuốt nhẹ bờ ngực vững chắc ấm áp của anh, khẽ hôn rồi cắn nhẹ cặp ti nhỏ. Tay anh ôm ngang eo cô, mặc cô hoành hành, nhắm mắt hưởng thụ...

Vờn nhau như đủ, anh lại ôm lấy cô, lật ngược cô trở lại, cô nằm yên trong lòng và từ từ tiến vào một cách khó khăn.

- Ly, nó quá chặt - Anh nhíu mày, chặt vật nói

Cô lắc đầu phủ nhận, chu chu miệng xinh, má ửng hồng

- Không nha, là của anh quá lớn

Anh bắt ngờ hôn vào miệng cô. Cười tươi.

- Em rất đẹp đấy, Ly - Nói trong chiếc hôn

- Em vẫn...biết thế - Cô nhắm mắt, hưởng thụ cái hôn ngọt ngào của anh, hứng chịu cơn đau ập đến từ bên dưới.

Cô nằm co lại trong chăn, nhìn anh đi ra từ nhà tắm, chu chu môi, má hồng phúng phính trông thật dễ “ghét”.

- Ềm ềm như thế, anh sẽ cảm thấy mình vừa phạm tội a

~~ Phạm tội gì ? - Cô kê đầu lên đùi anh, tò mò

- Quan hệ với trẻ vị thành niên - Anh hôn chụt vào má cô.

Cô phá lên cười khanh khách, đánh nhẹ vào ngực anh một cái.

- Sao kô đi tắm đi, sẽ rất khó chịu đấy

Cô lại chu môi hờn dỗi

- Anh nhớ chứ? Anh đã làm những 4 lần a~ - Má cô lại phềm hồng

Anh chớp chớp mắt, cười

- Thế....sao

- Ồ!

- Anh giúp em đi tắm!!

Cô liềm híp mí, cười ngốc, dang tay chờ đợi.

Anh kéo chiếc chăn trắng ra khỏi người cô, ôm lấy thân cô đi vào nhà tắm, đặt nhẹ cô trong bồn nước nóng.

Ôm Ny Ny từ trên vai đặt lên bàn, lấy từ trong tủ ra gói bánh quy hương hoa quả bỏ trước mặt Ny Ny, cậu liềm lưỡi biếng ngáp ngáp, chiếc đuôi nhỏ khê mọc dài, vươn tới gói bánh, cầm một chiếc bánh lên đặt trong miệng mà nhai. Bộ dáng của cậu rất buồn cười, mắt nhắm, miêng nhai, trông lưỡi biếng cực kì khiến cô cứ cười khanh khách khi cho cậu ta ăn.

Anh một bên, cầm ly nước cam lên miệng uống, mắt hờ hững nhìn cô như một thói quen.

Sau đó khê nhìn đồng hồ trên tay - 8giờ 6phút.

Anh đứng dậy, nhìn cô

- Đi ra ngoài ăn đi, anh muốn ăn đồ Ý....

- Hêy - Cô gật đầu, lại cười.

Lấy ra từ trong tủ một chiếc áo sơ mi và một chiếc quần bò xanh bó sát.

Nhưng khi mang chiếc áo nịch ngực thì cô ngư trợn mắt há mồm.

- Chồooooongggggggg, nó lại lớn hơn

Anh múm môi chẳng biết nói gì, nhìn ngực cô chăm chú nghiên cứu, rồi lấy từ trong tủ ra một chiếc bra mỏng đưa cho cô.

- Mặc nó vậy...

- Anh hiểu chứ? Mặc cái đó vào người em sẽ rất xấu a~ - Cô ảo não

- 116-63-97 Số đo rất biến thái...

- Cái gì...đáng lẽ 105 thôi mà - Mắt cô trợn ngược...

Anh nhún vai - Chắc là do anh a

~Cô tức đến thổ huyết, bực bội mặc chiếc bra trắng vào, nó ép ngực cô lại, làm nó như tròn hơn, cô đành phải lấy một chiếc áo sơ mi khác bó eo và mặc vào...

Ngực lớn ai bảo đẹp? Nó sẽ làm cô như béo hơn bình thường khi mặc áo rộng. Nó khiến cô phải khổ cực chọn bra phù hợp. Nó khiến cô phải mệt mỏi với ánh mắt soi mói của tụi con trai. Nó khiến cô.....

Ngồi lên xe anh, cô chải rửa, tay ôm Ny Ny vuốt vuốt.

Chiếc audi bạc lướt nhanh trên đường lao thẳng đến đường cao tốc.

Sau khi giao chìa khóa cho người bảo vệ, anh dẫn cô đi vào nhà hàng và ngồi vào một chiếc bàn đã được đặt sẵn.

- Anh chị dùng gì ạ? - Tiếng nói vui vẻ của một cậu nhân viên cất lên.

Cô quay lại ngưỡng mặt nhìn cậu và cười nhẹ khiến cậu như lỡ đi mấy nhịp tim...đỏ mặt.

Nhận Menu từ cậu, cô lướt mắt một vòng rồi đưa cho anh.

- Cái nào cũng được, tất cả đều tốt.

Anh cầm Menu gọi ra cả đồng món ăn đắt tiền, cho đến khi cô nhấc mắt nhìn ra đường anh mới dừng lại và nói nhẹ

- Thêm một chai rượu Monteverdi

Cậu bồi bàn viết nhanh trên notes rồi mỉm cười đi vào, không quên bỏ lại câu " Quý khách chờ một chút "

Cậu ta đi vào rồi, cô mới quay lại nhìn anh, ánh mắt tóe lửa

- Bình thường em cho anh nhìn đôi?

- Hấn nhìn em mãi...

Cô chu chu môi

- Tại em đẹp chứ bộ...

- Ủ - Anh lại đáp bằng quơ, khuôn mặt muôn thuở vẫn lạnh lạnh, nhưng môi anh khẽ cười nhẹ.

- Chiều anh muốn cùng em đến trường kô?

- Làm gì?

- Xem bóng rổ a~

- Anh bận với bên đối tác rồi

- Ôh - Cô gật đầu, chút chút thất vọng

- Mà này, hay là tối anh cùng em đến bệnh viện thú y nhá, ở đó vui lắm

- Ủ, được - Anh khẽ gật đầu...

Hai người cứ nói chuyện vui vẻ cho đến khi....

- Ô...Ai đây - Có một giọng nói cất lên, có vẻ rất niềm nở

- Chào cậu...Hong Mỹ Nhân...

Tiểu Linh nghe thế, đầy bực tức nhưng miệng vẫn nở nụ cười

- Kô giám, tôi sao giám so sánh với cô đây...

- Cậu đi cùng ai thế - Cô lơ đãng chuyển chủ đề, cô biết từ cuộc thi King Girl, Tiểu Linh trước ghét cô nay còn ghét cô hơn, tuy không biểu lộ ra mặt nhưng cô chắc chắn điều đó.

- Tiểu Sương và một số bạn - Cô ra đảo mắt qua anh, anh thì đang bấm bấm chiếc điện thoại, lơ đi cuộc nói chuyện nhằm chán nản giữa hai cô gái

- Ai đây...kô phải giám khảo KG? Giám đốc trẻ của S sao? - Cô ta cười niềm nở, đưa tay ra như muốn bắt tay với anh.

Anh ngược mặt lên khi nghe cô ta điểm danh, nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn của cô ta đưa ra trước mặt, anh lạnh lùng cất tiếng

- Xin lỗi, tôi kô quen bắt tay với người lạ.

Cô ta ngại ngùng rút tay về, rồi lại nhìn qua cô bực tức như kiểu đang đánh ghen, cô vội vàng giải thích

- Anh ấy là chồng mình, chúng mình định vài tháng nữa sẽ cưới...

- Thảo nào... - Cô ta nhếch môi khinh miệt - Cáo từ...- Rồi quay lưng đi

Cô ôm đầu, vuốt ngược tóc ảo não

- Khổ quá a

~Anh cười nhếch mép

- Vì em đẹp...

- Khỏi mĩ mai đi, anh giống như đang xem kịch ấy...

Vừa lúc đó, phục vụ lại lên tiếng

- Thức ăn của quý vị đây, chúc ngon miệng.

Cô khẽ cảm ơn rồi nhìn cái bàn đầy ắp món ăn, cầm dao và nĩa lên sẵn sàng chén.

Anh nhìn cô ăn đến ngon thì hài lòng, nhấp một ngụm rượu, vị ngọt chất như hòa tan trong miệng anh.

Mặc dù rất muốn ăn cho thỏa thích, nhưng cô vẫn cẩn trọng, ăn chậm rãi và cố gắng tỏ ra thật thùy mị, điều đó khiến anh cứ cười tủm tỉm suốt. Cô và anh rất được chú ý, anh khá nổi tiếng với danh giám đốc công ty của S, trẻ tuổi và tài giỏi, lên chức giám đốc từ lúc 16 tuổi, sau hai năm, công ty của anh ngày càng lớn mạnh và nổi tiếng trên toàn nước, cổ phiếu của anh trong tập đoàn S nhiều gần bằng với chủ tịch vậy mà anh lại kô hề có ý định tiếp quản tập đoàn này, lại có ý nhường cho người anh trai bí ẩn của anh. Đàn bà xung quanh anh luôn kô thiếu, nhưng anh lại nổi tiếng lạnh lùng và tàn nhẫn, kô bao giờ chịu tiếp xúc với người lạ, luôn quyết đoán trong mọi việc. Vậy mà giờ anh lại cùng một cô gái xinh đẹp, chừng đang học cấp 3 đi ăn... thật tình, trâu già gặm cỏ non a~.

Ước chừng kô chất nổi thức ăn nữa, cô khẽ nhìn qua anh, thấy anh chỉ ăn được một chút thịt đã dừng lại, lấy khăn giấy lau lau miệng, khoanh tay trước ngực nhìn nhìn cô.

- Đã no?

- Vâng

- Uống chút rượu đi, sẽ kô trướng bụng lên...

- Hi - Cô cầm ly rượu lên, uống một ngụm - Em vào toilet, anh chờ em

- Ừ

Khẽ soi mình trong gương, cô rửa tay thật sạch rồi vuốt vuốt lại mái tóc đỏ dài của mình. Lấy cây son đỏ nhẹ từ trong túi ra rồi khẽ bôi nhẹ lên môi, dùng mascara quét nhẹ lên mi cong. Hài lòng soi mình trong gương, vừa lúc quay lưng lại liền thấy Tiểu Linh cùng Tiểu Sương bước vào

Cô khẽ mỉm cười cúi chào rồi định quay lưng đi liền nghe thấy tiếng nói mĩ mai của Tiểu Sương

- Nghe nói Thùy Nhi đang bồ bịch cùng giám đốc Hoàng...Hồ Ly có khác, người yêu cũng thật giàu có a

~Cô quay lại, mỉm cười.

- Cảm ơn lời khen, quả là tôi dỏm anh ấy trước - Hàm ý là " cô không được nên ghen chứ gì..."

Hai cô gái tức điên lên mà không nói được gì, đành cầm nín, mặt đỏ lên nhìn khuôn mặt cười tươi hơn hoa của cô.

Cô đi ra, môi nhếch mép khinh bỉ lũ nào ngẩn chân dài.

- Anh đợi lâu chưa?

Anh nhếch môi đứng dậy, đoạn hội thoại vừa rồi anh đều nghe, tại anh quá thính chẳng...

Thanh toán tiền xong, cô lại theo anh lên xe, điểm đến kế tiếp là công viên, cô muốn tiêu hóa hết đồng thức ăn và thu một ít nguyên khí ỉn.

Tấp xe vào bãi đỗ, anh mở cửa định qua mở cửa cho cô thì cô lại tự mình mở cửa, anh lại cười, đúng rồi, cô khác mấy cô gái kia mà....

Cùng anh dạo bước trên bờ hồ, cô bước từng bước thật chậm, vươn mình trong nắng làm da cô sáng bừng lên.

Dừng chân tại một ghế đá, cô ngồi xuống, lấy máy điện thoại ra, quay qua anh cười...

- Chụp ảnh

Cô cầm máy điện thoại lên rồi nhìn anh cười. Anh nhìn điện thoại trong tay cô rồi nhìn cô, không biết nói gì mà cũng chẳng từ chối...

Cô chụp một tấm ảnh, đoạn đầu thì cô dựa vào vai anh nhưng khi chuẩn bị bấm máy cô lại hôn chụt má anh một cái.

Sau đó liền nhăn răng ra cười trông cực ngố, anh không thể ngăn nổi, liền kéo cô lại hôn phớt vào môi cô, cô đỏ mặt, quay đi chỗ khác

- Ở đây đông người a

~Anh chẳng nói gì, cầm lấy điện thoại của cô, bấm bấm cài hình nền, rồi lại gửi ảnh đó của cô sang máy anh, lại bấm bấm.

Cô liền vui vẻ, ôm lấy tay anh, tựa đầu vào anh. Hạnh Phúc

~****

Vì hôm ấy có buổi giao lưu bóng rổ giữa Đại Học A và C nên cô cũng phải đến, thực ra thì không đến cũng không sao nhưng vì lời hứa. Cô ăn mặc như thường ngày.

Anh đứng xe trước trường cô, giúp cô mở dây an toàn, im lặng.

- Lát anh đến chỗ, khoảng mấy giờ em về?

- 6 giờ đến 7 giờ a

~~ Sao muộn thế...

- Tiệc nữa mà...

- được, tan thì alo cho anh

- Vâng - Sau đó cô mở cửa xe rồi đi vào trong trường.

Sân bóng rất lớn, đã đông nghịt người, cô lấy điện thoại ra alo cho chị.

- Chị ở đâu...Em không tìm ra chỗ

- Thế em đang ở đâu?

- Cửa a

~~ Chờ chị....

Rồi 5 phút sau, cô theo Lan đi lại hàng ghế trên cao, có thể nhìn rõ toàn bộ trận bóng, cô cũng không bắt ngờ lắm khi có Minh ở đây.

- Chị Minh - Cô vui vẻ ôm hôn chị nhưng lại bị Lan kéo lại vút vào cái ghế bên cạnh

- Cửa chị - Lan hùng hổ tuyên bố, mọi người gần đó chỉ biết im lặng làm ngơ, gì thì gì, Duy-hiệu trưởng trường là anh trai của Lan, không nên động vào.

Cô nhăn nhó, giận dữ quay mặt chỗ khác mặc kệ Lan xin lỗi như thế nào, Lan làm cô đau a~.

- Tôi ngồi đây được chứ? - Bỗng một tiếng nói cất lên

Cô quay lại, nhìn cậu bạn, là Đình Linh, cậu ta mặc quần đen áo sơ mi trắng đơn giản, cổ tình không gài 3 khuy áo làm cho thêm phần lãng tử, cô để ý thấy những cô gái ở đây đều rất thích vẻ ngoài của cậu ta

- Được, cậu ngồi đi

Cậu ta ngồi xuống, nhìn xuống sân bóng, lơ đãng.

Lát nữa, Minh Long chạy đến chỗ cô ngồi, cười hạnh phúc như trẻ

- Chị Thùy Nhi, chị đến rồi

Cô cười híp mí

- Ủ, chị hứa mà - Rồi cô lấy bánh trong gói cầm trên tay đưa trước mặt cậu

- Ăn đi, sẽ may mắn đấy

Cậu ta đỏ mặt, cắn một miếng.

- Nếu tụi em thắng, chị sẽ đi chơi với em chứ?

- Cậu sẽ thắng chứ? - Cô hỏi ngược lại

- Tất nhiên - Cậu ta vui sướng

Cô đứng dậy, vui vẻ đi cùng cậu ta xuống sân bóng. Rồi cô đi qua đội của đại học C

- Anh Hoàng ^^

~~ Nhi, em đến đây à...

Hiệp nghe thấy thế liền quay lại

- Lát về đi chơi đi, anh khao

Cô cười lắc đầu, từ chối

- Chồng em sẽ khó chịu a

~~ Ủ - Rin bĩu môi

- Các anh chơi tốt nhé - Cô nháy mắt, tạm biệt rồi về chỗ ngồi

Trận bóng kết thúc một cách nhàm chán trong mắt cô, cô luôn thắc mắc không hiểu bóng rổ có gì vui mà nhiều người thích như thế, họ cổ vũ rất lớn...

Mọi người ai nấy đều ra về sau khi mở tiệc chiêu đãi chúc mừng dành cho các tuyển thủ.

Trời đã tối hẳn, đèn đường đã được bật lên. Khác với ban ngày, đêm xuống như lạnh hơn. Cô đứng trước cổng trường nhìn mọi người thi nhau đi về. Có lẽ hôm nay anh lại bận. Bỗng một bàn tay đập nhẹ vào vai cô

- Chị uống cafe nóng không - Đình Linh hỏi nhẹ, giọng trầm trầm nhưng ấm hơn anh rất nhiều, khuôn mặt không lộ một cảm xúc.

Cô cười rồi nhận lấy.

- Đây là vì cái gì a~?

- Coi như xin lỗi vụ hôm qua đụng phải chị

- Ủ

- Cùng về kô?

Cô im lặng, rồi nhẹ lắc đầu

- Tôi đang chờ người đến đón

- Vậy tôi chờ cùng chị

- Cũng được - Cô cười híp mí, cũng chả từ chối, uống cốc cafe sữa nóng. Nó làm cô ấm hơn một chút.

- Chị mặc vậy kô lạnh sao?

- À, cũng có...chút chút

Đình Linh lắc đầu, định cởi áo khoác mình ra thì từ đằng sau, một chiếc áo da đen ôm lấy người cô, 1 bàn tay nắm ôm từ sau lưng cô lên trước, như sưởi ấm

- Ly Ly, cậu sẽ bị cảm đấy, đồ da dất

- Ron... Cậu ta sẽ hiểu lắm

Melry từ đằng sau cầm khăn len quàng cổ cho cô, khẽ cười

- Cậu là hotboy khối dưới ak

Linh nhú mày, khẽ lắc đầu

Melry nhếch môi, tiến tiến, nhìn cậu ta rồi quay lại kéo Ron đi mất.

- Bạn chị?

- Ủ, Thanh mai trúc mã a

~Rồi hai người kô nói gì, chỉ im lặng.

1 tiếng sau, chiếc audi bạc xuất hiện, ánh đèn đường như quá sáng khiến cô kô quen, chói mắt, khẽ đưa tay lên che lại.

Anh vội vã bước từ xe, trên tay là một chiếc áo lông đỏ chạy nhanh về phía cô, ôm lấy rồi nhanh khoác lên người cô.

- Anh xin lỗi

- Hì, kô sao - Cô quay lại Đình Linh nhưng cậu ta đã đi từ lúc nào, nhìn bóng lưng của cậu phiêu phiêu nhưng lại cô đơn đến đỉnh điểm.

Cô ngoái đầu lại, nhưng chân vẫn bước theo anh.

Trong xe có điều hòa nên rất ấm, Cô ôm chặt chiếc áo lông anh đưa đến, rất mềm, lại một món quà mới anh tặng cô.

- Lạnh lắm kô? Anh bật thêm độ nhé? - Anh nhìn cô lo lắng, tay cô lạnh hơn bình thường rất nhiều.

- Anh đừng lo lắng quá...em kô quen - Cô ngập ngừng quay mặt đi

Mặt anh tím tái, mọi thứ như dừng lại khi cô nói câu đó, khuôn mặt anh lại lạnh hơn bao giờ hết, bật máy rồi vịch gas phóng thẳng.

- Vào tắm đi - Anh đưa áo quần cho cô rồi đi lên tầng 4, phòng làm việc của anh, chỗ này dường như anh rất ít lên, chỉ khi công việc quá nhiều mới cần đến, nếu không anh sẽ ở trong phòng ngủ làm, có lẽ tại anh lười hoặc cũng có thể tại anh muốn gần cô.

Ngồi vào ghế, anh cố gắng tập trung nhưng câu nói của cô lúc này vẫn cứ văng vẳng trong tai, anh nhếch môi tự giễu mình.

Lúc này, thấy cô đứng hơi khum mình lại giữa thời tiết thất thường này, anh đã rất lo lắng, công việc của anh ngày càng bận để chuẩn bị cho dự án mới, thời gian dành cho cô có thể sẽ không còn nhiều như trước.

Vội đầu trong mớ lộn xộn, anh nghe thấy tiếng bước chân vội vã của cô, rồi tiếng di động anh kêu ở trong phòng ngủ, lầu 2. Tại cô không thính như tai anh, mũi cô cũng không nhạy cảm như anh, nên có lẽ cô không biết anh đang ở đâu.

Rồi anh nghe thấy tiếng động lớn, tiếng cô thút thít khóc, miệng gọi tên anh.

Anh gấp máy tính lại, chạy nhanh xuống lầu, liền thấy cô ngồi xõng xoài ở trên thềm, mặt mũi lem lem nước mắt, tay ông mặt khóc nức nở, điện thoại vút lăn lóc trên sàn như tội đồ phản chủ

- Nhi, em sao thế - Tìm anh như ngừng đập, mọi thứ như sụp đổ dưới chân nhìn cô thật tội nghiệp, anh hoảng hốt, lo sợ.

Cô ngược mặt lên, méo máo, nước mắt chảy ròng ròng nhưng môi cười ngốc

- Em tưởng anh bỏ đi đâu rồi, em tìm không thấy ...

Anh chạy lại ôm lấy cô vào lòng.

- Anh trên phòng làm việc, chỉ vừa...

- 9h rồi, này em không thấy anh, em tưởng anh đi đâu, nhưng...lâu quá, em đã tìm... - Cô khóc nức lên, nước mắt như đứa trẻ, má cô đỏ nhưng đường máu, mắt hoe nước, môi mím lại, tay bấu chặt áo anh, người run bần bật

- Anh...xin lỗi

- Hức hức, Ăn cơm, nó nguội mất rồi.... - Cô thút thít.

Anh đỡ cô dậy, nhìn chiếc váy dài của cô bị loe loét máu, thở dài, nhấc bổng bế cô trên tay đi vào phòng ngủ.

Tìm cô đập thành thịch, có lẽ vẫn còn hoảng sợ với ý nghĩ anh sẽ bỏ cô đi vì cô phiền hoặc cũng có lẽ vì cú trượt cầu thang lúc này. Tay cô ôm chặt cô anh, nhìn anh bước từng bước vững chắc tiến lên phía trước. Cánh cửa phòng thủy tinh dày đã chắn ngang trước mặt, cô giúp anh mở nó ra, anh bế cô đi thẳng đến hộp đựng y tế, cô cầm lấy rồi anh lại bế cô đến giường cho cô ngồi trên đùi mình một cách nhanh chóng, mọi việc cứ như đã được làm đi làm lại nhiều lần đến quen thuộc.

Anh nhìn cô với ánh mắt trách móc, cô rứt đầu lại rúc vào ngực anh, tay anh ầm ập và nhẹ nhàng vén chiếc váy lên đùi. Cặp chân dài trắng nõn của cô lộ ra, phía chân trái bị rách một đoạn lớn, máu vẫn chảy và như không có dấu hiệu ngừng lại.

Anh mở hộp y tế thủy tinh ra, lấy một chiếc bông lau nhẹ vết thương cho cô. Cái đau ập đến, tay cô bấu chặt vai anh khiến anh phải ngừng tay lại, anh quay lại nhìn cô, cô nhắm chặt mắt, hai môi cắn chặt sắp bật máu. Anh cúi xuống hôn mạnh vào môi cô, cô nhanh chóng đáp lại, mắt anh cố mở lớn nhìn vết thương, một tay ôm cô, một tay linh hoạt lau vết máu và rửa vết thương bằng Oxi-Gà.

Đến khi anh dứt ra khỏi chiếc hôn, cô mới thôi không bấu chặt vai anh nữa, cúi xuống nhìn chân mình. Vết thương đã được rửa sạch và dần dần khép lại cho đến khi hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Anh cầm mặt cô, kéo cô lại trong lòng, hôn mạnh bạo lên cặp môi hương cherry của cô như một hình phạt, cô nằm yên trong lòng anh, không nhúc nhích, không chống cự.

- Còn đau không?

Cô khẽ lắc đầu, những giọt nước mắt long lanh còn đọng lại trên mi khiến cô thêm phần câu nhân.

Anh dùng tay lau nhẹ mắt cho cô, khẽ mắng ” Ngốc ” rồi lại bế cô đi thay chiếc váy khác.

- Xuống nhà ăn cớmmmm - Cô nhúu mày nhìn anh, ra lệnh

- Anh ... - Anh muốn nói là anh ăn cùng đối tác rồi nhưng lại nhìn thấy cô vẻ giận dỗi

- Kô ăn thì em ăn một mình - Rồi cô đi xuống nhà, đóng cửa mạnh một tiếng, tiến thẳng đến nhà ăn.

Ngôi biệt thự của anh khá lớn nếu kô nói là rất lớn. Ở đây luôn khiến cô có cảm giác lạnh lẽo và kô thích ứng.

Đi ngang qua một căn phòng, cô thấy cửa mở và bên trong có đèn liên tồ mò đi vào. Ngó quanh thì lại chẳng có ai, cô nhún nhún vai rồi tắt đèn và đóng cửa, đi ra mà kô biết rằng có một nụ cười vừa xuất hiện khi cô vừa cất bước.

Anh thấy cô giận liền nhanh chóng đuổi theo, kéo tay cô lại, anh cười nhẹ

- Anh đói

Cô nhếch môi rồi kéo anh cùng xuống nhà ăn

21. Fire Fox

- Đình Linh? Sao cậu lại ở đây?

Cô nhúu mày, nắng thật chói và đường như mỗi ngày càng gắt hơn, sắp tốt nghiệp rồi. Cô đang đi dạo theo con đường cũ đến khu vườn nhỏ sau vườn, lại đập vào mắt cô là Đình Linh, cậu ta nằm dài trên ghế đá, tay vắt lên trán, ánh sáng mặt trời len lỏi qua các kẽ lá từ cái cây phượng phía trên chiếu nhẹ lên gương mặt cậu con trai tuổi mới lớn, đẹp như tạc tượng. Cậu sở hữu một làn da mịn màng, hơi nâu màu sữa, môi hơi dày nhưng lại đỏ lên một cách kì lạ và trông rất nam tính, cặp kính cận thư sinh che đi đôi mắt đẹp lúc nào cũng mang vẻ buồn man mác khiến người ta như bị hút hồn vào đó.

Cậu như sáng lên trong khoảng vườn bé, đến cô cũng phải choáng ngợp bởi vẻ đẹp của cậu.

Cậu nhúc nhích, mở mắt ra, ngồi dậy và nhìn về phía cô. Khuôn mặt lạnh nhưng rồi dịu lại, cậu mỉm cười nhìn cô.

- Tôi muốn nằm ngủ một lát.

Cô nhúu mày, mái tóc đỏ dài bồng bênh tung trong gió, bước chân cô linh hoạt đi về phía cậu, khẽ ngồi xuống kế bên.

- Cậu bị ốm sao?

Cậu lắc nhẹ đầu, khẽ dựa vào thành ghế phía sau, ngẩng mặt nhìn trời.

- Đôi mắt chị màu đỏ? Vì sao? - Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ hỏi

- Hi - Cô chỉ cười, dựa lưng ra sau, nhìn những chú chim riu rít trên các cành lá, kô nói lời nào, ngân nga khúc hát cô vừa thuộc trong giờ nhạc.

Cậu nhìn cô, cô thật xinh đẹp đến thuần khiết, nụ cười cô nhẹ nhàng nhưng lại làm cho người ta rất bình yên. Cô thông minh và biết cách nắm bắt suy nghĩ của người khác. Cô là một con người bí ẩn, lời đồn của cô cậu đã nghe rất nhiều.

Thật khó tin khi nghe chúng...

Cậu nhếch mép, cúi lại gần cô, khẽ thơm nhẹ lên má.

Cô im lặng, không hề né tránh.

Cho đến khi cậu ta ngồi lại, cô quay lại, khẽ nghiêng đầu, cười nhẹ

- Vì sao?

- Tôi thích chị! - Cậu đứng dậy, và bước đi, bóng lưng của cậu thật cô quạnh nhưng như làm ọi thứ xung quanh sáng bừng.

Cô nhìn người con trai đi đằng trước, cô cười, gọi với theo.

- Đây, chiều nay 2h đi chơi với tôi nhé....

Cậu mỉm cười, không hề quay lại, chỉ đưa tay lên như kiểu chào.

~~~~ Minh Long - Cô reo lên, tay vẫy vẫy khi đã nhìn thấy Long, cậu ta đang tập bóng cùng lũ bạn.

Nghe tiếng kêu của cô, cậu ta dừng động tác, quay lại và có vẻ rất vui khi đó là cô.

Những người bạn của cậu hết người này lại người khác trên cậu, làm mặt cậu đỏ ửng lên thật dễ thương, cậu gãi đầu, chạy lại phía cô.

- Chị gọi em?

- Ừ - Cô cười, đưa cậu gói bánh - Tối nay đi chơi với tôi, tôi sẽ đến nhà cậu đón.

- Chị biết nhà em? - Cậu ta ngạc nhiên, cầm lấy gói bánh theo quán tính

- Ừ, thế nhé - Cô cúi xuống hôn chụt một cái vào má cậu rồi chạy đi làm cậu cứ ngẩn ngơ rồi cười mãi suốt buổi tập bóng, bạn của cậu thì ồ lên thay nhau đùa cậu.

- Bố, 9 ngày nữa là đến ngày Nguyệt Hằng, bố sẽ đi thật sao? - Cô nằm trên giường, cầm điện thoại, nói chuyện với bố

- Ừ, ta xin lỗi.

Cô cười xòa

- Có gì chứ, bố nhớ cẩn thận lũ quái vật là được rồi.

- Chào con

- Vâng ạ, chào bố.

- Tiểu Thùy, em làm chị tìm mãi - Chị Lan trong bộ đồ đen chạy tới, thở gấp

- Chuyện gì thế

- Trước cổng trường, ra mà coi kia, có chàng nào đó tìm em đấy

- Ồ - Rồi cô phóng xuống giường, chạy ra lan can sân thượng nhìn xuống, liền thấy chàng tóc nhuộm màu quen thuộc.

Phi nhanh qua các dây cầu thang, cô chạy qua các hành lang.

- Có chuyện gì vậy ạ?

Rin quay lại, cười tươi

- Cái này là phí hoa hồng cho sáng kiến lúc trước của em, bây giờ mới có

Cô gãi đầu, cầm lấy

- Đi uống cà phê nhé?

- Cũng được - Rin liền đi theo cô đến quán nước ven đường.

Cậu nhìn qua khung cửa sổ, ánh mắt mông lung khó tả.

- Vì sao thế? Anh cãi nhau với Hoàng à?

Cậu khẽ cười rồi lắc đầu

- Bố mẹ anh không cho sao?

- Ừ, người lớn là thế mà, họ làm sao mà chấp nhận được

- Cần em giúp gì không?

- Em thì giúp gì - Cậu cười lớn, vẻ không tin, nửa đùa nửa thật

- Khinh nhau đấy à? - Cô lè lưỡi, nhấp một ngụm campuchino, vị ngọt hơi cay tan trong lưỡi, đầu óc bắt đầu hoạt động hết công suất của nó.

~Thay hình bộ đồ da quyến rũ, cô trang điểm nhẹ, tóc búi cao, chiếc ruy băng thắt lỏng trên đầu xinh xắn, ngấm mình trong gương, cô cười duyên.

Anh từ phía sau đi tới, ôm chặt lấy cô, hôn nhẹ ở cổ cô, rồi cằm, má và môi.

Cô mặc cho anh ôm hôn một hồi, mới khẽ nói

- Anh à...em chỉ là đi chơi đùa một chút

- Em là tịch mịch sao?

Cô hôn mạnh vào môi anh thật lâu.

- Em yêu anh!

Rồi cô cầm túi túi xách da hàng hiệu lên vai, cô đi ra cửa, xuống gara lấy chiếc phân khối màu trắng đen do bố mua cho, cô phóng như bay trên đường cao tốc.

- Chết đến đúng giờ thật - Đình Linh nhìn đồng hồ, cười nhẹ

- Lên đi, đi dạo một vòng nhé

Đình Linh cười, cầm lấy chiếc mũ bảo hiểm cô đưa, đội vào và lên xe, ôm nhẹ eo cô.

Cô lướt đi nhanh như gió, cảm giác thật tuyệt khi làm chủ tốc độ.

Linh thì không còn nghi ngờ gì nữa, mọi tin đồn về cô đều là sự thật.

Cô chạy một vòng lớn, chạy đến con đường quen thuộc, xung quanh đường toàn cây cao su.

Dừng xe, trước mặt Linh là vực thẳm.

Cô tắt máy, xuống xe. Nhìn cậu, cậu nhìn xuống vực sâu, không nói lời nào.

- Cậu thấy sao? Đẹp chứ?

- Ừ...

- Đi với tôi.

Cô cầm tay cậu, chạy nhanh như bay khiến cậu chạy theo cũng không kịp.

- Chết làm gì thế?

- Nhanh lên, chúng sắp đuổi kịp rồi... - Cô hốt hoảng khiến cậu cũng ngạc nhiên, đôi mắt cô sáng hơn bao giờ hết.

Bỗng cô dừng lại đột ngột, kéo cậu ôm vào lòng bảo vệ

- Cô em, định chạy sao? - Một giọng nam khè khè cất lên đầy bí ẩn.

Cậu bị cô ôm vào ngực, không hiểu gì, nhưng cô quá mạnh, cậu không sao cử động được

- Người muốn gì? - Cô nhìn thẳng con hồ ly trước mặt, cất tiếng

- Viên pha lê Sói

- Đừng mơ!

Rồi cậu cảm nhận được cô nhanh như chớp, chạy kể bên hấn, dùng dao, đâm mạnh ở bụng hấn, rồi lại nhanh chóng ôm lấy cậu.

Hấn không trở tay kịp, khụy xuống ôm lấy bụng mình.

- Thùy Nhi? Chuyện gì thế?

- Ngoan, không sao!

Cô ôm lấy cậu, vuốt vuốt vai.

- Người chán sống? - Hấn ta gầm rú lên, lao nhanh qua các cành cây, với bộ móng nhọn hoắt, hấn đâm thẳng về phía...cậu, mục tiêu mới mà hấn cho là điểm yếu của cô.

Nhưng khi bộ tay gớm ghiếc của hấn sắp chạm đến lưng cậu thì cô lại dùng thanh Thần Ly Hải cắt đứt đôi tay hấn thật nhanh.

Hấn hét lên trong đau đớn, cô buông cậu ra, bay từ trên cao, đâm mạnh lên ngực hấn, moi tim hấn ra, rồi người hấn bị thiêu cháy và biến mất.

Mọi thứ xảy ra dường như quá đột ngột khiến cậu không hiểu gì, nhưng cậu dường như đoán ra một điều...

- Chị...là ai? - Cậu đứng im nguyên chỗ cũ, mặt cúi gằm, giọng nói lạnh băng

- Fire Fox - Cô cười, bước từng bước uyển chuyển tiến tới, nắm lấy tay cậu và bay đi.

Đạp qua những tầng mây, bay qua những chú chim, cô cười, nụ cười đẹp như thiên sứ khiến cậu ngây ngất

- Thế nào? Đẹp phải không?

Cậu không nói gì, ôm nhẹ eo cô.

- Minh Longggggg, cậu làm gì thế kia?

Minh Long giật mình quay lại khi nghe thấy tiếng hét của cô từ phía sau.

- Em đang đuổi đàn bướm này đi, chúng thật phiền nhiễu.

- Fuck...- Rồi cô dùng phấn thơm bảo lưu bướm yêu quý của mình đi về chuồng.

- Chúng là vật nuôi của tôi đấy nhé...

- Em tưởng chị có một con chuột...

- Không, đó là em zai tôi ...

- Nhà chị đẹp nhỉ? Bố mẹ đâu?

- Bố chị hử? Đi vắng rồi, mẹ chị mất luôn rồi - Cô thông thả bật đèn lên

- Cậu ngồi đi

- Ôhhh - Minh Long khẽ ngồi xuống nhìn ngắm căn nhà, căn nhà khá rộng rãi và thoáng mát, lại rất sạch sẽ.

- Tôi có bánh và rượu, cậu ăn đi, tôi thay đồ rồi mình đi

- Vâng

Cô mặc một bộ đồ bình thường, áo full váy dài đến gót chân.

Cậu chở cô trên chiếc SH của mình. Cô ngồi ở sau khẽ ôm eo cậu

- Đi ăn đi, tôi đói - Cô nói thì thầm ở tai cậu khiến nó đỏ ửng lên.

- Được thôi

Ăn tối xong, cậu lại cùng cô đi xem film, rồi lại ra công viên đi dạo một hồi mới về. Cậu đã rất vui khi thấy cô cứ cười nói suốt khác với vẻ lạnh lùng khó gần của thường ngày.

- Về nhé - Cô vẫy tay chào cậu, mỉm cười

Cậu nhìn ngôi biệt thự sang trọng màu bạc với mảnh vườn rộng bên trong

- Sao chị lại bảo tôi đừng ở đây?

- Chị ở đây mà, cậu về đi

- Vâng - Rồi cậu phóng gas và chạy đi

Thu lại vẻ mặt tươi cười, cô mệt mỏi lê những bước chân vào nhà liền thấy trước cửa anh đã đứng đấy, vẫn vẻ mặt lạnh lùng của thường ngày, nhưng chất giọng ấm áp ấy vẫn chỉ dành riêng cô

- Anh đã ghen đấy

Cô nghe thế, liền cười ngố, nhảy tới anh để anh bế cô lên, cô hôn chụt vào má anh, khẽ hỏi

- Anh ăn tối chưa?

- Anh ăn rồi, vào nhà thôi, lạnh lắm.

Anh đóng cửa và bế cô vào nhà, ánh mắt sáng bạc nhìn ra đằng xa, nơi có một cậu bé đứng đó, dõi theo từng cử động của ai người, anh nhếch mép, cười và đóng cửa

22. *lửa Giận*

Cô nặng nề bưng từng chồng sách dày cộm đặt lên bàn, anh đứng ở gần cửa sổ, tựa người vào tường nhìn cô kệnh, nhấp những ngụm café đen đặc cô pha, anh cười trêu chọc.

- Chồng, giúp em đi a~ - Cô làm nũng

- Em làm được mà... - Vẫn thông dong đứng nhìn

Cô như phát điên lên, giậm mạnh chân xuống sàn như một con voi mamus, hét lớn tỏ vẻ sự giận dữ

- Đồ lười biếng!!!!

Anh nhún vai tiếp tục thưởng thức café và...đứng nhìn cô.

Kệnh cạng bưng hết chồng sách đặt lên bàn, cô thở dài lau mồ hôi.

- Em định sẽ nhai hết đồng giấy đó sao?

- Ừ, chứ làm sao nữa hử? - Cô rít lên vẻ “Em dối rồi nha”

Anh cười khúc khích

- Kô, em nhai đi...

- Anh đang đùa em đấy ak?

Cô bực bội ngồi vào ghế bắt đầu dở từng trang sách, chép từng công thức, đôi lúc cô lại gặm gặm chiếc bút như đang suy nghĩ. Mọi hành động đó như thôi miên anh để không thể nào rời mắt được. Cô như một đứa trẻ, giận lên thật dễ thương mà dường như, anh vừa phát hiện ra điều đó. Nắng từ bên ngoài rọi vào, chiếu sáng cả căn phòng được làm bằng thủy tinh. Mọi thứ như làm nền cho cô nàng hồ ly bé nhỏ, anh chưa thấy một con hồ ly nào lại xinh đẹp đến thế. Làn da cô sáng lên, mái tóc đỏ rực kì quái bỗng bình được cô cột thật cao trên đầu, ba vòng nóng bỏng tuy được cô che đậy cẩn thận nhưng vẫn làm anh say đắm.

Tim anh như muốn được đập trở lại, anh đã yêu cô từ bao giờ nhỉ? Nhưng có một điều không thể phủ nhận là anh không thể nói lên điều đó, có lẽ là anh sợ...

- Huy, anh thôi ngay điệu cười thế đi, em không thể tập trung a~

Cô ảo não ôm đầu.

- Thừa nhận đi, anh cuốn hút hơn đồng giấy đó - Anh nhếch môi, đưa tách café lên miệng nhấp một ngụm.

- Anh đến đi chỗ khác đi, kô được ở đây nữa a

~ Ủ - Anh đặt ly café xuống, hôn nhẹ má cô một cái - Anh đi với Vũ đây - Thì thầm

- Được.

Cô lại quay lại với núi bài tập, bài tập và sách lý thuyết quá nhiều, cô đến đau đầu mắt.

Rồi kô biết bao lâu sau thì

~Tinh Tinh~ (*có tin nhắn)

From : Lan Hâm

-” Mày vào trang web của trường liền đi, con mẹ nó, chị chịu kô nổi nữa rồi”

Cô nhúu mày, cầm ly sữa đá kế bên uống cạn, với tay lấy tạm máy tính của anh, cô mở máy, chờ khởi động xong hết thì vào web trường.

Ở mục trang chủ, cô nhấn vào Tin Hot. Đập vào mắt cô là hai bài báo có lượt xem và bình chọn lên đến mấy vạn người.

” Hoàng Ngọc Thùy Nhi - Nghi vấn về giới tính thứ ba ” với một dấu sao to dùng thể hiện mục HOT

Cô click chuột vào, sau những bài viết là những hình vẽ cô đi vào nhà nghỉ cùng với những cô gái khác nhau, và họ thì đều bị che mặt nhưng cô lại kô. Sau đó là những câu nói kiểu ” Tài nữ ư? Kinh tởm” hoặc là ” Sự thật 100%”

Cô nhếch môi, tay mân mê môi bé, thích thú. Lại quay lại trang chủ, cô nhấn chuột vào bài báo thứ 3 với tựa đề * Với vẻ ngoài quyến rũ, Hoàng Ngọc Thùy Nhi là bồ nhí của Giám Đốc S (đã có hôn thê)*

Rồi tiếp các bài *thuyết trình* nhằm là những bức ảnh anh cùng cô dạo phố, cô kéo anh qua bên này bên kia còn anh thì mặt nhăn như khi ăn ớt.

- Đẹp đôi đấy chứ... - Cô cười tươi lưu những bức hình này lại rồi bắt đầu bẻ bẻ ngón tay, nhấn một loạt kí tự và mã lập trình dò địa chỉ IP của người viết bài này.

Là IP của trường đại học A, cô cười tươi thích thú.

Lại tiếp tục gõ hàng đồng kí tự, hai bài viết trang nhất ấy bị biến mất, thay vào đó là một bài viết mới có tựa đề.

* Fire Fox * và nhấn vào là hình một con hồ ly lửa được lập trình sẵn, nó đang ngủ một cách rất lười biếng, nhưng click vào thì lửa trên người nó sẽ bùng lên rồi nó mở mắt, nói một câu rất quý dị * Đừng động đến Fire Fox, phỏng đấy...!!*

Cô tắt máy vứt qua một bên, cầm điện thoại nhắn tin cho chị Lan

-” Kô sao mà...em thích thú a~ :* Hôn chị ”

Cô cười, lại vui đầu vào học, cô kô có đủ thời gian để lo những việc tào lao này, cô cần một cái bằng đại học loại A hoặc ít nhất cũng loại B. Thế nhưng kô có nghĩa là cô sẽ bỏ qua cho người này...

Cứ vui đầu vào đồng sách cho đến khi một vòng tay ấm áp quen thuộc nào đó ôm lấy cô từ phía sau, nhỏ giọng thì thầm bên tai mặc dù thanh âm tựa hàn băng nhưng lại chất chứa ngàn yêu thương và dịu dàng.

- Ly Ly, Anh đói....

Cô giật mình, nhìn ra ngoài trời, đã tối từ bao giờ, thế là cô đã cày sách từ sáng đến giờ sao?

- Mấy giờ rồi?

Anh đưa tay lên trước mặt cô để cô có thể nhìn giờ qua chiếc đồng hồ trên tay anh

- 20h? Trời ơi...sao anh ko kêu em a

~Anh hôn nhẹ vào cổ cô, thì thầm

- Em cần tập trung mà, nhưng anh đói lắm rồi, ko chịu được

- Lần sau đói là phải kêu em nghe chưa? - Cô lật đật chạy xuống nhà, chạy thẳng vào nhà bếp rồi lại lục tủ lạnh xem có gì ăn được, thật may mắn làm sao khi mọi thứ vừa đủ để nấu một bữa cơm.

Cô lại nhanh chân đi vò gạo nấu cơm, rồi đeo tạp dề vào bắt đầu với các loại hoa quả nào đó anh ko biết tên và cũng có thể nói, anh ko làm sao nhớ nổi tên của chúng.

Nhìn cô làm mọi thứ nhanh chóng và hoàn hảo, anh cũng thật nể. Chỉ biết đứng đó nhìn, thực ra cũng muốn giúp nhưng mỗi tội, anh đụng vào cái gì hỏng cái đó, đứng một chỗ cũng coi như là giúp cô a~ >”

Dọn đồ ăn, cô bới cơm cho anh, miệng cứ lầm bầm trách anh ko kêu cô nấu cơm.

- Lát về bố Ngạn đi em - Anh cắt ngang lời cô nói

- Em cũng muốn thế đây

Đang ăn cơm ngon lành, bỗng cô dừng mọi động tác.

- Chồng, em nghe thấy tiếng động - Cô khịt khịt mũi - Mùi nước hoa và cả...mùi đàn bà.

Cô đẩy mạnh ghế, chạy nhanh lên tầng 3, bay nhanh vào phòng làm việc của anh.

Sau cánh cửa thủy tinh dày cộm, đập vào mắt cô là một cô gái ngồi chiếm chệ trên chiếc ghế làm việc của anh thường ngày, bốn mắt nhìn nhau, cô ta mang bộ đồ cực mỏng, khoe body hết công suất.

Cô cười tươi

- Nóng kô? Mặc ít áo thế kia chắc kô đau nhò...? CÚT - Câu nói đoạn đầu khiến cô ta hơi lạnh gáy, nhưng chữ CÚT thì cực to và rõ khiến cô ta hoảng sợ, mắt long lanh vô tội quay qua nhìn anh đang tròn mắt ở phía sau.

- Anh....Huy

- Cô...là ai? Quen tôi?

- Anh...sao anh bảo em ở đây đợi anh xử lý cô vợ...bà chằn mà?

- Vãi cả bà chằn....- Cô cắt ngang - Biến khỏi nhà tôi trước khi tôi đem cô lên thớt - Cô chỉ tay ra cửa, đuổi khách

Mắt cô sáng bừng lên, tóc bay trên không trung...đỏ chót, mặt trắng bệch ra, răng nghiến chặt thực giận dữ.

Cô ta sợ hãi, chạy nhanh ra khỏi nhà, nhưng còn kô quên gọi cầu cứu anh lần cuối, nhưng lại nhận được chỉ là sự khinh thường của anh nên chỉ biết khóc mà đi.

Cô quay lại nhìn anh, vẫn nụ cười tươi hiền lành ấy như chưa xảy ra chuyện gì, đi lại khoác tay anh, cô kéo anh xuống nhà.

- Xuống ăn cơm, kéo nguội...

Bữa cơm hôm đó diễn ra bình thường nhưng trong yên lặng. Sự yên lặng đến đáng sợ khiến anh kô sao nuốt nổi cơm. Và rồi, anh quyết định lên tiếng trước.

- Thực ra...thật lòng...- Anh ấp úng, cô ngược mặt lên nhìn anh, nụ cười thật hiền.

- Em tin anh mà!! - Một câu khẳng định khiến anh tròn mắt là kô ngờ tới. - Ăn cơm đi, anh đang đói mà.

Anh gật gật đầu, cúi mặt ăn cơm, nhưng lại kô hề để ý rằng nụ cười của cô cứng đờ, mắt đỏ như mắt mèo, đôi tay bấm chặt đôi đũa thủy tinh đã gãy, đâm sâu vào tay cô ...bật máu.

Cô nhớ, đó là cô gái hôm bữa đi với anh từ khách sạn.

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường, cho đến khi anh ngửi thấy mùi máu phát ra từ cô.

- Gì thế kia?

- Gì? - Cô ngược mặt lên, hỏi

Anh bật dậy chạy đi tìm lọ thuốc sát trùng rồi quay lại.

- Đưa tay đây

Cô ngoan ngoãn, đưa tay cho anh bôi thuốc.

- Bát chén để đó, anh sẽ rửa, lên phòng nằm nghỉ đi - Anh nói một cách thật dịu dàng, chất giọng vẫn thật lạnh lẽo.

- Vâng - Cô đáp nhẹ, lên phòng và nằm xuống giường.

Anh nhìn đồng bát chén, tay mân mê cầm, vừa lúc đó lại có tiếng lạch cạch, anh quay lại thì liền thấy cô giúp việc, lại thở phào

- Cô giúp cháu dọn đồng này nhé

- Được, thưa cậu, nhưng cho tôi hỏi, cô Ly Ly đâu rồi ạ, tôi muốn hỏi cô ấy vài thứ về món soup.

- Cô ấy đang mệt, để mai đi ạ, cháu lên phòng đây

- Vâng...

Anh nhanh chóng chạy lên phòng, liền thấy cô đã ngủ trước. Người cô cuộn tròn lại nhìn rất đơn độc.

Chiếc áo full cổ rộng bị xệch ra, bầu ngực tròn bị ép lại, trông thật thu hút mắt nhìn.

Anh khẽ ngồi xuống ở mép giường, với tay đóng cửa sổ và bật đèn thật sáng.

Anh đưa nhẹ tay vén những sợi tóc nhỏ còn vương trên đôi má bầu bĩnh của cô, tay cô đã lạnh lại, nhưng có vẻ nó vẫn còn khiến cô bị đau, môi cô đỏ mím chặt, má lạnh buốt lại càng âm hàn, cả người rất lạnh nhưng lại đổ nhiều mồ hôi.

- Sao lại làm tổn thương mình như thế chứ? - Anh khẽ hỏi rồi hôn lên má cô.

Cởi chiếc áo sơ mi ngoài ra, thay một chiếc quần lụa đen thoải mái, anh lên giường ôm cô lại.

Vì ở trần nên giường như cả người anh được tiếp xúc như trực tiếp với cô, người cô thật lạnh, lạnh đến đáng sợ, điểm đặc trưng của một Vampire thuần chủng.

Anh nổi da gà khi tiếp xúc với người cô, nhưng anh lại không hề buông cô ra mà ôm chặt, cô thấy được hơi ấm liền mon men bò tới, ôm cứng anh, mồ hôi vẫn ùa gối, nước mắt chảy lã chã không ngừng, cô gấp ác mộng.

Thật khủng khiếp khi cô đã thấy anh đi cùng cô gái khác, tuy không xinh bằng cô, cô chắc thế nhưng lại rất gợi cảm và quyến rũ, lại dịu dàng hơn cô.

Cô đã bật khóc, gọi anh mãi mà không được, cô nhớ tới Jenny, cô tìm Jenny nhưng đi ấy lại đi đâu rồi.

Cô lại tìm bố để giải bày nhưng ông lại bỏ rơi cô.

Cô đã rất cô đơn...

Anh cảm nhận thấy người cô càng ngày càng lạnh lẽo, anh bắt đầu run lên khi phát hiện chiếc giường thủy tinh đang có nguy cơ đóng băng lại.

Anh giường như chịu không nổi, nhưng anh vẫn không buông cô ra, lại càng ôm chặt cô hơn khi thấy mày cô đã giãn bớt đi.

Nhưng rồi, anh biết chuyện gì sắp đến, tay anh xoa nhẹ lưng cô, khẽ thì thầm những câu hát

” Hoa ơi đến bên người....giúp chữa lành vết thương....hoa ơi đến bên người....cho bớt đi chút cô đơn...”

Anh nhớ bài hát này cô thường hay hát khi một mình, khi chờ anh hoặc khi làm việc gì đó.

Rồi...cô mở mắt ra, đôi mắt đỏ mọng nước nhìn thẳng vào mắt anh. Tay cô mọc dài những móng tay đen sì sặc bết, găm sâu vào lưng anh, cắt những đường sâu dài.

Cơn đau khiến mắt anh như mờ đi, nhưng tay vẫn vỗ về cô, môi vẫn cười, mắt chỉ nhìn thấy mỗi mình cô.

- Ngoan nào, không sao, anh ở đây rồi....- Nhẹ cúi xuống hôn vào trán cô.

Người cô run bần bật, tay vẫn không ngừng cấu xé những đường dài ở lưng trần của anh.

- Kô...Kô...anh sẽ bỏ rơi tôi mà đi thôi... - Cô bật khóc

Mắt anh tròn trớn, tay ôm chặt cô, không nói gì...

- Tôi sẽ giết anh, để anh không thể bỏ tôi đi nữa, để anh không bỏ tôi theo con người - Cô như nói sảng, tay gym những đường sắc đâm vào lưng anh khiến anh quặn quại mà không dám hét lên vì đau .

- Sẽ là của em....Anh sẽ là của em mà - Anh nhìn cầu khẩn, thở gấp, anh sắp chịu không nổi nữa - Xin em...

- Anh đau mà, sao không buông tôi ra?- Cô nhìn anh, ánh nhìn khó hiểu của một con quỷ thực sự.

- Em đau hơn mà, không sao? - Anh cười, ôm chặt cô hơn vào lòng. Mọi thứ trong căn phòng dường như đều bị hóa băng.

Rồi cô rút tay ra, ôm lấy anh, kéo anh ôm vào trong lòng.

- Anh là của tôi, mình tôi thôi...

- Đúng, của mình em- Nằm gọn trong ngực cô, anh thấy bao nhiêu đau đớn như biến mất, đây là tình yêu sao? Tuyệt thật...

Cô kéo anh hôn mạnh vào môi anh, tay mân mê nhưng vết thương dài do cô gây ra.

Anh nằm yên đáp trả, mặc cô hoành hành trên người mình, có thể do cô quá khỏe cũng có thể do anh không còn đủ sức nữa.

- Anh yêu em mà...đúng chứ? - Nhìn sâu vào mắt anh, cô hỏi

- Ngủ đi, mệt rồi - Anh nhắm mắt lại, ôm lấy eo cô, mặc cô ôm ấp, anh ngủ thiếp đi.

Cô hôn vào trán anh, anh thật ấm, không như cô, người lạnh buốt khiến ai cũng sợ khi chạm vào.

Cô mang hình thù của một con người nhưng trái tim lại của quỷ, điều đó thật không công bằng cho cô nhưng cô lại chưa bao giờ thấy xấu hổ vì nó.

Vuốt vuốt tóc anh, cô đã giận anh cái gì đây, không phải anh đã bảo không quên cô ta sao? Cô phải tin anh chứ, và cô biết chắc rằng ai đó đang chờ đợi sau những vụ này.

Cô sẽ cho hắn biết thế nào là Fire Fox...!

23. Món Quà ~

- Gia Huy, dậy không thì bảo?

- Một chút nữa, một chút nữa mà...

- Cái thể loại giám đốc gì thế không biết, anh có chịu dậy không?

- Bố bảo anh nên đi muộn một chút để nhân viên cảm thấy thoải mái mà - Anh nói, tay ôm chặt chiếc gối.

- Vậy sao? Được, cho anh ngủ - Cô cười đều, mặc kệ anh ngủ, rồi đứng dậy, bắt đầu....cởi chiếc áo phông đang mặc trên người ra, sau đó là áo ngực, rồi đến chiếc quần ngắn. Sau lại bỏ lên giường, nằm đè lên người anh khiêu khích, đôi gò ngực đặt gần miệng anh. Tay cô bắt đầu lộng hành, di chuyển vào trong chiếc áo

mỏng anh đang mặc, xoa vùng bụng rần rở, bàn tay cô mềm và lạnh khiến anh sởn da gà, nhưng vẫn lì lợm không chịu dậy, nhắm chặt mắt và ngủ.

Cô cúi người xuống, miệng nhẹ hôn lên ngực, rồi cổ anh. Người cô chiết ra mùi hương quen thuộc đầy khiêu khích, mắt đỏ quan sát từng biểu cảm trên mặt anh. Cô hôn lên cằm rồi má trái và phải, dừng lại ở miệng, chiếc lưỡi nhỏ khẽ liếm rồi tách miệng anh ra.

Anh như chịu không nổi nữa, tay cô đang lộng hành bên dưới anh. Mở choàng mắt, tay cầm lấy tay cô, đè ngược cô xuống. Anh nhìn cô chịu thua:

- Em đẹp lắm đấy vợ =_|||

- Em biết....- Cô cười nham hiểm

Anh cúi xuống cắn mạnh lên ngực cô khiến cô rên lên một tiếng. Và rồi cái gì đến cũng sẽ đến.....

*****

Người cô cứ đau nhức âm ỉ, nhìn thủ phạm như vô tội đang thay quần áo bên kia, cô chu chu môi giận dữ

- Anh có thể hay không lần sau nhẹ hơn một chút....?

- Là em khiêu khích anh mà.... - Anh nhìn cô cười gian

- Ách, được rồi....- Cô đứng dậy khỏi giường mặc trên người không miếng vải. Tay nhỏ cầm lấy chiếc cavas anh đang cố thắt trên cổ - Để em giúp - Rồi bằng những bước đơn giản, cô thắt chiếc cavas lại, chỉnh lại chiếc áo sơ mi anh đang mặc.

Anh cười, tay nhẹ ôm lấy eo cô, cúi người xuống hôn mạnh vào đôi môi đỏ ửng

- Em thật là khiến anh không muốn đi làm nữa đấy, Ly Ly!

Cô hôn chụt vào má anh, cười tươi

- Em biết mà... - Cầm lấy chiếc váy trên móc treo, cô mặc vào rồi tạm biệt anh đi làm.

Ngày nghỉ dài kì khiến cô cảm thấy nhớ trường lớp, ôm Ny Ny trên tay, cô cười cười

- Ny Ny, em nhớ chị Melry và chị Lan không?

Ny Ny ngoắt ngoắt đuôi.

Cô cười nhẹ, hôn chụt vào trán nó. Cô chạy lại giường lấy điện thoại và bắt đầu bấm số.

- " Alo?" - Đầu dây bên kia là Lan, giọng nói chị có vẻ tức giận khi bị làm phiền - " Gì thế quý con? "

- " Cả chị Minh, đến nhà em chơi" - Tay xoa xoa lông Ny Ny, cô cười khúc khích rồi tắt máy.

Lại bấm bấm số

- " Alo? Nhớ đến thằng bạn này nữa hả?" - Ron cười, giọng nhẹ nhàng như thuở nào

- " Đến nhà tớ chơi đi, tớ sẽ đãi tiệc các cậu"

- " Ok liền - Ron vui vẻ, lâu rồi cậu cũng chưa ăn cơm do cô nấu.

Cô lại chạy nhanh vào nhà tắm, tắm rửa sạch sẽ rồi thay nhanh một bộ áo quần đơn giản.

Cô lấy chìa khóa chiếc tay ga của mình rồi đến gara, không biết giờ này bố mẹ làm gì nhỉ? (*Bố mẹ Huy)

Chào chú Mark, cô chạy thẳng đến nhà Bà Na Na và Ông Hoàng Minh.

Căn nhà khá là nhỏ nếu không nói là quá nhỏ, chừng 200 mét vuông, nhưng lại có một mảnh vườn không nhỏ chút nào, đầy đủ cây cảnh còn có cả hồ sen, thật biết hưởng thụ.

Chừng 20 giây sau có người ra mở cửa, là Hoàng Minh

- Bố ạ ! - Cô lễ phép cúi chào

- Ủ, con vào nhà đi - Ông vẫn lạnh lùng nhưng giọng nói rất ấm áp

Cô ngồi xuống ghế giữa phòng khách, nơi là bà Na Na đang ngồi một cách rất mất hình tượng mà ăn bánh. Bà có vẻ rất vui, cứ hỏi thăm này nọ suốt, cô mời bà qua nhà ăn cơm, cô sẽ làm tiệc và tất nhiên bà liền đồng ý.

Sau đó cô xin phép về, lại chạy xe qua nhà bố Kim Ngạn, cô bảo ông lát qua nhà ăn cơm, bố cô liền cười đồng ý.

- Dì Jenny không biết sẽ tới được không nhỉ...

- Dì ấy..bận chuẩn bị cho ngày huyết nguyệt rồi...- Ông ngáp ngừng

- Vâng ạ, con về đây - Cô vẫn vui vẻ, nhưng khi ra cửa, cô lại mất đi nụ cười trên môi như nó chưa hề tồn tại trước đó.

Có lẽ đây sẽ là lần cuối cô nấu cho Kim Kim ăn, nên nó sẽ phải thật đặc biệt.

Cô ghé qua chợ và mua về một đồng hồ, tới nhà đã liền thấy chị Minh, chị Lan, Melry và cả Ron đang ngồi chờ mình ở bàn trà trong vườn.

- Nào, qua đây - Cô gọi lớn

Mấy chị nhìn thấy trên tay cô có cả đồng hồ, liền hiểu ra, chạy lại ôm đỡ.

Rồi cô chạy lên phòng, mặc mấy chị loay hoay rửa trái cây, cầm lấy lọ tinh dầu trong tay. Đuôi hồng lộ ra phất phất trong không khí, cô gọi bầy bướm tới giúp trang trí trong vườn. Không bao lâu, bầy bướm đem đủ màu từ đâu bay đến, trông thật rực rỡ và làm tối một khoảng sân nhà. Ai cũng ngạc nhiên vì sự kiện kì lạ đó, cô liền lệnh chúng tản ra, rồi hóa người thành những cô giúp việc xinh đẹp, bắt đầu đi lấy đồ trang trí ở ngoài vườn.

Cô chạy xuống nhà, vô thang nhà bếp. Cô mang tạp dề rồi xắn tay áo lên

- Nào, xem chúng ta có gì....

Mọi người làm việc rất vui, còn trêu chọc nhau, đá đều đủ thứ.

Ron thì thào vào tai cô, chất giọng đều hết sức : Này, ngực lớn hơn rồi đấy....

Cô đánh mạnh vào đầu cái người đen đen ấy: Biến thái hết sức....

Khiến cho cả bọn cười khanh khách.

Sau khi chiên nấu đủ thứ, Melry và Minh bắt đầu trang trí rồi dọn đồ ra bàn ăn lớn ở giữa nhà.

- Có ai cần Sampanh không? - Tiếng nói ấy thì không làm vào ai được ngoài bà Na Na

- Mẹ đến rồi, bố đâu ạ?

- Ngoài kia cùng Kim Kim...- Bà cười hiền

- Cháu chào bác ạ

- Ủ, chào các cháu, ôi thật là thơm...- Bà vui vẻ nhìn ngắm những món ăn trên bàn một cách thèm thuồng

Kim Ngạn: Con gái, con rể chưa về sao?

- Dạ, chắc anh ấy cũng sắp về rồi - Cô đỏ mặt vì câu nói con rể của bố Kim Kim, khiến cho cả lũ cười lớn trêu chọc " là đỏ mặt sao" - " là ngại ngừng đó"- Cũng biết đỏ mặt cơ àk"

- Mà Gia Kỳ đâu nhỉ? Nó không có ở đây sao?

Cô lắng nghe câu nói của Na Na, liền quay qua, mắt đen tròn lớn

- Gia Kỳ? Là ai ạ?

- Nó không ở đây sao? Nó là anh của thằng Huy, song sinh ấy mà - Bà Na Na giải thích

Thế là cô đứng yên bất động, não IQ cao ngắt hoạt động cật lực, rồi bắt đầu gán những sự kiện gần đây, từ chuyện thấy anh vào khách sạn với cô gái đó đến chuyện cô gái mà hôm trước ở trong phòng anh.

- Có phải...anh ta tính hơi...bùng nổ...kiểu quậy phá? - Cô ngập ngừng xác minh

- Ủ, nó từ nhỏ tính đã thế, trái với thằng Huy - bà Na Na bấu môi

Hoàng Minh cười: Nó giống với Na Na hơn giống ta

* Xong Phim *

Mọi người bắt đầu lạnh sống lưng, nhìn cô mặt lạnh toát, nụ cười ấy thật khinh khỉnh nhưng vẫn rất...ách...quyến rũ.

- Hoàng Gia Kỳ? Tốt, rất tốt!

Vừa lúc đó thì...

- Mọi người...làm gì ở đây? Nhà có tiệc sao? - Là Huy

- À Huy, vào ăn luôn đi, nhanh nhanh - Bà Na Na vui mừng.

Mọi người vào bàn, bắt đầu chúc rượu rồi nhập tiệc.

Cô thì nhìn anh

- Anh chưa hề nói với em là anh còn một cậu anh trai...

- Hả? Thế sao? Ông ý không cho anh nói...

- Anh tiêu rồi, Hoàng Gia Huy!

Anh chẳng biết nói gì, đành ngồi im lặng kể bên cô.

Mọi người vừa chúc rượu vừa nói chuyện rất vui vẻ, tiếng cười đùa vang lên không ngớt, có lẽ đây là ngày hạnh phúc.

- Cảm ơn vì bữa ăn Thùy Nhi!

- Dạ, mọi người về cẩn thận ạ - Cô vẫy tay chào tạm biệt, khi mọi người về hết, cô chạy nhanh vào nhà và đóng sầm cửa lại và hàng loạt tiếng động đã xảy ra bên trong căn nhà, khiến Ny Ny và bác Mark ở ngoài vườn cũng bó tay chẳng hiểu.

Mà đâu biết rằng, từ thế thượng phong, cô đã rất chật vật khi bị anh đè ra và.....

Đen tối, đen tối a~

Mấy ngày chật vật với đồng đề cương, cô mệt lả, tuy vậy nhưng cô vẫn chăm sóc anh rất chu đáo.

Rồi ngày thi cũng đến, đây là một ngày thi vô cùng quan trọng đối với cô và nó liên quan đến tương lai của cô sau này, mặc dù biết nếu không đậu thì cô sống cũng rất tốt nhưng cô muốn mình phải là một người vợ hoàn hảo cho anh.

Sau hai tiếng ngồi trong phòng thi, cô như không thể chịu nổi được không khí ngột ngạt ở đây nên đã quyết định...nộp bài và ra về =. =|||

Có thể nói...bài khá dễ nếu không phải là quá dễ so với cô. Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên hơn là, vừa bước ra khỏi trường thì liền thấy chiếc xe màu bạc quen thuộc ấy.

Cô cười rồi chạy lại, mở cửa và lên xe

- Sớm hơn 1 tiếng 32 phút - Anh nhìn đồng hồ trên tay và nói

- Hi Hi, em muốn ăn gà rán!

~~Sau khi nhận được thông báo điểm thi, cô như vỡ òa khi thấy...mình vẫn đầu bảng @@!

Ngày nhận bằng, mọi thứ như vỡ òa.

Rồi tiệc chia tay và những giọt nước mắt. Hôm đó cô được rất nhiều quà và thư tỏ tình. Có điều kì lạ là anh chẳng hề tức giận mà cho chúng lên xe rồi vút vào sọt rác gần nhà.

-Melry, có gì đó đang thay đổi - Cô nói, nhìn trước gương

Melry đang làm việc cũng phải dừng lại rồi quay qua nhìn cô đang chạt vật với chiếc áo ngực.

- Ủ, ngực em lớn hơn...rất lớn

- Ý em là...bụng em Melry - Cô nói lớn khi thấy Mely têu chọc.

- Khoan đã....- Melry nhận ra điều gì rồi đi lại trước gương - Không thể nào...em đã có?

- Nhưng mà, hôm nay là ngày mấy?

- 28 tháng 5...

- Hơn một tháng rồi nó chưa xuất hiện - Cô tròn mắt, cười nhìn Melry

- Ôi chúa ơi - Melry như reo lên, Hồ Ly rất khó thụ thai, vậy mà cô lại có thể thụ thai được, đây là chuyện vui nhất có lẽ là đối với cô.

Cô đắm chìm trong sự vui sướng, soi đi soi lại trước gương mà quên mất rằng...mình đang không mặc đồ

- Thôi nào Nhi Nhi, em sẽ làm chị đề em ra giường mất - Melry lại đùa

- Em cần đi shopping! - Cô vui vẻ mà không hề để ý đến lời trêu chọc đầy của Melry mà chạy đi lấy áo quần rồi ra khỏi nhà.

Melry nhún vai rồi tiếp tục làm việc, cùng lúc đó, Ron đi vào....

*****

Cô chạy đi mua tất cả những cuốn sách về những điều cần lưu ý giành cho các bà mẹ trẻ, mua áo váy rộng giành cho bà bầu mà không hề nhận ra rằng Đình Linh đã đứng ở sau lưng từ lúc nào.

- Chị...mua cho ai? - Vẫn vẻ ngạo mạn như ngày nào.

- Hửh, à....chị mua cho chị ^^!

- Chị...mua cho chị? - Cậu ta nhắc lại như chả hiểu gì

- Ủ! - Cô cười híp mí

*****

Anh vừa về đến nhà, công việc của anh dạo này thật nhiều khiến anh mệt mỏi và .... anh nhớ cô, nhớ mùi hương và ánh mắt ấy.

Bỏ chiếc cặp đen trên bàn, anh ngồi xuống ghế và uống cốc nước.

- Ly Ly, em có nhà chứ?

Anh vừa gọi vừa với tay bật TV. Nghe anh gọi từ trên phòng, cô liền nhanh chóng...bay xuống và ôm chầm lấy anh, hôn chụt và cổ anh rồi cắn mạnh khiến máu bật ra. Anh mặc cô hút máu tùy thích, tay vuốt vuốt tóc cô.

- Ly Ly, hôm nay em đã làm những gì?

- Em đã đi shop ^^! Và em có tin này cho anh đây...umoad

Anh kéo cô lại cho cô nằm trên đùi mình, kéo đầu cô tựa vào ngực anh. Cô không thể nghe được nhịp tim của anh mặc dù đầu cô đang ngửa trên bờ ngực rắn chắc ấy, nhưng cô cảm nhận được nhịp tim đang loạn ở ngực phải của mình. Nắm lấy tay anh, cô đặt nó ở bụng mình.

- Anh đoán xem....là gái hay trai? - Cô nói như nửa đùa nửa thật

- Ly Ly? - Anh tròn mắt - Ý em là gì vậy?

- Anh là gốc do bẩm sinh hay do luyện tập vậy ? - Cô cười khanh khách

Anh ôm chặt lấy cô, mọi niềm vui không thể làm sao bì nổi cảm xúc bây giờ, hôn khắp mặt cô. Anh không thể nói gì hơn ngoài ôm cô và cười.

- Xem em này, thật xinh đẹp

- Thế bình thường em không đẹp sao?

- Không, giờ đẹp hơn

Rồi anh lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại của mình gọi cho bác Mark

-” Bác đặt cho cháu một bộ máy siêu âm cao cấp, càng nhanh càng tốt ạ”

-“Vâng, thưa cậu”

Anh lại quay qua cô, hôn mạnh vào đôi môi ấy, nó ngọt ngào và....không sao tả hết...!!

Món quà của cuộc sống~

24. Say Say

* Chú thích:

Huyết nguyệt - 10 năm mới có một lần, là đêm mà các hồn ma không thể nào siêu thoát được quay về nhân gian để tụ họp gặp lại người thân. Là lễ hội của loài yêu tinh và thụ tinh, còn có cả loài Tiên linh.

Thường được tổ chức vào đêm trăng huyết, lúc này mọi người sẽ cùng bên nhau kể chuyện, hát hò và uống rượu. Sẽ đoán tương lai và chữa lành vết thương.

***

- Chồng, để em giúp!

Thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã gần 6 tháng kể từ ngày 2 người gặp nhau vào trăng tròn đêm ấy. Cái đêm định mệnh mà khiến hai người nhớ về nhau, mong mỗi và...yêu lúc nào không hay.

Có thể nói, cô là 1 cô gái kì lạ với những sở thích cũng rất kì...dị nhưng lại luôn khiến anh tò mò. Cô rất thông minh, điều đó thì không thể nào có thể phủ nhận và sự thông minh ấy đã khiến anh nhiều phen phải đau đầu.

Cô có đôi mắt thật đẹp, nó khiến anh như say như mê, đâu phải anh ko bị thu hút bởi mùi hương trên người cô, chẳng qua sự chịu đựng của anh khá là giỏi (* anh cũng phải công nhận thế) nên mới không nhảy bổ vào cô như con thú ngay từ lần chạm mặt thứ hai.

- Được rồi, em biết em đẹp nên anh không cần phải nhìn kĩ như thế đâu - Cô vuốt vuốt cho bộ đồ trên người anh được thẳng lại, là bộ đồ thợ săn truyền thống, mà thợ săn nào cũng phải mặc để đến buổi lễ.

Cô thì vẫn bộ đồ da quen thuộc, dì Jenny nói đúng, màu đỏ hợp hơn với cô. Tuy là phụ nữ có thai, nhưng chiếc bụng vẫn chưa bị phình ra nên trông cô vẫn duyên dáng chán.

Cầm chiếc chìa khóa xe lâu rồi không đụng vào, chiếc Biker màu trắng của cô sáng lên khi cô bật bằng chiếc điều khiển từ xa.

Đi lại nó nhưng một bàn tay ấm khác kéo lại

- Anh sẽ lái nó

- Được thôi - Cô nhún vai và bĩu môi.

Chiếc xe lao nhanh xé gió, tay lái của anh rất vững và rất.....lựa như một tay đua chuyên nghiệp. Cô ôm sát lấy eo anh, anh rất ấm!

Cô thích áp má vào lưng anh, ngực anh không có nhịp tim nhưng cô có thể cảm nhận được nó vẫn đập mạnh trong lồng ngực của mình.

Và có lẽ...bây giờ cái con người ấy cũng đang đau đầu với đồng bầy ở nhà. Cô cười quỷ dị...

*****

Hai người bỏ xe ở một căn biệt thự cũ kĩ nằm sâu trong rừng, ngay cạnh những chiếc xe khác. Cô cho đuôi mọc dài ra, nó lung linh dưới trăng, tai cũng xuất hiện, một đôi tai bé có lông màu hồng phấn. Đôi bàn tay ôm lấy anh, nhưng móng tay dài và nhọn cổ kô làm anh bị thương.

- Ôm em đi ! - Cô ra lệnh

Anh dang vòng tay ôm lấy eo cô. Cô nhún chân nhảy lên trên không, qua những cây cao đại thụ, bay thẳng lên trời, những chiếc đuôi dài quồn lấy anh, giữ anh kô bị rớt ra khỏi cô.

Cô như một vị thần của truyện cổ tích, đầy quyền uy và xinh đẹp. Tim anh lại lần nữa rộn ràng, cô cười nhẹ nhìn anh rồi hôn phớt anh một cái.

Đáp chân xuống đất, phía trước là hòn đảo Quỷ. Được bao trùm xung quanh là những cây đại thụ có hình hài đáng sợ, dòng sông đen đến kì lạ, phía dưới còn có những hòn đá ngầm ẩn hiện một cách đáng sợ, đó là những con quỷ biển canh gác nơi đây.

Vừa đứng chưa đầy 10s, từ đâu có một con thuyền trông thật rách rưới đi tới, nó không hề có dây, có thể thấy được cả nước ở bên trong.

Cô lấy từ trong thắt lưng ra một đồng xu vàng lấp lánh được khắc trở kì quái với những hình con nhện nhện. Ném xuống thuyền rồi nó xuyên qua đáy chìm thẳng xuống đáy hồ. Ánh vánh lấp lánh khiến cả cô và anh đều có thể thấy được một đồng vàng ở dưới kia, đủ để xây mấy toàn nhà.

Cô nhanh nhẹn nhún một cái rồi nhảy phốc lên luôn trên thuyền, đứng trên mặt nước, nhẹ đưa tay ra đỡ lấy anh

- Xuống được rồi

Anh bước nhẹ xuống thuyền, nghĩ

” Hôm bữa tới đây, mình đã bay và kô hề nhìn thấy một chiếc thuyền nào?”

Cô nhìn vào mắt anh và cười

- Hôm nay là ngày lễ, để đề phòng những loài kô cánh

Anh gật gù ngồi xuống và kô nói gì hơn, anh phải thú nhận rằng, kô gì có thể qua được mắt cô.

Qua đến bờ bên kia, đón hai người không ai khác ngoài bác Han. Bác trong bộ đồ thợ săn truyền thống nhật, chiếc gậy dài trên tay. Mỗi mím cười nhìn hai người.

- Hai con đến muộn đấy, sắp đến lễ hoán hôn rồi.

- Hi hi

- Nhi Nhi, thế nào con lại có em bé trước ngày thành hôn vậy nè - Han trêu đùa làm cô ngượng chín mặt, anh thì trợn mắt há mồm vì ngạc nhiên.

Gì cơ, cô có thai? Vậy sao anh không biết? Hèn gì dạo này cô ăn nhiều hơn hẳn. Thế mà anh cứ tưởng ...

- Nhìn thái độ của nó là chưa biết rồi đúng không? - Han chép miệng

Cô ngượng ngùng gật đầu. Cầm lấy tay anh

- Nào, đi thôi, buổi lễ sắp bắt đầu rồi!

Anh nhúm mày nhìn cô rồi nhìn bụng cô. Lặng lẽ đi theo, đến cánh cửa lớn màu rêu cũ Han dừng lại. Lấy chiếc gậy đâm mạnh vào cái lỗ có ánh sáng nâu nhạt trên tường, rồi một cái lỗ xoáy xuất hiện, ông bước vào.

Rồi cô cũng đi đến, lôi thanh thủy bạc của mình ra và đâm mạnh vào cái lỗ, tay nắm chặt tay anh.

Cái lỗ xoáy lại xuất hiện nhưng khác với cái lỗ màu nâu lúc nãy, chiếc lỗ này màu bạc có những xoáy đỏ xung quanh.

Vừa đạp chân vào thì một con mắt vàng có ánh sáng đỏ chiếu thẳng vào ngực anh

- Có người lạ! - Tiếng nói thật vang vọng và đáng sợ

- Là chồng tôi - Cô tức giận, cô ghét ai có suy nghĩ muốn làm hại anh

- Tôi xin lỗi thưa cô - Đôi mắt biến mất, thay vì cái giọng như thét lúc nãy, là một cái giọng đầy dịu dàng.

Cô kéo tay anh bước vào. Thật ngạc nhiên khi mọi thứ ở bên trong khác hoàn toàn với bên ngoài, ánh sáng tràn ngập khắp nơi. Có rất nhiều người với những bộ đồ truyền thống nhiều màu nhưng chủ yếu vẫn là những bộ kimono của Nhật Bản.

Tay anh vẫn nắm chặt tay cô, mặt như cũ không cảm xúc, khiến cho anh trở nên thật quyến rũ và nam tính, lại có vẻ xa cách không thể chạm đến được, làm cho các nàng tiên tuổi mới lớn phải hét ầm lên điên đảo.

Từ xa, dì Jen trong 1 bộ đồ đỏ dài đi tới, mỉm cười nhưng lại rất quý phái và ... nguy hiểm

- Xem con gái tôi đưa đến thêm ai nữa nè... - Rồi nhìn vào bụng cô trên ghế, điều đó khiến cô đỏ mặt không thôi.

- Dì, dì đưa anh ấy đi làm lễ tử trần đi, cô ta suýt nữa giết anh ấy rồi đấy! - Giọng cô giận dữ

- được rồi được rồi - Dì Jenny cười hiền rồi quay qua anh - Nào, con đi theo dì - mặc dù dì vẫn rất ghen tỵ với anh khi anh cướp đi cô gái của dì.

Anh đi rồi, cô bước tới chào hỏi mọi người một lát rồi lại đi tới trung tâm của buổi lễ. Nơi mà bố cô đang làm lễ cúng bái.

Nhìn bố, cô chỉ cười nhẹ, khẽ nhún chân một cái, cô ngồi trên cái nóc nhà gần đây và bắt đầu quan sát, nhưng chiếc đuôi lộ ra và phe phẩy ánh hồng, caia tai nhỏ xinh nhô lên trông thật xinh xắn đến đáng yêu trên mái tóc đỏ rực của cô. Rồi cô thấy cái gì đấy nhúc nhích ở đuôi của mình, nhúm mày quay lại mới thấy là bộ lông màu cam, không ai khác ngoài NyNy. Cu cậu vuốt mình trên tay cô làm nũng khiến cô cười khanh khách, ôm lấy cu cậu vào lòng, nó bỗng hóa người, thành một cậu con trai cao to có bề ngoài rất tuấn chững 15-16 tuổi, vẫn bộ vest đen tuấn mỹ, mái tóc màu hạt giẻ, ngồi xuống kế bên cô, đầu tựa vào vai cô và lại... thiu thiu ngủ. Cô cười khanh khách quàng vai cậu, những chiếc đuôi quần lấy cậu rồi cho cậu dựa sát vào người mình. Cậu có một khuôn mặt hơi tròn lại rất bầu, có phần hơi giống con gái, rất đáng yêu, rất xinh đẹp.

Cô lại đảo mắt xuống bên dưới, nhìn mọi công việc của buổi lễ cúng bái.

~~~Gió vì vù thổi qua mặt cô, chiếc mũ bảo hiểm bị cô lột ra và vút xuống đường từ bao giờ.

Buổi lễ đã kết thúc từ lâu, ôm anh thật chặt trước mắt, cô khẽ hỏi:

- Nếu ... nếu em cũng biến mất, anh có tìm em không?

- Anh sẽ không tìm ! - Anh đáp rất nhẹ, nhưng nó lại khiến tim cô lệch mất một nhịp, chua xót, cô mỉm cười đầy đau lòng, cũng chẳng nói gì cho đến khi... - Vì anh biết, em sẽ không bỏ anh chết đói đâu, nhờ - Anh ngoái đầu lại và cười.

Cô bật cười ha ha, dựa người vào lưng anh, tay vòng qua ôm chặt lấy eo anh.

Nhà

Vừa mở cửa, cô liền ra bếp nấu 1 ít cháo để lát ăn, hẳn anh đang đói. Vừa bật gas, một cánh tay còn ướt nước ôm chặt lấy eo cô khẽ xoa xoa vùng bụng, một cái đầu với mái tóc hơi ướt tựa nhẹ ở vai cô, khuôn mặt sắc sảo quyến rũ đầy nam tính của một người đàn ông. Bờ vai trần trắng sần chắc, nhưng cô lại nhìn chằm vào huyết mạch mạnh mẽ trên cổ anh, nuốt ực.

" Chết tiệt, Ron đi đâu rồi cơ chứ " - cô rửa thơm, nhưng rồi lại cười tươi

- Cháo sắp xong rồi, anh chờ tí rồi chúng ta ăn.

Anh thơm nhẹ vào má cô, khẽ hít lấy mùi hương thơm lạ trên mái tóc đỏ ấy, vẫn ôm cô khư khư như của báu. Khẽ " Ừ " nhẹ.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, với bộ đồ khá là mát mẻ, cô đi ra khỏi nhà tắm, tay cầm chiếc khăn lau nhẹ tóc. Nhìn lại phía giường, anh ngoắt ngoắt tay.

- Lại đây anh lau cho - Giọng nói của anh thật nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cô lệch mất mấy nhịp đập, vui sướng, cô chạy nhanh lại ngồi xuống, kê đầu lên đùi anh để anh lau giúp tóc

- Sao em ngốc thế, đi từ từ thôi, lỡ ngã thì làm sao - Anh trách nhẹ, tay cẩn thận lau tóc cho cô.

- Thích nhờ - Cô khẽ thì thầm, bây giờ, dường như cô không cần anh yêu cô nữa, cô chỉ cần anh không xua đuổi cô đi như hồi kia, cô đã rất hạnh phúc, có thể cô ngốc, nhưng mà, với tình trạng bây giờ, anh yêu cô, cô sẽ càng đau lòng...Khó nói!

- Khi nào chúng ta mới cưới nhau ?! - Thành linh, anh nói. Câu này anh dường như đã muốn nói từ lâu. Mặc dù anh với cô chưa cưới, cũng chưa chính thức là vợ chồng, nhưng không biết từ bao giờ, tâm anh đã định ninh cô là của anh, là vợ anh, người mà anh muốn bảo vệ.

- ... - Cô không nói gì, chỉ im lặng đi, vờ như đã ngủ. Anh thấy tiếng thở của cô đều đều, cũng không muốn đánh thức cô dậy, hôm nay cô đã mệt rồi.

Lau xong tóc cho cô, anh đỡ cô nằm ngay lại trên gối, đắp chăn ngay ngắn, anh mới rời giường, đi lại bàn làm việc.

Lấy từ trong cặp ra chiếc máy tính, bỏ lên cái bàn thủy tinh rồi bắt đầu làm việc.

Khi nghe rõ tiếng lách cách đánh máy tính, cô mới khẽ mở mắt, nhìn vào lưng anh, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, đúng rồi, bao giờ cô mới dc chính thức là vợ anh?

Một lát sau, anh tắt máy đứng dậy. Đi lại giường, ngồi xuống kế bên cô, nhìn ngắm một hồi rồi anh lại đi xuống nhà lấy cốc nước uống.

Anh nhận ra, từ khi về cô đã rất lạ, nhưng lại không thể hỏi, anh muốn cô phải tự nói với mình, vì anh biết, chuyện gì cô cũng chẳng giấu anh, dù rất khó nói, có lẽ cô cần thời gian.

Đi lên căn phòng của Gia Kỳ, anh bước vào liền thấy anh ta đang nằm vật trên giường, nghe nhạc, xung quanh là toàn những chiếc bẫy " Chết Người "

- Anh thua rồi !

Huy nhếch mép, cười khinh bỉ

- Uống nước không?

Kỳ uống lấy cốc nước từ tay Huy. Huy mới hỏi

- Bao giờ anh định về ?

- Chắc mai được rồi, thời gian qua cũng quá đủ - Trao lại Huy cốc nước, Huy gạt đầu rồi đi ra khỏi phòng, để lại Kỳ nằm vật trên giường.

~Ôm cô trong lòng, nhưng sao tâm vẫn bất an lạ.

25. Gọi~

- Gia Huy? Anh đang ở đâu? - Cô trong chiếc áo full lệch vai và chiếc váy dài đến gót, đi xuống cầu thang, giọng ngái ngủ. Bây giờ mới 3h sáng mà dậy đã ko thấy anh đâu.

- Anh đây, sao em không ngủ thêm đi? - Tiếng nói vọng ra từ phòng làm việc của anh cách chỗ cô đứng hai tầng lầu. Rồi sau đó là tiếng bước chân tiến về phía cô, rồi bàn tay ấm áp ôm ngang bụng cô.

- Tại em dậy mà không thấy anh...- Cô dụi dụi mắt, meo méo. Tay cô vòng qua cổ anh, nũng nịu.

Anh cười, hơi cúi người xuống bế bổng cô lên tay, cho cô nép vào ngực mình. Mắt cô lại thiu thiu, muốn ngủ tiếp.

Anh ôm cô vào lòng, đi lên lầu phía phòng làm việc của mình. Khó khăn ngồi xuống chiếc ghế làm việc, khẽ vỗ vỗ chiếc lưng của cô, nhìn ngắm khuôn mặt thánh thiện ấy yên lặng ngủ say. Nhịp thở cô đều đều mang theo hương thơm ngát như hương mùa xuân. Tay cô vẫn ôm chặt cổ anh, anh cố định cô ngồi chắc chắn trên chân của mình, rồi mới vươn tay ra tiếp tục xử lý lại giấy tờ ở công ty.

Mặt trời cũng dần dần ló dạng, ánh sáng đã được rọi vào phòng qua ô cửa thủy tinh bé bên kia tường, căn phòng được làm bằng thủy tinh như sáng lên lung linh.

Theo bình thường, có lẽ cô đã tỉnh dậy từ lâu nhưng hôm nay lại khác, cô có vẻ ngủ rất ngon, nhịp thở vẫn đều đều như thường chứ không hề có hiện tượng tỉnh dậy mặc dù nằm trên tay anh, mà tay anh lại cử động suốt. Anh hơi nhíu mày, nhưng cũng không nỡ đánh thức cô dậy, liền tắt máy, đứng dậy, tay vẫn bế cô tiến về phòng ngủ.

Sau khi đắp lại chăn cho cô, anh đi vào nhà tắm để làm VSCN. Nhưng lúc đi ra thì vẫn thấy cô ngủ, bụng bỗng còn cao báo cho chủ nhân nó biết rằng đang rất đói.

Anh đành đi xuống nhà, không quên cầm theo chiếc cặp của mình toan đi ra ngoài cửa.

Thì tiếng bước chân chạy rầm rầm rồi đôi tay nhỏ trắng trẻo ôm chầm lấy anh từ sau lưng khiến anh có chút đứng không vững. Quay lưng lại, xoa cái đầu đỏ rực ấy

- Dậy rồi? - Giọng anh nhẹ nhàng, nhưng âm hàn vốn dĩ vẫn không hề giảm đi, đầy nam tính.

Cô dụi dụi mắt, mắt nhắm mắt mở, nói khẽ.

- Đi xuống nhà ăn sáng đi, em hầm gà từ tối rồi đây - Bàn tay nhỏ cầm lấy đôi tay của anh, kéo anh đi xuống nhà, tay kia thì không ngừng dụi dụi mắt cho tỉnh táo, điệu bộ cứ như con nít hết biết, dễ thương khiến người ta nhìn vào là cứ muốn nựng. ^^

Anh nhìn đôi tay nhỏ ấy nắm chặt tay mình, chân bắt giắc bước theo, tim không nghe theo lời chủ nó, đập thình thình ở trong ngực ai đó, khiến cô vui vẻ không thôi.

Sau khi hâm nóng lại thức ăn, cô ngồi vào bàn nhìn anh ăn những muỗng cháo một cách chậm rãi nhưng đầy vẻ ngon lành. Cô chỉ việc ngồi chờ anh ăn hết bát cháo rồi lại hỏi nhanh nhẩu:

- Anh ăn nữa nhé?

Tất nhiên anh sẽ gạt đầu và ăn đến mấy bát liền cho đến khi không còn ăn được nữa cô mới cười hì hì và giúp anh rửa lại ca-vas. Tạm biệt anh khi anh bắt đầu lên xe và phóng xe đi.

Làm vệ sinh xong, cô bước ra vườn. Cô liền thấy bác Mark đang tưới mấy chậu cây. Cô liền chạy lại, mặt tươi rói.

- Chào buổi sáng, bác Mark

- Cô dậy rồi à - Bác đứng dậy, lau lau mồ hôi và mỉm cười

Cả buổi, cô cứ quanh quẩn trong vườn, giúp bác Mark chăm sóc cây, uống trà và nói chuyện.

Nước trà vẫn không khiến cô tỉnh táo thêm chút nào, cầm chiếc đũa trong tay, bấm một dây số rồi đưa lên tai chờ tiếng Tút Tút.

- Alo? - Tiếng ngái ngủ quen thuộc, giọng nói trầm trầm âm âm vang bên tai

- Ron, qua đây đi !!

- Chờ tí tí - Ron bật dậy, mặt tỉnh bơ, nhòm ngay lịch hôm nay và như muốn đập đầu vào tường, suýt nữa thì cho cô chết đói. Liền lay lay cô vợ nằm kế bên, Melry vẫn nằm ngủ rất say khi gối đầu trên tay cậu.

- Hử? - Melry mở mắt ra, nhìn Ron

Ron cúi xuống hôn cô một cái ở má rồi nói

- Bây giờ anh phải qua nhà Nhi Nhi, em đi không?

- Có, em cần đưa cho cô ấy một số thứ - Melry ngồi dậy, mặc kệ trên người không mảnh vải, cặp ngực lớn lộ ra ngay trước mặt Ron.

Ron trêu đùa cô vài cái rồi bế cô dậy đi làm vsen.

Cô nhìn ra cửa khi nghe tiếng chuông, liền thấy bác Mark đi ra mở cửa, tất nhiên cô có thể dễ dàng đoán được phía sau không ai khác ngoài cậu bạn Ron và Melry. Ron cười tươi nhe ra hàm răng trắng, rồi lái xe chạy thẳng vào nhà để xe.

Melry bước xuống xe, tay ôm theo 1 cái hộp giấy nhỏ đi đến chỗ cô đang đứng.

- Mận tây đây Nhi - Melry nháy mắt

Cô cười tươi rói, tay đỡ lấy hộp mận, bước vội vào nhà, quả là Melry luôn là người tinh ý nhất.

Rửa những quả mận tây ngon lành, lấy một ít bỏ ra đĩa nhỏ còn lại cho vào tủ lạnh, cầm theo một con dao và đi ra phòng khách.

- Nhi Nhi à ~ - Ron cười cười, cầm lấy đĩa mận bỏ lên bàn nịnh nọt - Tớ quên mất, xin lỗi mà mà mà - Tay bóp bóp vai cho cô.

Cô chẳng nói gì chỉ im lặng hưởng thụ, lâu lâu còn chỉ chỉ bên này bên kia cho cậu bóp khiến cậu rất khổ sở.

- Chị Ly ... - Tiếng gọi từ ngoài vọng vào, là một cậu trai với mái tóc màu hạt giẻ.

Cô vẫy vẫy tay kêu cậu lại ngồi kế bên cô.

NyNy tay cầm theo một túi quả dâu tây lớn đi lại phía bàn

- Em đi rửa chúng rồi quay lại ngay.

Cô gật gật đầu, nhưng khi đang cắn thêm một miếng mận tây vào miệng thì chiếc răng nèn dài và trắng lại bị lộ ra, đôi mắt đỏ sáng rực lên nhìn vào hõm cổ của Melry.

Rin giật mình ôm lấy cô đưa lên lầu, Melry chỉ biết im lặng mà nhìn theo.

10phút sau, cô đi xuống, phía sau là Ron với sắc mặt có chút nhợt nhạt.

Vừa xuống dưới, Ron liền sà xuống ôm lấy Melry về một mối.

Melry không biết nói gì, chỉ xoa xoa đầu cậu. Cô chỉ cười cười gãi đầu

- Xin lỗi, tại tớ hơi quá đà...

Sau khi Melry chỉ cho cô những loại sữa tốt và nên mua để uống khi mang thai thì mới tạm biệt cô đi về.

Nhưng Melry vừa đi thì bà Na Na với Hoàng Minh lại đến, vừa xuống xe Na Na đã liền chạy vào và gọi lớn

- Con Dâu của ta đâu nào, con dâu của ta đâu? - Với vẻ mặt hơn hớn hết biết.

Cô ở trong bếp, đang cắt dâu ra thì cũng giật mình suýt đứt tay. Ny Ny nhanh chóng quá chuột đổ ngay trên vai cô nằm ngoan ngoãn.

Cô mới nhanh chóng chạy ra, thì bị bà Na Na quát

- Này, phải cẩn thận chứ, ngã thì làm sao? - Bà mới chạy lại đỡ lấy cô trong sự ngỡ ngàng của cả cô và cả sự ngại ngùng của Hoàng Minh.

Hoàng Minh tay cầm những túi lớn bé khác nhau, chỉ cười nhẹ

- Mẹ con cứ vội vội vàng vàng

- Dạ - Cô gãi gãi đầu ngượng ngùng khi bà Na Na cứ xoa bụng cô - Bố mẹ ra phòng khách ngồi đi, con đang thái quả

- Để đấy mẹ làm cho, con ra ngồi với bố đi - Bà đẩy cô qua cho Hoàng Minh, khiến cô phải phì cười.

Ngồi nói chuyện một hồi thì bà ra với đĩa dâu tây trên tay.

Cô vừa ăn mận tây vừa nghe Hoàng Minh kể chuyện hồi Na Na mang thai Gia Huy và Gia Kỳ, khiến cô cười không ngớt.

- Hai bố con nói xấu gì tôi đấy? - Bà Na Na vờ không hài lòng cắn một miếng dâu tây, vị chua khiến bà đỡ hồi hộp hơn.

- Bố cứ nói xấu mẹ cơ, con chỉ nghe thôi mà... - Cô vờ phỉnh má chu môi làm cho Na Na nhìn Hoàng Minh rồi đánh yêu ông mấy cái vào tay. Rồi tiếng cười cứ vang không ngớt

- Ai za, Thùy Nhi à, con á, có em bé rồi là phải đi đứng cho cẩn thận, chứ ai như con, cứ chạy như vậy lỡ ngã thì làm sao? Mà thế này không ổn, con mang thai như vậy mà chuyện gì cũng do con làm là không được rồi, mẹ sẽ đưa mấy người làm nữa về, như vậy mới yên tâm được... - Bà cứ thao thao không ngớt, khiến cô cười mà gặt đầu làm theo, hạnh phúc, cô ôm lấy bà.

- Anh gần về chưa?

Đầu dây bên kia hơi ngập ngừng

- Trưa nay anh về muộn một chút, anh có hẹn với bên đối tác.

Cô khuấy đều nồi thịt hầm, khẽ đáp " Vâng "

Rồi 11h, 12h anh vẫn chưa về. 13h 42'. Tiếng xe Audi bạc xuất hiện trong khoảng sân. " Cạch " tiếng mở cửa sau đó là những tiếng bước chân nhẹ nhàng. Thế nhưng không giống như những lần trước, cô không hề chạy ra. Anh nhíu mày với suy nghĩ " Giận sao?"

Đi vào phòng khách, bỏ chiếc cặp đen lên ghế, thay giày rồi đi vào nhà bếp. Chỉ có mỗi bàn thức ăn nghi ngút khói, cũng biết là nó còn rất nóng, nhưng lại không thấy cô đâu.

Anh lại quay lưng, tay mở chiếc áo khoác đen ra cầm trên tay, tiến lên những bậc cầu thang rồi đi đến phòng của mình.

"Cạch" Mở cửa ra thì anh chỉ biết cười phì ra, cô lại nằm ngủ, tiếng thở đều đều, nhưng chắn lại không hề đắp, kiểu ngủ trông rất buồn cười, nằm chéo từ bên này sang bên kia, chân lại cho xuống đất vì chiều ngang của giường không đủ dài để cho cô nằm.

Anh treo chiếc áo lên móc treo, đi lại chỗ cô nằm và ngồi xuống. Tay vuốt nhẹ mái tóc cô, cô ngủ sao mà nhìn yêu thế nhỉ? À không, anh nhầm rồi, cô lúc nào chả đáng yêu. Nhưng thỉnh thoảng, không để ý, một cánh tay lạnh buốt túm lấy cổ anh ấn xuống, cô vật ngược lại ngồi trên bụng anh, tay ấn lấy vai anh, miệng cười tươi có phần gian gian.

- Thế nào? Nhớ em không?

- Nhớ ! - Anh buông thông người, tay giữ lấy eo cô, cười hiền.

Cô chu chu môi cúi xuống hôn vào môi anh, cắn nhẹ vào tai anh rồi thì thầm

- Em cũng nhớ anh chết mất...!

Thế là bàn tay anh không hề yên vị ở eo cô, bắt đầu luồn vào bên trong áo xoa nhẹ chiếc bụng và eo nhỏ, tay kia vuốt vuốt lưng, kích thích cô một hồi chiếc áo đã bị vén lên quá ngực bao giờ không hay.

- Chính em khiến anh đói....- Anh nói trong từng nhịp thở có phần gấp.

Cô đỏ mặt đến mang tai rồi cũng thuận theo anh.

Sau khi dùng cơm xong, anh giúp cô rửa bát và lau khô chúng. Những hành động này khiến cô cứ nhìn anh như một người đến từ hành tinh khác làm anh ngại không biết nói gì hơn.

Bỏ chiếc bát cuối cùng lên kệ, anh quay qua cô, ôm nhẹ lấy eo cô, thì thầm

- Bây giờ đi ngủ, chiều anh dẫn em đi dạo một vòng nhé?

- Vâng ! - Tất nhiên cô rất vui rồi, đã lâu cô chưa được đi dạo phố với anh, bình thường anh rất bận bịu với công việc, khi về lại mệt mỏi, dù rất muốn đi nhưng cô lại ngại.

Vẫn ôm anh trong lòng, vừa mở mắt đã thấy anh ở trong ngực cô nhìn cô âu yếm, tay khẽ vuốt má cô.

- Anh mới phát hiện ra nhé, em càng ngày càng xinh đẹp... - Giọng anh nhẹ nhàng mà thật ngọt ngào

- Em thì lúc nào chả xinh đẹp, anh phát hiện ra hơi muộn rồi đấy - Cô lè lưỡi, ngoài miệng thì trêu chọc nhưng trong lòng thì vui mừng với suy nghĩ ... anh đã bắt đầu để ý cô hơn trước rồi.

Tắm rửa thật sạch và thay một bộ đồ mới, cô cùng anh đi ra gara.

- Chúng ta đi chiếc này đi, em muốn hóng gió - Cô chỉ vào chiếc BMW màu đỏ mui trần phía trong góc, có vẻ như nó đã lâu không được động tới.

Anh tất nhiên luôn muốn chiều theo ý cô, liền lấy chùm chìa khóa trên móc treo và tiến đến. Anh kéo cái bao bọc bên trên chiếc xe giúp ko cho bụi bẩn dính vào xuống, ngồi lên và nhấn ga, đi ra bên ngoài.

Anh dừng xe ngay bên cạnh chỗ cô đứng, cười.

- Lên chứ?

- Tất nhiên rồi - Cô nhảy phốc lên xe, tất nhiên là ngồi ghế trước.

Anh liền nhấn ga, xe liền chạy ra phía cổng rồi bắt đầu nhanh dần khi ra đường lớn, mái tóc đỏ dài gặp gió vờn thả ra, bay bay nhẹ khiến cô rất thích, lại nhìn cô như lung linh hơn hẳn.

- Bây giờ đi đâu nhĩ?

- Em thèm bánh ngọt - Cô cười híp mí

Cứ thế, cái câu " Em thèm..." sẽ luôn là điểm đến của hai người và nó cứ lặp lại ko biết bao nhiêu lần cho hết. Anh cũng phải nể cái dạ dày của cô.

Và điểm đến cuối cùng của cô là một quán trà đá nhỏ ở trong hẻm của Hà Nội, chiếc xe ko thể đi vào được nên hai người phải đi bộ vào.

Chọn một chiếc bàn ở góc quán, cô gọi cho anh một ly trà nóng cùng vs đen không đường, cô thì một ly Vani. Dường như, mọi thói quen của anh cô đều biết và tất nhiên, điều đó rất khiến anh vui vẻ.

Hai người chỉ nói chuyện, không gian thật riêng tư cho đến khi Vũ cùng vợ cậu ấy bước vào.

- Ôi nha nha, hạnh phúc nha - Vũ ghẹo

- Chỉ giỏi phá đám !!! - Huy chọc

Câu ns làm vợ Vũ ngại ngừng đỏ chín mặt. Vũ thì dường như chai lỳ vs những câu nói phũ phàng và không mấy cảm tình từ Huy nên cũng bỏ ngoài tai mà không để ý, vì hơi đầu mà để ý mấy chuyện đó.

- Nhi Nhi, em càng ngày càng xinh ra nha!!

Vũ khen cô, nhưng mắt lại nhìn anh đều giả. Cô chỉ múc một muỗng kem cho vào miệng không nói gì, cười hiền lành.

Vũ cũng gọi đồ uống cho cả vợ anh và anh, hai cặp vợ chồng trẻ cứ vậy trên đũa nói chuyện. Từ chuyện này đến chuyện khác cho đến chiều muộn.

Cô bảo là muốn quay lại nhà cũ, xem thế nào.

Chị Minh cùng mẹ cô ấy đã chuyển đến nhà Lan từ lâu, căn nhà nhỏ giờ đây trở nên vắng vẻ nhưng vẫn luôn sạch sẽ và thơm mùi hoa cỏ như xưa, cũng đủ bk ngôi nhà luôn có người lau dọn kĩ càng mỗi ngày.

Căn nhà như thiếu đi sức sống, cô ngồi trên chiếc ghế dài ở phòng khách nhìn xung quanh một hồi lâu. Anh ngồi xuống kế bên cô, không nói. Hai người cứ yên lặng mãi cho đến khi cô cất tiếng.

- Em sẽ bán căn nhà này !

- Tùy em vậy...!

Rồi cô bỗng òa khóc, cô nhớ bố, cô vô cùng nhớ bố. Cô ôm chầm lấy anh, nước mắt chảy dài trên gương mặt bầu bĩnh đáng yêu làm ướt đầm anh 1 vai áo. Anh mặc kệ cô khóc, tiếng khóc huhu nghe thật thương tâm. Lòng anh đau như bị cái gì cào xé. Vuốt vai cô, anh vẫn ngồi yên làm nơi dựa dẫm của cô.

Có lẽ, anh nghĩ anh đã yêu cô. Vì chỉ có yêu mới quan tâm cô thế này. Chỉ có yêu mới thương thế này. Và chỉ có yêu mới đau thế này !?

26. Nghếch~

- Ai đây nhỉ, ai mà ôm chặt thế này nhỉ? - Giọng nói cô nhẹ nhàng, thì thầm vào tai anh

- Ai thế nhỉ, ai mà nằm trong tay anh thế nhỉ? - Anh cũng trêu ghẹo, tay ôm cô chặt hơn

- Quen kô mà ôm thế kia nhỉ? - Cô cho tay vào trong chiếc áo anh nghịch ngợm

- Có lẽ là có...

- Quen như nào?

- Quen kiểu thân thiết !!

- Là bạn thân ak? - Cô trêu đùa

- Trên một chút !!

- Vậy là Gian tình rồi? - Cô cười khúc khích

- Lại trên gian tình cơ!!

- Thế thì là gì?

- Là Tình gian !! - Anh cà cà môi vào cổ cô trêu ghẹo khiến cô cười phá lên vì nhột.

Đây là đoạn hội thoại nghịch nhất cứ lặp đi lặp lại vào sáng sớm trong mấy ngày nay, nó quen thuộc đến nỗi ngày nào cũng một lời thoại mà không hề sai một từ nào.

Bàn tay cô lúc nào cũng đặt lên má anh, vuốt nhẹ, rồi lên trán, môi, mũi và mắt. Cô nhắm mắt lại, cảm nhận và nhớ lấy từng điểm trên khuôn mặt điển trai ấy. Cô cười, lâu lâu lại những tiếng " Chồng ơi " Thật

nhẹ nhàng, và tất nhiên đáp lại cô luôn là tiếng " Oi, anh đây " từ phía bên kia, không thắc mắc, không hỏi đáp, cũng chẳng chút phiền hà.

Anh cho cô sờ má,捏, rồi mặc cô lâu lâu lại đưa miệng cắn má hay mũi anh, nhìn cô cười tươi, anh vui.

Đạo này tâm trạng cô có vẻ kì lạ, có lẽ vì các bà mẹ mang thai đều như thế.

- Vì sao tay anh lớn thế nhỉ? - Cô nắm lấy tay anh thật chặt, cười ghêch trông thật yêu

- Vì nó không nhỏ - Anh đáp

- Thế mà cũng trả lời à? - Cô chu chu môi

- Ừ ! - Anh cười, khẽ hôn vào mũi cô một cái.

Cô nhắm mắt, tự nhiên cô thấy hạnh phúc, nhưng rồi lại thấy nhói nhói ở trong tim, không có cô, anh có còn cười không đây?

- Em cứ muốn nằm trên giường mãi thôi! - Cô nhắm mắt lại, ôm lấy ngực anh, không cho anh rời giường

- Em sao thế? Không khỏe à? - Anh lo lắng, bây giờ đã gần đến bữa trưa, vậy mà cô vẫn chưa muốn rời giường?

- Đâu có, chỉ là em lười lắm, anh nằm cùng em lát nữa đi mà - Cô chu chu môi, làm nũng

Anh không kéo cô dậy nữa, nằm xuống cạnh cô, ôm cô vào lòng cho cô gối tay lên tay anh, ôm cô thật chặt, bỗng nhiên anh cảm thấy không an toàn, như kiểu anh sắp mất cô vậy.

- Ừ, em ngủ thêm tý đi, bao giờ muốn ăn rồi hãy dậy, anh nằm với em thêm tý nữa - Anh với giọng nhẹ nhàng đầy cưng chiều, hôn lên trán cô.

-- Chồng ơi, anh ở đâu? - Cô méo mào, tay ôm con gấu nhỏ màu nâu hôm bữa anh đi công tác mua về cho cô, chiếc váy ngủ mỏng dài đến gót chân, nhưng lại khoe hết S-line của cô, làm những cô người hầu cũng phải đỏ mặt mặc dù đều là con gái.

Anh nghe thấy tiếng gọi của cô, cả tiếng méo mào như con mèo nhỏ liền bật dậy, từ phòng khách anh chạy lên tầng ôm lấy cô sắp ngã.

Cô dụi dụi mắt, nghiêng đầu đảo mắt nhìn quanh, liền thấy anh đứng kế bên liền cười một cách thật...chả còn gì để nói, tay với với chống đất đứng dậy, chiếc bụng đã dần dần lớn lên khiến cô vướng víu, lại làm cô ngã xuống trông thật buồn cười, rồi cô lại chống tay dậy. Anh đỡ khóc dở cười đỡ lấy cô, bế bổng lên.

Tay cô liền đặt lên má anh rồi, mắt cô dạo này rất kém, nó mờ hẳn đi.

Môi cô bỗng nhiên cười tươi, đầu dựa hẳn vào ngực anh.

- Này anh đi đâu thế, sao không gọi em dậy, làm em sợ cơ

- Ngốc, anh có đi đâu xa đâu, bữa sau đi đứng cẩn thận nghe chưa - Anh mắng, nhưng vẫn cúi xuống dùng môi lau nước mắt cho cô.

Cô lại ngáp, tay ôm lấy cô anh, đầu gật nhẹ " Vâng " rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Ôm cô trong tay, cả ngày cô vẫn chưa hề ăn gì, giờ đã tối muộn, anh bắt đầu lo lắng. Đặt cô trên giường, anh khẽ lay cô dậy.

- Nhi, em không đói à?

- Không ạ! - Cô lắc nhẹ đầu, mắt du du nhìn không rõ.

- Anh xuống lấy cháo em ăn nhé, cả ngày không ăn gì rồi, anh lo lắng đấy - Anh vuốt tóc cô

- Vâng, anh đi nhanh nhé - Cô cười vâng lời

- Ừ, chờ anh! - Anh liền đi xuống nhà, lấy một ít cháo.

Cô ngồi dựa đầu vào vai anh, đắp chăn.

- Gia Huy

- Ôi - Anh ngồi kế bên, nhìn lên trời ngắm những vì sao

- Không có gì ạ - Cô nhắm mắt lại, đôi mắt của cô giương như hoàn toàn không thấy gì nữa ngoài màu tối đen, đây là lý do tại sao dạo này cô hay ngã và sợ rời ra anh nửa bước.

Anh ôm lấy eo cô, lòng rất khó chịu vì lo lắng, mặc cô kế bên sờ sờ mặt anh.

- Em xấu xí rồi, anh vẫn sẽ không bỏ rơi em chứ?

- Ngu ngốc, hỏi vớ vẩn thế? - Anh nhú mày. Rồi nhận ra mình hơi nặng lời với cô. Tay cô dừng lại thôi không sờ nữa, mặt cứng đờ, môi vẫn cười.

Anh ôm cô chặt hơn, anh quá nóng tính còn cô lại quá yếu đuối, quá mỏng manh, anh sợ sẽ có một ngày, anh mất cô, hoặc là...cô vụt mất khỏi tay anh, như lời cô nói.

- Em xin lỗi !! - Cô vẫn luôn là người xin lỗi, dù đúng dù sai, cô luôn không ngại mở lời xin lỗi dù điều đó thật đáng xấu hổ, ít nhất là đối với một người con gái có lòng tự tôn cao như cô.

Anh ôm chặt cô áp sát vào người.

- Trên đời này, mãi mãi sẽ không còn ai xinh đẹp hơn em đâu...! - Anh nói thật nhẹ.

- Được rồi, anh phải dậy đi lm thôi!!

- Đi, chúng ta đi ăn sáng

Anh bế cô dậy, giúp cô tắm qua rồi lấy cho cô một chiếc váy rộng dài đến gót chân như cũ.

Một tay nắm lấy tay cô, một tay cho vào túi quần. Anh bước xuống nhà liền thấy hai hàng người giúp việc ở mọi nơi.

- Chúc cô cậu sáng tốt lành ạ !! - Họ đồng thanh

Cô thì chỉ mỉm cười, Huy vẫn lạnh lùng gật đầu rồi tiếp tục bước đi.

....

Thắt dây an toàn cho cô, anh mới hỏi

- Sáng nay em muốn ăn gì?

Cô quay mặt sang anh, nhưng đôi mắt vô hồn vô hướng. Vẫn nụ cười ngọt ngào.

- Bún thịt nướng nhé

- Được

Tuy bây giờ, mọi thứ cô nhìn thấy chỉ là một màu đục, như mờ như ảo, mắt cô dường như bị mù lòa đi, càng ngày càng tối. Thế nhưng cô lại không sợ, vì cô biết, bên cô có anh, như thế được cô cho là quá đủ.

- Anh sẽ xin nghỉ ở công ty một thời gian

Cô nhú mày

- Vì em ak?

- Không, vì con chúng ta - Một tay anh cầm lái, một tay nắm lấy tay cô

- Em tự lo được mà?

- Anh đã nói với bố mẹ và tất nhiên họ đồng ý rồi.

Cô không nói gì, chỉ im lặng và quay mặt đi.

Tới một quán bún mà anh hài lòng nhất. Nó lớn và nó có phòng riêng.

Nắm lấy tay anh và bước, cô đâu biết mọi người rất chú ý đến cô, một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp đến sắc sảo, có lẽ còn hơn xưa gấp nhiều lần, đôi mắt vô hồn vô hướng nhưng thật câu nhân, mùi hương nhẹ phát ra từ trên người cô khiến họ chú ý. Anh khó chịu nhíu mày nhưng không hề mở miệng nói câu gì.

Cô bảo cô xấu xí ư? Vớ vẩn!!

Anh hừ nhẹ một tiếng, không ai nghe nhưng cô lại nghe rất rõ.

Được anh cho ngồi xuống ghế, cô mới hỏi

- Làm sao thế?

- Không có gì cả - anh cười, ít nhất là với cô.

Ánh nắng từ cánh cửa sổ gần đó nhẹ nhàng thi nhau hắt vào chiếu sáng khuôn mặt thánh thiện ấy, thay vì vẻ nghịch ngợm của hồi xưa thì giờ là sự trầm trầm dịu dàng có chút e ấp má hồng. Đôi mắt đỏ giờ đây vô hồn vô hướng, nhưng nó vẫn đưa về phía anh mặc dù anh biết, nó chẳng thấy gì.

- Anh Chị dùng gì? - Tiếng của một người bồi bàn cất lên.

- Hai bún thịt nướng, nhớ không bỏ hành và ngò tây - Cô đáp

- Vâng ạ

Chờ người bồi bàn đi rồi, anh mới đùa

- Từ bao giờ em cũng không ăn hành và ngò tây?

- Từ lúc quen anh - Cô cười khúc khích, lè lưỡi tinh nghịch.

- Em qua đây ngồi đi, kéo nắng. - Anh đỡ cô dậy, cho cô ngồi một ghế khác tránh đi cái ánh nắng buổi sáng ấy. Anh để ý, cái cô phục vụ hồi nãy đã thất thần thế nào khi nhìn thấy cô và tất nhiên, điều đó khiến anh vô cùng buồn bực.

Bỗng tay cô nắm chặt lấy tay anh, mặt mày nhíu chặt lại. Cơn đau bỗng nhiên ập đến, cô lại cảm thấy xương sườn của mình bị gãy đi mấy cái, nghe rõ tiếng răng rắc.

Thế nhưng cô nhanh chóng lấy lại nụ cười.

- Con nó hư quá, chưa gì đã biết đập rồi.

Anh thở phào, lo lắng cũng trôi qua. Nãy thấy cô nắm tay anh chặt như thế, nhìn cô đau đớn như thế, anh đã rất hoảng hốt.

Nhìn cô ăn thật ngon, anh mỉm cười, lâu lâu lại dùng khăn giấy lau miệng cho cô.

ngước đầu lên, cô mới hỏi

- Anh cũng ăn đi chứ?

- Được rồi, em cứ ăn đi.

- Anh sẽ đi bao lâu - Cô méo mếu, giúp anh lựa quần áo

- Ít nhất là... 1 tháng, nhưng anh sẽ cố về sớm

- Vâng - Nước mắt cô rơi lã chã, không nở xa anh

Ôm cô vào lòng, anh xót xa

- Ngoan nào, ở nhà chờ anh, anh sẽ thường xuyên gọi về.

- Vâng!

- Không được khóc, cẩn thận ốm, mùa đông rồi, nhớ mặc áo ấm vào, anh mua cho em mấy chiếc áo len rồi đây, nhớ mặc vào nghe chưa.

- Vâng!

Anh phải đi công tác ở mỹ, chi nhánh bên đó gấp một ít trục trặc và cần anh giải quyết gấp. Gia Kỳ bận bịu không thể làm được nên anh phải đích thân đi. Không nỡ để cô ở nhà một mình, anh ôm chặt cô vào lòng, vuốt mái tóc đỏ của cô.

- Đi đứng phải nhẹ nhàng, đừng chạy cấn thận ngã, nghe chưa em?

- Vâng!

Anh cứ tiếp tục dặn dò, cô chỉ vâng vâng và gật đầu, tay ôm chặt anh không buông.

- Ngoan, đến giờ anh phải đi rồi.

- Em ra sân bay với anh nhé? - Cô ngược mặt lên, mắt long lanh nước

- Không được, ở đó rất đông người, rất nguy hiểm cho em, em lại đang mang thai, dù rất mạnh nhưng mắt lại không thấy gì, anh không yên tâm!! - Giọng anh nhẹ nhàng nhắc - Em phải nhớ, nghe lời anh, hãy ở trong nhà thôi, bếp núc để người làm lo, Đi đâu cũng nhớ đưa Ny Ny đi cùng.

- Vâng!

Xách vali lên, anh nắm tay cô. Cô theo anh ra tận cổng chính, không nỡ buông tay.

- Anh chỉ đi một tháng thôi mà

- Vâng! - cô vẫn vâng nhưng tay vẫn giữ chặt

Anh nhìn qua Ny Ny trên vai cô, nhẹ nhàng

- Cô ấy giao cho cậu, Ny Ny

Ny Ny khẽ lắc đầu gật đầu.

Những cơn gió se lạnh lại thổi đến, thổi bay chiếc khăn choàng trên vai cô. Mắt cô lệ nhòa, môi cô cười thật rức rở.

- Anh đi nhớ chăm sóc mình, thường xuyên gọi về cho em nhé

- Anh hứa - anh cúi đầu, hôn trán cô rồi lên xe và đi mất.

Được những hầu gái đỡ vào nhà, cô ngồi ở phòng khách sụt sùi lau nước mắt. Ny Ny hóa người ôm lấy cô vỗ về.

Tay cô cầm chặt điện thoại đến khi ngủ quên lúc nào không hay.

~~Ngày qua ngày, anh vẫn thường xuyên gọi về cho cô vào những buổi sáng sớm hay những buổi đêm lạnh. Đôi khi chỉ đơn giản là im lặng và nghe tiếng thút thít của cô. Anh lúc đó thật hận vì không thể lập tức trở về, ôm chặt lấy đôi vai gầy gò ngày càng yếu đuối đó.

Cô có Melry cùng Minh chăm sóc. Thế nhưng nó chưa bao giờ là đủ, mắt cô giờ như không còn thấy gì, giấc ngủ cô ngày càng kéo dài hơn, sâu hơn, đến nỗi anh phải gọi nhiều lần sau cô mới bắt máy, khiến anh hơi lo sợ.

Thỉnh thoảng, là những câu nói nhẹ nhàng :

- Chồng ơi?

- Anh đây! - Tay anh dừng bút, lắng nghe cô

- Gia Huy, không có gì, em chỉ muốn gọi tên anh thế thôi

- Ừ - Vẫn đáp nhẹ, anh mỉm cười rồi lại tiếp tục hí hoáy.

Nằm trong khách sạn rộng lớn, chiếc giường cũng rộng lớn, tất cả đều rộng lớn, và...quá trống trải.

Anh cảm thấy nhớ cô bao giờ hết, nhớ những lúc cô làm nũng, hay những lúc cô ngủ quên trên vai mình, nhớ dáng người nhỏ bé, nhớ làn da lạnh lẽo, nhớ cả nụ cười, cả ánh mắt trong veo đỏ như hòn lửa, nhớ tất cả về cô, về cái cô vợ đầy quyến rũ và ngọt ngào này.

Anh cố ngày đêm không nghỉ, cấp tốc làm nhanh công việc của mình.

~~Hôm ấy là một ngày đầy nắng, thật hiếm hoi khi xuất hiện giữa mùa đông lạnh giá và âm u.

Cô đã dậy thật sớm, quyết định sẽ thôi ngủ và ra đường đi dạo.

Mồ mẫn thay ình một bộ đồ dễ nhìn và ấm áp, với chiếc khăn choàng cổ, mũ ấm và cả chiếc áo khoác dạ đỏ lông chồn. Bước ra khỏi nhà với Ny Ny, cô thực sự rất vui vẻ.

Mặc dù không thể nhìn ngắm sắc cảnh của thành thị, nhưng có thể nghe được mọi âm thanh xung quanh. Cô cẩn thận đi từng bước nhỏ, cho đến khi một chiếc xe ô tô lớn màu đen đỗ ngay kế bên cô và tiếp theo là giọng nói của bà Na Na

- Nhi Nhi

- Mẹ - Cô quay sang tiếng nói ấy và mỉm cười.

Bà bước ra khỏi xe và cầm lấy tay cô, vui vẻ

- Mẹ định đến thăm con cơ

- Vâng, hôm nay con định sẽ đi dạo phố.

- Đi, mẹ đi cùng con.. .

27. Rời Xa Anh... - Quyết Định Cuối Cùng !!!

Căn phòng thủy tinh vẫn lạnh lẽo, phảng phất mùi viêt quất và mùi chelry nhẹ nhàng thơm phức. Cô gái với mái tóc đỏ dài đứng trước cửa sổ lớn sao thật cô đơn đến lạnh lẽo, mặc kệ những luồng khí lạnh đang thi nhau cố gắng luồn lách qua tấm cửa nhưng bị tấm kính ngăn lại.

Cô mặc trong mình một bộ quần áo đơn giản và thoải mái, trên vai là chiếc áo khoác bông mà anh mua cho cô vào đêm mưa ấy.

Cô nhớ và chưa từng ngừng nhớ anh, nhớ đôi mắt xám tro lạnh lẽo với nụ cười chỉ dành riêng cho cô, nhớ bàn tay ấm áp với lồng ngực rộng của cô mỗi khi cô mệt mỏi, nhớ giọng nói hàn băng với những lời thì thầm lạnh giá nhưng thật lòng, cô nhớ anh, nhớ cái con người lạnh lùng đến tàn nhẫn ấy.

Đếm từng phút từng giây, cô đếm những ngày mòn mỏi, cô chờ anh về.

Đôi mắt đỏ như mờ như đục, những gì cô thấy giờ đây là một khoảng không đen sì.

Tay cô xoa nhẹ cái bụng lớn, một nụ cười như thường lệ hiện ra trên đôi môi không son mà hồng, đôi mắt sắc và lớn cũng híp lại đến ngọt ngào.

- Con cũng nhớ bố lắm phải không? Con trai?

Cô cảm nhận thấy tiếng khều khều tay của con cô trong bụng, cô lại cười rất vui vẻ, nó là một đứa nhóc rất thông minh.

Tay trái cầm chiếc ruy băng mỏng, tay phải cầm chiếc điện thoại. Cô đang chờ cuộc gọi từ anh.

Thì vừa lúc đó, tiếng chuông điện thoại quen thuộc lại vang lên, cô nhanh chóng cầm máy

- Gia Huy - Cô cười tíu tít, giọng rõ vui

- Em đang làm gì đấy? - Anh ngọt ngào

- Em không làm gì...

Đoạn hội thoại cứ thế kéo dài đến nửa ngày

- Anh nhớ em - Bỗng ngập ngừng, anh nói. Lần đầu tiên anh nói câu này với cô. Mắt cô mở lớn tràn đầy sự ngạc nhiên, rồi không hiểu sao nước mắt giàn dụa thi nhau chảy ra với bao nhiêu uất ức, bao nhiêu nhớ thương được lúc dâng trào, cô nước nỡ, giọng nghẹn ngào

- Anh à, em cũng rất nhớ anh, anh nhanh nhanh trở về đi, em chịu không nổi nữa rồi

Anh nghe giọng cô sao mà đau lòng thế, sao mà thương tâm đến thế.

- Ủ, chờ anh vài ngày nữa thôi, mọi việc cũng sắp ổn rồi.

Cứ thế hai người nói chuyện với nhau, cho đến khi cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay, lúc đó anh mới dám cúp máy, lại vội đầu vào công việc.

~Cô bị ốm, người cô rất nóng, xương cô như vỡ vụn, máu cứ thi nhau chảy tràn ra qua những lỗ chân lông trên người cô. Ny Ny lo lắng chăm sóc cô không rời nửa bước. Rồi đột nhiên một trận thống khổ từ đâu ập đến, những đốt xương của cô vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, cô ngay cả cử động cũng không dám, sợ những đốt xương kia sẽ lòi ra khỏi thân thể cô mất.

Cô đau đớn, vô cùng đau đớn, nhưng lại không thể nào cử động, nước mắt thi nhau chảy thành máu.

Căn phòng tràn đầy mùi tanh tươi của máu và mùi nồng hương của Hồ Ly...

Ngay cả dì Jen cũng phải bó tay, nước mắt dì lần nữa chảy xuống kể từ khi Linh Nhi, chị của dì cũng từng bị đau đớn thế này. Dì tự hận mình không thể giúp gì cho cô ngoài việc ngồi nhìn, tay dì nắm mạnh vào tường khiến tấm thủy tinh có phần nứt nhỏ.

Anh đang làm việc, đột nhiên ngực anh nhói lên, nước mắt không hiểu vì sao mà tuôn rơi. Người duy nhất anh nghĩ tới bây giờ, không ai khác ngoài cô vợ ghé nhất của mình - Nhi Nhi

Công việc gần như đã hoàn thành, anh nhanh chóng mua vé máy bay và chờ ngày trở về Việt Nam sau 43 ngày rời đi.

~~Cỏ cây trong nhà vẫn xanh tốt nhưng dường như thiếu đi sức sống, không còn những đàn bướm đêm sắc màu bay bay, không còn những chú chim nhỏ tụ tập. Những người hầu ở đây như buồn như mệt, ngay cả bác Mark cũng thất thiếu tiêu tụy không kém.

Anh nhíu mày, chạy thẳng vào nhà, vừa mở cửa thì liền gọi lớn

- Nhi Nhi, Anh về rồi - Và vẫn không một tiếng động đáp lại

Anh lo lắng, chạy lên phòng, thầm nhắc mong là cô không sao, nếu không anh sẽ giết hết đám người làm trong nhà (*mặc dù không liên quan là mấy)

Cạch Tiếng cửa phòng mở, anh bước vào nhìn quanh, trống trơn.

Bước đến giường liền thấy cô nằm yên ở đấy, đôi mắt nhắm hờ ngủ say, nhịp thở đều đều. Anh thở phào nhẹ nhõm.

Cô gầy đi, anh có nghe đám người hầu kể lại, cô ăn ít hơn trước, lại thường xuyên thức khuya dậy muộn. Còn hay ngồi ngoài vườn hay ngồi ở cửa chính vào buổi đêm, có khi là ngồi đến sáng, dù mắt không thấy gì nhưng vẫn luôn hướng về cổng sắt bạc, trông đến thương tâm.

Tay anh bắt giác lướt nhẹ trên khuôn mặt cô, vuốt mái tóc đỏ của cô. Người cô nóng, và cô bị ốm.

- Sao em gầy thế? - Anh mừng nhẹ nhưng vẫn không cầm được hạnh phúc. Mấy ai được như anh, có một người vợ dịu dàng và yêu anh nhiều như thế?

Bỗng cô cử động, có thể là theo thói quen, tay cô với với tay anh, rồi ôm lấy eo anh, cô dịch người lại gần tìm hơi ấm, nhẹ nhàng và ngủ tiếp. Anh cười khổ, từ từ cởi chiếc áo ngoài ra cho cô không thấy cần cần.

Anh ngắm nhìn cô thật lâu cho thỏa nỗi nhớ của mình. Đắp lại chăn cô cô, anh ngồi yên vị trí và tư thế như vậy cả mấy tiếng đồng hồ, anh cũng không nhớ rõ, chỉ biết là anh bắt đầu ê ẩm, trời cũng đã tối muộn, nhìn cô ngủ ngon thế, anh không nỡ gọi dậy.

Cô hôm nay ngủ rất sâu, cô như cảm thấy anh đã trở về và ôm cô, cô ngỡ mình đang mơ nên nào dám tỉnh dậy, vẫn ôm chặt lấy anh không buông bỏ. Cho đến khi cô cảm thấy không thể ngủ được nữa mới e ngại mở mắt, nhìn người mình đang ôm trên tay. (* mặc dù rất cố gắng nhưng vẫn chỉ là một màu đen)

Anh ngồi dựa lưng vào thành giường khẽ nhắm mắt, chiếc áo sơ mi trắng được gỡ 3 chiếc nút trên cùng, vẫn hương nam tính không đổi. Sức hút vẫn mạnh mẽ. Một tay anh nắm lấy tay cô, một tay anh xoa nhẹ vai cô, nhưng hình như anh đã quá mệt nên ngủ quên lúc nào không hay.

Cô ngáp ngừng

- Gia Huy, là anh phải không?

Anh bừng tỉnh, cúi đầu xuống vuốt vuốt tóc cô.

- Dậy rồi à? Đói không?

- Có... - Như nhớ ra điều gì cô lại lắc đầu - Không - Cô ôm anh thật chặt, không muốn rời anh nửa bước.

- Nãy anh có nấu một ít cháo, tại đầu bếp hôm nay có việc, những người khác lại không biết nấu ăn...

- Em đói lắm - Cô nhanh nhẩu, dùng tay lau đi nước mắt

- Chờ anh, anh xuống lấy cho

- Vâng !! - Cô cười thật tươi, ngồi trên giường chờ anh quay trở lại.

Anh bưng tô cháo hành nghi ngút khói vào, anh nghe người ta bảo, khi ốm ăn cháo hành mới tốt nên đã nấu cho cô, công thức tất nhiên là lên google.

Cầm bát cháo nóng hổi trên tay, cô hạnh phúc, cười đến... chảy cả nước mắt.

- Sao thế? Không ngon à? - Anh nhú mày gãi đầu

- Không phải, ngon lắm mà - Cô ăn từng thìa từng thìa thật lớn, vừa ăn nước mắt lại tuôn không ngớt, không phải không ngon, chỉ là cô quá hạnh phúc, hạnh phúc đến thật muộn... Khi mà cô gần như buông xuôi thì...

Anh nhú mày, thấy cô ăn gần hết nửa tô lớn ấy, thì đột nhiên anh lấy chiếc thìa của cô, vừa nghi ngờ vừa rụt rè, cũng thử mức một thìa rồi cho vào miệng, mắt anh trừng lớn. Với ly nước trên bàn anh uống tới tấp, đưa tay định dành lại tô cháo thì cô thu đi.

- Dở thế, ăn làm gì, đưa đây anh đi mua cho.

- Không, nó là của em - Cô phồng má, rồi cười - Em thấy rất vừa miệng, rất ngon mà - Vẫn tiếp tục cho những thìa lớn vào miệng, cô ăn một cách ngon lành, anh trừng mắt không hiểu nổi rồi cũng phải đầu hàng.

Cho đến khi không còn một chút gì trong tô cô mới ngoan ngoãn trả lại cho anh, miệng cười tươi, lưỡi liếm liếm lấy môi mỏng.

Cầm lấy tô, anh lắc đầu toan đi xuống nhà thì đã bị một bàn tay lạnh nhỏ bé nắm lại, quay lại nhìn cô, ánh mắt thắc mắc

- Bỏ đó đi, em lạnh! - Cô ngáp nhẹ, dịch người vào trong giường, vỗ vỗ vào chỗ trống.

- Vậy để anh thay áo quần đã

- Vâng - Cô cười.

Anh đi lại tủ đồ lấy ình một chiếc quần lụa đen dài, một chiếc áo cổ rộng trắng treo lên giá, cởi bỏ lớp áo khoác ngoài, rồi lại chiếc cava, đến chiếc áo sơ mi thì một bàn tay khác ôm ngang eo anh, lần mò trên ngực anh, cởi từng nút áo, từng nút một, khiến anh tim đập loạn xạ...trong ngực ai kia.

Bỏ cái áo ra, cô ôm lấy thân ngực trần, tựa hẳn người vào anh, tay anh thật rộng, lại rất vững chãi, có thể bảo vệ và ôm chặt lấy cô.

Giá như thời gian cứ thế rồi ngừng lại, giá như cô được ôm anh mãi như thế này, giá nhưrồi cũng chỉ là giá như thôi.

- Em sao thế, sao lại khóc - Kéo đầu cô lên, lau đi những giọt nước mắt trong suốt mà lòng anh tê tái

- Có lẽ vì...em nhớ anh - Cô cười thật nhẹ, nụ cười mà luôn khiến cho anh điều đứng, nhìn sâu vào con mắt đầy ý cầu nhân ấy, anh như bị thôi miên vào nó, tay xoa nhẹ tóc cô, rồi từ từ cúi xuống, hôn nhẹ lên trán, mũi, má và dừng lại ở môi cô.

Cả người cô như dựa hoàn toàn vào anh, dịch chuyển từ từ đến chiếc giường thủy tinh tuyệt đẹp.

Cô nằm lên nó, mặc anh ở trên mình yêu thương, hôn hít từ nơi này đến nơi khác, tay anh luồn qua lớp váy mỏng của cô, khiến cô nhột khê cựa mình rồi ôm lấy cổ anh.

Thì thâm vào tai cô những lời khen chân thành, cô cười khúc khích.

Vuốt nhẹ chiếc eo trần bé nhỏ, anh hôn vào ngực trái của cô, rồi cả chiếc sọc hình chiếc môi trên vai trái.

Ngắm nhìn cô ngủ, anh ôm trọn cô vào lòng, nỗi nhớ cô như được lấp đầy trong thời gian qua. Lúc này anh mới thả lỏng

- Ngốc quá, ôm cũng không biết mà nói với anh à?

- Tại ... em sợ chồng... bận thôi - Tiếng nói ngái ngủ lại dứt quãng. Anh hôn nhẹ vào trán cô, một nụ hôn chứa muôn vàn yêu thương, nụ hôn chỉ giành riêng cho cô, người vợ tương lai và là người vợ duy nhất mà anh chấp nhận lấy và sẽ lấy.

- Vợ này

- Dạ?

- Ngoan, ngủ đi !

- Em yêu anh... - Cựa mình trong vòng tay anh, cô nhắm hờ mắt, lại không dám ngủ sâu vì như sợ anh sẽ bị biến mất đi thêm lần nữa. Cô biết anh còn công việc của mình, anh rất bận rộn. Nhưng cô bây giờ, nhất là vào thời gian này, lại muốn ích kỷ một chút, gom góp những mảnh yêu thương vụn vặt lại giữ cho riêng mình cả cả...con trai cô. Tay vẫn vờ mái đầu anh, nhưng người đã không còn thức.

Nhìn cô nằm trong vòng tay mình mà anh nhớ lại mấy tháng trước, lúc lần đầu tiên gặp cô, lần đầu tiên được ăn cơm cô nấu, lần đầu tiên được một người con gái khác không phải mẹ mình ôm vào lòng, lần đầu tiên được nép trái vị được bảo vệ và muốn bảo vệ, và lần đầu tiên biết rung động từ người khác, bởi ánh mắt, nụ cười, cử chỉ, vóc dáng và cả con người ấy.

Anh như say như mê mà đã quên rằng cô vẫn chưa phải là vợ mình, nhưng anh chắc chắn, cô sẽ là vợ mình và chỉ là của mình!

Ánh mắt bạc thật dịu dàng hơn bao giờ hết, từ trong bóng tối, không còn vẻ cô đơn mà thay vào đó là vẻ mặt hạnh phúc và ...

Từ khi anh về, cô đã không còn buồn bã như trước. Ngôi nhà lần nữa đầy ắp tiếng cười và tiếng mè nheo của cô.

Hoa trong vườn đã nở, chim trong vườn lại hót, ngôi nhà lại sáng lên đầy ấm cúng. Mọi thứ sẽ thật tuyệt cho đến một ngày rằm hôm ấy.

Khi mà màn đêm rập xuống, ánh mặt trời chợp tắt.

Khoác trên mình chiếc áo lông đỏ hồ ly lửa. Cô lạnh lùng cầm chiếc vali của mình lên và đưa cho Ny Ny đi trước. Vẫn không rời xa nơi này, cô nhìn lại một lượt, sờ lại những vật kỷ niệm của cả cô và anh.

Mắt cô đã sáng trở lại, hôm nay là trăng rằm, lũ yêu tinh rất hay ra đường làm càn nên anh đã phải đi săn, dặn cô ở nhà cẩn thận. Đây là cơ hội tốt nhất của cô. Cô chắc chắn điều đó.

Nhẹ đặt tay lên vai phải, cô nhắm miệng đọc thần chú, viên Pha lê đỏ từ trong ngực sáng rực lên soi sáng cả một góc căn phòng. Cô cầm lấy viên pha lê nhẹ nhàng xoa miết, đặt một nụ hôn lên trên rồi dùng phép thuật cho vào lá thư cô viết dở, gửi anh.

Có thể đây là quyết định rất khó khăn nhưng cô nghĩ anh nên tập quên cô đi, quên đi cái con người phiền phức này trước khi quá muộn. Cô sẽ tự mình sinh con rồi nhờ Ny Ny nuôi giúp, và sau đó cô sẽ chết.

Dù đau đớn nhưng cô không muốn anh thấy cảnh cô quằn quại khổ sở, xấu xí già nua.

Tay cô đã bắt đầu nhả nheo, mái tóc đỏ rực suôn mượt đã gần bị xơ rối nhưng cô đã cố chải chuốt cẩn thận để dấu đi. Nó đã bắt đầu chuyển bạc, khiến cô luôn phải khổ sở nhuộm đỏ từng ngày. Người cô đầy vết bầm tím, cơn đau ngày càng nhiều và thêm phần dữ dội.

Thần Tiên Tri đã đúng, cô bị bệnh Bạch Huyết Hồ, căn bệnh hiểm nghèo của loài hồ ly, là lý do vì sao mẹ cô mất sớm như vậy

28. Trò Chơi Trốn Và Tìm !

- Nhi Nhi, xem anh đưa về cái gì này - Anh gọi lớn, vui sướng, nhưng không hiểu sao cảm thấy thật bất an và muốn nhanh chóng được thấy cô ngay lập tức.

” Cạch” - Nghe rõ tiếng vụn nắm đấm cửa, nhưng ngôi nhà thật trống trải, không hề có bóng hình nhỏ nhắn chạy thật nhanh tới ôm anh thật chặt như trước nữa, đáp lại anh là sự yên tĩnh vốn có của nó như những ngày cô chưa đến, khe rùng mình.

Lần nữa anh quay gót, chạy thẳng lên phòng, không quên cầm theo cái hộp lớn.

Nhưng trước mặt anh, không ai khác là cô, buông chiếc hộp trên tay xuống, anh nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhìn chiếc ” xác ” của cô đang nằm không có ”trật tự” trên đấy, với cái kiếm bạc đâm xuyên qua ngực trái. Và thật lạ khi cô nằm đó, máu me be bết cả một khoảng giường trắng, khuôn mặt trắng bệch không còn một giọt máu, kì lạ tha, anh lại chẳng một chút gì gọi là đau lòng như những lần cô bị thương hay nguy hiểm trước đó.

Khẽ lật cái xác, anh bình tĩnh nhìn một lượt rồi nhận ra trong tay trái của ”cô” đang nắm cái gì đó. Tách những ngón tay ấy ra, là một tờ giấy. Nhưng ngạc nhiên thay, khi vừa chạm vào tờ giấy đó thì cũng là lúc một luồng sáng đỏ rất mạnh chạy thẳng đến tim anh, rồi tim anh cũng lần nữa được đập trở lại. Chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, tay anh bất giác chạm vào ngực trái của mình, lần này anh mở mắt thật lớn, đầy hoảng loạn, vội lật tờ giấy ra xem, đập vào mắt anh là tờ giấy có những dòng chữ nắn nót đẹp đẽ ” Don't forget me !” * dịch: Đừng quên em*

Lại nhìn cái xác trên giường, anh tức giận, nắm chặt lá thư trong tay, đột ngột anh đá mạnh vào chiếc giường khiến nó va đập mạnh vào tường, nứt gãy. Cái xác trên giường cũng vì va đập mà lăn xuống mặt sàn, anh nhìn nó với ánh mắt tức giận đến lạnh lùng.

* Em nghĩ cái xác này thay thế được em sau Nhi? Cục bột này ư? Em thông minh nhưng mà vẫn thua anh một bậc đấy nhé *

- Mark, Mark...! - Anh gọi lớn.

Quả thực anh đã thừa nhận là anh suýt mắc lừa cô, nhưng khi anh chẳng thể nào ngửi thấy hương cherry phảng phất trên tóc cô thì anh không thể nghĩ ngờ gì nữa mà khẳng định rằng đó chẳng phải cô.

Vậy cô đã đi đâu? Cô bỏ anh rồi đi đâu? Bỏ anh mà đi rồi bây giờ lại yêu cầu anh đừng quên cô ư? Sao anh lại thấy cô... đáng yêu đến thế nhỉ? =)))

Rất nhanh sau đó, ông Mark đã có mặt trong phòng.

- Thưa cậu.....- Ông sợ hãi khi thấy mọi thứ ở trong phòng, lộn xộn và bốc mùi. Nhận ra đó là Thùy Nhi, ông càng sợ hãi hơn.

- Ny Ny đâu? - Anh lạnh giọng hỏi

- Thưa, tôi không thấy nó ở dưới nhà, tôi nghĩ nó ở đây cùng cô chủ ! Nhưng...chuyện gì đã xảy ra? - Giọng ông tràn ngập sự chua xót.

- Được rồi, đừng làm kinh động đến mọi người, ông xuống trước đi, nhớ đừng nói cho ai biết về chuyện này đây nhé.

- Vâng!

Nhìn vào bầu trời ngoài kia, anh hít một hơi thật sâu.

- Khoan đã bác Mark

- vâng?

- Vứt cái xác đi và giúp tôi dọn đồng này trước khi tôi về. Tôi muốn mọi thứ phải được sạch sẽ và được sắp xếp ngăn nắp như trước.

- vâng, thưa cậu.

Nhanh chóng, anh nhún nhẹ một cái và biến mất trong bầu trời đêm.

Chiếc hộp vẫn nằm đấy, yên tĩnh. Và hôm nay lại là một ngày rằm.

~~Gió tạt thẳng vào mặt anh, những hạt sương đêm dính đầy chiếc áo khoác da của anh, tất cả khiến anh nhớ đến cuộc sống cô độc lúc trước, lúc đó anh cảm thấy mọi thứ khi chỉ có một mình thật tốt, thật yên tĩnh và như anh là đủ, vậy mà từ khi cô đến, mọi thứ xung quanh anh như bị đảo lộn. Anh không cô độc, không “yên tĩnh” và anh yêu cuộc sống hiện giờ, anh không hề muốn quay lại cuộc sống lúc trước một chút nào vì dường như anh đã dần quen với cuộc sống đó, quen với sự có mặt của cô bên cạnh mình và quen với cả sự chu đáo về mọi mặt ấy, anh muốn được ỉ lại cô, được cô vuốt ve dỗ dành...

* Đảo Quỷ*

- Gì chứ? Nó không có ở đây đâu, có chuyện gì sao Huy? - Ông Han thắc mắc

- Cô ấy lạc rồi ! - Chưa kịp để Han hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh liền quay gót bay đi, để lại cho ông Han thắc mắc nhưng ông vẫn hiện nụ cười trên môi.

- Lạc ư? - Han quay qua Jenny hỏi

- Bó tay - Jenny nhún vai cười

* Nhà Ron*

Cậu chỉ mang mỗi chiếc quần dài, khẽ vuốt lại mái tóc rối, làm gì mà đêm hôm hai vợ chồng này lại lần lượt kéo đến phá giấc ngủ của cậu thế chứ?

- Hoàng Ngọc Thùy Nhi đâu?

- Cậu ta không có ở đây - Cậu nhíu mày

- Không có? Tôi ngửi thấy mùi của cô ấy ở đây mà? - Lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt của cậu và khiến cậu rùng mình không thôi.

- Lúc này cậu ta có ghé qua nhưng giờ thì về rồi, cậu ấy tới lấy máu - Nói đến đây, Ron hơi xoa xoa vùng cổ bị cô cắn và rút găng sạch máu.

Mắt anh sáng lên

- Lâu chưa?

- Khoảng 2 tiếng trước

- Mẹ kiếp - Nói xong anh lại biến mất trước mắt Ron
- Cậu ta thật cường đại!
- Em biết - Melry hôn nhẹ vai anh rồi kéo anh vào phòng tiếp tục công việc đang dở.

Cô định chơi trò trốn tìm sao? Được rồi, anh sẽ cùng cô chơi!

Hóa sói, anh hú lên một tiếng từ trên chiếc cây cao nhất giữa khu rừng, rồi lại nhảy qua các cành lá và biến mất nhanh chóng!

Trò chơi bắt đầu*

29. Lười Thở ! :)

Anh cảm máy gọi cho Vũ, chờ thật lâu thật lâu vẫn không có ai nhắc máy, điều đó khiến anh bực mình không thôi. Rửa thơm trong miệng mấy câu ” mẹ kiếp” thì bên kia mới chịu bò dậy bắt máy.

Vũ thấy những cuộc gọi nhờ từ anh thì có phần lạnh sống lưng rồi chờ anh phát tác tức giận.

- Gì thế?

- Thế cái mẹ, tới đây!

- Biết rồi, chờ tao tý, đọc địa chỉ đi - Vũ không nỡ rời xa cô vợ nhỏ nhắn của mình, khẽ hôn lên trán cô gái rồi mới mặc áo quần và leo lên xe chạy đến chỗ Huy

15 phút sau

Vũ bước xuống từ một chiếc phân khối lớn. Liền thấy anh đứng dựa vào chiếc mui trần màu bạc của mình, chăm điều thuốc trông đến cô độc.

- Vợ mày đâu sao đứng đây một mình đấy ông tướng?

- Biến mất rồi, giúp tao tìm! - Anh vút điều thuốc đi rồi dùng chân dí dí, dập tắt điều thuốc đang hút dở. Quay lưng liền hoá sói chạy thẳng. Vũ chẳng kịp nói gì cũng liền hoá sói rồi biến mất theo màn đêm.

Cả đêm đó, anh đã lục tung cả đất Hà Thành lên để tìm cô, nhưng vẫn không tìm ra được gì.

Vũ mệt mỏi và tức điên lên khi thấy anh vẫn chưa hề có ý định bỏ cuộc.

Cuộc tìm kiếm cứ diễn ra hàng đêm, kéo dài cả tháng.

Anh đi vào lúc trời chập tối và trở về khi trời đã hừng đông, người mệt lã. Vũ cũng vì thế mà sút mấy chục cân ==

Cả Hoàng Minh và Na Na đều lo lắng đứng ngồi không yên, Hoàng Minh thờ dài nhìn bức hình của Kim Ngạn treo trên tường, không cất tiếng.

Ron cùng Melry cũng theo đó mà biến mất không tăm hơi, Jenny cùng Han luôn theo chân Huy hàng đêm không biết để làm gì nhưng anh cũng không mấy quan tâm. anh tìm cả trong nước lẫn nước ngoài, vẫn không thể nào tìm được cô, trong cả thời gian dài thật dài.

Cho đến khi anh bắt đầu bỏ cuộc.

Đưa mắt nhìn theo hướng hừng đông, anh nở nụ cười lạnh lẽo

- Hoàng Ngọc Thùy Nhi, trò chơi này không lẽ anh thua rồi chẳng? Anh tìm không được, thực sự thua rồi chẳng?

Quay người nhìn sang bên kia giường, bây giờ anh đã hiểu sâu sắc sự quan trọng khi cô ở bên.

Thói quen được cô nuông chiều, được cô gọi dậy mỗi sáng.

Đi làm về được cô chạy ra cầm cặp giúp, được cô hôn lên má...

Đi tắm được bật nước sẵn, được cô lau khô người...

Giờ đây, khi ngồi vào bàn làm việc, anh lại nhớ đến những lúc nửa đêm cô tỉnh giấc, lại ngủ trên chân anh.

Còn nhớ có những hôm anh phải đi tiệc cùng đối tác về muộn, say xỉn. Vừa về đã thấy cô ngồi đợi sẵn ở sân vườn. Liên theo thói quen mà đi đến dựa người vào cô.

Xuống bếp cũng nhìn thấy hình dáng cô loay hoay nấu nướng, ra phòng khách cũng nhìn thấy cô nhẹ nhàng pha trà. Đi xuống cầu thang liền thấy cô ngồi ở một góc cửa lối đi rồi nhìn anh mà mỉm cười.

Hình bóng cô ở khắp mọi nơi, khiến nỗi nhớ của anh càng thêm đầy.

Trượt mình ngồi thụp xuống ở một góc tường, anh một tay cầm chai Chivas lên uống ừng ực, một tay miết chiếc điện thoại.

Anh chưa muốn bỏ cuộc, anh chưa bao giờ bỏ cuộc nhưng dường như anh đã bắt đầu mệt mỏi, thực sự mệt mỏi.

Nhìn quanh căn phòng đã bị anh đập phá khiến nó trông thật bừa bộn.

Những người hầu chỉ biết đứng ngoài cửa khóc lóc thút thít vì sợ hãi, Mark thì thở dài đứng trước cửa không cất tiếng.

Na Na cùng Hoàng Minh ngồi dưới nhà, bảo mọi người mặc kệ anh, cho anh xả hết sự giận dữ ra.

Vũ ngồi trên giường nhìn anh uống hết chai Chivas này đến chai khác, là rượu mạnh vậy mà anh cứ uống như nước lã.

Toà nhà Số 7 căn phòng 2236

Cô nằm yên trên giường, bên cạnh là Ron cùng Melry

- Nhi Nhi, chồng cậu đã liên tục theo dõi mình, điều đó mình không cảm thấy bất an như kiểu mấy hôm nay anh ta không dõi theo mình nữa. Nghe bảo anh ta bỏ cuộc rồi, suốt ngày ở nhà uống rượu, xử sạch cả kho rượu mạnh rồi đấy, cậu định để tình trạng này tiếp tục sao? - Ron than thở

- Ron ! - Melry nhắc nhở

Cô quay mặt đi không nói, với sự hiểu biết về anh, cô chắc chắn cả tháng nay anh đã để bụng đói mà không cho gì vào bụng, vậy mà bây giờ lại uống nhiều rượu như thế, phải chăng anh điên rồi sao?

Nhìn chiếc bụng của mình, cô thở dài. Tóc cô gần đây đã chuyển bạc, làn da không còn mịn màng như trước, nhưng hương thơm nhẹ nhàng vẫn chưa hề biến mất. Làn da lạnh càng lạnh, sức khoẻ của cô ngày càng yếu dần yếu mòn.

Nhưng có lẽ cô không thể suy nghĩ được gì vào bây giờ nữa, đứng dậy lấy chiếc áo len đỏ trên móc treo, cô ôm lấy Ny Ny bước ra đường.

Ny Ny liền hoá người, tay đỡ lấy cô thật nhẹ nhàng, dìu cô bước vào taxi rồi lại dùng thuật di chuyển, đưa cô vào phòng anh.

Căn phòng vẫn luôn được giữ sáng đèn, sửa sổ vẫn luôn được mở sẵn.

Cô dễ dàng nhảy qua cửa sổ và vào bên trong. Thấy anh ngồi bệt ra trong đồng thủy tinh xung quanh (* mọi thứ trong phòng anh đều được làm bằng thủy tinh)

Cổ tay anh vì bị thuỷ tinh gym vào nên chảy máu. Cô bàng hoàng không nghĩ kết quả lại tệ như thế này, cô chưa bao giờ suy nghĩ đến sẽ gây hậu quả như thế cho đến khi nhìn thấy tận mắt.

Còn anh, nghe thấy tiếng động thì ngược mặt lên, thấy cô anh liền mỉm cười, một nụ cười yếu ớt, đôi mắt bạc cô đơn hồ phách, nhưng lại nhanh chóng cúi xuống lắc đầu thật mạnh, nhanh chóng cầm lấy chai rượu trên tay uống tiếp.

Ny Ny đã hoá chuột, cậu cũng khá ngạc nhiên nhìn căn phòng vốn rất ngăn nắp này.

Cô đưa tay che miệng để không phát ra tiếng nấc, từng bước từng bước tiến gần lại anh rồi ngồi thụp xuống kế bên, lay nhẹ.

- Gia Huy, anh sao thế?

Anh đưa mắt lên nhìn thẳng vào mắt cô, lại mỉm cười, tay định máu đưa lên vuốt nhẹ mái tóc mới chuyển bạc của cô khiến nó đỏ rực lên vì máu.

Rồi đột nhiên anh nhắm đôi mắt lại, gục ngay vai cô khiến cô hoảng hốt định kêu lên tìm người giúp, thì tức thời anh dùng miệng nuốt nhẹ, mắt lại lần nữa mở ra, môi lại cười

- Yên nào.

- Vâng - Giọng cô run run

Anh đứng dậy, chân vì ngồi lâu nên đứng không vững, cô nhanh chóng đứng dậy đỡ lấy anh, dìu anh đi về phía giường rồi giúp anh nằm xuống như những gì đã từng làm trước đây.

Mắt anh vẫn mở, nhìn theo những cử động của cô, nhìn cô giúp anh lau người bằng vết thương, nhìn cô giúp anh thay áo quần. Nhìn cô giúp anh kéo chăn lại rồi cho đến khi cô lau nước mắt và quay lưng đi thì anh liền bật dậy, như một thói quen, anh sà vào ôm chặt lấy cô, vẫn chưa từng cất lên lời nào.

Mắt vẫn không dám nhắm lại, ngay cả chớp mắt cũng chưa từng như sợ cô biến mất, như sợ mình phải tỉnh dậy sau giấc mơ này.

Tim cô lại co bóp, quặn thắt. Liền quay lưng lại, cô nở nụ cười ngọt ngào.

- Ngoan nào ngủ đi, em giúp anh dọn lại căn phòng

- Không cần !

Mặt anh vùi sâu vào mái tóc trắng muốt của cô, tay ôm chặt eo cô

- Vậy... em

- Cùng anh ngủ đi! - Không để cô nói gì, anh cười thật ngọt ngào kéo tay cô đi về phía chiếc giường tròn ở giữa phòng.

Cô nằm nhẹ lên giường, anh liền cũng theo nằm xuống, gối người lên ngực cô, tay trái nắm lấy vai cô, tay phải nắm chặt tay cô vẫn chưa bao giờ buông ra.

Cô chỉ biết nằm yên, tay còn lại kéo lấy chăn rồi giữ lấy eo anh, không để anh rơi khỏi người mình.

- Em ơi, anh thực sự mệt mỏi - Anh nhắm mắt lại, thì thào như nói không nên lời, cổ họng đắng nghét

Cô cắn môi, nước mắt lại tuôn, trong thời gian bỏ đi và xa anh, cô lúc nào cũng khóc đến lả đi mới ngủ mất, ăn cũng không chịu ăn, vì khi thấy thức ăn cô lại nhớ đến anh, nhớ đến những lúc cô và anh chơi trò giành giật đồ ăn, không biết anh đã ăn chưa hay là anh lại bỏ bữa không chịu ăn mà chỉ làm việc. Nghĩ đến thế cô lại đứng dậy quay lưng vào phòng ngồi thẩn thờ mặc kệ Melry khuyên bảo thế nào.

Cô luôn tự hỏi, không có cô liệu anh sống tốt không? Không có cô liệu lúc anh mệt mỏi ai sẽ ôm anh? Không có cô liệu lúc anh đói ai nấu anh ăn? Không có cô vậy lúc anh cô đơn ai ở bên thủ thỉ? không có cô liệu...anh có vui hay nhớ đến cô không? Và cô biết ... anh đã lục tung cả nước lên tìm cô, cô đã khóc nhiều thế nào không? Cô đã nhớ anh thế nào hay không?

- Em đã ở đâu? Anh đã tìm mà không thấy! Anh đã chờ mãi mà em không về... Nhưng giờ thật tốt, em về rồi.

- Anh nhớ em, nhớ đến lười luôn cả thở, thật ... đấy !

Anh ngược mắt lên nhìn cô, cô tròn mắt khi thấy mắt anh đã vương lệ từ bao giờ.

- Nhắm mắt lại và ngủ đi! - Giọng cô thanh thanh thật nhẹ nhàng, vuốt vuốt lưng anh cho anh ngủ thật sâu.

Vũ đứng ở ngoài cửa phòng, hút nhanh điếu thuốc lá, lắc đầu khó hiểu rồi về nhà.

30. __kì Lạ__

Nửa đêm.

Khi vầng trăng ngoài cửa sổ vốn vẫn nấp mình sau những đám mây đen lớn, lại bắt đầu lộ mặt, soi sáng cả một khu vườn bên dưới căn biệt thự thủy tinh ở giữa Hà Thành, luồn vào qua khe cửa sổ rồi lại bò lên chiếc giường hình tròn ở chính giữa căn phòng.

Căn phòng thật yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể khiến cho người ta nghe thấy được cả nhịp tim của chính mình.

Với không khí lạnh lẽo của bên ngoài, trong phòng lại được bật đến nhiệt độ cao nhất, nóng đến bức người.

Ôm chặt cái con người đang nằm trên mình về đây chiếm hữu, cô mới bật cười nhưng lại thật nhẹ, rất nhẹ, nhưng nụ cười lại quá rực rỡ, quá bức người, lại khiến cho con người vốn đang ngủ trong lòng cũng phải mỉm cười theo. Đầu anh dụi dụi vào ngực cô, mềm thật mềm, thơm thật thơm, sự nhung nhớ như giảm đi phần nào, lại ngủ thật sâu cho đến sáng hôm sau.

Cả đêm cô đã suy nghĩ rất kĩ, rằng hóa ra cô bị anh lừa, rằng hóa ra cô đã tự mình sa bẫy lưới mà không biết, và cũng ngộ ra rằng, cô vốn không nên trốn tránh, vì thời gian còn lại của cô rất ít, ít đến nỗi ngay cả thở thôi cũng thấy thực phí thời gian. Vậy sao cô lại không dành thời gian còn lại ít ỏi đó, đem trọn cho anh, ôm chặt anh, yêu thương anh, chăm sóc anh nhỉ? Nếu anh đã không ngạc nhiên cũng không sợ hãi khi thấy da cô nhăn nhúm hay tóc cô bạc như người già, vậy thì sao cô phải ngại đây?

~~Hoàng Minh ôm chặt Na Na, để cho bà khóc, bà khóc vì đau lòng, vì thương tâm thay cho Tiểu Thùy, bà không hiểu là do ông trời bị mù hay dị tật? Lại cướp mất mẹ con bé khi nó chỉ mới 1 tuổi, lúc đang tập bò tập đứng. Giờ lại cướp đi mạng sống của nó? Nó làm gì nên nội, nó quá đáng thương, nó tốt như vậy sao lại bị đối xử như thế? Bà thương con dâu bà, bà thương cô như đứa con ruột mà bà vắt máu sinh ra, có khi còn thương nó hơn cả Già Kỳ Gia Huy, vậy mà ông trời, chính ông ấy đã quá tệ, quá độc ác, cứ chỉ nhắm vào nó mà hành hình.

Jenny cùng Han ngồi đối diện, cũng chỉ biết lặng im, cũng chỉ biết dẫu nỗi đau vào lòng nhìn ra ngoài cửa, nơi có vầng trăng vàng sáng vàng vạc.

Khốn nạn quá, Cuộc đời này !

Trưa hôm sau.

Mặt trời đã tròn dài đến tận môn, sáng cả một căn phòng.

Ông Mark lúc này mới đi đến trước cửa Huy, đầy lo lắng mà gõ cửa. * Cốc Cốc*

Tiếng gõ cứ kéo dài cho đến khi hai cái người lớn vốn dĩ vẫn quần lấy nhau cả đêm qua bình tĩnh.

Thế nhưng như vận động quá nhiều khiến anh không muốn bò dậy, vẫn nhắm nghiền mắt cho cô ra mở cửa. Cô ngồi dậy trên giường, lấy chiếc chăn che trước ngực, sau đó đảo mắt nhìn quanh tìm chiếc váy của mình mà hôm qua đã bị cái người vô lương kế bên vứt đi lúc nào không biết.

Chả hiểu thế nào, nhìn vào gương không phải là một người phụ nữ xấu xí với làn da nhăn nheo, cô lại ngạc nhiên khi mái tóc mình vẫn đỏ ở đuôi tóc (càng thêm sinh động và đẹp mê người) làn da sáng bóng đầy mịn màng, má hồng phơn phớt. Mi lá liễu vừa cong vừa dài, môi chúm chím đỏ, mặt bầu bĩnh vẫn chẳng khác xưa chút nào. Ngạc nhiên lắm nhưng cô vẫn chạy đến chiếc tủ quần áo nhanh chóng lấy chiếc áo bông trùm lên người mình ra mở cửa.

Chiếc cửa từ từ hé mở. Bên kia là bác Mark đang nhìn chằm chằm vào cô, khuôn mặt hơi ... dần dần vì như không tin về sự tồn tại của người trước mặt và cũng không dám để ý gì mấy đến kiểu ăn mặc tùy tiện này của cô.

- Cô Thùy, cô cùng cậu chủ...? A, cô cậu cứ ngủ tiếp đi nếu mệt, tôi đã sai đầu bếp chuẩn bị bữa trưa, tại thấy cậu ấy...à không, hai người bỏ bữa sáng nên hơi lo mới chạy lên gọi dậy - Ông luống cuống, công đã già nên trông càng thương hơn.

Cô bây giờ mới nhẹ nhàng nở nụ cười khuynh quốc

- Vâng, cảm ơn bác. Cháu cùng chồng sẽ xuống ngay ạ.

- Vâng vâng - Ông quá vui vẻ, vì rất nhiều lý do...

Lúc này cô mới nhẹ nhàng đóng chiếc cửa nặng nề này lại, tựa lưng vào cửa nhìn cái người đang lười biếng ngồi tựa mình trên thành giường nhìn mình và cười rất hiền. Sao nhỉ, anh rất ít khi cười, trừ khi thực sự vui hay đang tính kế hoặc đã thành công tính kế ai đó.

Cô phì cười híp mí, lại chạy về giường sà vào lòng anh, cắn cắn chiếc mũi của anh khiến anh hơi nhăn mặt vì nhột, nhưng tay đã theo bản năng ôm giữ lấy eo cô. lúc mà cô buông mũi anh ra thì anh mới cúi xuống hôn vào cái miệng nhỏ nhỏ ấy, ngậm và nuốt trọn, triển miên mà cũng nóng bỏng, khiến cô cứ ngây ngất. Lâu sau đó, anh mới chịu buông cô ra cho cô thở khi cảm nhận được cô đang dần mất không khí. Thơm chụt một cái ở má trái cô, anh mới bế cô lên đưa vào nhà tắm, mặc kệ tình trạng nude của mình.

Cô đỏ mặt nhéo ngực anh một chút, lời nói nhẹ nhàng trách móc nhưng chẳng thấy một chút của âm điệu trách móc nào cả

- Anh a, như thế nào lại trần như nhộng bé em?

Anh nhìn xuống cô nhú mào, vờ vẻ nghiêm túc khó hiểu

- Anh còn chỗ nào em chưa chạm? Còn chỗ nào em chưa nhìn mà phải che?

Nghe xong câu nói của anh, quá lộ liễu, quá... đen tối. Cô mới đỏ mặt phồng má

- Vô SI!

- Ngoan...chồng em chính là thế đấy =)))

Sau khi đánh răng rửa mặt, áo quần chỉnh chu xong.

- Chồng, công công - Cô chu chu đưa hai tay ra đòi công, trông không muốn hun thì thẳng đó chắc chắn là gay :3

Anh lại chẳng nói năng gì ngồi xuống dưới chân cô

- Lên - Hơi cất cao giọng như vẻ đang chuẩn bị tinh thần để làm một điều gì đó khá nghiêm trọng khiến cô bực mình nhảy lên

- Ôi ! Nặng - Anh lại tiếp tục vờ choáng váng chân đi không vững. Cô lúc này mới tức giận thật sự

- Gì cơ? Nặng á? Buông buông, không thềm nữa, em tự đi - Giận thật rồi, mắt long lanh sắp khóc đến nơi Giọng anh lúc này mới nhẹ nhàng nhắc nhở

- Yên nào, ngã bây giờ. Vác trên vai cả một thế giới, đến cả thượng đế cũng phải kêu nặng chứ huống gì một người bình thường như anh.

Cô nghe xong tim liền bắt đầu đánh trống trận, không kiềm chế được mà cắn vào vai anh một cái, uống nguyên một ngụm máu rồi mới cười rất lớn, tiếng cười khanh khách khiến cho những bông hoa trong vườn đột ngột vươn cao nở rộ trong cái nắng nhẹ mùa đông.

- Em đối xử với người đang công mình như thế à?

- Làm sao? Ý kiến gì? - Cô tròn mắt nhìn anh dọa dẫm

- Dạ Dạ không ạ, không ý kiến - Anh lại vờ như sợ hãi công cô chạy xuống nhà, khiến cho những người làm xung quanh cũng phải nín cười đến run run thân mình. Đã lâu họ không thấy cậu chủ của mình vui như vậy.

~~Đại chiến bàn ăn vẫn cứ tiếp tục như thường, tiếng cười đùa không ngớt làm cho căn nhà thêm rộn ràng vui vẻ.

Nhai miếng dưa hấu anh dứt, cô rút chiếc điện thoại đang rung liên tục trong túi áo ra

- Gì đấy?

- Nhà chứ đâu

- Ủ

- Không

- Kệ đi, đến đâu thì đến

- Được rồi, cảm ơn

Đó là đoạn hội thoại cô độc tấu một mình. Là Ron, cậu đang tìm mọi cách lục như tư liệu về căn bệnh cô mắc phải,

Vừa cúp máy liền có tiếng chuông cửa.

Anh không mấy để ý cũng bất giác nhíu mày. Liền cảm thấy người đến không mấy tốt đẹp nào.

Nhìn từ đằng xa, cánh cửa sắt được ông Mark mở ra, mặc dù rất xa (150m) nhưng vẫn được anh nhìn rõ. Đây không ai khác chính là hai con quỷ nhỏ Mike và Nike (* là hai nhóc song sinh mà cô gặp khi một lần ở trên xe buýt đang đưa cơm đến công ty giúp anh, tìm trong những phần trước nhé nếu như không nhớ)

Hai nhóc rất tự nhiên như ở nhà, đi thẳng vào phòng khách nơi cô cùng anh đang ngồi. Thay vì gây chuyện với anh lại nhìn chằm chằm vào Nhi Nhi, ánh mắt sầm soi kiểu nghiên cứu gì đấy.

- Hai em... cần gì sao? - Cô ái ngại khi bắt gặp hai ánh mắt kì quặc này.

Khi nhìn một hồi xong xuôi thì lại nắm tay nhau quay người bỏ đi mà chẳng thèm chào hỏi, khiến cho cả cô và anh đều nhìn nhau một cách khó hiểu.

- Em cảm thấy hai đứa nó không bình thường chỉ là trẻ con đúng không? - Cô mới quay lại anh hỏi một câu khá nghiêm túc

- Ủ, chúng nó là những sinh linh, mang tính chất khá biến thái mà nói rõ cũng không biết nên phải nói như thế nào cho đúng cả.

- Em nghĩ thấy mùi... sinh khí + sinh lực, quện vào nhau của cả nam và nữ, rất nồng và khó nói - Bây giờ cô lại nhíu mặt, nói một cách khá khó hiểu

- Thức ăn của bọn chúng - Anh lại từ từ trả lời những câu thắc mắc.

Cô mới quay lại với tivi, nhưng cũng không mấy tập trung. Cô cảm thấy chúng rất thông minh, đặc biệt hơn khi thấy chúng, cô lại cảm thấy dễ chịu rất nhiều. Mà không để ý rằng mái tóc vốn nửa trắng nửa đỏ đã hoàn toàn đổ lại, làn da trắng như nước được khôi phục.

~ Hai đứa trẻ kì lạ

~

31. Ngày Mai Chúng Ta Cưới Nhau Đi...!

Tiếng nước tí tách chậm rãi vang lên một cách không có quy tắc, rất dễ khiến người ta có cảm giác sợ hãi lại có chút ngưng ngừng. Cảnh vật được bày trí theo phong cách cổ điển, những chiếc đèn bé tí màu vàng nhạt được thắp sáng cả tường trần bên trên nhà tắm. Soi sáng được cả những hành động muốn ngược chín mặt của hai cái người một nam một nữ bên trong.

[18+]

Cả anh và cô bên trong làn nước không mảnh vải, không dừng ở đấy. Cô cũng chẳng ngại ngừng mà ngồi trên chân anh, tay ôm chặt cổ anh kéo lại mà hôn mạnh mẽ. Anh cũng rất thuận theo một cách tự nhiên, tay còn hư hỏng giữ lấy eo cô, còn xoa xoa nắn nắn cặp mông tròn lớn.

Mơn trớn và qua lại một lúc lâu thực lâu, như không còn kiềm chế được cơn dục vọng trong người. Cô chủ động dời môi anh, hơi thở cô nhẹ nhàng phả vào cổ anh, rồi lại cắn mút bên dưới xương quai xanh, tay mân mê vùng ngực. Hôn xuống ngực, còn cắn nhẹ ở nhũ hoa nhỏ trên kia, khiến anh không nào kiềm chế mà hơi gầm lên một tiếng.

Không dừng lại ở đấy, cô chìm xuống hẳn dưới hồ nước, hôn lên bụng rồi cả eo anh, cắn cắn, tay xoa xoa nắn nắn cái thứ ở giữa hai chân mà này giờ đã trở nên cương cứng, to lớn hết cỡ. Há đôi môi đỏ mọng của mình ra và ngậm lấy cái vật lớn ấy, cô chẳng thấy ngại tẹo nào, thỏa mãn vật lộn và lộn hành, mặc anh vịn vịn thân mình cố gắng mở mắt nhìn cô đang làm...ở trong hồ nước, đôi khi chịu không nổi những kích thích của cô, anh còn gầm nhẹ mà rên rỉ, càng khiến cô ở bên dưới mạnh mẽ giành thượng phong, mạnh mẽ xâm chiếm, mạnh mẽ chiến đấu.

Đến một lúc như không thể thở được nữa, cô mới ngoi lên khỏi mặt nước. Nhìn thẳng vào đôi mắt màu xám tro của anh, đôi mắt đỏ của cô hơi nheo lại quyến rũ, hương thơm chelry, cái nhìn đầy vẻ lả lơi của một con hồ ly thực thụ.

Tay anh luồn qua tóc cô, kéo đầu cô hôn vào môi lần nữa, tay kia nhấc bổng cô lên vừa rời khỏi nhà tắm. Có ai nói với anh rằng vì sao chỉ với mấy tháng không gặp, mà cô hôn giỏi hơn chưa? Anh như mê như say trong nụ hôn bỏng rát của cô, không thể nào dứt được đến nỗi như muốn cô cùng anh hòa vào một thể thống nhất ngay bây giờ.

Đặt cô nằm lên giường, nhìn ngắm thân hình cô cho thỏa thích. Thùy Nhi lại cười với anh, nụ cười thật tươi lại có chút gì đó ngại ngừng của một cô gái.

Đêm đã dần buông, không khí bên ngoài dường như đã thực sự rất lạnh, nhưng ngược lại với sự lạnh lẽo bên ngoài, trong căn phòng là một không gian ấm áp, ấm áp bởi tình yêu của hai trái tim trao nhiệt cho nhau và còn ấm áp về mặt thể xác lẫn tâm hồn...

~Đã bao lâu rồi Gia Huy chưa cùng Tiểu Thùy xem phim hoạt hình và ăn bánh ngọt do chính tay cô làm nhỉ?

Với suy nghĩ đó, cô liền nhanh chóng chạy xuống bếp và đeo tạp giề vào, dùng những nguyên liệu luôn có sẵn trong tủ, cô muốn làm cho anh một chiếc bánh ngọt thật ngon. Cô nhớ anh không thích ăn đồ ngọt lắm, vậy nên cô sẽ làm một chiếc bánh không quá ngọt với vị thanh chua của dâu tây, thêm chút đắng của socolate.

Mãi nướng chiếc bánh mà không biết từ lúc nào anh đã tỉnh giấc, vòng tay ôm lấy cô thật chặt từ phía sau khiến cô hơi giật mình mà dừng mọi động tác lại, mắt đến vài giây sau thì mọi động tác mới được quay lại bình thường.

- Sao anh không ngủ thêm? Còn sớm mà - Với chất giọng nhẹ nhẹ, cô tựa mình ra sau ngực anh, đầu tựa vào cổ anh thơm một cái vào má.

Anh mới cười, khẽ ngáp một cái thật dài, mắt him híp vì chưa thực sự tỉnh giấc.

- Không có vợ kế bên, không thích

- Thật không? - Cô quay đầu nhìn sâu vào mắt anh, vẫn ánh mắt đỏ đấy như ngày đầu anh gặp, vẫn nụ cười nhẹ nhàng như mỗi lần vui vẻ ở bên anh, cử chỉ vẫn dịu dàng có chút đáng yêu của một hồ ly trưởng thành. Đường như anh cảm thấy được, cô đã lớn rồi, không còn là một cô bé ngây ngây ngô ngô như hồi anh mới biết, nhưng sự khôn lớn trưởng thành ấy lại càng khiến cô thêm sức hút một cách kì lạ, không hề khiến anh chán ghét mà lại càng khiến anh muốn nâng niu.

- Thật mà ! - Anh hôn chụt vào môi cô, như một lời chào cho buổi sáng....một buổi sáng bình thường mà...những cặp vợ chồng bình thường có được.

Những thói quen vẫn cứ thế không hề bị tẩy rửa, vẫn là cô trong bếp nấu nấu nướng nướng, anh đứng sau lưng theo sát cô từng bước, đôi khi chịu không được mà ôm mà hôn vài cái cho thỏa thích rồi lại ngồi yên trên bàn ăn mà ngắm nhìn cô.

Những người hầu trong nhà như biết điều, những nơi có hai người thì sẽ ít đến hơn để dành thời gian cho hai người riêng tư, không gian thoải mái và theo sự sắp xếp của Na Na. Không nên làm phiền hai người lúc họ bên nhau.

- Anh Hoàng? Vâng, không có gì...Vâng, em biết...Vâng, tất nhiên...Vâng, nhớ chăm sóc tốt cho anh ấy ạ. Vâng, bye anh - Đây là đoạn hội thoại cụt lủn của cô và Hoàng, chả là chuyện mà hôm trước cô hứa giúp Hoàng cùng Rin thuyết phục phía phụ huynh đã rất thành công nên mới cảm ơn đấy mà.

Kế bên anh vẫn ngoan ngoãn vòng tay qua vai cô, nhìn cô ăn bánh và chăm chú coi hoạt hình.

- Chúng ta làm lễ cưới đi, anh mua áo cưới cho em rồi

- Hả? - Cô giật mình

- Ngày mai nhé!

- Nhưng...

- Em không muốn sao?

- Không không....

- Hay là em sợ em xấu?

- Này, ai xấu chứ hả? Cưới thì cưới, dù sao em cũng có thai rồi nhé, lo không ăn vạ được sao

- Sợ thật đấy..

Đây là đoạn hội thoại của cả hai...

32. Anh Nói Với Em Chưa? Rằng Anh Yêu Em...!

Na Na kì thực rất bất ngờ với quyết định của hai đứa trẻ nhà mình, Bà cũng không dài dòng mà chuẩn bị thật tốt một lễ đường ở cạnh bờ biển theo ý của Jenny.

Cô đang ở phòng trang điểm cô dâu, hôm nay thời tiết rất tốt, mặc dù là trong trời đông nhưng không quá lạnh, lại có cả ánh nắng của mặt trời nên cũng rất ấm áp. Ngắm mình trong bộ váy cưới màu trắng xinh đẹp, cô ước được mặc nó nhiều đến mức nào chắc mọi người cũng không thể nào biết được đâu. Ngồi yên cho chuyên gia trang điểm và nghe những câu xuýt xoa khen ngợi và ghen tỵ với nhan sắc trời phú của cô,

Tiểu Thùy của chúng ta lại chẳng ngưng ngừng gì mà khoe khoang ” Mẹ tôi còn xinh hơn nữa kìa” khiến cho bao nhiêu người nghe được phải ghen tỵ muốn chết.

- Cô đúng là một cô dâu xinh đẹp nhất đấy, Thùy Nhi - Cô nàng trang điểm ngõ ngang khi nhìn thấy thành quả của mình

- Hì hì, cảm ơn chị.

- Nào nào, đến giờ lành rồi, nhanh nhanh kéo chú rể đang chờ - Chị Lan thút thít, che vội nước mắt rồi giục cô.

Hôm nay Minh, Lan, Melry, Linh (Lớp trưởng của cô hồi học đại học) và Ngọc (một cô bạn lớp dưới khá dễ thương) sau sự xúi dục đột ngột của cô mà đến làm phù dâu. Bên cạnh đó cũng với sự năn nỉ của cô Minh Long, Đình Linh, Ron, Hoàng, Hiệp làm Phù rể, đội quân khá là...rực rỡ đi.

Cánh cửa phòng riêng của cô dâu vừa mở ra, trước mặt chính là những chàng trai và có cả Na Na, Hoàng Minh và Han nữa.

Na Na khóc nức nở - Con gái, con thật đẹp.

- Tất nhiên rồi ạ

- Nhanh lên, chú rể chờ quá lâu rồi đấy chị Thùy Nhi - Đình Linh mỉm cười với cô, một nụ cười mang vẻ chúc phúc.

Bước ra khỏi khách sạn với bao ánh mắt của mọi người, lễ cưới được tổ chức khá đột ngột nên người đến không mấy đông, nhưng hai hàng ghế dài được xếp hai bên đều là những nhân vật có tiếng ở trong và ngoài nước, đều là những đối tác lâu năm của tộc Hoàng S thị.

Cô rất được mọi người chú ý, đúng là một cô dâu xinh xắn. bước trên thảm hoa được rải sẵn, cô cảm nhận hương gió, còn có cả mùi Chelry thật thơm, bước chân thật nhẹ trên đôi giày cao gót màu trắng, chiếc áo cưới dài thêm nổi bật trong nền nhạc tình tình tang tang của chiếc piano trên đài. Hôm nay cô sẽ là người xinh đẹp nhất, là người hạnh phúc nhất thế gian này. Nở một nụ cười tươi hơn bao giờ hết, cánh nhà báo liên tục chụp lại những bức ảnh đẹp với tựa đề ” Cô dâu của giám đốc Hoàng Gia Huy” Hoặc đại loại là ” Đám cưới của đại gia....” bla bla. Nhưng cô không quan tâm đến điều đấy. Cô bây giờ chỉ chuyên nhìn về phía anh, phía cái người đang nhìn cô say đắm, trái tim đập những nhịp đập vội vã, cô hồi hộp, cô ngưng ngừng, má cô hơi đỏ ửng, môi cô chum chím hơi hơi cười. Mái tóc được những chuyên gia kẹp cột đủ loại trông càng sinh động bắt mắt, nổi bật trên chiếc áo trắng là mái tóc đỏ rực trong ánh nắng yếu ớt giữa mùa đông. Cùng ông Han bước về phía anh. Ông Han trao nhẹ tay cô cho anh và mỉm cười đầy vẻ hài lòng.

Cô cười với anh, một nụ cười mãn nguyện mang theo sự dịu dàng của một cô gái sắp sửa về nhà chồng, cô cùng anh quay lưng lại với mọi người, đối mặt với đức cha nghe lời tuyên thệ.

”Hỡi anh chị em yêu dấu: chúng ta họp nhau trước mặt Thiên Chúa để chứng kiến và chúc phúc cho sự kết hợp đôi bạn này trong Hôn Nhân Thánh. Thiên Chúa đã thiết lập giao ước hôn nhân tự buổi sáng thế, và Chúa Cứu Thế Giê-su đã từng hiện diện và làm phép lạ tại tiệc cưới thành Ca-na, xứ Ga-li-lê, khiến hôn nhân thêm phần phước hạnh. Hôn nhân biểu hiện mối tương thông mẫu nhiệm giữa Chúa Cứu Thế và Hội Thánh. Kinh Thánh dạy rằng mọi người phải kính trọng nghĩa vợ chồng.

Chúa khiến vợ chồng được kết hiệp trong tâm hồn, thân thể và trí tuệ để họ vui hưởng lẫn nhau, để họ giúp đỡ an ủi nhau khi giàu có cũng như lúc túng thiếu; và để theo ý Chúa họ sanh sản con cái và nuôi dưỡng chúng trong sự thông biết và yêu mến Ngài. Vì vậy chúng ta không nên tiến đến hôn nhân một cách khinh thị hoặc thiếu hướng dẫn, nhưng kính cẩn noi theo mục đích Chúa đã định.

Hôm nay, ngài Hoàng Gia Huy và quý cô Hoàng Ngọc Thùy Nhi đã đến đây để được kết hôn. Nếu trong vòng quý vị có ai nêu ra được lý do nào khiến đôi bạn này không thể kết hôn hợp pháp, thì xin hãy nói lên. Bằng không, từ rày về sau xin yên lặng.

Trước mặt Chúa, tôi đòi hỏi và khuyến cáo hai bạn: nếu một trong hai người biết tại đây có lý do nào khiến mình không thể thành hôn hợp pháp và hợp với Lời Chúa, thì hãy xưng ra.”

Lời nói của ông ta cứ đông đặc, vang lên một mạch rồi lại nhìn về phía mọi người, không khí càng thêm linh đình lại có chút trang nghiêm theo phong cách cổ điển

” Hoàng Ngọc Thùy Nhi, con có nhận người nam này làm chồng, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ chàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để trung trinh với chàng đang khi hai người còn sống chẳng?” - Ông ta nhìn cô về chờ đợi, ánh mắt hiền lành.

Cô cười nhẹ

- Cái đó còn phải hỏi? Tất nhiên con đồng ý rồi ! - Câu trả lời của cô đầy đông đặc, lại có chút tự tin khiến mọi người ở bên dưới cũng phải khúc khích cười, không còn vẻ trang nghiêm gượng ép ở đây nữa, không khí như thả lỏng hơn lúc trước rất nhiều

Ông ta mỉm cười, lại nói tiếp với anh

“Hoàng Gia Huy, con có nhận người nữ này làm vợ, để sống với nhau trong giao ước hôn nhân? Con sẽ yêu mến, an ủi, kính trọng và gìn giữ nàng; khi đau yếu cũng như lúc mạnh khỏe; từ bỏ mọi người khác để chung thủy với nàng đang khi hai người còn sống chẳng?”

- Thưa, con đồng ý!

” Và bây giờ, trước sự chứng kiến của những người ở đây và đức chúa ở trên trời cao, ta xin công bố hai con chính thức là vợ chồng”

Tiếng đàn lại lần nữa vang lên.

” Hoàng Gia Huy, con có thể trao nhẫn cho cô dâu”

Vừa nghe lời nói của đức cha, Jenny tay cầm hộp nhẫn cưới đi đến nơi hai người đứng, còn không quên thì thầm vào tai cô ” Nếu nó bắt nạt con thì con cứ việc mách dì, dì sẽ không ngại mà nhờ ông Han xử nó đâu” khiến cô cười khanh khách.

Luôn nhẫn vào ngón áp út của nhau, chỉ chờ câu ” Hai con có thể hôn nhau” liền không nể nang gì mà hôn say đắm.

Có thể nói đây là một lễ cưới rất đơn giản nhưng sẽ có mặt trong tất cả các bài báo về một đại gia đã bỏ chế độ độc thân để lấy một cô vợ xinh đẹp như thiên tiên...

- Ném cho tôi, ném cho tôi...

Đó là những tiếng kêu tiếng cười của những cô gái ở bên dưới yêu cầu ném hoa hôn (hoa cưới) cho đến khi bó hoa được ném lên và....rơi trúng tay Melry.

Ron khoác tay Melry nhìn cô và cười, một nụ cười giữa những người bạn.

Ngày hôm đó là một ngày đầy hạnh phúc với cô, với những người bạn của cô, và với anh. Tiếc rằng bố mẹ không thể tận mắt chứng kiến điều ấy, nhưng cô biết bằng một cách nào đó hay bằng một nơi nào đó, họ sẽ vẫn nhìn thấy cô, vẫn cảm nhận thấy cô rằng cô đang rất vui, rất hạnh phúc.

Bé cô chạy trên rừng hoa cúc dại, anh cười rất tươi rồi mới dừng lại tại dưới gốc cây lớn, ở giữa rừng hoa ấy.

Trong bộ cô dâu và chú rể, hai người ôm nhau rất hạnh phúc. Cô đưa tay lên ngắm chiếc nhẫn được đeo ở ngón áp út một cách vui vẻ. Anh nhìn cô, một nụ cười tươi, ghé môi vào tai mà thủ thỉ.

- Anh đã nói với em chưa? Rằng anh yêu em...!

Cô quay lại nhìn anh, một ánh nhìn hơi nghiêng lại pha chút tinh nghịch

- Bởi vì chưa nên em muốn nghe lại

- Nghe lại cái gì nhỉ? - Anh giả vờ ngu ngơ

- Cái câu anh vừa nói ý - Cô chu chu môi nũng nịu

- Câu nào cơ?

- Câu " Anh yêu em " ý, em muốn anh nói lớn hơn để cả thế giới này có thể nghe được! - Cô bá đạo và đầy vui vẻ

Nhưng anh lại ghé vào tai cô, tiếp tục thủ thủ

- ANH YÊU EM

- Em bảo nói lớn hơn kia mà? - Cô làm mặt mèò, buồn buồn nhìn cực kì yêu luôn

- Anh vừa nói cho cả thế giới biết rồi đấy thôi?

Tròn mắt, còn điều gì hạnh phúc hơn khi nghe chính người mình yêu thổ lộ với mình những điều tuyệt vời như thế, mặc dù rất vụng về nhưng cô lại rất yêu anh, yêu anh bởi tính thật thà có chút thô lỗ, lại có chút lạnh nhạt nhưng cũng rất dịu dàng này.

Yêu anh bởi đôi mắt, bởi ánh nhìn, bởi tính cách, cả vóc dáng lẫn ngoại hình, Yêu anh bởi tính thô lỗ, cộc cằn, lại đơn giản, yêu bởi cử chỉ, bởi nụ cười, yêu cả con người của anh.

- Em Cũng Yêu Anh! Chồng...,

33. Chào Con...!

- Gia Huy, em đau quá...Gia Huy...- Cô gọi một cách yếu ớt, tiếng nói đứt quãng khiến cho anh đang ôm cô cũng phải tỉnh giấc, nhìn cô đang ôm bụng liền nghĩ ngay chỉ một kết quả, rằng cô sắp sinh rồi.

Từ ngày cưới nhau về, anh liền đưa cô đến nhà bố mẹ sống để tiện cho việc chăm sóc, lại có mẹ ở đây, chắc bà sẽ biết chăm cô như thế nào hơn anh.

Na Na ở phòng kế bên, được sự lay động của Hoàng Minh cũng tỉnh lại, thấy cô ôm bụng liền hiểu ngay.

- Nhanh Nhanh, ôm nó lên xe nhanh nhanh. - Bà kêu lớn, chạy đi lấy chìa khóa xe rồi sai người ra mở cổng, anh ôm theo cô lên xe và giữ chặt cô trong lòng, để cho Hoàng Minh cầm lái, một mạch đến bệnh viện sở cách đó không quá xa.

~~Cô liền được nhanh chóng chuyển vào phòng cấp cứu khoa sản - Bệnh viện của tiên, anh muốn đi theo nhưng dưới sự ngăn cản của bác sĩ và những y tá, kết quả là bây giờ anh cùng mẹ và Hoàng Minh ngồi ôm đầu ở hàng ghế đợi.

1 phút trôi qua

30 phút trôi qua

45 phút trôi qua

1 giờ trôi qua

1 giờ 30 phút trôi qua

2 giờ trôi qua

Thời gian cứ thế trôi một cách quá chậm chạp khiến ọi người ở ngoài cũng hồi hộp lo lắng không kém.

- Con bé đâu? Nó sao rồi? - Tiếng giày cao gót, không ai khác chính là Jenny, đi đằng sau là Ron, Minh, Lan, Melry còn có cả Hoàng, Vũ và một số người khác, nhưng bây giờ anh cũng không có thời gian để tập đếm nữa.

- Vẫn trong đấy - Na Na có vẻ lo lắng, đáp nhanh nhưng mắt vẫn nhìn vào bên trong.

- Được rồi, được rồi, mọi người chờ ta ở đây - Jenny nói xong rồi chạy biến, để lại sự lo lắng hiện lên rõ nét trên mặt của mọi người nơi đây.

Jenny chạy nhanh đến phòng chứa trang phục y tá, mặc vào và dùng thuật di chuyển tức thời đến một góc bên trong phòng cấp cứu. Nhìn thấy cô đang cố rặn đứa bé một cách cực kì khó khăn, Jenny đau lòng, lấy từ trong túi ra một viên đạn nhỏ, búng một cái cho nó vào luôn miệng Thùy Nhi, Thùy Nhi vừa nhìn đã biết di cô vừa vào phòng, liền không nghi ngờ mà nhai luôn viên đạn. Không hiểu khí huyết đột nhiên tốt lên, đứa bé như thế cứ mặc nhiên ngoan ngoãn chui ra thì cũng là lúc Jenny trở lại với nụ cười trên môi, mọi người không hiểu sao cũng thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng kì lạ thay, tiếng khóc mà mọi người chờ đợi đã không hề xuất hiện, khiến Jenny trợn mắt há mồm, không lẽ là thai chết?

Anh bật dậy định đi vào phòng cấp cứu, nhưng lại nghe đâu đó tiếng cười đùa của trẻ con, còn có tiếng cười khanh khách nữa, thật kì lạ.

Một bác sĩ đi ra, ôm theo đứa bé, mỉm cười hiền hòa

- Là một bé trai...

Na Na nhanh nhẩu ôm lấy nó nhìn nhìn ngắm ngắm.

- Nó là Vampire! - Bác sĩ lại nói tiếp, câu nói khiến mọi người hít thở không thông - Là một vampire thuần chủng, nhưng mang dòng máu của loài quý tộc, thọ cao nhưng lại không cần uống máu, vẫn có thể ăn như người thường, là loài hiếm của hiếm.

Mọi người cười tươi, trừ Hoàng và Hiệp dường như không hiểu lắm nhưng cũng không hề tò mò, chỉ chuyên tâm đến đứa bé. Vậy mà cha đứa bé lại đi thẳng vào bên trong phòng cấp cứu, nơi có người con gái mà anh một mực yêu thương.

- Chào em.

- Chào anh. - Cô mỉm cười, rồi ngủ thiếp đi

~Những ngày sau ở phòng hồi sức, cô dưới sự chăm sóc của mọi người đã có thể hồi phục hoàn toàn, ôm trong mình đứa con mang dòng máu lai, cô vuốt nhẹ trán nó, nó nhìn cô mà cười khanh khách. Nó có dung nhan rất giống Gia Huy, lại có đôi mắt màu đỏ nhưng cũng có chút xám. Nó rất ngoan, ai cũng có thể ôm, lại thường trầm mặc và thích yên tĩnh, khiến ai cũng đùa là bản sao của ông nội và cha nó mất rồi.

- Đặt tên cho con chưa? - Đó là Gia Kỳ, hẳn đã rất cố gắng để xử lý công việc ở công ty lớn bé, bây giờ mới rảnh rồi được liền mò đến đây.

- Nó tên là...Hoàng Anh Quân. - Cô nhìn nó với ánh mắt hiền lành của một người mẹ.

Cùng lúc đó Vũ tay trong tay với vợ mình đi vào, còn mang theo những túi đồ to nhỏ chứa áo quần của thằng bé.

- Chào con! - Anh hôn thằng bé, ôm nhẹ nhàng.

Mọi người lại cười đùa, còn mua đồ chơi cho nó rất rất rất nhiều, mặc dù nó vừa mới sinh, còn nhỏ nên không thể nào chơi được.

Và hình như mọi người đã quên cái gì đó đi rồi...

34. __giải Thoát__

- A...A... - Trong căn phòng lại có một tiếng thét thất thanh vang lên, nghe sao mà bi thương đến thế, thông khổ đến thế, làm cho người ta thật đau lòng, nhất là đối với những người thật lòng thương yêu chủ nhân tiếng thét đó.

- Lần thứ 8 rồi ! - Jenny quay mặt đi, không nỡ nhìn cô đang bị khóa người trên giường băng, bây giờ ngay cả giường băng cũng không còn tác dụng nữa.

Phía trên giường băng mà cô bị trói, anh ngồi một trên góc, chờ đợi mà nhìn cô, nhìn những đau đớn mà cô phải chịu, nhìn thật sâu vào đôi mắt ân ân lệ, nhìn đôi môi đang cố cắn vào nhau để ngăn tiếng thét chói tai đã bị nát từ lúc nào. Mái tóc cô chuyển bạc trắng, khuôn mặt không giọt máu đầu lông lá, chiếc đuôi thứ 8 cũng rơi đi, hồn phách thứ 64 lại lần nữa rời khỏi thân xác, thành những đường màu đỏ và vàng, thi nhau rời khỏi, mặc kệ Han, Hoàng Minh cùng Anh cố phong ấn lại như thế nào, càng cố càng làm cô đau khổ thêm thôi. Kế bên là Ron cùng Melry, những người khác họ là con người, nên không thể biết đến những việc này, và cơ bản đây là hầm sâu dưới lòng đất, bên trên nham thạch, làm sao một người bình thường có thể chịu đựng được.

* Rắc Rắc * đây là tiếng xương nứt một lần nữa, người cô méo mó, máu từ những lỗ chân lông lại rời ra. Nhìn cô đau khổ như vậy, anh ngu ngơ mà chờ đợi.

Đứa bé được Na Na ôm ở trên lầu đài đá như cảm nhận được mẹ của nó đang đau đớn, từ đầu đến cuối không còn cười tươi nữa mà khóc liên thanh, tiếng khóc của một đứa trẻ vang ra khỏi lầu đài, đến cả hồ Yêu Thạch, vang vọng cả một mảnh đất lơ lửng giữa không trung, nghe thật quý dị và thống thiết bi thương.

Cô thở hồng hộc, cơn đau dần dần lắng xuống, khí huyết lại lần nữa từ mặt đất bò về lại trên người, luân qua những lỗ chân lông khiến cho làn da có sức sống trở lại.

Nhưng làm sao có thể khiến làn da lúc nào cũng tươi tắn như da trẻ nhỏ một lần nữa phúng phính như trước?

Mắt cô giờ đây như vô hồn, người ta nói hồ ly có 9 hồn 81 phách, mà bây giờ cô mất đi 8 hồn 64 phách rồi, chỉ cần một lần xuất phách linh còn lại, cô sẽ là hư không, ngay cả cơ hội đầu thai cũng không có. Nỗi đau thể xác cộng nỗi đau tinh thần, người như cô đã kiên cường chống chọi, nhưng nhìn anh đau lòng như vậy, cô sao có thể kiên cường được nữa? Sao có thể cứng rắn chịu đựng được nữa?

- Anh à...em muốn chết đi! Giúp em được không? - Giọng cô nhẹ nhàng, như không hề có một chút đau đớn nào.

Anh chỉ nhìn cô chứ không hề đáp, nhưng câu nói của cô như chấn động mọi người, khiến cho họ ngỡ ngàng. Cô nói đúng, thà chết đi bây giờ, để không tiếp tục thống khổ như thế lần nữa, còn hơn chờ thống khổ thêm lần nữa, mới được chết đi. Không phải họ không nghĩ đến điều đó, nhưng ở đây, ai nỡ nhẫn tâm hạ đao, ai nỡ nhẫn tâm ra tay mà giết chết cô đi, nhìn cô chết đi trong tay mình, không phải sẽ khiến mình bứt rứt cả đời hay sao?

- Được! - Anh gật đầu dứt khoát, ai mà không hiểu nỗi đau trong lòng anh, họ đau một chút anh hẳn đau mười, nỗi đau đó ai có thể thay anh chịu đựng? Bế cô lên và bước đi qua mọi người, không nói không rằng, một đầu đi thẳng.

Ở trên căn phòng trong tòa lầu đài đá, bỗng cậu bé ngừng khóc, cũng không hề cười như mọi khi. Cậu bé 2 tuần tuổi lần đầu tiên mở miệng gọi " Mẹ " Tiếng mẹ thật rõ ràng, nhưng đôi mắt trong veo lại có chút gì đó lo lắng, thất thần, sau đó là một loạt tiếng " Mẹ , mẹ, mẹ, mẹ, mẹ .." khiến cho Na Na thêm phần hoảng hốt, ôm lấy đứa trẻ chạy xuống bên dưới tìm Hoàng Minh, liền thấy ông im lặng nhìn đứa trẻ, chẳng nói gì.

- Đây là sao vậy? Sao nó cứ liên tục gọi mẹ chứ không gọi gì khác? Nó chỉ mới 2 tuần thôi? - Jenny hoảng hốt ôm lấy, khi thấy nó vẫn liên tục gọi mẹ, tiếng gọi trông thật đau lòng.

Jenny từ lâu không khóc, không hiểu từ lúc nào, nhìn đứa bé trên tay mà nước mắt rơi từ lúc nào. Nó sao mà đáng yêu thế, nó có đôi mắt thật tròn thật to, giống hệt ông ngoại nó, nó có đôi môi mỏng giống bà nội nó, nó có chiếc mũi bé tí giống mẹ nó. Nó có mái tóc đen có chút đỏ lại mang chút bạc, cái này là giống ai?

__ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA__ Bà gào lên, gào cho tình yêu của hai đứa trẻ bà thương, gào cho số phận của cháu bà, gào ông trời không có mắt, gào ông trời nhẫn tâm. Bất nhân bất nghĩa.

- Mẹ...Mẹ ơi... Mẹ Mẹ - Đứa bé liên tục gọi mẹ, đôi khi còn là " Mẹ ơi ", đôi mắt trong veo thất thần đảo mắt xung quanh tìm mẹ nó, mẹ nó đâu rồi? Mẹ nó thường rất thích ôm nó mà, mẹ nó đâu? Dù nó chỉ mới sinh ra đời này thôi, nhưng dường như đôi mắt nó khiến người lớn biết nó hiểu hết mọi chuyện.

Ông Han cùng Hoàng Minh quay lưng lại không nhìn.

~~ Anh bế cô chạy dọc trên những đoạn đồi quen, anh bế cô nhảy qua những cành cây lớn, chạy trên con đường mà anh cùng cô hay dạo, anh ôm cô đi qua hết những nơi anh cùng cô đến, anh giúp cô nhìn mọi thứ, ngắm mọi thứ. Anh nhảy lên những cành cây, nhảy cao hơn nữa.

- Em có nhớ cái cây này không?

Nghe câu hỏi của anh, cô mới vội mở mắt, đôi mắt của cô đã nhắm thật lâu, khiến cô có chút khó khăn.

- Nhớ chứ! Lần đó là hôm đầu tiên coi như chúng ta hẹn hò đi, đây là cái cây chúng ta đứng để cùng ngắm mặt trời lặn mà. Em còn nhớ em đứng ở kia, và anh đứng ở đây này, anh nhìn trộm em nhé, đừng tưởng em không biết. ! - Tiếng nói của cô có chút thêu thào, nhưng lại đổi vui vẻ, mắt cô sáng lên trông thấy khi nhớ lại kỉ niệm hồi ấy (* Ở phần " Lại Một Đêm Trăng")

- Vậy sao? Thật không? - Anh nhú mày, vờ như nhớ lại kỷ niệm ấy, nó cách đây 2 năm rồi, nhưng anh như cảm thấy nó chỉ vừa mới ngày hôm qua.

- Anh chối ? - Cô lại lần nữa phồng mồm trợn mắt, nhưng hai người nhìn nhau hồi lâu lại cùng nhau bật cười thật lớn.

Anh ôm cô đứng vững trên cành cây ngày nào, chờ mặt trời lặn xuống sau đỉnh núi nọ. Cô dựa vào vai anh, mệt mỏi, dần dần không còn đủ sức nữa, cô buông tay đang ôm eo anh và... thiếp đi.

Nhưng anh vẫn đứng đó, chỉ là như một pho tượng không hồn, thời gian cứ trôi, anh vẫn đứng bên cô, đêm đó là một đêm lạnh buốt, nhưng anh lại không hề cảm thấy điều gì, vì nó sao mà lạnh bằng tâm anh, sao lạnh bằng tim anh?

Trời lặn rồi trời lên, thế mà anh đã đứng suốt đêm trên cành cây ấy...cùng cô.

Như nhận ra điều gì, anh mới lại ôm cô và bước. Điểm dừng cuối cùng chính là một khoảng đồi trống gần đó, nơi mà anh và cô đã từ cùng nhau ngắm sao và nghe cô mơ mộng, nơi có nhiều lý ức tốt đẹp nhất trong thời gian qua.

- Ô, ở đây cỏ lại lần nữa mọc lên rồi anh nhỉ - Giọng cô nhẹ nhàng, nghe như thêu thào, nhưng vẫn cố cất lên.

- Ủ. - Anh cười, nhìn sâu vào mắt cô, mặc kệ làn da cô nhăn nheo, mái tóc cô bạc hơn cả người già, mặc kệ cô xấu xí, mặc kệ mùi hương trên người cô nồng nồng mùi máu và mùi hắc như axit. Đôi môi cô không còn đỏ mà chuyển thành màu tím thẫm từ bao giờ, đôi mắt cô như ngọn lửa bây giờ chỉ là một màu đen như vũ trụ, (*kể cả nhãn cầu trắng xung quanh) (*trông thật chả khác gì con quỷ) nhưng mà dường như anh không hề bận tâm đến, điều anh bận tâm duy nhất chính là những nỗi đau cô phải chịu. Jenny bảo, vì muốn sinh đứa con thật khỏe mạnh, cô đã dùng hết tu luyện của cả đời mình, điều đó đồng nghĩa với việc cái chết càng cận kề với cô hơn.

Thùy Nhi giống mẹ! Đúng, cô ấy rất giống mẹ. Mẹ cô là một người phụ nữ xinh đẹp, lại có sự dịu dàng nhưng đôi lúc cũng rất ngang bướng, người phụ nữ ấy đã làm được một người máu lạnh biết yêu thương, biết quý trọng sinh mạng, biến một kẻ khát máu thành một con người như bao người - Bố Kim Ngạn. Bà rất thông minh, nấu ăn tuyệt giỏi, không những thế, bà còn rất biết cách chăm sóc chồng, chỉ tiếc bà lại mang căn bệnh Bạch Hàn Huyết (* máu bị đóng băng) khi mang thai cô, và lựa chọn của bà thà để cô là một đứa con khỏe mạnh, còn hơn để cô phải bị khiếm khuyết hay gì đó mà mình sống thêm được vài năm, sau khi sinh cô được 7 tháng, bà qua đời.

Tiểu Thùy bây giờ cũng thế, hiểu được lòng mẹ mình. Dù không được sự chăm sóc của mẹ nhiều, nhưng cô biết mẹ đã yêu thương cô chừng nào, mẹ chọn cái chết để chăm cô, không phải kiểu chăm sóc kẻ cạnh, mà là cho cô một cuộc sống hoàn hảo, cho cô một người cha tốt, một người cha nhân từ, cho cô một gia đình hạnh phúc... cực kì hạnh phúc.

Anh hôn cô, một nụ hôn có chút gấp gáp, lại dịu dàng, không còn sự cháy bỏng như những ngày trước, không còn sự vụng về như những lần đầu, mà là đầy dứa không dứt, mặc định không buông bỏ. Ôm người con gái anh yêu trong lòng.

Lúc trước anh có đọc một quyển sách, trong đó viết một nội dung mà anh từng cho là nhầm nhứ nhất " Hồ ly là loài máu lạnh, với trái tim sắt đá thì tình yêu đối với nó sẽ là vô định nghĩa. Với những con hồ ly đã yêu, thì tình yêu với nó như một loại độc được sẽ ngấm dần vào máu, ăn đi sự mạnh mẽ và tăng sự bất tử lên, [nhưng trừ trường hợp nó yêu đồng loại, đồng nghĩa với việc nó yêu loài khác thì sẽ có kết như trên]. Nhưng nếu hồ ly - loài được coi là khó sinh nhất mà sinh con được. Trước khi mang thai một tháng, nó sẽ mang bệnh và chết sau khi sinh..." Có lẽ chính là bệnh này, anh đã đọc nó khi đang ở thư viện thế giới lúc cô bỏ đi biệt tích.

Hóa ra đứa con chính là nguyên nhân duy nhất, nhưng cô đã yêu nó như vậy, nếu anh bảo cô bỏ nó để tiếp tục sống cô liệu có chịu không? Cô đã từng thả bỏ mạng để cứu anh mấy lần, vậy nếu anh ép cô bỏ nó, liệu cô có lần nữa chạy trốn, hoặc nếu bỏ nó rồi, cô sẽ sống với bút rứt đó như thế nào? Ồ, có lẽ cô sẽ không chết lúc đó, nhưng cô sẽ sống như một cái xác không hồn mà thôi, vậy sao anh không chiều ý cô? Sao anh không giúp cô đi rồi sẽ cùng cô bầu bạn ở trên đó? Đứa con của hai người, anh đã giao lại cho vợ chồng Ron, cậu ta là đàn ông nên không thể sinh con, chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Không hiểu từ lúc nào, tay anh cầm thanh chủy thủ màu vàng kim, vẫn trong nụ hôn sâu triền miên, thanh chủy thủ trên tay dần được nâng lên với lực đập dứt khoát đâm từ sau lưng cô, hướng ngực phải cô mà tiến tới, nhưng cô lại chẳng phản ứng gì, chỉ nhắm mắt tiếp tục nhận nụ hôn từ anh và cười tươi hơn hoa.

- anh à, đừng nhìn em như thế, em xấu xí lắm!

- Anh nghe thấy không? Họ bảo em sẽ được lần nữa hóa kiếp, họ bảo vì em chưa thể thoát được những phách linh cuối cùng - Lời nói của cô như có sức sống hơn bao giờ hết, như reo lên mừng rỡ, cô nhìn sâu vào mắt anh - Anh sẽ chờ em chứ?

Đôi mắt anh lần nữa ứ lệ, sao anh không biết cô đang nói dối cơ chứ? Sao anh không biết cô nói thế để không cho phép anh cùng cô?

- Được, anh chờ! - Nước mắt anh chảy xuống má cô, từng giọt nhỏ lên má. Cô cười, như nụ cười bướng bỉnh cuối đời

- Đây, phải chăm con chúng ta thật tốt, phải chờ em cùng anh. Hứa với em nếu không thể chờ nữa thì hãy tìm một người phụ nữ khác yêu anh và yêu con em...thật lòng. - Câu nói cuối cùng khiến anh trợn mắt như không biết nói gì hơn, cái quái gì thế? Cô đang yêu cầu anh " BỒ BỊCH" hay sao?

- Được rồi được rồi, em đùa mà, làm gì mà dữ thế - Cô cười khanh khách, búng tay vào trán anh.

Rồi dần dần, từ chân cô biến thành những hạt trân châu màu hồng phấn bay lên, đến ngực và tay chỉ còn mỗi khuôn mặt nằm ở trong tay anh...hóa thành như giọt nước mắt của trời mà tan vào không khí, nhưng vẫn vang vọng mãi duy chỉ một câu nói thật lớn.

- Chồng à, em yêu anh. Hứa với em hãy chăm sóc con thật tốt !

p.s: Chưa hết đầu nhé!

35. Ồ, Định Mệnh!

__ 9 năm sau __

- Anh có thể cho tôi biết vì sao bao nhiêu năm như vậy anh vẫn độc thân được không? Đây chính là một câu hỏi của những thánh giả chương trình - Đây là câu hỏi của người dẫn chương trình thời sự

Im lặng một hồi lâu, Hoàng Gia Huy trước ống kính như liên tưởng đến một điều gì đó không rõ khiến cho MC có phần bối rối vì câu hỏi vô duyên của mình.

- Khi các bạn đã từ yêu một ai đó bằng cả tấm chân tình, thì các bạn sẽ hiểu rằng làm sao để có thể nói quên là quên được? Xin lỗi, tôi không thể quên! - Anh cười nhẹ

- Vâng, cảm ơn anh về buổi gặp mặt ngày hôm nay....bla bla

- Anh Phong, phiền anh đến trường cấp 2 Mỹ Bình, hôm nay sẽ đón Anh Quân - Gia Huy khẽ nói với tài xế riêng của mình, rồi quay đầu nhìn ra cửa kính với suy nghĩ riêng, không gian riêng cho đến khi chiếc xe dừng lại trước một ngôi trường cấp 2 rộng lớn.

Ai nói chưa? Con trai của anh và Tiểu Thùy rất thông minh, mới 9 tuổi nhưng đã có trình độ của một học sinh lớp 8, mặc dù vậy nhưng cậu ấy không hề trông bé hơn những bạn lớn tuổi, cậu bé cao hơn hẳn đã thể trông chừng chắc hơn nhiều. Có điều cậu không thích giao tiếp, một là vì vấn đề không cùng độ tuổi, hai là vì ...

- Bố! - Cậu cầm cặp chạy ra, đằng sau là Ny Ny với mái tóc highlight màu cam cũng cầm một cuốn sách bước theo. Ny Ny từ khi chủ mắt, với căn dặn của Thùy Nhi đã luôn ở bên Anh Quân chăm sóc cậu bé, và cũng là người bạn duy nhất mà cậu bé tin tưởng.

Anh xuống xe, dang rộng hai tay chờ sẵn đứa con của mình chạy đến, Ôm con đứng lên, anh cười.

Anh đã lớn tuổi hơn, nhưng khuôn mặt vẫn chẳng thay đổi là mấy, với một người đàn ông thành đạt, thì anh vẫn hơn những người khác chán.

- Trưa này muốn đi ăn gì?

- Những nhà hàng ở đây đều không ngon! Con muốn ăn hải sản - Anh Quân bĩu môi và nói. Khiến anh cũng bật cười, đứa con này ngay cả kén ăn cũng giống bố nó. Trời ạ.

Chiếc xe màu bạc vẫn chậm chậm di chuyển trên đường, Anh Quân chỉ chú tâm đọc sách không quan tâm đường đi, Gia Huy thì nhìn ra ngoài cửa kính, nhìn những ngôi nhà lớn nhỏ lướt qua nhưng lại không để trong mắt một ngôi nhà nào.

Bỗng dưng, chiếc xe đang chạy bị phanh gấp lại, khiến cho hai cha con anh chúi người về phía trước. Nghe rõ được tiếng “Két” rõ ràng, còn in cả lằn bánh xe đằng sau. Khiến anh và cả Anh Quân cũng thót tim.

- Chuyện gì thế, Phong?

- Hình như tôi đâm trúng người rồi! - Cậu tài xế tái mặt, vì đang đi trên đường do mãi suy nghĩ về chuyện gia đình nên cậu đã không mấy chú ý đến đoạn đường đang đi, may mà đường vắng, nhưng rồi cuộc thì...

Anh vội mở cửa bước xuống xe, đi lên phía trước thì đập vào mắt anh chính là một mái tóc ngắn màu đỏ ... rực rỡ xoắn gọn sóng nhẹ nhàng. Cô gái ngồi xổng dưới đất, đôi tay trắng ngần bị xước một vết rõ ràng, chân mang tất đen cũng bị rách phần đầu gối, máu chảy khá nhiều nhìn rất ... đáng sợ. Cô bé ngẩng ngửa chân mình và tay một hồi, thấy không việc gì mới phúi mông đứng dậy. Cô mang một chiếc áo crop-TOP màu đen có in số 76 ở trước to thùng màu trắng, quần đùi xanh cùng đôi dày bata. Vẫn cúi đầu tìm cuốn sách dạy nấu ăn bị văng ra đằng kia mà không hề một lời phàn nàn nào xuất hiện.

* Quái lạ, cô ta không đau à? * Anh nhíu mày khó hiểu nhìn theo mọi động tĩnh của cô gái, anh tài xế ôm vô lăng trong xe có phần sợ hãi.

Cho đến khi cô vuốt mái tóc rồi ngược mặt lên nhìn anh, anh cứ tưởng sẽ là một khuôn mặt giận dữ hay gì đó đại loại vậy, nhưng không, trước mặt anh là một nụ cười khá tươi, đôi mắt cô bé long lanh, khuôn mặt có chút bầu bĩnh trắng hồng của học sinh cấp...2.

- Xin lỗi, tôi đi đường không cẩn thận! - Chất giọng trong trẻo vang lên, anh vẫn tần ngần đứng đó không một cử động nào. - Anh...không sao chứ? - Cô bé thấy anh im lặng nhìn mình, có chút sốt ruột hỏi lại.

- Bố, lâu thế? - Một giọng nói trẻ con khác vang lên, Anh Quân mở cửa xe và bước ra nhìn bố mình rồi nhìn Nạn Nhân trước mặt, sau đó đột nhiên không hiểu sao cậu lại thấy vui vẻ. - Cô không sao chứ? - Rồi nhìn về bố mình - Chúng ta nên đưa cô ấy đến bệnh viện thưa bố, không thể chạy trốn trách nhiệm như thế được phải không?

- À ừ, cô có thể lên xe cùng chúng tôi. - Anh như hoàn hồn lại, xoa đầu con trai, giọng nhẹ hơn một chút nói với cô bé trước mặt.

Và dường như cô bé cũng không ngại hay khách sáo gì, gật đầu và cười tươi tự nhiên lên xe anh ngồi luôn. Anh cười nhìn con trai, con trai anh rất thông minh nha. Lên xe và nói với tài xế về đích đến kế tiếp, mặc dù cũng đang đói nhưng mà...

- Tôi và Hoàng Ngọc Thùy Nhi, còn anh tên gì? Đây là con trai anh sao? - Cô bé quay lại tươi cười nhìn anh.

Anh mỉm cười thật nhẹ, đang nghi ngờ về độ nổi tiếng của mình - một doanh nhân thành đạt...trẻ tuổi.

- Tôi là Hoàng Gia Huy, đây là con trai tôi, tên là Hoàng Anh Quân.

- Ô, nó rất đẹp trai, giống anh! - Cô gật gù.

Ngoài cô gái tiểu hồ ly của chúng ta ra thì còn ai có phong thái tự nhiên như thế nữa? Đối với người lạ mà chả có chút gì mất tự nhiên mà còn tự tin mới chết. Đôi mắt cô vẫn mang kính áp tròng, nhưng nó màu nâu, đằng sau đôi mắt màu nâu đó là ánh đỏ tình anh, có chút ngây ngô bướng bỉnh. Mùi hương không còn là mùi Chelry nhưng thay vào đó, là mùi của cỏ dại khiến anh có chút gì đó... kích thích. Trời ạ, thật không ngờ cô lại có thể xuất hiện ở đây, có lẽ lúc về, anh nên tăng lương cho cậu Phong hậu đậu này mới được. Còn Anh Quân ngồi sau, không còn đọc sách nữa mà chỉ chăm chú nhìn mái đầu đỏ kia, người mẹ mà cậu hằng đêm mong nhớ.

Như cảm nhận được có một ánh mắt luôn nhìn về phía mình, cô nhìn sâu vào kính chiếu hậu, nhìn đôi mắt xám tím của cậu bé, rồi đột nhiên không hiểu sao, cô lại cười. Nhưng bất chợt, cơn đau từ tay và chân bây giờ mới ập đến, khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô có chút co quắp lại, mẹ nó, thuốc hết tác dụng rồi.

Phong vẫn sợ hãi, chú tâm lái xe, tốc độ khá nhanh đi như bay trên đường cao tốc. Đến cổng bệnh viện, anh nhanh chóng mở cửa xe, vòng qua mở cửa cho cô.

- Cô có thể tự đi được chứ? - Nhìn mồ hôi cô nhễ nhại, anh mới hỏi một cách lo lắng, đằng sau là Anh Quân.

- Bố, con nghĩ bố nên bế cô ấy đi, sẽ nhanh hơn đấy.

Và nghe lời cậu con trai, khi thấy cô đã ngất đi vì mất máu quá nhiều, anh mới bế cô chạy như bay vào bệnh viện, nhanh chóng đến phòng cấp cứu trước sự chỉ đường của các bác sĩ ở đây.

- Xin lỗi, ai là người nhà của tiểu thư trong kia? - Một bác sĩ già đi ra với tập tài liệu trong tay, đẩy đẩy gọng kính hỏi.

- Thưa, tôi! - Anh cùng Quân lên tiếng một lúc.

- Tôi rất thắc mắc, cô nhà mang một dòng máu rất... khó đoán, không phải của một người bình thường, có thể là máu hiếm! Nhưng tất nhiên, tôi chưa thấy loại ADN nào kì lạ như vậy, nếu hai người là người nhà thì có thể đi vào xét nghiệm máu được không? - Vị bác sĩ già nói rất nhẹ nhàng, khiến cho cả anh và cả Quân cùng nhìn nhau, * Thôi chết, Phong chở đến nhầm bệnh viện rồi ! *

- À, không có gì! - Anh liền mặc kệ vị bác sĩ trước mặt, chạy vào phòng cấp cứu ôm lấy cô, chạy nhanh như bay đến cầu thang máy, và kế bên còn cả cả Anh Quân.

Trước sự ngạc nhiên của tài xế Phong, anh bế cô cho vào ghế trước cạnh ghế lái, vích gas phóng thẳng đến bệnh viện XXX ở sâu trong rừng ngoài ngoại ô.

Anh Quân chỉ nhìn theo cứ không có ý định đi cùng, quay lại cậu Phong và cười hì hì

- Anh Phong, con nghĩ chúng ta nên gọi taxi và tự về thôi.

- Ô ô - Phong cũng không tiện hỏi, làm việc với hai người này lâu năm cũng hiểu được tính khí của hai người, họ đối xử với mọi người rất tốt nhưng lại không thích người khác tò mò nhiều về chuyện của họ. Cậu rút điện thoại ra và gọi taxi, đưa cậu chủ nhỏ đến một quán ăn Nhật dùng bữa trưa rồi dẫn cậu nhóc về nhà.

~Sau khi cô được chuyển máu và chăm sóc cẩn thận, sau 1 giờ đồng hồ, vết thương đã lành lại như cũ một cách nhanh chóng. Lúc này cô mới nhìn anh bằng con mắt khác, nhưng sau đó cũng cười cười coi như không có gì rồi tự về nhà, muện thể này rồi hẳn Kim Ngân cùng Linh Nhi đợi lâu lắm.

Chào tạm biệt, cô từ chối việc anh dẫn cô về nhà, nên anh cũng đành tự mình lái xe về.

Đã quá bữa trưa, ánh mặt trời càng ngày càng gay gắt.

Tâm trạng anh đang rất rất rất thoải mái, về liền đi thẳng lên phòng con trai, cùng nó chơi mấy trò chơi... ầu trĩ giành cho con nít. Tăng lương cho người làm và nhất là cậu Phong, khiến ọi người nhìn nhao mà bàn mà tán.

Và những thời gian sau đó, anh liền biết cô là một nhiếp ảnh gia trong một Tòa Soạn về báo Phụ Nữ. Từ đạt giải Nhiếp Ảnh Gia Quốc tế, không những thế, cô còn từng tốt nghiệp trường Y trước khi học ngành nhiếp ảnh, có bằng Giáo Sư Tiến Sĩ trong tay khoa tự nhiên khi còn là du học Mỹ trong vòng 2 năm.

Với bố là một Giảng Viên đại học, mẹ ở nhà nội trợ. Cuộc sống quá tuyệt, anh càng cảm thấy nhẹ nhõm khi cuộc sống trước đây của cô tốt như vậy. Nhưng lại cảm thấy khó hiểu, vì sao Kim Ngạn cùng Linh Nhi có thể trở về, và còn có cả cô lại không hề nói với anh một tiếng?

Thu xếp tài liệu, anh tắt điện và lên giường đi ngủ, mai sau giờ làm việc, anh muốn hẹn hai người phụ huynh này nói chuyện một chút xem sao.

Ngồi chờ khoảng 45 phút, tuyệt vời, hai người khó tính này đã để anh leo cây những 45 phút, bây giờ anh hiểu tính cô vì sao có thể như vậy rồi.

- Đã lâu không gặp! Con rể - Đây là một giọng nói trầm ấm rất dễ nghe, không ai khác chính là Kim Ngạn mà cô thường gọi là Kim Kim. Ông vẫn vậy, vẫn phong độ như xưa, kể bên chính là Linh Nhi, đôi mắt màu xanh lam, tròn lớn, long lanh như giọt nước. Bà cười với anh.

Anh đứng dậy cúi người lễ phép

- Mời bố mẹ ngồi - Chìa tay vào hai chiếc ghế trước mặt.

Hai vị phụ huynh này cũng không hề khách khí gì mà tự kéo ghế ngồi xuống.

Anh đưa hai người cuốn Menu của nhà hàng, cho hai người chọn món. Đến khi xong xuôi thì vẫn trầm mặc, anh nhìn kĩ hai người lớn tuổi trước mặt và đoán gia sơ bộ, chuyện này hẳn Na Na cùng Hoàng Minh cũng sẽ biết chứ? Vậy sao lại giấu anh?

- Ta nghĩ chắc cậu gặp nó rồi, phải không? - Chất giọng dịu dàng, Linh Nhi cười hiền nhìn con rể của mình, bà luôn tò mò về anh, khi anh có thể khiến con gái bà nguyện hi sinh nhiều như thế, hẳn là một người xuất chúng và điều đó đã khiến bà không hề thất vọng chút nào.

- Vâng, một tháng trước, tai nạn xe - Anh đáp, tay cầm cốc trà mạn lên uống một ngụm.

-Ồ, cậu định như thế nào? - Linh Nhi vẫn cười cười, hỏi một câu có vẻ chẳng mấy liên quan

- Hối lộ phụ huynh, bắt cóc vợ về ! - Anh thẳng thắn, đây chính là mục đích của anh.

Sau câu nói của anh, của Linh Nhi và Kim Ngạn đều bật cười. Cuộc nói chuyện cứ vậy kéo dài, trước sự đồng ý của hai người trước mặt, anh bắt đầu tính kế và sắp xếp mọi chuyện.

Tại một nơi khác, cô đang cầm máy ảnh và đi vòng vòng quanh thành phố, cô muốn chụp vài tấm ảnh ngoại cảnh. Liên tục đưa máy ảnh lên và chụp những nơi mà cô thấy vừa mắt, thì từ trong máy ảnh, cô liền thấy một cậu bé đang ngồi vò đầu bứt tai ở dưới góc cây cạnh bờ hồ, đọc đọc cuốn sách toán lớp 8 và viết viết gì đó, nhưng rồi lại vo cục lại và ném vào sọt rác không xa rồi lại viết viết một cách rất chăm chú. Cái mái đầu đen đen, đôi mắt xám tro ánh tím ấy cô vẫn nhớ, chính là cậu bé với cái tên Anh Quân mà cô gặp hôm nọ, cô liền chụp một vài tấm ảnh của cậu rồi mới đi lại chỗ cậu đang ngồi.

- Chào con! Con đang làm gì thế? - Cô cười hiền, không hiểu sao cô lại cảm thấy cực kì vừa mắt cậu bé trước mặt mình này.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, cậu bé ngược mặt lên với khuôn mặt mếu máo.

- Cô Nhi Nhi, con đang cố làm toán nhưng làm không ra.

Ồ, đây là lần đầu tiên có người gọi cô là Nhi Nhi chứ không phải cô Thùy hoặc Tiểu Thùy.

- Vậy sao con lại không về nhà cho yên tĩnh, ở đây ồn ào như vậy sao tập trung? - Cô ngồi xuống cạnh cậu bé, xoa xoa đầu nhỏ và nhìn vào bài tập của cậu. Nét chữ của cậu bé rất đẹp, có chút giống chữ của con gái, mang nét giống học sinh tiểu học chứ không phải là một học sinh cấp 2 bình thường.

- Vì ở trong nhà rất ngột ngạt, bố lại chưa về nên con ra đây tìm không khí - Cậu bé nói rất rành mạch.

- Đưa đây, cô xem nào - Thùy Nhi cười, cũng chẳng thắc mắc gì mà liền giúp cậu giải bài toán trên, nó cũng khá khó với một cậu bé lớp 8 nên cô cũng không mấy nghi ngờ gì.

Trong khi đó, môi cậu bé nhếch lên một đường cong đắc thắng, tay đưa ra sau lưng dơ chữ V - Victoria biểu thị chiến thắng với cái người đàn ông đứng cách đó cả con phố. Người đó cười nhếch môi khi nghe và thấy hết đoạn hội thoại vừa rồi, quả là dùng con anh ra trận không hề là thất sách chút nào, nó quá thông minh, có khi còn hơn cả anh nữa.

Và thế nhưng, có một người vẫn vô tư chỉ bài cho Anh Quân mà không hề biết mình đang bị tính kế. Liên tục mấy bài toán liền thì cũng đã tối muộn.

- Được rồi, con nên về không thì bố sẽ lo lắng đấy - Cô nhìn đồng hồ trên tay và nói - Cô dẫn con về nhé.

- Vâng, vậy thì... tốt quá ! - Cậu bé cười cười, cất đồ vào balo của mình rồi nắm lấy tay cô một cách rất tự nhiên và bước, dẫn cô về nhà của mình.

Đứng trước cánh cửa sắt màu bạc, bên trong ngôi nhà đó vẫn sáng đèn khiến cô thấy được sự lấp lánh của cả phòng khách đằng xa, ngôi nhà này được làm bằng thủy tinh, à không, đây không phải là một ngôi nhà, nó là một căn biệt thự, trời ạ, nó quá lớn!

Nhưng sao cô lại có chút gì đó cảm giác quen thuộc như thế nhỉ?

- Về đến nhà con rồi, cô có muốn vào uống một chút nước không? - Anh Quân mở cửa, nhìn vào mắt cô và hỏi.

- Thôi được rồi, cô phải về nữa.

- Vậy cô có thể cho con số điện thoại không? Con muốn sau này sẽ hỏi cô về mấy bài toán không giải được.

- 0169xxx866z , con cứ tự nhiên mà gọi nhé.

- Đã nhớ ! - Cậu bé không hiểu sao cười một nụ cười trông rất gian tà, hà hà, mẹ cậu dễ bị lừa quá điiii

36. Tính Kế - Con Trai Thật Đáng Yêu

- 7:30 sáng - Chủ Nhật -

Không khí ngoài trời có chút nực nội của những ngày đầu mùa Hạ. Ánh nắng buổi sáng không quá gay gắt, nhưng quả thật với khí trời như thế đúng là chẳng dễ chịu chút nào.

hôm nay là ngày nghỉ, cô nằm dài trên giường, chiếc quạt chạy hết công suất của nó từ tối đến giờ vẫn chưa nghỉ, cô vẫn ngủ rất ngon chẳng biết trời trăng mấy mù gì hết.

Kệ tiếng chim hót, kệ làn gió thổi, kệ hoa đua nở, kệ trời tỉnh giấc, kệ luôn mây bay, kệ cả hàng xóm đã dậy từ sớm. Cô vẫn ngủ!

-8:00- cùng ngày -

Vẫn đang say sưa giấc mộng, không hiểu sao chiếc điện thoại của cô vang lên như chuẩn bị đánh trận đến nơi, đó là nhạc chuông dành cho những số lạ.

Đôi mắt vẫn nhắm chặt, tay mò mẫm cái được xưng là Quái Vật ấy dưới gối, trượt một đường rồi đưa lên tai, với chất giọng lành lạnh, là giọng của trẻ con.

- Allo? - chữ alo cũng nói không rõ, còn có chút dài hơn bình thường.

Đầu dây bên kia là một chất giọng lạnh lạnh, là giọng của trẻ con.

- Cô Nhi Nhi, hôm nay là cuối tuần, hay là cô qua làm gia sư cho con đi, con học quá tệ chả ai dạy nổi, chỉ có cô mới có thể thôi - Cậu bé tuôn một tràng rành mạch, còn giống như mếu, nhìn người bố đẹp trai của mình đang ngồi trên giường đọc sách.

- Quân Quân hả? Được được, chờ cô một chút - Nghe thấy giọng nói liền đoán được ngay là cậu bé mấy hôm trước, chả hiểu sao cô liền tỉnh ngủ và bật dậy, nhiệt tình vscn rồi nhiệt tình thay quần áo rồi chạy như bay.

Đầu dây bên kia sau khi cúp máy thì liền cầm nó và cười nhếch môi, hà hà ==

(* Chồng với chả con, đều là sói già !)

20 phút sau, liền từ ngoài ngôi biệt thự xuất hiện một cô gái với mái tóc đỏ ngắn rực rỡ trong nắng, chiếc mũ bành nhỏ không thể nào che hết nắng khiến cho đôi má cô đỏ hồng lên càng đáng yêu hơn.

- Cô Nhi Nhi, cô đến nhanh thế? - Anh Quân (vờ) ngoan ngoãn ra mở cửa, cười tươi hết cỡ rồi tự nhiên nắm lấy tay Nhi Nhi lôi vào nhà.

- Quân Quân, cô đến thế này sẽ không kì chứ? Cô đâu có quá thân thiết gì đâu - Cô hơi ái ngại, nói khẽ

- Bố cháu sẽ không ý kiến gì đâu, ông đang trong thư phòng.

- Thật ra thì...

Chưa nói xong thì Anh Quân đã kéo cô đi một mạch vào phòng khách, rồi đi lên cầu thang tiến thẳng vào phòng cậu rồi.

Mở cửa phòng ra rồi cười cười nhìn cô.

- Ngại quá, nãy con chưa kịp dọn phòng. - Gãi đầu ngượng ngịu, cậu (vờ) lật đật thu dọn đồng gói bím bím vương vãi xung quanh, nhưng chưa kịp làm gì liền...

- Thôi con đi lấy sách vở đi, để cô giúp con dọn ! - Cô xoa đầu Anh Quân, cất mũ lên móc cùng áo khoác mà túi xách, cô nhanh chóng giúp cậu bé (quỵ sứt) dọn dẹp lại căn phòng, không tốn nhiều thời gian sau đó, căn phòng lại lần nữa trở lại ngăn nắp như vốn có.

Sau khi cô bắt đầu công việc dạy học không bao lâu thì lần nữa, cô có điện thoại từ toà soạn đến.

- Sao ạ?

....

- Vậy thì thay người thôi!

....

- Anh ta nghĩ anh ta cái cái quái gì vậy?

....

- Không thể nào!

.....

Vừa nói chuyện, cô vẫn tiếp tục ôm Anh Quân trước ngực chỉ nó từng chút về những bước làm mặc dù không lên tiếng.

- Được rồi, mai tôi sẽ lo liệu sau.

....

- Xin lỗi thưa anh Hùng, nhưng hôm nay là ngày nghỉ của tôi! Tôi không phải trâu bò để suốt ngày chỉ biết cày và cuốc đâu nhé! Chào!

Nói xong cô liền lạnh lùng cúp máy, mà không biết rằng cuộc hội thoại vừa rồi đều bị cậu nhóc ngồi yên trên chân mình nghe không bỏ sót một câu.

* Mẹ yêu nghiệt! Lại có người dám đeo bám mẹ cậu sao? Đừng hòng, mẹ là của bố !*

- Cô Nhi Nhi, cháu đói, nãy chưa ăn sáng nên... - Cậu tội nghiệp quay lại nhìn cô.

Cô nhìn xuống đồng hồ trên tay, tưởng chừng mới ngồi được một tý mà đã hơn 10 giờ rồi, chẳng trách cậu bé đói, dù gì đi nữa thì nó cũng chỉ là trẻ con.

- Được rồi, dưới nhà có gì không, cô nấu một chút cho con ăn.

- Tuyệt vời! - Cậu bé chẳng ngại ngần mà hôn chụt vào má cô khiến cô bật cười khanh khách, càng ngày càng quý cậu bé... Đáng yêu này. Nhưng chưa chắc sau này biết hết mọi chuyện thì sẽ như thế nào đâu ha

~Thật kì lạ, cô nhìn quanh ngôi nhà, ngôi nhà lớn như vậy mà sao không có lấy một người làm nào.

Anh Quân dẫn cô đến nhà bếp. Trời ạ, cô choáng váng, nhà bếp chẳng những rất sạch sẽ lại còn chẳng có gì ở trên, nhìn liền biết chắc là nó đã lâu không được sử dụng rồi.

Đảo mắt xung quanh tìm tủ lạnh, liền thấy cái tủ lạnh to đùng màu trắng ở một góc gần đó, cô bước lại và mở ra, sau đó thì thở phào nhìn những món đồ chưa qua chế biến ở bên trong được sắp xếp rất gọn gàng và theo thứ tự rất tốt, cũng hiểu được chủ nhân của ngôi nhà rất thích ngăn nắp và sạch sẽ.

Xoa xoa tay, cô lấy đồ ăn từ tủ lạnh ra và bắt đầu chế biến. Anh Quân rất tự nhiên ngồi xuống chiếc bàn ăn ngay giữa phòng bếp, xem cô vật lộn với đồng rau củ quả. Thao tác của cô rất nhanh gọn, lại đẹp mắt đến kì lạ, rất chuyên nghiệp đúng như mô tả của bố, chính là mẹ cậu rồi, còn nhầm lẫn vào đâu nữa.

Sau một hồi xào xào nấu nấu, mùi hương thức ăn liền bay khắp cả nhà, lên đến tận phòng của anh, khiến anh cũng mỉm cười liền biết Anh Quân đã thành công trong công việc dụ dỗ cô nấu nướng. Đóng máy tính lại, cũng nên lộ diện thôi.

- Xong rồi đây ! - Cô vui vẻ dọn những đĩa đồ ăn thơm phức ra với đôi mắt sáng như sao của cậu, Anh Quân chưa bao giờ cảm thấy đói như vậy, mùi hương này ngay cả những nhà hàng 5 sao mà cậu từng đi ăn với Gia Huy cũng không hề có, kể cả những nhà hàng nổi tiếng ở nước ngoài trong những lần cậu bu bám mặt dày cùng bố cậu đi công tác ở nước ngoài.

Anh Quân không hề ngại ngần, cầm đũa lên và gắp thức ăn liên tục cho vào miệng, (vờ) để thương khen ngợi cô không ngớt khiến cô có chút đỏ mặt.

Anh bước xuống từ trên cầu thang, nhìn cô cùng con trai đang vui vẻ thưởng thức đồ ăn trên bàn liền cũng rất vui vẻ.

- À, Gia Huy, chào anh! Tôi đến giúp Anh Quân học, nó đói nên... - Cô vội giải thích khi bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh, anh đứng khoanh tay, dựa lưng vào cửa phòng bếp nhìn vào trong. Nghe cô vội vã như thế cũng bật cười gật gù, tính khí này vẫn không thay đổi gì cả.

- Anh có muốn qua đây ăn một chút không? - Cô vẫn hỏi, có chút ngượng ngùng mà rước giờ chưa từng xuất hiện khi bắt gặp ánh nhìn chăm chú của anh.

- Được rồi, bố hẳn không muốn ăn đâu, để con ăn hết cho! - Anh chưa kịp trả lời thì đứa con quý tử đã thay bố nó trả lời giúp khiến anh không biết nói gì hơn, đành tiếp tục im lặng mà nhìn nó đang ăn ngon lành, xử lý hết đồng đồ ăn trên bàn một cách nhanh chóng.

- Được rồi, tôi không thấy đói, vết thương lúc trước em không thấy đau nữa chứ? - Anh cười nhẹ, hỏi han

- Vâng, cảm ơn anh!

Không quan tâm đến sự có mặt của anh ở đây, Anh Quân sau khi ăn xong còn quệt môi đáng yêu, vẫn tiếp tục giả nai cười cười xoa xoa bụng no trong của mình. Cô càng ngạc nhiên khi một đứa trẻ con nhà giàu, mà lại ăn hết bao nhiêu là thức ăn như bị bỏ đói lâu ngày không bằng.

- Cô Nhi Nhi, cô nấu ăn rất ngon nha! Con có một chuyện mới xin cô có được không? - Cố gắng nâng cao chất giọng vốn trầm trầm của mình lên như một đứa trẻ thực thụ, cậu nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của Thùy Nhi mà nói, môi nhỏ còn hơi chu chu trông rất đáng yêu, Gia Huy vẫn đứng yên nhìn thẳng con quý tử của mình bày trò.

- Được, con nói coi cô giúp được không. - Thùy Nhi thấy sự đáng yêu của Anh Quân, lại càng không để phòng mà chấp nhận luôn.

- Thực ra thì....đồ ăn cô nấu con rất thích, mà thức ăn do đầu bếp nấu với cả những nhà hàng quanh đây quả thực rất khó tiêu thụ, cô có thể thường xuyên đến đây nấu con ăn lúc rảnh được không? Một tuần 2-3 lần thôi cũng được! - Giả vờ ngập ngừng, cậu bé lại nói tiếp - Với lại, trình độ Toán học của con rất kém, cô giúp con luôn mà... con biết cô còn công việc bận rộn, nếu không có thời gian thì cuối tuần cũng được, được không? - Lại nhìn sâu vào mắt cô, mắt của Anh Quân trở nên long lanh hết cỡ, sử dụng khả năng của Vampire tỏa ra một ít hương thơm tự nhiên để quyến rũ người đối diện, khiến trong mắt cô cậu bé lại càng đáng yêu vạn phần.

- Chuyện này... thực ra... - Cô có chút bối rối, lại hơi ngượng ngừng hết nhìn Anh Quân rồi lại Gia Huy như muốn xin ý kiến của chủ nhà...đẹp trai này.

- À, thực ra con mới có quyền quyết định mọi chuyện trong nhà, cô cứ coi bố con không tồn tại là tốt rồi !
- Anh Quân can đảm tiếp lời, câu nói rất rành mạch như đã nói đi nói lại nhiều lần rồi vậy. Nghe câu nói xong mặt cô như mếu máo, gượng cười, đứa bé này....

Gia Huy nhượng mảy sau khi nghe câu nói trên, nhìn thẳng con đáng yêu của mình, tối nay hẳn là nên dạy dỗ nó một trận nên thân mới được, anh quá chiều nó rồi! Nó lại dám không coi bố nó ra gì, đã thế ngay cả chiều mỹ nam kế cũng lòi ra dùng luôn với mẹ nó, ôi con anh...

Bắt gặp ánh mắt có vẻ bối rối của cô, đáp lại anh chỉ là nhún vai và một cái mỉm cười nhẹ, thay ột cái đồng ý từ anh.

- Vậy được rồi, vậy lúc nào cô rảnh thì cô sẽ đến! - Và thế là... không hề suy nghĩ thêm gì nữa, cô liền chấp nhận. Không hiểu sao cô lại cực kì thích đứa nhỏ này, có một loại quen thuộc đối với ngôi nhà cùng với cái người từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười chứ không nói ở đẳng kia, thật kì lạ nhưng cô cảm thấy rất thoải mái.

- Cô Thùy Nhi, tôi có thể gọi cô như thế chứ? - Lịch sự, chất giọng của anh lạnh lạnh lại trầm trầm, rất nam tính mà cất lên.

- Vâng ạ ! - Cô cười

- Cô có thể cùng tôi ra phòng khách, uống một cốc trà không?

- Được , nhưng chờ tôi rửa xong đồng bát chén này đã ! - Cô đang định thu dọn lại thì...

- Không cần ! - cả Anh Quân và Gia Huy đều lên tiếng, sau đó Gia Huy im lặng nhường Anh Quân nói - Để con gọi chị Linh vào rửa, là giúp việc mà.

- Vậy... ngại quá - Cô cười cười ngượng ngịu với anh, tay bắt giắc vén mấy sợi tóc lưa thưa trước mặt qua ngang tai.

- Mời ! - Anh đứng thẳng người lại, cười hiền, lịch sự.

Cô gạt đầu rồi bước về phòng khách trước, cũng chả mấy khách sáo nữa.

Còn sau khi chờ cô đi khuất khỏi cửa nhà bếp, vẫn nụ cười đó trên môi, anh quay qua nhìn cậu con của mình...quỷ dị, đáng sợ, rất đáng sợ

- Bố... - Anh Quân có chút chột dạ vì nãy hình như đã quá liều mạng rồi, nhưng cái đầu nhỏ thông minh của cậu liền nhớ ngay đến người mẹ của mình, chạy như bay ra phòng khách và ngồi luôn lên chân cô mà không có chút ngại ngùng gì. Cô cũng rất tự nhiên để cậu ngồi lên, còn cười và ôm cậu trong lòng. Tiếp xúc chưa lâu nhưng cô rất thích cậu bé này...

- Mời cô uống trà - Đi ra với hai cốc trà Mạn lấy từ Trung Quốc về, loại trà này rất thơm và anh rất thích, cùng với một ly sữa cho thằng con bắt trị của mình.

- Cảm ơn anh.

- Không, tôi mới là người cảm ơn cô mới phải. - Ngồi lên ghế đối diện, vắt chân lên đùi. Phong cách của một chủ nhà thực thụ.

- Cô đã không ngại mà dành cả ngày nghỉ cho thằng bé. - Anh lại nói tiếp

Cô gãi gãi đầu - Thực ra nó rất đáng yêu, tôi rất thích. - Như phát hiện ra điều gì, cô mới nhìn quanh nhà rồi nhìn anh và hỏi - Chị nhà đâu? Sao này đến giờ tôi không thấy nhỉ?

Vợ ơi là vợ!

- Cái này... hơi khó nói. Thực ra cô ấy tạm thời đang bị phong ấn trí nhớ. Và đã mất tích từ 9 năm về trước...

- Tôi... xin lỗi - Cô bối rối, mặt không hiểu sao mà ỉu xiu, tim không hiểu sao lại thót lên một cái đau nhức.

- Không sao, tôi tìm thấy cô ấy rồi, không lâu nữa cô ấy sẽ nhớ lại thôi! - Nhấp một ngụm trà, anh nói.

- Vâng, vậy chúc anh... thành công. - Cô cười gượng, tim lại lần nữa đau lòng, cô đang không vui trong khi đó, người đối diện sau ly trà lại cười khé thích thú.

37. Ác Mộng Của Những Giác Mơ

"Chồng, chờ em với..." - Cô thều thào, người cô đau nhức vì những vết thương, chân vì bước qua những bụi gai khiến nó vướng khá nhiều máu, trời ạ, cô đau quá, cô chịu không nổi nữa rồi. Vậy mà cái bóng phía trước vẫn bước, vẫn chưa một lần quay lại, cô thật không hiểu vì sao mình lại phải đi theo cái người mà cô gọi là chồng ở đằng trước.

Gai đâm vào da thịt cô ngày càng nhiều, máu càng ngày càng tuôn ra, những vết thương dày đặc hơn chỉ chít xuất hiện trên tay, trên chân, cả trên khuôn mặt của cô cũng có vài vết xước, chiếc áo full màu xanh tràm có vài vết rách mang theo máu, này là gì? Sao người cô nhiều vết thương thế? Cô kiệt sức rồi, đi không nổi nữa rồi... nhưng vẫn chỉ kịp thều thào "chồng ơi, chờ em với..." và cô ngã gục hoàn toàn, ở giữa một khu rừng tối, rất tối, đầy gai góc và mùi hôi thối khó chịu, cái người phía trước vẫn bước mà không hề quay lại, dù chỉ một lần...

Và rồi cô thấy một mùi hương nức mũi, thoang thoang đâu đây, cố gắng mở to đôi mắt, cô thấy một gã đẹp trai nào đó, với thân nhiệt lạnh không khác gì tảng băng, cô sẽ không khó để nhận ra gã là một vampire, gã nhào vào cô, nhắm vào cổ cô mà cắn, cô bất lực thật rồi, cảm nhận những dòng máu của mình chảy ngược bị gã hút hết, ăn từ từ, từ từ. Cô đang chết dần chết mòn....

- ĐỪNG MÀ ! - Thoát khỏi giấc mơ, cô bật dậy. Mồ hôi cô nhễ nhại, sau lớp áo ngủ, ngực cô phập phồng hít thở. Vuốt ngược mái tóc lên cô cố lấy lại bình tĩnh, tự nhủ rằng đó chỉ là giấc mơ thôi, không sao đâu, chỉ là một giấc mơ...

Như cảm nhận có một ánh mắt vẫn dõi theo từng cử động của mình, cô ngược mặt lên về phía ấy, một khoảng tối tăm trong căn phòng của cô, nhìn xem nhưng không phát hiện ra điều gì. Cô mới thở dài, với tay lấy chiếc đồng hồ nhỏ kê bên giường lên xem thì mới chỉ 3h sáng hơn, cô không muốn đi ngủ tiếp liền bước xuống nhà, cô muốn uống một cốc sữa cho tỉnh táo lại.

- Con làm sao thế? lại gặp ác mộng hả Nhi? - Đó là chất giọng dịu dàng của mẹ cô.

Đáp lại bà, cô chỉ cười và lắc lắc đầu, bảo muốn uống chút sữa rồi sẽ ngủ tiếp, bà mới gật gù quay lại phòng ngủ cùng Kim Ngân.

Cô vẫn không thể nào thôi việc duy nghĩ về cơn ác mộng vừa rồi, đó là một trong những cơn ác mộng hoành hành lúc cô ngủ trong những năm qua, thật kỳ lạ khi nó không hề giống nhau, mà chỉ như một đoạn xâu chuỗi có liên quan cần cô gắn ghép. Cô nhíu mày, người đàn ông luôn bỏ cô đi là ai? Người đàn ông luôn cứu cô lại là ai? Sao cô có cảm giác thân thuộc đến thế? Vì sao cô lại gọi người đó là chồng?

38. Hồn Phách Thứ 81*

- Chào chị, Thùy Nhi - Trong phòng cô, không biết từ đâu chui ra 2 cô bé tóc vàng chừng 8-9 tuổi, giống nhau từ ánh mắt đến cả điệu cười. Một lãnh khốc - vô tình nhưng lại mang trái tim nóng như lửa. Một như hoa, nhiệt huyết nhưng lại mang trái tim lạnh hơn băng hàn. Kỳ lạ đến cực điểm.

- Đã lâu không gặp ! - Cô gật đầu, tỉnh cả ngủ và ngồi dậy mặc áo quần của mình vào. Cô nhớ 2 cô bé này, vào tai nạn 9 năm trước, 2 cô bé này đã giúp cô sống sót, không những thế còn giúp cô thu gom hồn phách. Nhưng hồn phách thuộc về trí nhớ thì đã chạy thoát (hồn phách thứ 81) và đó cũng chính là nguyên do tại sao cô bị.....chỉ có điều là cô không hề biết đến điều đó.

- Đi thôi ! - Khi trên người mình đã là bộ đồ da đỏ bó sát. Cô mang vào đôi giày cao gót và nói với hai cô nhóc tóc vàng. Hôm nay hẳn là vất vả rồi đây...!

Vì vu trên những cơn gió, đập lên những đám mây cao, lướt nhanh về phía núi rừng, nơi có nhiều sinh khí thuộc về thiên nhiên.

Nguyên khí cô đã sắp cạn, nếu không phải thắng trước vì lười nhác mà không cùng mẹ đi gom nguyên khí thì giờ đâu phải mệt bỏ hơi tai như thế này.

Nhưng hình như trời không chiều cô, đang mệt mỏi vậy mà còn bị phá đám.

Mike và Nike thì đã đi đường khác, mục tiêu là muốn tìm hồn phách 8, hẳn là nó hôm nay cũng phải ra ngoài để tìm ăn chứ.

- Tuyệt vời, một con hồ ly xinh đẹp - Một tiếng nói khè khè vang lên đằng sau cô, và tiếng cười tỏm lợm cũng vang lên .

Cô dừng cước bộ, quay lại nhìn đối thủ trước mặt.

Trước mặt cô chính là 2 con sói màu nâu to đùng. Ánh mắt dữ tợn, trời ạ, cô đang rất rất đói nha.

Cúi xuống đầu gối rút ra 2 thanh kiếm bạc ở bên trong xương và không một lời, chuẩn bị nghênh đón.

Giờ mà cô lỡ ăn tim Sói chắc không sao đâu nhỉ?

Mắt cô đỏ lừ, bản tính của hồ ly khi đói rất khó kiểm soát. Nhưng kịp định hình lại, không thể, nếu qua hôm nay hẳn họ cũng không xấu...

Con sói trước mặt liếm liếm môi, nhào lên về phía cô.

Cô cũng tung người lên, đá vào cổ của con sói đầu tiên, rồi lại đâm vào bụng của con sói thứ hai khi nó cũng đang định nhào vô cắn cô.

Chiếc kiếm sắc bén dường như không được sử dụng hết công sức, cô xoay chuôi kiếm lại, đập mạnh vào sườn của con sói đang lao đến, tập trung hết cơ, cổ tung người mà bay lên, cô trốn thoát, vì nếu tiếp tục cuộc chiến này hẳn lợi thế không phải thuộc về cô, cô đang rất rất rất đói, lại yếu như vậy sao đánh nổi 2 con sói to đùng này cơ chứ.

Thế nhưng vừa quay lưng đi, cô không để ý thì có một con sói khác nhảy ra, nó màu đen tuyền cắn phập vào chân cô kéo lại và quật mạnh cô vào chiếc cây gần đó.

Xương cô như muốn gãy ra, khiến cô đau đớn đến tột độ.

Ba con sói tiến dần lại chỗ cô đang nằm, chiếc lưỡi đỏ lòm liếm liếm quanh chiếc miệng trông thật gớm ghiếc.

Thế nhưng bỗng một bóng sáng nhảy ra, có mái tóc đỏ dài đến hông tung bay trong gió. Cô nhìn cái bóng trắng giống hồn ma kia một cách khó hiểu. Đó hình là một hồn phách thì phải. Nó quay lại nhìn cô và cười. Cô càng ngạc nhiên hơn, nó y chang cô, nói chính xác hơn nó chính là phách hồn của cô đi, có điều mái tóc cô ngắn còn của nó lại dài.

Nó đẩy ba con sói bay ra xa, khiến chúng nằm la liệt vì đau.

Nó bay nhanh lại hướng cô, nhập vào nhân thể cô một cách nhanh chóng, phải biết nếu cô chết thì nó cũng sống không nổi.

Cô như khỏe ra khi vết thương của mình nhanh chóng liền lại, thật kì lạ khi ánh trắng soi xuống khiến mái tóc đỏ của cô dài ra, xinh đẹp đến vạn phần khiến cô chỉ biết tròn mắt kinh ngạc, trong đầu ẩn ẩn hiện hiện những hình ảnh rời rạc, giống như những giấc mơ mà cô đã từng gặp trước đây, không hiểu sao nước mắt rơi ra một cách đau đớn.

Lại trùng hợp hơn, những mũi tên vàng liên tục bắn đến về phía 3 con sói kia từ đâu không biết, chúng găm vào những vùng đất gần chân hoặc tay của chúng, khiến chúng sợ tái mặt khi gặp bậc thầy của thợ săn, phải biết thợ săn triệu được tên vàng cung bạc rất hiếm, mạnh như thế sao chúng có thể thắng? Liền không nghĩ nhiều mà quay gót chạy nhanh, trốn nhanh.

Cô vẫn nằm sống soài trên đất, mắt vô hồn với những hình ảnh của ký ức. Những hình ảnh ấy đều chứa một người con trai lạnh lùng, đẹp trai, ôm cô, bế cô, chăm sóc cô, bên cô từng giây từng phút, người mà khiến trái tim cô hạnh phúc, khiến tim cô ấm áp, cũng như khiến trái tim cô đau đớn đến cùng cực.

Anh từ trên cây cao gần đấy nhảy ra, vẻ mặt có chút hoảng hốt ôm lấy cô. Giọng nói vẫn lạnh lạnh mà hàng đêm cơ mơ thấy nhưng lại không thấy được khuôn mặt, bây giờ cô lại có thể nhìn rõ như thế.

- Em đau không? - Câu hỏi ấy không phải là có sao không, không thừa thãi mà lại hỏi đến câu hỏi trọng tâm nhất, khiến trái tim cô như ngừng đập. Mắt nhìn anh, chờ đợi, hoen lệ, bất giác gật đầu.

Anh chớp chớp mắt, nhắm mắt lại đọc một dãy câu thần chú gì đó, từ ngực mình lấy ra một viên pha lê đỏ rực như hòn lửa, đập nó thật nhanh trước con mắt tò mò của anh, anh không nói không rằng ép nó vào ngực phải của cô, khiến cô nhanh chóng tiêu thụ nó mà không cần phải đồng ý.

Lần này không phải như lần trước là bao bọc, mà là tiêu thụ nha!

- Chồng, anh làm gì đấy? - Cô sững sờ hết lên.

- Thế này để em khỏi phải ra ngoài nữa, nguy hiểm ! - Anh cười, hôn nhẹ vào tóc cô. Anh vẫn thích cô có mái tóc dài như thế.

Cô bĩu môi, không nói không rằng đứng dậy, nước mắt vẫn rơi, tay quệt quệt nước mắt trông đáng yêu cùng cực, cô GIẬN.

- Này ... sao thế? - Anh cười tủm tỉm đi theo cô.

- Hứ!

- Sao? Nói anh nghe đã - Anh vẫn tiếp tục điệu cười tủm tỉm ấy.

- Giận rồi

- Sao mà giận đã chứ?

- Sao biết là em mà lại chỉ cười như thế còn...

- Nếu lúc đó biết là em mà nhào vào em luôn, thế khác gì anh là con thú? - Anh tròn mắt nhìn cô

- Hóa ra lâu này anh là thực vật? - Cô nhú mày, mắt ướm dẫm.

- Được rồi, ngoan. Về nhà thôi em! - Anh cười, ôm cô vào lòng.

39. ~ End ~ Hạnh Phúc

Lúc không có cô ở bên, Anh Quân vừa sinh còn quá nhỏ, mấy ngày liền con cứ gọi mẹ khiến anh lòng đau như cắt. Anh lại hiểu không có cô ở bên, thật tệ.

Nhưng lúc con đói anh lại lật đật đi pha sữa cho con, giống như cô dạy anh lúc trước. Vậy mà con lại liên tục trào sữa ra không chịu uống, lúc đó anh quả thực không biết làm như thế nào cho được. Anh lại hiểu không có cô ở bên, thật tệ.

Nhưng dần con cũng uống sữa anh pha, mặc dù không ngon bằng sữa mẹ.

Có đôi khi đêm đêm lại thấy đói, nhưng quên mất cô không còn bên cạnh, sẽ không bò dậy đi nấu đồ ăn khuya cho anh nữa, nhưng lúc đó anh chỉ biết ôm lấy đứa con nhỏ. Anh lại hiểu không có cô ở bên, thật tệ.

Những lúc đi làm về mệt mỏi, chỉ muốn đi vào nhà là có một bóng dáng nhỏ nhắn ôm lấy anh, đỡ anh đi từng bước. Nhưng cơm vẫn nóng đấy mà người chẳng thấy đâu, càng thêm mệt mỏi mà bước về phía sofa. Anh lại hiểu không có cô ở bên, thật tệ.

Những lúc con đau ốm, anh lật đật chạy đi gọi bác sĩ, nhưng họ chỉ biết đưa thuốc. Còn y tá lại gần con sẽ đẩy ra hoặc đánh đấm, anh đành bó tay bỏ việc ở nhà chăm con, anh lại hiểu không có cô ở bên, thật tệ.

Nếu có cô ở bên, anh sẽ không lo con đói, sẽ không cần phải lo cơm ăn, cũng không cần lo những việc vụn vặt. Về nhà đã có sẵn người chờ cửa, đã có một vòng tay nhỏ ôm lấy. Mệt mỏi sẽ có một bàn tay xoa xoa mái đầu, đấm bóp đủ thứ. Con nhỏ sẽ có mẹ ở bên chăm sóc, con anh sẽ không phải ngại ngần khi tiếp bạn vì đơn giản, nó sẽ không tự ti khi mình là đứa trẻ không có mẹ. Anh lại hiểu không có cô ở bên, thật tệ.

Nhưng thứ anh có thể bù đắp cho con chính là luôn ở bên nó, chăm sóc nó như những gì cô đã chăm sóc anh.

Dành thời gian cho nó nhiều hơn mặc dù anh biết, dù sao đi nữa thì có mẹ mới là trên hết.

Nhưng từ lúc anh thấy cô quay lại, đứa con của anh cười nhiều hơn, ranh mãnh và hoạt bát hơn bình thường, nó thông minh như mẹ nó, đẹp như mẹ nó và...yêu nghiêm túc như mẹ nó.

Có cô ở bên, cuộc sống anh lại quay về những thời gian hoàn hảo.

Anh đứng ở cửa phòng bếp, nhìn cô xào xào nấu nấu, lưng công cậu con trai lớn đang ngủ ngon lành. Con trai anh thật biết cách hành xử mẹ nó, nhưng khi anh bảo ôm nó vào phòng ngủ thì cô lại lắc đầu, nhẹ giọng thăm thì với anh thật hiền.

- Kệ con đi anh

Anh thật chẳng hiểu làm sao, nhưng nhìn cô một tay đỡ mông con khỏi ngã, một tay nhanh nhẹn xào nấu thật vất vả. Lúc đó cô lại bảo " Không sao đâu mà "

Anh hít một hơi thật sâu và thở dài, khoảng khắc này đã bao lâu rồi anh chưa được có? Đã bao lâu rồi anh chưa được nhận lại? ĐI làm lại thích vẻ nhanh một chút, công việc đưa đón con cô luôn đảm nhận, và lúc đi làm về anh lại có người chạy ra cầm cặp giúp, có người hôn nhẹ vào má, có 1 người vợ yêu anh hơn bản thân mình, có một người luôn hy sinh những hạnh phúc của mình cho anh, chỉ dành cho anh. Thế thì anh còn đòi hỏi gì nữa.

Sau khi cô đóng hộp những món ăn nhẹ vào và cất vào tủ lạnh, cô quay qua cười với anh.

- Đi lên phòng thôi anh. - Rửa tay thật sạch, một tay vẫn đỡ lấy đứa con của mình, một tay nắm lấy tay anh, bước từng bước thật khẽ.

- Nhẹ thôi cho con ngủ - Cô nhắc nhở anh khi anh đóng cửa phòng con lại, khiến anh cũng phải phì cười.

Có lẽ vì xa con quá lâu khiến cô yêu Anh Quân nhiều như thế, nhìn cô cười nhẹ mà nhìn vào cánh cửa thủy tinh phòng con, anh ngậm ngùi không biết nói gì, ôm lấy cô vào lòng mà thủ thủ.

- Không sao, chẳng phải đã ở đây rồi đấy sao?

Lúc này cô mới thút thít, cô khóc. Có lẽ là vì quá vui và thầm cảm ơn anh đã thay cô chăm sóc con thật tốt, nuôi dưỡng nó thật tốt để nó lớn lên khỏe mạnh như vậy. Cô cảm thấy có lỗi với con mình vì đã để nó rời xa mình lâu như thế, vậy mà ngay lúc gặp lại con cô lại không hề biết đó là con của mình, làm gì có người mẹ nào như cô cơ chứ? Chồng con ngay trước mắt còn không nhận ra.

- Em... xin lỗi. Vì đã không nhận ra sớm hơn - Cô nức nở khóc trong lòng anh, tiếng khóc cố dè nén lại thật nhỏ để không làm đứa trẻ bên trong thức giấc.

- Ngốc, chỉ cần anh nhận ra em, thì trước sau gì em cũng sẽ có thể quay về ! - Anh ôm lấy cô mà cương nựng, đi về phòng ngủ của mình.

Lúc hai người đã nằm trên giường và chuẩn bị vào giấc ngủ thì cánh cửa phòng hé mở ra, một bóng nhỏ chạy nhanh vào và rúc lên từ bên dưới chăn bò lên. Thân nhiệt lạnh lạnh với cặp mắt bạc tím.

Cô cười khanh khách khi thấy con mình đang ôm mình mà nằm ngay giữa cô và anh, làm anh một mảng đen ở mặt. Thằng bé nó dành vợ anh cả ngày rồi, đến tối nó cũng không cho anh ôm vợ một chút, đứa con này nếu không phải ruột thịt thì chắc chắn sẽ là tình địch của anh !!!

- Con ngủ với mẹ! Bố qua phòng con ngủ đi! - Anh Quân cười, càng ngày nó càng lớn mật, càng ngày nó càng thích cái việc sút bố nó ra xa như sợ bố nó ăn thịt mẹ nó không bằng, nhưng khi anh đuổi theo muốn đánh nó thì nó lại ôm lấy mẹ nó, tất nhiên anh sẽ nhận được ánh mắt không hài lòng của vợ mình. Với mẫu đàn ông... sợ vợ như anh hẳn là không dám làm gì, đành ngậm ngùi quay đi rồi.

- Con trai, giường rộng mà ! - Nhi Nhi nhéo mũi nhỏ của con trai cô.

Cậu chun chun mũi, chu chu môi, cái này học theo cô khi làm nũng.

- Nhưng buổi đêm bố sẽ lại ôm con về phòng khi con không biết, bố chỉ muốn độc chiếm mẹ thôi !

- Trời đất ! - Cô cười lớn ôm lấy con mình - Ngủ đi, đêm nay con ngủ với bố mẹ.

- Bố, mẹ bảo con được ngủ ở đây! - Anh Quân quay lại lè lưỡi với ánh mắt sắc như dao cạo của anh.

Từ bao giờ thằng con quý tử của anh lại có thói như này ? Anh muốn giết người!!!!

Riêng người lớn họ đều có cuộc sống riêng của mình, soi và hồ ly nên có cuộc sống tự lập ngay khi trưởng thành.

Na Na - Hoàng Minh cùng Linh Nhi - Kim Ngân đưa nhau đi du lịch, tận hưởng cuộc sống người... già

END

(* Cuối cùng cũng viết xong truyện ^^, cảm ơn những độc giả đã quan tâm và theo dõi đến cuối truyện nhé!
) Vote và share nếu thấy nó xứng đáng ạ ! :*

40. Ngoại Truyện 1 - Canh Mạnh Bà

Cô nhớ lúc ấy, cái lúc mà cô biết Địa Ngục là gì. Cô là yêu, sao lại có thể lên thiên đường được chỉ? Cô tự cười với ý nghĩ của mình, bước từng bước về phía cửa lớn. Nhìn những hồn ma bên cạnh, chẳng hiểu sao cô lại mỉm cười ... Hóa ra cô cũng có thể giống con người, cùng bước những bước đến cổng địa ngục để được đầu thai?

Phía sau cổng lớn là những làn khói đỏ mù mịt, ở đó cô thấy anh... hơi nghiêng nghiêng đầu, cô thấy anh đứng ở cổng lớn trước nhà nhìn về phương xa, ánh mắt anh như đang chờ đợi ai đó, có phải cô không? Cô thấy anh dùng dao cắt thái gì đó, nhưng rồi lại bị cắt vào tay. Cô thấy anh ôm con. Cô thấy anh...

Không hiểu sao cô lại chẳng khóc, cô chỉ mỉm cười thật nhẹ, anh yêu con như vậy, có phải cũng yêu cô như vậy không?

Bước qua làn khói đỏ, trước mặt cô là Cầu Nại Hà, đằng kia có một bà lão ngồi trên chiếc bàn đá nhỏ. Những hồn ma này đi đến đây.

Đây không phải canh mạnh bà trong truyền thuyết Trung Quốc sao? Hóa ra có thật à? Cô tròn mắt mà nhìn cho đến khi người xếp hàng trước mình mỏng dần, mỏng dần và đến lượt mình từ lúc nào không biết.

Bà lão có mái tóc bạc dài, với chiếc gậy lớn đưa cô một chiếc bát nhỏ, bên trong chứa thứ nước gì đó sền sệt màu đỏ đỏ còn có khói xanh, thật kì quái. Cô nhìn bát nước rồi lại nhìn bà lão

” Vì sao phải uống nó ạ? Con muốn qua cầu thôi ” Chất giọng thanh thanh, cô nhìn bên kia cầu có những linh hồn mất đen, mất đi kí ức của mình.

” Nếu không uống mà mang những kí ức kiếp này qua cầu, con sẽ không qua được bên kia đâu ” Bà thoáng ngạc nhiên sau đó lại cười và nói

” Vì sao ạ? ”

” Mỗi bước chân của con sẽ như bước lên than đỏ, như bước trên đỉnh sắt với những kí ức của mình, chưa ai có thể qua đó mà không uống canh của bà cả ” Bà vẫn kiên nhẫn giải thích.

Cô gật gù, cầm lấy bát canh của mình và bước.

Bà lão lại đưa canh cho người tiếp theo, nhưng lát sau lại nghe tiếng rên rỉ mới ngược mặt lên.

Bà có chút kinh ngạc nhìn người con gái tóc đỏ phía trước, bước từng bước lên những hòn than màu đỏ chói mắt, miệng cắn chặt nhưng mắt lại mang ý cười.

Trông có vẻ yếu đuối lại kiên cường đến bất khuất.

Bà nhắm nhắm đôi mắt, mang chút ưu thương nhìn cô gái trẻ

” Hỡi thế gian tình là gì

Mà đôi lòng nguyện sống chết cùng nhau? ”

Vứt bát canh xuống cầu Nại Hà, cô cố bước từng bước một, cố gắng cắn răng chịu đựng cảm giác cháy da chín thịt ở chân, đi hết đoạn đường than đỏ, trước mặt cô chỉ còn đoạn đường đỉnh nhọn. Mắt vẫn tròn, vẫn long lanh như giọt sương. Chồng đang chờ cô quay lại, đúng vậy. Cô lại cắn răng bước, thầm nhủ mình nhất định phải đi hết đoạn đường này mặc kệ cảm giác những chiếc đinh lớn đục đến xương cô, những bước nặng nhọc khiến những hồn ma xung quanh cũng phải ngoái lại với ánh nhìn khó hiểu.

Cô yêu anh, nên nguyện hy sinh để về bên anh, có gì là sai sao?

Cho đến khi không bước đi được nữa, cô gục hẳn xuống trên cầu, máu rơi xuống bên dưới và rơi lên cũng tiêu thất, hồn cô lại bắt đầu tan biến, ý chí chưa mất nhưng lực quả không còn.

Bên tai là những tiếng thì thầm đầy yêu thương sùng nịnh của anh giành cho cô, sao cô không sớm nhận ra nhỉ?

Chỉ có cô mới là người duy nhất anh có thể an tâm dựa vào, chỉ có cô mới có thể toàn lực chăm sóc anh, chỉ có cô mới có thể yêu thương anh nhiều như thế, chỉ có cô mới đủ khả năng bảo vệ anh, bên anh. Không một ai có thể thay thế cô, ngoài Hoàng Ngọc Thùy Nhi này.

Chỉ có cô mới có thể khiến Hoàng Gia Huy lệ rơi, chỉ có cô mới có thể khiến anh đau lòng, chỉ có cô mới khiến anh bỏ lớp lạnh lùng mà cười, chỉ có cô mới khiến anh nhẹ nhàng ôn nhu.

Vậy mà cô ngu ngốc, cô không biết trân trọng cái gì, cô không biết anh yêu cô nhiều như thế, nhưng khi hiểu ra thì cô đã phải xa anh rồi, có thể là...mãi mãi. Vậy mãi mãi là bao lâu?

Nhìn về bờ bên kia, cô dùng tay mình tiếp tục dùng lực mà bò, chân cô đi không được, nhưng cô vẫn bò được và cứ thế, mỗi lần dùng lực sẽ đều nhích lên một chút.

Vì ai mà đau lòng?

Vì ai mà tâm chăm sóc?

Vì ai mà nhớ?

Vì ai mà thương?

Vì ai mà bại mà thành?

Còn không phải vì người chồng tuyệt vời của cô sao?

Đứng lên cầu bên kia, lồm cồm bò dậy nhìn thân mình dần lành lại, cô cười với Mạnh Bà đứng bên kia vẫn còn ngơ ngác nhìn cô. Nụ cười ấy thật trong sáng, tinh khiết như giọt sương mai.

Đây là ngu ngốc hay là dũng cảm?

Vì gặp lại giai nhân mà sẵn sàng hi sinh cả kiếp sống? Liễu Minh?

41. Ngoại Truyện 2

Anh mở cánh cửa gỗ, bước từng bước mệt mỏi vào nhà. Không đầy 3 giây sau, một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt anh, đôi mắt to tròn đỏ không vương chút bụi trần

- Anh về sớm thế? Mệt hả anh? - Giọng cô thật nhỏ, có chút đau lòng, có chút xót xa. Cô nhìn anh, cầm chiếc cặp giúp anh.

Anh nhìn người vợ của mình, người mà anh yêu thương nhất. Anh cười nhẹ nhàng, mang chút sủng nịnh cùng ôn nhu, và rồi như đứng không vững, anh ngã cả người vào người cô.

- Làm gì cũng mệt quá sức như thế này chứ? Anh làm hết phần của nhân viên rồi đấy - Cô trách móc, nhưng tay cô lại vuốt ve mái đầu của anh, dùng những ngón tay nhỏ mà xoa bóp.

- Đi lên phòng đã nào - Cô lại nói, nhắc nhở nhưng anh không chút cử động nào, anh chỉ muốn ôm cô một lát, dựa vào cô thêm một lát, anh chỉ mới xa cô một buổi thôi đã nhớ cô đến sắp điên rồi, thật lạ và không ngờ rằng anh có thể nghiện cô đến như vậy.

Cô chửi biết nỡ nụ cười bất đắc dĩ, đặt cẩn thận chiếc cặp của anh xuống vì bên trong còn có cả máy tính của anh. Ôm lấy anh, một tay vuốt vuốt lưng một tay giữ lấy đầu anh. Nhìn người con trai cao lớn trong lòng, chân cô có chút nhón lên cho anh thoải mái. Không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng làm chỗ dựa cho anh.

Cho đến khi có lẽ vì mệt quá mà anh ngủ thiếp đi, cô lúc này lại bế anh lên tay mà đưa lên phòng, nhìn người con trai với khuôn mặt ngủ như đứa trẻ trong lòng, càng yêu thương nhiều hơn, lòng cô ấm áp tới lạ lùng.

Vuốt vuốt khuôn mặt anh, ngồi kế bên giường trông cho anh ngủ. Đôi môi anh đào mím cười nhẹ nhàng, ánh mắt ẩn dấu bao nhiêu nhu tình.

- Làm việc vất vả thế này...

- Mẹ - Tiếng mở cửa phòng vang lên, hai cái đầu nhỏ thò vào - là con gái cùng con trai

Suyt - Để bố ngủ - Cô nói thì thầm với lũ trẻ, lại mỉm cười với chúng, toan đi ra ngoài lấy đồ ăn cho chúng thì anh cũng mở mắt tỉnh dậy, ánh mắt màu bạc nhìn cô

- Vợ, anh cũng dỗi

- Ô, vậy em lấy cơm lên cho anh nhé? - Cô cười tươi

- Không, anh cũng muốn xuống nhà - Cô cười yếu ớt, nhưng ánh mắt lại mang sự vui vẻ không giấu giếm nhìn cô.

Gia đình như thế này còn gì gọi là thiếu?

42. Ngoại Truyện 3 - Nhật Ký Của Vợ

Hôm nay anh đi làm về sớm hơn mọi khi, có lẽ bây giờ cô đang cùng con đi siêu thị mua đồ ăn hoặc đại loại là con đòi theo cô, anh đoán thế vì nhà ngoài cậu Phong đang làm vườn thì chẳng có ai. Cô đã quá chiều con rồi chẳng? Nhưng hình như anh đã quên mất rằng, ngày trước anh cũng chiều con như thế... thậm chí có lẽ hơn cả cô.

Và trong khi đó, cô một tay nắm lấy bàn tay bé của con trai, tay còn lại cõng con gái trên lưng đi từ shop quần áo này đến shop khác, ba mẹ con như những ánh nắng nhỏ của chiều tà, nhẹ nhàng như làn nước làm cho người đi đường cũng phải nhìn theo, khẽ mỉm cười.

- Mẹ, con nặng không? - Tú Ly, con gái nhỏ của cô khe khẽ hỏi, dùng bàn tay múp hồng lau những giọt mồ hôi lấm trên vầng trán của mẹ.

Anh Quân bây giờ mới nhìn em gái rồi lại nhìn mẹ mình, cậu bé im lặng không nói quan sát mọi hành động nhỏ của cô em gái 2 tuổi rưỡi cậu yêu thương.

- Con gái của mẹ sao mà nặng được, tại trời nóng thôi - Cô cảm động nhưng an ủi con gái, mắt rơm rớm nước.

- Xuống đây anh cõng - Anh Quân kéo kéo tay em gái rồi lại vỗ vào vai mình, ngay tức thì Tú Ly nhỏ bé trèo lên vai anh trai, tay nắm tai anh mà ngồi.

- Cẩn thận ngã đấy con - Cô hơi lo lắng đưa tay muốn đỡ lấy con gái, mỉm cười nhìn đứa con trai lớn lớp 10 của mình.

....

Dội sạch những bụi đường, anh thoải mái bước ra khỏi nhà tắm. Đi đến giá sách của mình muốn xem lại những cuốn sách anh mua cho vợ lúc trước đọc hết chưa, xem một hồi anh liền thấy một cuốn sách khác cũng nằm trên giá nhưng lại có bìa màu nâu đất, khác hẳn với những cuốn mà anh mua cho cô.... có lẽ là không phải của anh mua.

Lấy nó ra khỏi giá sách một cách cẩn thận, anh cầm nó đặt lên bàn, ngồi xuống tìm chiếc kính của mình rồi mới mở ra và bắt đầu đọc. Ngạc nhiên thay, hàng chữ đầu tiên anh thấy chính là " Nhật Ký Em Gặp Anh" .

Anh nhìn nó một hồi lâu và bắt đầu văn khoăn không biết nên tiếp tục xem nó hay không, thế nhưng sự tò mò vẫn không hề thôi giảm, nhưng anh vẫn quyết định tôn trọng cô, gấp nó lại và bỏ vào giá sách ở vị trí cũ.

Lúc cô về thì trời cũng đã chập choạng tối. Anh liền nghe thấy tiếng tranh cãi ríu rít của thiên thần nhỏ và con trai mình.

- Quân Quân, lúc này là họ đang làm gì mà Quân Quân và mẹ lại che mắt Tiểu Ly Ly? - tiếng nói non nớt của Tú Ly vang lên, cô bé khe khẽ kéo tóc anh nó khi anh nó không chịu giải đáp nỗi khúc mắc trong lòng mình.

- Họ đang trao đổi khí ! - Sau một hồi vắt óc suy nghĩ, Hoàng Anh Quân quyết định nói dối em gái mình, và cậu thấy đỏ mặt khi mẹ đang uống nước mà bỗng dưng sặc.... cậu thầm cảm thán với hành động quá lớn của mẹ mình, thật bất công khi mẹ lại dành mình phần... nói dối em gái.

- Như mẹ với bố thường làm sao? - Đôi mắt tròn xoe long lanh nước của Tú Ly khẽ chớp chớp nhưng những biểu hiện đáng yêu ấy lại khiến cho cả nhà đứng hình chỉ biết nhìn nhau.

Nhật ký, ngày... tháng... năm...

Hôm nay tôi đã gặp lại anh ấy, cái người mà đã từng suýt chút nữa lấy mạng tôi. Anh ấy vẫn đẹp trai như thế...

Nhật ký, ngày... tháng... năm

Tôi được bố đưa đến gặp mặt 2 người bạn cũ của ông, hai người bọn họ khá giống với anh ấy nếu không nói là rất nhiều điểm giống.

Rồi ngạc nhiên hơn, tôi chẳng thể nào ngờ được người bố muốn giới thiệu với tôi lại là anh... Lúc đó mọi sự bối rối và tự ti không hiểu mọc đâu ra đêm không hết. Tôi cố lấy mọi can đảm ra để đối mặt và thực nực cười khi cơn đau trong ngực lần nữa ập đến khiến tôi hoa mắt.

Lúc đó tôi đã rất đau, cảm giác như ngàn mũi dao bạc đâm vào từng lớp da thịt của mình... suy nghĩ duy nhất của tôi lúc ấy chính là không muốn cho cha tôi thấy và tìm mọi cách để về trước.

Nhưng khi bước ra khỏi quán ăn thì không đứng được nữa, cảm giác đau ấy ập đến bao trùm lấy và lần nữa, anh lại cứu tôi.

Ngạc nhiên hơn chính là đã cho tôi vay mượn trái tim anh, một trái tim pha lê màu đỏ rực rỡ...

Nhật Ký, ngày...tháng...năm

Tôi muốn chăm sóc anh, như một sự đền ơn. Ừ là một sự đền ơn của một con hồ ly với một gã thợ săn với trái tim lạnh giá... lạnh giá.

Thật hay biết mấy, tôi có trái tim của anh, cảm nhận của anh và cả cách suy nghĩ của anh. Tôi đã chăm sóc anh những ngày đấy, tôi thích cái cách anh ăn cơm tôi nấu, ánh mắt anh khi nhìn thấy tôi mỗi khi về nhà hay cả cái cách mà anh ấy ngạc nhiên khi nhận được hộp cơm của tôi gửi cho thư kí lúc anh không về nhà.

Có thể là tôi đang tự dày mình, vì đâu ai nhờ tôi làm những việc đấy đâu, cơ mà...tôi thích !

Nhật Ký, ngày... tháng...năm

Hôm nay anh đã đến đón tôi muộn, rất muộn và khác với mọi ngày. Lúc đấy tôi đã rất sợ, chị Lan đã bảo sẽ chờ tôi về nhưng sự lựa chọn của tôi lúc đấy chính là...chờ anh.

Trời càng lúc càng tối, những cơn gió rét cứ thi nhau đâm chát tôi khiến tôi khó chịu cực kì, và trời cũng tối hẳn, cơn mưa đầu mùa lần nữa đổ xuống. Tôi lạnh.

Lúc ấy tôi chỉ biết sợ, sợ trong một nỗi sợ không thể nói. Tôi đồng ý rằng tôi đã yêu anh, yêu rất nhiều và tôi sợ anh sẽ không đến đón tôi nữa, hoặc có thể anh đến đón nhưng không thấy tôi đâu.

Tôi đã vẫn chờ anh ở đấy, và thật may mắn thay Đình Linh cũng đứng lại trò chuyện với tôi lúc đó, thời gian sẽ nhanh hơn chút trôi đi...

Và anh đến, tôi rất vui.... đúng là rất vui

Nhật Ký, ngày...tháng...năm

Lúc ấy tôi đã rất sợ, tôi sợ mình đã không còn có thể gặp lại anh nữa, cái cảm giác cận kề cái chết ấy đối với tôi trước đây nó không là gì ngoài sự đau đớn.

Nhưng cái cảm giác sợ hãi lại chiếm lấy tôi ngay khi thấy anh bị con quái vật đáng khinh ấy sát, tôi sợ đau nhưng mất anh tôi lại càng sợ. Và cũng chẳng biết dùng khí đâu ra, tôi đã cứu được anh :)

Tôi vui...!

Nhật ký, ngày...tháng...năm

Tôi mù rồi.....!

Nhật ký, ngày ... tháng ...năm

Tôi không muốn xa anh ấy, thực sự không muốn một chút nào!

Nhật ký, ngày...tháng...năm

Hôm nay chính là ngày con trai tôi ra đời :)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-cuu-vi-ho>